

Φράνσις Χότζον Μπαρνέτ

Ο μυστικός κήπος

Ευρυδίκη
Αμανατίδου

Μετάφραση

ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ο μυστικός κήπος

// Φράνσις Χότζον Μπαρνέτ

Μετάφραση από τα Αγγλικά:

// Ευρυδίκη Αμανατίδου

ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

www.openbook.gr

Επιμέλεια έκδοσης: Γιάννης Φαρσάρης

ISBN 978-618-5444-06-8

Εικόνα εξωφύλλου:

Λιθογραφία του Edward Adveno Brooke (1821-1910)

από το βιβλίο *The gardens of England*, London: T. Mc. Lean [1858]

[Ελεύθερη πνευματικών δικαιωμάτων – Κοινό κτήμα (Public domain)]

Πηγή: www.archive.org

Το μυθιστόρημα *Ο μυστικός κήπος* διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY-NC-ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά δημιουργού – Μη εμπορική χρήση – Όχι παράγωγα έργα]

Frances Hodgson Burnett

(1849 – 1924)

Η **Φράνσις Χότζον Μπαρνέτ** γεννήθηκε το 1849 στο Μάντσεστερ της Αγγλίας. Ανήκε σε μια σχετικά ευκατάστατη οικογένεια με άλλα τέσσερα παιδιά. Μετά το θάνατο του πατέρα της μετακόμισαν στην Αμερική. Παντρεύεται τον Dr. Swan Burnett και αποκτούν μαζί δύο παιδιά. Ξαναγυρνά στην Αγγλία μετά το χωρισμό με τον πρώτο της άντρα, αλλά αποτυγχάνει κι ο δεύτερος γάμος της, και το 1890 πεθαίνει ο μεγάλος της γιος. Μετά το 1901 έζησε στις Βερμούδες και στο Λόνγκ Άιλαντ, όπου και ασχολούταν με την κηπουρική, τη θεοσοφία και τη χριστιανική επιστήμη.

Κέρδισε για πρώτη φορά αποδοχή από το κοινό και τους κριτικούς με το μυθιστόρημά της «That Lass O' Lowries» (1876-7) και εδραίωσε τη συγγραφική της φήμη με μια σειρά δημοφιλών μυθιστορημάτων και θεατρικών έργων. «Ο Μικρός Λόρδος» (1886) ήταν το πιο επιτυχημένο έργο της, αλλά σήμερα θαυμάζεται περισσότερο για τα κλασικά βιβλία της για παιδιά «Η μικρή πριγκίπισσα» (1905) και «Ο μουσικός κήπος» (1911). Συνέχισε να γράφει μέχρι το θάνατό της το 1924.

Ευρυδίκη Αμανατίδου

Η **Ευρυδίκη Αμανατίδου** σπούδασε Νομικά και ζει στην Αθήνα. Στις εκδόσεις Σαΐτα θα βρείτε τα έργα της: «Η Πολιτεία που δεν είχε Χριστούγεννα» , «Ένα καπέλο για τον καθηγητή» , «Οι νότες που ξέφευγαν» , «Ο ήλιος που έχασε τον δρόμο του» , «Το συναχωμένο ηφαιστειο» , «Το αεράκι και η καμινάδα» , «Ο Δράκος και οι Σκορδοφάγοι Ιππότες (τα τέσσερα τελευταία και στα αγγλικά), τα μυθιστορήματα «Η ακριβή ανάσα του νερού» , «Ο φύλακας στον φάρο» , «Σιωπηλή πέτρα» και «Αραμπέλα/τα όρια της πίστης» , τη νουβέλα «Ημίφως» , όπως και τη συλλογή διηγημάτων «Μαζί» που έγραψε με τον Γιάννη Λαμπράκη.

Έχει μεταφράσει το μυθιστόρημα της Γκράσια Ντελέντα «Μετά το διαζύγιο» , τη νουβέλα του Ίζραελ Ζάνγκουιλ «Το μεγάλο μυστήριο του Μπόου» και το παιδικό μυθιστόρημα του Κάρλο Κολλόντι «Οι περιπέτειες του Πινόκιο - η ιστορία μιας μαριονέτας» που κυκλοφορούν επίσης σε ελεύθερη ψηφιακή μορφή από τις εκδόσεις Σαΐτα. Το έργο της «Ένα καπέλο για τον καθηγητή» βραβεύτηκε από το Υπουργείο Πολιτισμού το 1991 στην κατηγορία του παιδικού θεατρικού έργου.

Από την Ανοικτή Βιβλιοθήκη κυκλοφορεί σε δική της μετάφραση και θεατρική διασκευή ο "Πινόκιο" σε ελεύθερη ψηφιακή μορφή.

Το προσωπικό της ιστολόγιο είναι το <http://evriam.blogspot.gr>

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ

Φράνσις Χότζον Μπαρνέτ

Μυθιστόρημα

Μετάφραση:

Ευρυδίκη Αμανατίδου

ΠΡΩΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΔΕΝ ΑΠΟΜΕΙΝΕ ΚΑΝΕΙΣ

ΟΤΑΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΤΗ Μαίρη Λένοξ στην Έπαυλη Μίσελθουέιτ, για να ζήσει εκεί με τον θείο της, όλοι είπαν πως ήταν το πιο δυσάρεστο παιδί που είχαν ποτέ τους δει. Και φυσικά ήταν αλήθεια. Η μικρή είχε ένα ισχνό πρόσωπο, ισχνό σώμα, αδύναμα ανοιχτόχρωμα μαλλιά και μια ξινισμένη έκφραση. Τα μαλλιά της ήταν κίτρινα, και το πρόσωπό της ήταν κι αυτό κίτρινο, γιατί είχε γεννηθεί στην Ινδία και πάντα της με τον ένα ή τον άλλο τρόπο ήταν άρρωστη. Ο πατέρας της είχε μια θέση στην Αγγλική Κυβέρνηση και ήταν πάντα απασχολημένος κι επίσης άρρωστος, και η μητέρα της μια καλλονή, που το μόνο που την ένοιαζε ήταν να πηγαίνει σε πάρτι και να διασκεδάζει με χαρούμενο κόσμο. Ούτε που ήθελε ένα κοριτσάκι, και όταν γεννήθηκε η Μαίρη, την έδωσε αμέσως να τη φροντίζει μια Ινδή παραμάννα, δίνοντάς της να καταλάβει ότι, για να ευχαριστήσει τη Λευκή Κυρία, έπρεπε να κρατάει όσο πιο μακριά γινόταν το παιδί. Κι έτσι η μικρή, όταν ήταν ένα αρρωστιάρικο, δύστροπο, άσχημο μωρό, βρισκόταν μακριά από τη μητέρα της και όταν έγινε ένα αρρωστιάρικο, δύστροπο νήπιο, βρισκόταν επίσης μακριά από τη μητέρα της. Δεν θυμόταν να είχε δει άλλο φιλικό πρόσωπο πέρα από τα σκουρόχρωμα της Ινδής παραμάννας και των ντόπιων υπηρετών, και μια κι όλοι την

υπάκουαν και της έκαναν τα καπρίτσια, γιατί διαφορετικά η Λευκή Κυρία θα θύμωνε αν την ενοχλούσε το κλάμα της μικρής, όταν αυτή έφτασε τα έξι της χρόνια, έγινε το πιο τυραννικό και εγωιστικό πλάσμα του κόσμου. Η νεαρή Αγγλίδα γκουβερνάντα, που την προσέλαβαν για να της μάθει γραφή και ανάγνωση, την αντιπάθησε τόσο που παραιτήθηκε μέσα σε τρεις μήνες, κι οι άλλες γκουβερνάντες, που ήρθαν σε αντικατάστασή της, έφυγαν σε ακόμα πιο σύντομο χρονικό διάστημα. Οπότε, αν η ίδια η Μαίρη δεν είχε επιλέξει να θέλει από μόνη της να μάθει να διαβάζει, θα είχε μείνει αγράμματη.

Ένα αφύσικα ζεστό πρωινό, όταν ήταν γύρω στα εννιά, ξύπνησε στραβά και στραβομουτσούνιασε ακόμη περισσότερο όταν είδε πως η υπηρέτρια στο προσκέφαλό της δεν ήταν η Ινδή της παραμάννα.

«Γιατί ήρθες;» είπε στην ξένη. «Δεν σε θέλω. Στείλε μου την παραμάννα μου».

Η γυναίκα έδειχνε φοβισμένη, όμως κατάφερε να τραυλίζει ότι η παραμάννα δεν μπορούσε να έρθει, κι όταν η Μαίρη μουλάρωσε κι άρχισε να τη χτυπάει και να την κλωτσάει, εκείνη πιο φοβισμένη ακόμα της ξαναείπε πως η παραμάννα δεν μπορούσε να έρθει στη Μικρή Κυρία.

Κάτι μυστήριο πλανιόταν στον αέρα εκείνο το πρωινό. Τίποτα δεν γινόταν με την καθιερωμένη του σειρά, και οι πιο πολλοί από τους ντόπιους υπηρέτες μάλλον έλειπαν, ενώ αυτοί που έβλεπε η Μαίρη ξεγλιστρούσαν βιαστικά με πρόσωπα σταχτιά, φοβισμένα. Κανένας όμως δεν της έλεγε το παραμικρό και η παραμάννα της δεν εμφανίστηκε. Καθώς το πρωινό περνούσε, είχε μείνει ολομόναχη, και στο τέλος πήγε μέχρι τον κήπο κι άρχισε να παίζει μόνη κάτω από ένα δέντρο δίπλα στη βεράντα. Προσποιούνταν ότι έφτιαχνε ένα κρεβάτι από λουλούδια και κάρφωνε μεγάλους κόκκινους ιβίσκους σε λοφάκια χώμα, κι όλη αυτή την ώρα θύμωνε όλο και περισσότερο και μουρμούριζε τα λόγια που θα έλεγε και τις βρισιές με τις οποίες θα στόλιζε τη Σαϊντι μόλις επέστρεφε.

«Γουρούνι! Γουρούνι! Γουρουνόπαιδο!» έλεγε, γιατί δεν υπήρχε χειρότερη προσβολή από το να αποκαλέσεις έναν ντόπιο “γουρούνι”.

Έτριξε τα δόντια της κι έλεγε το ίδιο πράγμα ξανά και ξανά όταν άκουσε τη μητέρα της να βγαίνει στη βεράντα μαζί με κάποιον ακόμα. Ήταν μαζί με έναν ξανθό νεαρό άντρα και μιλούσαν ο ένας κοντά στον άλλον με παράξενα χαμηλή φωνή. Η Μαίρη γνώριζε τον ξανθό νεαρό που έμοιαζε με πιτσιρίκο. Είχε ακούσει ότι ήταν ένας πολύ νέος αξιωματικός, που μόλις είχε έρθει από την Αγγλία. Η μικρή τον κοιτούσε, περισσότερο όμως κοιτούσε τη μητέρα της. Πάντα της αυτό έκανε όταν είχε την ευκαιρία να τη δει, γιατί η Λευκή Κυρία -η Μαίρη την αποκαλούσε πολύ συχνά έτσι- ήταν τόσο λεπτή, ψηλή και όμορφη και ντυνόταν τόσο κομψά. Τα μαλλιά της ήταν μεταξένιες μπουκλές και είχε μια ντελικάτη μυτούλα που έμοιαζε να απαξιώνει τα πάντα κι είχε και μεγάλα γελαστά μάτια. Όλα της τα ρούχα ήταν λεπτά και αέρινα, και η Μαίρη έλεγε ότι ήταν “όλο δαντέλα”. Αυτό το πρωινό έμοιαζαν πολύ πολύ δαντελένια, αλλά τα μάτια της μητέρας της δεν γελούσαν καθόλου. Ήταν μεγάλα και τρομαγμένα κι έμοιαζαν να κοιτάζουν παρακλητικά το πρόσωπο του νεαρού αξιωματικού.

«Τόσο άσχημα είναι; Αχ, τόσο;» την άκουσε να λέει η Μαίρη.

«Τραγικά άσχημα» απάντησε με τρεμάμενη φωνή ο νεαρός αξιωματικός. «Τραγικά άσχημα, κυρία Λένοξ. Έπρεπε να καταφύγετε στους λόφους εδώ και δύο εβδομάδες».

Η Λευκή Κυρία έσφιγγε και ξέσφιγγε τα χέρια της.

«Αχ! Το ξέρω ότι έπρεπε να το είχα κάνει!» φώναξε. «Εμείνα μόνο και μόνο για να πάω σε αυτό το χαζοπάρτι. Τι ανόητη που ήμουν!»

Κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή ξέσπασε ένας τόσο δυνατός θρήνος από τα διαμερίσματα των υπηρετών που η Κυρία άρπαξε το χέρι του

νεαρού άντρα, και η Μαίρη ένωσε να τρέμει από την κορυφή μέχρι τα νύχια. Ο θρήνος γινόταν όλο και πιο δυνατός.

«Τι έγινε; Τι έγινε;» ρώτησε με πιασμένη ανάσα.

«Κάποιος πέθανε» απάντησε ο νεαρός αξιωματικός. «Δεν μου είπατε ότι είχε ξεσπάσει κι ανάμεσα στους υπηρέτες σας».

«Δεν το ήξερα!» φώναξε η Λευκή Κυρία. «Ελάτε μαζί μου! Ελάτε μαζί μου!» Και έφυγε τρέχοντας κατά το σπίτι.

Μετά από αυτό συνέβησαν ανατριχιαστικά πράγματα, και το μυστήριο που επικρατούσε όλο το πρωινό εξηγήθηκε στη Μαίρη. Είχε ξεσπάσει χολέρα στην πιο θανατηφόρα μορφή της, και οι άνθρωποι πέθαιναν σαν τις μύγες. Η Ινδή παραμάννα είχε αρρωστήσει τη νύχτα και μόλις είχε πεθάνει, γι' αυτό και οι υπηρέτες θρηνούσαν στις καλύβες. Μέχρι την επόμενη μέρα, τρεις ακόμα υπηρέτες είχαν πεθάνει και άλλοι είχαν τραπεί σε φυγή τρομοκρατημένοι. Παντού επικρατούσε πανικός, και σε όλα τα διαμερίσματα υπήρχαν ετοιμοθάνατοι.

Μέσα στη σύγχυση και τη σαστιμάρα της δεύτερης μέρας, η Μαίρη κρύφτηκε στο παιδικό δωμάτιο ξεχασμένη από όλους. Κανένας δεν τη σκέφτηκε, κανένας δεν την ήθελε, και συνέβαιναν παράξενα πράγματα για τα οποία δεν γνώριζε το παραμικρό. Η Μαίρη μοίραζε τον καιρό της ανάμεσα στο κλάμα και τον ύπνο. Το μόνο που ήξερε ήταν πως υπήρχαν άρρωστοι και πως άκουγε μυστήριους και τρομακτικούς θορύβους. Κάποια στιγμή σύρθηκε μέχρι την τραπεζαρία και τη βρήκε άδεια, παρότι στο τραπέζι υπήρχε ένα μισοτελειωμένο γεύμα και οι καρέκλες και τα πιάτα έμοιαζαν σαν να σπρώχτηκαν απότομα όταν οι γευματίζοντες σηκώθηκαν ξαφνικά για κάποιον λόγο. Η μικρή έφαγε μερικά φρούτα και μπισκότα κι επειδή διψούσε, ήπιε από ένα σχεδόν γεμάτο ποτήρι κρασί. Ήταν γλυκό, και δεν γνώριζε ότι ήταν δυνατό. Πολύ σύντομα την έκανε να νιώσει μια μεγάλη νάρκη, κι έτσι γύρισε στο παιδικό δωμάτιο και κλείστηκε ξανά εκεί μέσα, φοβισμένη από τις

κραυγές που άκουγε από τις καλύβες και από τον ήχο βιαστικών βημάτων. Το κρασί τη νύσταξε τόσο που μόλις και μπορούσε να κρατήσει τα μάτια της ανοιχτά, οπότε ξάπλωσε στο κρεβάτι της και κοιμήθηκε βαριά.

Πολλά συνέβησαν όσο κρατούσε ο βαρύς της ύπνος, μα η Μαίρη ούτε που ενοχλήθηκε από τους θρήνους και τον ήχο των πραγμάτων που μεταφέρονταν μέσα και έξω από το οίκημα.

Όταν ξύπνησε, απόμεινε να κοιτάζει τον τοίχο. Στο σπίτι βασίλευε η απόλυτη σιωπή. Δεν θυμόταν άλλοτε τέτοια σιωπή. Δεν άκουγε ούτε φωνές ούτε βήματα κι αναρωτήθηκε αν όλοι τους είχαν γλυτώσει από τη χολέρα και αν το πρόβλημα είχε περάσει. Κι ακόμα αναρωτήθηκε ποιος θα τη φρόντιζε τώρα που η Ινδή παραμάννα της ήταν νεκρή. Μάλλον θα της έφερναν μια καινούρια, και μπορεί και να ήξερε να της πει καινούρια παραμύθια. Η Μαίρη τα είχε βαρεθεί τα παλιά. Δεν έκλαψε για τον θάνατο της παραμάννας της. Δεν ήταν στοργικό παιδί και ποτέ της δεν νοιάστηκε ιδιαίτερα για κάποιον. Η φασαρία, η έγνοια και οι θρήνοι εξ αιτίας της χολέρας την είχαν φοβίσει, και είχε θυμώσει που κανένας δεν έμοιαζε να θυμάται ότι αυτή ήταν ζωντανή. Όλοι τους ήταν πολύ πανικόβλητοι για να σκεφτούν ένα κοριτσάκι που κανείς τους δεν συμπαθούσε. Όταν οι άνθρωποι υπέφεραν από τη χολέρα, μάλλον δεν θυμόντουσαν τίποτα άλλο από τον εαυτό τους. Αν όμως είχαν γίνει και πάλι καλά, σίγουρα κάποιος θα θυμόταν και θα έψαχνε να τη βρει.

Κανείς δεν ήρθε όμως, και καθώς περίμενε, το σπίτι έμοιαζε να γίνεται όλο και πιο σιωπηλό. Άκουσε ένα θρόισμα στην ψάθα και όταν κοίταξε προς τα κάτω, είδε ένα μικρό φίδι να γλιστράει στο πάτωμα και να την παρακολουθεί με μάτια όμοια με πετράδια. Δεν φοβήθηκε, γιατί ήταν ένα άκακο ζώακι που δεν θα την πείραζε, κι έτσι κι αλλιώς έμοιαζε να βιάζεται να φύγει από το δωμάτιο. Καθώς το παρακολουθούσε, το φιδάκι ξεγλίστρησε κάτω από την πόρτα.

«Πόσο παράξενα και ήσυχα είναι!» είπε. «Μοιάζει σαν να μην είναι κανείς στο σπίτι πέρα από εμένα και το φίδι».

Σχεδόν αμέσως άκουσε βήματα στην αυλή και μετά στη βεράντα. Ήταν αντρικά βήματα, και οι άντρες μπήκαν στο οίκημα και μιλούσαν χαμηλόφωνα μεταξύ τους. Κανείς δεν βρέθηκε να τους υποδεχτεί ή να τους μιλήσει, κι έμοιαζε να ανοίγουν πόρτες και να κοιτάζουν μέσα στα δωμάτια.

«Τι ερήμωση!» άκουσε να λέει μια φωνή. «Κι εκείνη η πανέμορφη γυναίκα! Υποθέτω και το παιδί. Άκουσα πως υπήρχε ένα παιδί, αν και κανείς δεν το είδε ποτέ».

Η Μαίρη στεκόταν στη μέση του παιδικού δωματίου όταν λίγα λεπτά αργότερα άνοιξαν την πόρτα. Έμοιαζε ένα άσχημο, μουτρωμένο πλασματάκι και στραβομουτσούνιαζε γιατί άρχιζε να πεινάει και να νιώθει πολύ παραμελημένη. Ο πρώτος άντρας που μπήκε στο δωμάτιο ήταν ένας μεγαλόσωμος αξιωματικός που τον είχε δει να μιλάει μια φορά με τον πατέρα της. Φαινόταν κουρασμένος και προβληματισμένος, όταν όμως την είδε, τρόμαξε τόσο που σχεδόν έκανε ένα πήδημα προς τα πίσω.

«Μπάρνεϋ!» φώναξε δυνατά. «Είναι ένα παιδί εδώ! Ένα παιδί μόνο του! Σε ένα τέτοιο μέρος! Ο Θεός να μας λυπηθεί, ποια να είναι;»

«Είμαι η Μαίρη Λένοξ» είπε η μικρή με πομπώδες ύφος. Σκέφτηκε πως ο άντρας ήταν πολύ αγενής για να αποκαλέσει το σπίτι του πατέρα της “ένα τέτοιο μέρος”. «Κοιμόμουν όταν είχαν πάθει όλοι τους χολέρα και μόλις ξύπνησα. Γιατί δεν έρχεται κανείς;»

«Είναι το παιδί που δεν είδε ποτέ κανείς!» είπε δυνατά ο άντρας στρεφόμενος στους συντρόφους του. «Ξεχάστηκε στην κυριολεξία!»

«Γιατί ξεχάστηκα;» είπε η Μαίρη χτυπώντας το πόδι της στο πάτωμα. «Γιατί δεν έρχεται κανείς;»

Ο νεαρός που άκουγε στο όνομα Μπάρνεϋ την κοίταξε λυπημένα. Η Μαίρη σκέφτηκε ότι τον είδε να τινάζει τα μάτια σαν να ήθελε να διώξει τα δάκρυα.

«Καημένο παιδάκι!» είπε. «Δεν έμεινε κανένας για να έρθει».

Κι ήταν με αυτόν τον παράξενο και θλιβερό τρόπο που η Μαίρη έμαθε ότι δεν είχε ούτε πατέρα ούτε μητέρα πια, ότι είχαν πεθάνει και ότι είχαν έρθει μέσα στη νύχτα και τους είχαν πάρει, και ότι οι λίγοι ντόπιοι υπηρέτες που δεν είχαν πεθάνει είχαν εγκαταλείψει το σπίτι όσο μπορούσαν πιο γρήγορα, ξεχνώντας ότι υπήρχε μια Λευκή Δεσποινίς. Αυτός ήταν ο λόγος που το μέρος ήταν τόσο ήσυχο. Ήταν αλήθεια ότι δεν υπήρχε κανείς άλλος μέσα στο οίκημα πέρα από την ίδια και το φιδάκι που ξεγλιστρούσε.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Η ΑΦΕΝΤΡΑ Η ΜΑΙΡΗ, ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙ ΤΟ ΠΑΝΩ ΧΕΡΙ

ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΤΗΣ ΑΡΕΣΕ ΝΑ ΠΑΡΑΤΗΡΕΙ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΑΠΟ ΜΑΚΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΪΧΕ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΟΜΟΡΦΗ, ΟΜΩΣ, ΜΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΓΝΩΡΙΖΕ ΕΛΑΧΙΣΤΑ, ΜΑΛΛΟΝ ΔΕΝ ΉΤΑΝ ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΟ ΝΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΑΕΙ Ή ΝΑ ΤΗΣ ΛΕΪΨΕΙ ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΝΕ. ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, ΔΕΝ ΤΗΣ ΕΛΕΪΨΕ ΚΑΘΟΛΟΥ ΚΑΙ, ΚΑΘΩΣ ΉΤΑΝ ΈΝΑ ΕΣΩΣΤΡΕΦΕΣ ΠΛΑΣΜΑ, ΟΛΕΣ ΤΗΣ ΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΣΤΡΑΦΗΚΑΝ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΗΣ, ΟΠΩΣ ΕΚΑΝΕ ΠΑΝΤΑ. ΑΝ ΉΤΑΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΣΤΗΝ ΗΛΙΚΙΑ, ΣΙΓΟΥΡΑ ΘΑ ΑΝΗΣΥΧΟΥΣΕ ΠΟΥ ΕΪΧΕ ΑΠΟΜΕΪΝΕΙ ΜΟΝΗ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ, ΉΤΑΝ ΟΜΩΣ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΗ ΚΑΙ ΑΦΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΟΤΕ ΥΠΗΡΧΕ ΠΑΝΤΑ ΚΑΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΤΗ ΦΡΟΝΤΙΖΕ, ΥΠΕΘΕΣΕ ΟΤΙ ΑΥΤΟ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΤΑΝ. ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΣΚΕΦΤΟΤΑΝ ΉΤΑΝ ΟΤΙ ΘΑ ΉΘΕΛΕ ΝΑ ΞΕΡΕΙ ΑΝ ΘΑ ΠΗΓΑΙΝΕ ΝΑ ΜΕΪΝΕΙ ΜΕ ΚΑΛΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΠΟΥ ΘΑ ΉΤΑΝ ΕΥΓΕΝΙΚΟΪ ΜΑΖΪ ΤΗΣ ΚΑΙ ΘΑ ΤΗΣ ΕΚΑΝΑΝ ΤΑ ΧΑΤΪΡΙΑ ΟΠΩΣ ΕΚΑΝΑΝ Η ΙΝΔΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΜΑΝΑ ΚΑΙ ΟΙ ΆΛΛΟΙ ΝΤΟΠΙΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ.

Το ήξερε πως δεν επρόκειτο να μείνει στο σπίτι του Άγγλου κληρικού όπου την πρωτοπήγαν. Δεν ήθελε να μείνει. Ο Άγγλος κληρικός ήταν φτωχός και είχε πέντε παιδιά, όλα σχεδόν στην ίδια ηλικία, που φορούσαν παλιόρουχα και πάντα μάλωναν και το ένα άρπαζε τα παιχνίδια του άλλου. Η Μαίρη αντιπαθούσε το ακατάστατο σπίτι τους και ήταν τόσο κακότροπη που μετά από μια δυο μέρες κανένα τους δεν

ήθελε να παίξει μαζί της. Τη δεύτερη μέρα κιόλας της φόρτωσαν ένα παρατσούκλι που όταν το άκουγε γινόταν έξαλλη.

Ο πρώτος που το σκέφτηκε ήταν ο Μπέζιλ. Ο Μπέζιλ ήταν ένας πιτσιρίκος με αυθάδικα μπλε μάτια και ανασηκωτή μύτη και η Μαίρη τον αντιπάθησε. Έπαιζε μόνη της κάτω από ένα δέντρο, όπως έπαιζε και τη μέρα που ξέσπασε η χολέρα. Έκανε βουναλάκια από χώμα και μονοπάτια για να φτιάξει έναν κήπο και τότε ήρθε ο Μπέζιλ και στάθηκε εκεί κοντά να βλέπει. Σύντομα οι κινήσεις της του κίνησαν το ενδιαφέρον και ξαφνικά έκανε μια πρόταση.

«Γιατί δεν βάζεις κατά κει μια χούφτα πετρούλες και να παριστάνεις ότι είναι βραχόκηπος;» είπε. «Εκεί στη μέση». Κι έσκυψε από πάνω της για να της δείξει.

«Άντε φύγε!» φώναξε η Μαίρη. «Δεν θέλω αγόρια εδώ. Άντε φύγε!»

Για λίγο ο Μπέζιλ φάνηκε να θυμώνει και μετά άρχισε να την πειράζει. Πάντα του πείραζε τις αδερφές του. Άρχισε να χορεύει τριγύρω της και να κάνει γκριμάτσες και να τραγουδάει και να γελάει.

«Αφέντρα Μαίρη,
που θέλεις να έχεις το πάνω χέρι,
ο κήπος σου πάει καλά;
Με ασημένια καμπανάκια
και κοχυλάκια,
και κατιφέδες στη σειρά».

Το τραγουδούσε έως ότου το άκουσαν και τα άλλα παιδιά κι άρχισαν κι αυτά να γελάνε. Κι όσο πιο πολύ στραβομουτσούνιαζε η Μαίρη, τόσο περισσότερο της τραγουδούσαν το “Αφέντρα Μαίρη, που θέλεις να έχεις το πάνω χέρι”. Κι από τότε, και για όσο διάστημα έμεινε μαζί τους, την έλεγαν “Αφέντρα Μαίρη, που θέλεις να έχεις το πάνω

χέρι", όταν κουβέντιαζαν για αυτήν μεταξύ τους και συχνά όταν μιλούσαν στην ίδια.

«Θα σε στείλουν στην πατρίδα στο τέλος της βδομάδας. Και πολύ χαιρόμαστε» της είπε ο Μπέιζιλ.

«Πολύ χαίρομαι κι εγώ» απάντησε η Μαίρη. «Και πού είναι η πατρίδα;»

«Δεν ξέρει πού είναι η πατρίδα!» είπε ο Μπέιζιλ με την περιφρόνηση ενός επτάχρονου. «Φυσικά, η Αγγλία. Εκεί ζει η γιαγιά μας κι εκεί έστειλαν την αδερφή μας, τη Μέιμπελ, πέρυσι. Εσύ δεν θα πας στη γιαγιά σου. Δεν έχεις γιαγιά. Θα πας στον θείο σου. Τον λένε κύριο Άρτσιμπαλντ Κρέιβεν».

«Δεν ξέρω τίποτα για αυτόν» είπε απότομα η Μαίρη.

«Το ξέρω πως δεν ξέρεις» απάντησε ο Μπέιζιλ. «Εσύ δεν ξέρεις τίποτα. Κανένα κορίτσι δεν ξέρει. Άκουσα τον πατέρα και τη μητέρα να μιλάνε για αυτόν. Ζει σε ένα υπέροχο, μεγάλο, απομονωμένο σπίτι στην εξοχή και κανένας δεν πάει να τον δει. Είναι τόσο στριμμένος που δεν αφήνει κανέναν να πάει εκεί, μα κι αν ακόμα άφηνε, κανένας δεν θα ήθελε να πάει. Είναι καμπούρης και φρικαλέος».

«Δεν σε πιστεύω» είπε η Μαίρη. Και του γύρισε την πλάτη κι έβαλε τα δάχτυλα μέσα στα αυτιά της, γιατί δεν ήθελε να ακούσει τίποτα περισσότερο.

Μετά όμως το σκεφτόταν κάμποση ώρα. Κι όταν εκείνη τη νύχτα ο κύριος Κρόφορντ της είπε ότι θα σάλπαρε για Αγγλία σε λίγες μέρες και θα πήγαινε στον θείο της, τον κύριο Άρτσιμπαλντ Κρέιβεν, που ζούσε στην Έπαυλη Μίσελθουέιτ, έμεινε τόσο πεισματικά αδιάφορη που κανείς τους δεν ήξερε τι να υποθέσει. Προσπάθησαν να φανούν καλοί μαζί της, αυτή όμως απέστρεψε το πρόσωπο όταν η κυρία Κρόφορντ

επιχείρησε να τη φιλήσει κι έμεινε παγωμένη σαν πέτρα όταν ο κύριος Κρόφορντ τη χτύπησε φιλικά στον ώμο.

«Είναι τόσο μονοκόμματο παιδί» είπε αργότερα η κυρία Κρόφορντ με λύπηση. «Κι η μητέρα της ήταν τόσο χαριτωμένο πλάσμα. Είχε και καλούς τρόπους, ενώ η Μαίρη είναι το πιο κακότροπο παιδί που έχω δει ποτέ μου. Τα παιδιά τη φωνάζουν "η Αφέντρα η Μαίρη, που θέλει να έχει το πάνω χέρι", και παρότι δεν το βρίσκω σωστό, καταλαβαίνω γιατί τη φωνάζουν έτσι».

«Ίσως αν η μητέρα της εμφάνιζε το χαριτωμένο της πρόσωπο και τους χαριτωμένους της τρόπους πιο συχνά στο παιδικό δωμάτιο, η Μαίρη να είχε μάθει κι αυτή να είναι λίγο χαριτωμένη. Τώρα που εκείνη η καημένη πέθανε, είναι πολύ λυπηρό να θυμάται κανείς ότι πολλοί ούτε που γνώριζαν πως είχε παιδί».

«Πιστεύω ότι σπάνια την έβλεπε» αναστέναξε η κυρία Κρόφορντ. «Όταν η Ινδή της παραμάννα πέθανε, κανένας δεν σκέφτηκε τη μικρούλα. Φαντάσου τους υπηρέτες να τρέχουν να φύγουν και να την αφήνουν μόνη στο έρημο σπίτι. Ο συνταγματάρχης Μακ Γκριου είπε ότι σχεδόν του έφυγε η ψυχή όταν άνοιξε την πόρτα και τη βρήκε να στέκεται μονάχη στη μέση του δωματίου».

Η Μαίρη έκανε το μακρύ ταξίδι προς την Αγγλία κάτω από την επίβλεψη της γυναίκας ενός αξιωματικού, που πήγαινε εκεί για να βάλει τα παιδιά της σε ένα οικοτροφείο. Όλη της η έννοια στο ταξίδι ήταν για τον γιο και την κόρη της και μάλλον χάρηκε όταν παρέδωσε τη μικρή στη γυναίκα που είχε στείλει ο κύριος Άρτσιμπαλντ Κρέιβεν για να τη συναντήσει στο Λονδίνο. Η γυναίκα ήταν η οικονόμος του στην Έπαυλη Μίσελθουέιτ, και το όνομά της ήταν κυρία Μέντλοκ. Ήταν μια εύσωμη γυναίκα με κατακόκκινα μάγουλα και κοφτερά μαύρα μάτια. Φορούσε ένα μωβ φόρεμα, ένα μαύρο μεταξωτό μανδύα με μια σειρά κρόσσια και ένα μαύρο καπέλο με μωβ βελούδινα λουλούδια, που τρεμούλιαζαν

κάθε φορά που κουνούσε το κεφάλι της. Καθόλου δεν τη συμπάθησε η Μαίρη, μα, καθώς πολύ σπάνια συμπαθούσε κάποιον, δεν ήταν και κάτι πρωτότυπο. Έτσι κι αλλιώς, ήταν φανερό πως και η κυρία Μέντλοκ δεν είχε και την καλύτερη εντύπωση για τη μικρή.

«Τι να πω! Τι άχαρο πλάσμα!» είπε. «Κι ακούσαμε ότι η μητέρα της ήταν καλλονή. Δεν της κληρονόμησε και πολλά από την ομορφιά της, έτσι δεν είναι, κυρία;»

«Μπορεί και να αλλάξει όταν μεγαλώσει» είπε καλότροπα η γυναίκα του αξιωματικού. «Αν δεν ήταν τόσο χλωμή κι είχε καλύτερη έκφραση στο πρόσωπό της... τα χαρακτηριστικά της δεν είναι κι άσχημα. Τα παιδιά αλλάζουν τόσο πολύ».

«Θα πρέπει να αλλάξει πάρα πολύ» απάντησε η κυρία Μέντλοκ. «Και δεν νομίζω πως υπάρχει κάτι στο Μίσελθουέιτ για να την κάνει να βελτιωθεί, αν θέλετε τη γνώμη μου!»

Νόμιζαν πως η Μαίρη δεν τις άκουγε, γιατί στεκόταν λίγο παράμερα στο παράθυρο του ξενοδοχείου όπου είχαν πάει. Παρατηρούσε τα διερχόμενα λεωφορεία, τα μισθωμένα αμάξια και τους ανθρώπους, άκουσε όμως ξεκάθαρα και της κίνησε την περιέργεια ο θεός της και το μέρος που ζούσε. Τι λογής μέρος να ήταν, και πώς να ήταν ο θεός της; Τι ήταν ο καμπούρης; Δεν είχε δει ποτέ της τέτοιον. Μπορεί και να μην υπήρχαν στην Ινδία.

Μια και έμενε στα σπίτια ξένων και δεν είχε παραμάννα, άρχισε να νιώθει μοναξιά και να σκέφτεται παράξενα πράγματα, καινούρια για αυτήν. Άρχισε να αναρωτιέται γιατί ποτέ της δεν θυμόταν να ανήκει κάπου, ακόμα κι όταν ο πατέρας της και η μητέρα της ζούσαν. Τα άλλα παιδιά έμοιαζαν να ανήκουν στους πατεράδες και τις μανάδες τους, αυτή όμως δεν έμοιαζε να είναι η μικρούλα κανενός. Είχε υπηρέτες και τροφή και ρούχα, κανείς όμως δεν της έδινε σημασία. Δεν ήξερε ότι αυτό συνέβαινε επειδή ήταν ένα δυσάρεστο παιδί. Από την άλλη όμως δεν

γνώριζε ότι ήταν δυσάρεστη. Συχνά νόμιζε πως οι άλλοι ήταν έτσι, όμως δεν ήξερε ότι και αυτή το ίδιο ήταν.

Πίστευε ότι η κυρία Μέντλοκ ήταν το πιο δυσάρεστο άτομο που είχε δει ποτέ της, με το συνηθισμένο, αναψοκοκκινισμένο πρόσωπο και το συνηθισμένο καπέλο της. Όταν την επόμενη μέρα ξεκίνησαν το ταξίδι τους για το Γιορκσάιρ, περπάτησε τον σταθμό μέχρι το βαγόνι του τρένου με το κεφάλι ψηλά και προσπαθώντας να μείνει όσο μπορούσε πιο μακριά της, γιατί δεν ήθελε να δώσει την εντύπωση ότι ήταν μαζί της. Θα θύμωνε πάρα πολύ στη σκέψη ότι οι άλλοι μπορεί και να πίστευαν ότι ήταν η κορούλα της.

Η κυρία Μέντλοκ όμως ούτε καν ενοχλήθηκε από τη μικρή και τις σκέψεις της. Ήταν το είδος της γυναίκας που δεν “ανεχόταν ανοησίες από τη νέα γενιά”. Αυτό τουλάχιστον θα έλεγε, αν τη ρωτούσαν. Δεν είχε θελήσει να πάει στο Λονδίνο όταν η κόρη της Μαρίας, της αδερφής της, παντρευόταν, είχε όμως μια άνετη, καλοπληρωμένη δουλειά ως οικονόμος στην Έπαυλη Μίσελθουέιτ και ο μόνος τρόπος για να κρατήσει τη θέση της ήταν να εκτελεί αμέσως ότι πρόσταζε ο κύριος Άρτσιμπαλντ. Δεν τολμούσε καν να τον ρωτήσει το οτιδήποτε.

«Ο λοχαγός Λένοξ και η γυναίκα του πέθαναν από τη χολέρα» είχε πει ο κύριος Κρέιβεν με τον κοφτό, ψυχρό του τρόπο. «Ο λοχαγός Λένοξ ήταν αδερφός της γυναίκας μου και εγώ είμαι ο κηδεμόνας της κόρης τους. Το παιδί θα μεταφερθεί εδώ. Θα πρέπει να πάτε στο Λονδίνο και να το φέρετε εσείς η ίδια».

Κι έτσι έφτιαξε μια μικρή βαλίτσα και έκανε το ταξίδι.

Η Μαίρη καθόταν στη γωνιά της μέσα στο βαγόνι και φαινόταν άχαρη και δύστροπη. Δεν είχε τίποτα να διαβάσει ή κάτι να κοιτάξει και είχε διπλώσει τα ισχνά μαυρογαντοφορεμένα χέρια της στην αγκαλιά της. Το μαύρο της φόρεμα την έκανε να φαίνεται πιο ωχρή από ποτέ και

τα αδύναμα ανοιχτόχρωμα μαλλιά της ξέφευγαν κάτω από το μαύρο κρεπ καπέλο της.

«Ούτε που ξαναείδα στη ζωή μου πιο πειραγμένο παιδί» σκέφτηκε η κυρία Μέντλοκ. ("Πειραγμένο" είναι μια έκφραση του Γιορκσάιρ και σημαίνει κακομαθημένο και γκρινιάρικο). Δεν είχε δει ποτέ της παιδί να κάθεται έτσι ακίνητο χωρίς να κάνει το παραμικρό. Στο τέλος βαρέθηκε να την παρακολουθεί και άρχισε να μιλάει με μια κοφτή, σκληρή φωνή.

«Υποθέτω πως κάτι πρέπει να σου πω για εκεί που πηγαίνουμε» είπεςτη Μαίρη. «Γνωρίζεις τίποτα για τον θείο σου;»

«Όχι» είπε η Μαίρη.

«Δεν άκουσες ποτέ τον πατέρα και τη μητέρα σου να μιλούν για αυτόν;»

«Όχι» είπε η Μαίρη κατσουφιάζοντας. Κατσούφιασε επειδή θυμήθηκε ότι ο πατέρας της και η μητέρα της ποτέ δεν της μιλούσαν για κάτι. Σίγουρα ποτέ δεν της έλεγαν οτιδήποτε.

«Χμ» μουρμούρισε η κυρία Μέντλοκ κοιτώντας το παράξενο, απαθές προσωπάκι. Για λίγο δεν είπε κάτι άλλο και μετά ξανάρχισε.

«Υποθέτω πως κάτι πρέπει να σου πω για να σε προετοιμάσω. Πηγαίνεις σε ένα παράξενο μέρος».

Η Μαίρη δεν είπε το παραμικρό, και η κυρία Μέντλοκ μάλλον απογοητεύτηκε από την προφανή της απάθεια, αλλά, αφού πήρε μιαν ανάσα, συνέχισε.

«Όχι ότι δεν είναι ένα μεγαλόπρεπο μεγάλο σπίτι κατά έναν παράξενο τρόπο, και ότι ο κύριος Κρέιβεν δεν είναι με τον τρόπο του περήφανος για αυτό –κι αυτό είναι επίσης αρκετά παράξενο. Το σπίτι είναι εξακόσια χρόνια παλιό και βρίσκεται στην άκρη ενός χερσότοπου κι έχει κοντά εκατό δωμάτια, αν και τα περισσότερα μένουν αχρησιμοποίητα και κλειδωμένα. Κι έχει πίνακες και ωραία παλιά έπιπλα και πράγματα

αιώνων, και υπάρχει ένα μεγάλο πάρκο που το περιτριγυρίζει, και κήποι και δέντρα, κάποια από αυτά έχουν κλαδιά που φτάνουν μέχρι το έδαφος». Σταμάτησε και πήρε άλλη μιαν ανάσα. «Τίποτα άλλο όμως» ολοκλήρωσε απότομα. «Λοιπόν, τι λες για όλα αυτά;»

«Τίποτα» της απάντησε η Μαίρη. «Δεν ξέρω τίποτα για αυτά τα μέρη».

Αυτή η απάντηση έκανε την κυρία Μέντλοκ να αφήσει ένα κοφτό γέλιο.

«Α!» είπε «μα κάνεις σαν γριά γυναίκα. Δεν σε νοιάζει;»

«Το ίδιο κάνει είτε με νοιάζει είτε όχι» είπε η Μαίρη.

«Σωστά τα λες» είπε η κυρία Μέντλοκ. «Το ίδιο κάνει. Δεν ξέρω γιατί πρέπει να μείνεις στην Έπαυλη Μίσελθουέιτ. Ίσως επειδή είναι το πιο εύκολο. Αυτός δεν πρόκειται να μπει στον κόπο να ενδιαφερθεί για σένα, αυτό είναι το μόνο σίγουρο. Ποτέ του δεν ενδιαφέρεται για κανέναν». Σταμάτησε σαν να θυμήθηκε μόλις κάτι. «Έχει στραβή πλάτη» είπε. «Αυτό τον έκανε έτσι. Ήταν ένας στριφνός νεαρός που δεν απολάμβανε τα χρήματά του ούτε το μεγάλο του σπίτι μέχρι που παντρεύτηκε».

Τα μάτια της Μαίρης στράφηκαν πάνω της παρά την πρόθεσή της να δείξει ότι δεν την ένοιαζε. Δεν είχε ποτέ της σκεφτεί ότι ο καμπούρης θα ήταν παντρεμένος και έμεινε κάπως έκπληκτη. Η κυρία Μέντλοκ το πρόσεξε και καθώς ήταν μια ομιλητική γυναίκα, συνέχισε με μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Στο κάτω κάτω, ήταν κι αυτός ένας τρόπος να περάσει η ώρα.

«Εκείνη ήταν ένα γλυκό, χαριτωμένο πλάσμα, κι αυτός θα περπατούσε όλον τον κόσμο μόνο και μόνο για να της φέρει ένα τόσο δα χορταράκι, αν του το ζητούσε. Κανείς δεν πίστευε ότι θα τον παντρευόταν, και κάποιοι έλεγαν πως τον πήρε για τα λεφτά του. Όμως όχι, σίγουρα όχι. Όταν πέθανε...»

Η Μαίρη αναπήδησε χωρίς να το θέλει.

«Ω! Πέθανε!» αναφώνησε σχεδόν άθελά της. Είχε μόλις θυμηθεί ένα γαλλικό παραμύθι που είχε διαβάσει κάποτε και που το έλεγαν “Ο Ρικές με το τσουλούφι”. Μιλούσε για έναν καημένο καμπούρη και μια όμορφη πριγκίπισσα και την έκανε να λυπηθεί ξαφνικά τον κύριο Άρτσιμπαλντ Κρέιβεν.

«Ναι, πέθανε» απάντησε η κυρία Μέντλοκ. «Και αυτό τον έκανε πιο παράξενο από ποτέ. Δεν τον νοιάζει για κανέναν. Δεν θέλει να βλέπει κόσμο. Τον περισσότερο καιρό λείπει και όταν βρίσκεται στο Μίσελθουέιτ, κλειδαμπαρώνεται στη Δυτική Πτέρυγα και δεν επιτρέπει παρά μόνο στον Πίτσερ να τον δει. Ο Πίτσερ είναι γέρος, μα τον φρόντιζε όταν ήταν μικρός και ξέρει τα χούγια του».

Όλα αυτά έμοιαζαν σαν παραμύθι και αυτό δεν χαροποίησε τη Μαίρη. Ένα σπίτι με εκατό δωμάτια, σχεδόν όλα τους αχρησιμοποίητα και κλειδωμένα -ένα σπίτι στην άκρη ενός χερσότοπου-ακουγόταν θλιβερό. Κι ένας άντρας με στραβή πλάτη που έμενε κι αυτός απομονωμένος! Κοίταξε έξω από το παράθυρο με τα χείλη της κλεισμένα σφιχτά, κι έμοιαζε αρκετά φυσικό που η βροχή είχε αρχίσει να πέφτει σε γκρίζες πλάγιες γραμμές και να πιτσιλάει και να τρέχει από τα τζάμια. Αν η χαριτωμένη σύζυγος ζούσε, μπορεί και να έκανε πιο ευχάριστη την κατάσταση μοιάζοντας κάπως στη μητέρα της και τρέχοντας από δω κι από κει και πηγαίνοντας σε πάρτι με φορέματα “όλο δαντέλα”. Εκείνη όμως δεν υπήρχε πια.

«Μην περιμένεις να τον συναντήσεις, δεν υπάρχει περίπτωση» είπε η κυρία Μέντλοκ. «Και μην περιμένεις να βρεις ανθρώπους να ασχοληθούν μαζί σου. Θα πρέπει να περνάς την ώρα σου και να φροντίζεις τον εαυτό σου μόνη σου. Θα μάθεις σε ποια δωμάτια μπορείς να μπαίνεις και σε ποια όχι. Υπάρχουν αρκετοί κήποι. Όταν

όμως είσαι στο σπίτι, δεν θα τριγυρίζεις ούτε θα χώνεις τη μύτη σου πουθενά. Δεν περνάνε αυτά στον κύριο Κρέιβεν».

«Δεν θα θέλω να χώσω τη μύτη μου» είπε η ξινισμένη Μαιρούλα. Κι εκεί που είχε αρχίσει να λυπάται τον κύριο Άρτσιμπαλντ Κρέιβεν, έπαψε να τον λυπάται κι άρχισε να σκέφτεται ότι ήταν δυσάρεστος και καλά κάνανε και του έτυχαν όσα του έτυχαν.

Και γύρισε το πρόσωπό της κατά τα τζάμια της άμαξας όπου έτρεχε το βροχόνερο και κοίταξε έξω την γκριζα καταιγίδα που δεν έλεγε να σταματήσει. Την παρατηρούσε για τόσο διάστημα και τόσο επίμονα που η γκριζούρα βάρυνε τα μάτια της και στο τέλος η μικρή αποκοιμήθηκε.

ΤΡΙΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΕΡΣΟΤΟΠΟ

Η ΜΑΙΡΗ ΚΟΙΜΗΘΗΚΕ ΠΙΑ ΩΡΑ και όταν ξύπνησε, η κυρία Μέντλοκ είχε αγοράσει ένα καλάθι με φαγητά σε έναν από τους σταθμούς του τρένου, κι έφαγαν λίγο κρύο κοτόπουλο και μοσχάρι, ψωμί και βούτυρο και ήπιαν λίγο ζεστό τσάι. Η βροχή έμοιαζε να πέφτει ακόμα πιο καταρρακτώδης και όλοι στον σταθμό φορούσαν βρεγμένα γυαλιστερά αδιάβροχα. Ο φύλακας άναψε τις λάμπες μέσα στο βαγόνι, και η κυρία Μέντλοκ αναζωογονήθηκε με το τσάι της και το κοτόπουλο και το μοσχάρι. Έφαγε πολύ και μετά αποκοιμήθηκε, και η Μαίρη απόμεινε και την κοιτούσε και παρακολουθούσε που το καλό της το καπέλο γλιστρούσε στη μια πλευρά του, μέχρι που κι αυτή αποκοιμήθηκε ξανά στη γωνιά του βαγονιού, ενώ τη νανούριζε το πιτσιλίσμα της βροχής πάνω στα παράθυρα. Όταν ξύπνησε ξανά, ήταν πια σκοτάδι. Το τρένο είχε σταματήσει σε έναν σταθμό και η κυρία Μέντλοκ τη σκουντούσε.

«Τι ύπνος κι αυτός!» είπε. «Καιρός να ξυπνήσεις! Φτάσαμε στον σταθμό του Θουέιτ κι έχουμε ακόμα πολύ δρόμο μπροστά μας».

Η Μαίρη σηκώθηκε και προσπάθησε να κρατήσει τα μάτια της ανοιχτά ενώ η κυρία Μέντλοκ συμμάζευε τα πράγματα. Η μικρή δεν

προσφέρθηκε να τη βοηθήσει, γιατί στην Ινδία οι ντόπιοι υπηρέτες ήταν αυτοί που πάντα σήκωναν ή κουβαλούσαν πράγματα, κι έμοιαζε σωστό όλοι οι υπόλοιποι να προσδοκούν κάτι τέτοιο.

Ο σταθμός ήταν μικρός και εκτός από αυτές τις δύο, κανείς άλλος δεν φαινόταν να κατεβαίνει από το τρένο. Ο σταθμάρχης μιλούσε στην κυρία Μέντλοκ με τραχιά προφορά αλλά καλοσυνάτα, λέγοντας τις λέξεις με έναν παράξενο τρόπο που η Μαίρη εκ των υστέρων ανακάλυψε ότι ήταν η ομιλία του Γιορκσάιρ.

«Βλέπω ματάρθες» είπε. «Και πώς έχεις και την τσούπρα μαζί».

«Αμέ, αυτή εδώ είναι» απάντησε η κυρία Μέντλοκ, υιοθετώντας κι αυτή την ομιλία του Γιορκσάιρ και στρέφοντας το κεφάλι κατά τη Μαίρη. «Πώς είναι η κυρά;»

«Για την ώρα τα φέρνει πέρα. Έξω είναι η άμαξα».

Μια μικρή άμαξα περίμενε στον δρόμο έξω από τη μικρή πλατφόρμα. Η Μαίρη παρατήρησε ότι ήταν μια κομψή άμαξα και πως και ο υπηρέτης που τη βοήθησε να ανέβει ήταν επίσης κομψός. Το μακρύ αδιάβροχο πανωφόρι του και το αδιάβροχο κάλυμμα του καπέλου του έλαμπαν κι έσταζαν από τη βροχή όπως και οτιδήποτε άλλο τριγύρω, χωρίς να εξαιρείται ούτε ο σταθμάρχης.

Όταν ο υπηρέτης έκλεισε την πόρτα, ανέβηκε και κάθισε δίπλα στον αμαξά και ξεκίνησαν, η μικρούλα διαπίστωσε ότι είχε βρεθεί να κάθεται σε μια γωνιά με αναπαυτικά μαξιλάρια, δεν σκόπευε όμως να κοιμηθεί ξανά. Ανακάθισε στη θέση της και βάλθηκε να κοιτάζει έξω από το παράθυρο γεμάτη περιέργεια να δει κάτι από τον δρόμο που θα τους έβγαζε στο παράξενο μέρος για το οποίο της είχε μιλήσει η κυρία Μέντλοκ. Δεν ήταν καθόλου ντροπαλή η Μαίρη ούτε και φοβισμένη μπορούσες να την πεις, όμως δεν είχε ιδέα τι θα μπορούσε να συμβεί σε

ένα σπίτι με εκατό δωμάτια, όλα τους σχεδόν αχρησιμοποίητα –ένα σπίτι που βρισκόταν στην άκρη ενός χερσότοπου.

«Τι είναι ο χερσότοπος;» ρώτησε ξαφνικά την κυρία Μέντλοκ.

«Κοίταξε έξω σε δέκα λεπτά περίπου και θα καταλάβεις» απάντησε η γυναίκα. «Θα πρέπει να οδηγήσουμε πέντε μίλια μέσα από τον Χερσότοπο Μίσελ μέχρι να φτάσουμε στην Έπαυλη. Δεν θα δεις και πολλά, γιατί είναι σκοτεινή η νύχτα, θα δεις κάτι όμως».

Η Μαίρη δεν ρώτησε τίποτα περισσότερο, περίμενε όμως στη σκοτεινή γωνιά της με τα μάτια στραμμένα έξω από το παράθυρο. Οι λάμπες της άμαξας έριχναν φωτεινές δέσμες σε μικρή απόσταση, κι έτσι η μικρή έβλεπε κάτι λίγο από αυτά που προσπερνούσαν. Μόλις άφησαν πίσω τους τον σταθμό, πέρασαν μέσα από ένα μικρό χωριό και είδε ασπροβαμμένα σπίτια και ένα πανδοχείο. Μετά πέρασαν μια εκκλησία και ένα πρεσβυτέριο και μια μικρή βιτρίνα μαγαζιού ή κάτι τέτοιου με παιχνίδια και γλυκά και παράξενα πράγματα προς πώληση. Μετά βγήκαν στη δημοσιά, και είδε θάμνους και δέντρα. Μετά από αυτά δεν είδε τίποτα διαφορετικό για πολλή ώρα –τουλάχιστον τόσο της φάνηκε.

Επιτέλους τα άλογα άρχισαν να πηγαίνουν πιο αργά, σαν να σκαρφάλωναν σε λόφο, και από κει και πέρα έμοιαζε να μην υπάρχουν πια ούτε θάμνοι ούτε δέντρα. Στην πραγματικότητα δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα άλλο εκτός από ένα πυκνό σκοτάδι και από τη μία και από την άλλη μεριά. Έσκυψε και ακούμπησε το πρόσωπό της στο παράθυρο ακριβώς τη στιγμή που η άμαξα αναπήδησε δυνατά.

«Α! Σίγουρα είμαστε πια στον χερσότοπο» είπε η κυρία Μέντλοκ.

Οι λάμπες της άμαξας έριχναν ένα κίτρινο φως στον τραχύ δρόμο, που έμοιαζε να έχει χαραχτεί ανάμεσα σε θάμνους και χαμηλή βλάστηση, η οποία τελείωνε κάπου στην σκοτεινιά που απλωνόταν

μπροστά και γύρω τους. Σηκώθηκε αέρας που άφηνε έναν μοναδικό, άγριο, χαμηλό, ορμητικό ήχο.

«Δεν είναι η θάλασσα, έτσι;» είπε η Μαίρη κοιτώντας τη συνοδό της.

«Όχι» απάντησε η κυρία Μέντλοκ. «Και δεν έχει χωράφια ούτε βουνά, μόνο μίλια και μίλια άγριας γης, όπου δεν φυτρώνουν παρά ρείκια, ασπάλαθοι και καλαμιές, και δεν ζει τίποτα άλλο από άλογα και πρόβατα».

«Νιώθω σαν να μπορούσε να είναι η θάλασσα, αν υπήρχε νερό πάνω του» είπε η Μαίρη. «Ακούγεται σαν τη θάλασσα αυτή τη στιγμή».

«Είναι ο αέρας που σφυρίζει ανάμεσα στους θάμνους» είπε η κυρία Μέντλοκ. «Κατά τη γνώμη μου, είναι αρκετά άγριο και τρομακτικό μέρος, αν και υπάρχουν αρκετοί που τους αρέσει –ειδικά όταν ανθίζουν τα ρείκια».

Κι όλο ταξίδευαν μέσα στη νύχτα, και παρότι σταμάτησε να βρέχει, ο αέρας ορμούσε και σφύριζε κι έβγαζε παράξενους ήχους. Ο δρόμος ανηφόριζε και κατηφόριζε, και πολλές φορές η άμαξα περνούσε μια γεφυρούλα που από κάτω της το νερό κυλούσε με ορμή και θόρυβο. Η Μαίρη ένιωθε πως το ταξίδι δεν είχε τελειωμό και πως ο μεγάλος, κρύος χερσότοπος ήταν ένας μαύρος ωκεανός που εκείνη τον διέσχιζε περνώντας από μια στενή λωρίδα στεριάς.

«Δεν μου αρέσει» μονολόγησε. «Δεν μου αρέσει». Κι έσφιξε τα λεπτά της χείλη.

Τα άλογα σκαρφάλωναν ένα ανηφορικό κομμάτι του δρόμου όταν πρωτοείδε κάτι να φωτίζει. Η κυρία Μέντλοκ το είδε κι εκείνη και αναστέναξε ανακουφισμένη.

«Α! Τι καλά που φωτίζει αυτό το φωτάκι» αναφώνησε. «Είναι το φως από το παράθυρο του βοηθητικού καταλύματος. Σε λίγο, θα μας περιμένει ένα ζεστό τσάι τουλάχιστον».

Ήταν “σε λίγο”, όπως είπε, γιατί αφού η άμαξα πέρασε τις πύλες του πάρκου, είχαν άλλα δύο μίλια δρόμου να διασχίσουν, και τα εκατέρωθεν δέντρα (που οι κορφές τους συναντιόντουσαν) έκαναν τη διαδρομή να μοιάζει σαν να περνούσαν μέσα από μια μακρουλή σκοτεινή κρύπτη.

Βγήκαν στην ανοιχτωσιά και σταμάτησαν μπροστά από ένα απίστευτα μακρύ αλλά χαμηλό σπίτι που έμοιαζε να περικυκλώνει μια πέτρινη αυλή. Στην αρχή, η Μαίρη σκέφτηκε ότι δεν υπήρχε φως πουθενά στα παράθυρα, μετά όμως, καθώς κατέβηκε από την άμαξα, είδε ότι έβγαινε μια αχνή λάμψη από ένα γωνιακό δωμάτιο στον επάνω όροφο.

Η πόρτα της εισόδου ήταν τεράστια, καμωμένη από ογκώδη κομμάτια βαλανιδιάς, που είχαν παράξενο σχήμα και διακόσμηση από μεγάλα σιδερένια καρφιά και ήταν δεμένα μεταξύ τους με μεγάλες σιδερένιες βέργες. Έβγαζε σε ένα τεράστιο χολ που ήταν τόσο κακοφωτισμένο, ώστε τα πρόσωπα στα πορτρέτα των τοίχων και οι φιγούρες στις πανοπλίες έκαναν τη Μαίρη να μη θέλει καν να κοιτάξει. Έτσι όπως στεκόταν στο πέτρινο δάπεδο, φαινόταν σαν μια μικροσκοπική, μαύρη φιγούρα, κι ένιωθε τόσο μικρή, χαμένη και άχαρη όσο πραγματικά ήταν.

Ένας περιποιημένος, λεπτός άντρας στεκόταν δίπλα στον υπηρέτη που άνοιξε την πόρτα.

«Να την πάτε στο δωμάτιό της» είπε με βραχνή φωνή. «Ο κύριος δεν θέλει να τη δει. Φεύγει για το Λονδίνο το πρωί».

«Πολύ καλά, κύριε Πίτσερ» απάντησε η κυρία Μέντλοκ. «Εφόσον ξέρω τι πρέπει να κάνω, θα τα καταφέρω».

«Αυτό που πρέπει να κάνετε, κυρία Μέντλοκ» είπε ο κύριος Πίτσερ «είναι να φροντίσετε να μην τον ενοχλήσετε και να μη δει αυτό που δεν έχει διάθεση να δει».

Και μετά η Μαίρη Λένοξ ακολούθησε την κυρία Μέντλοκ ανεβαίνοντας μια φαρδιά σκάλα, περνώντας έναν μακρύ διάδρομο, ανεβαίνοντας μια σειρά σκαλιά, μπαίνοντας σε έναν άλλον διάδρομο και μετά έναν άλλον, μέχρι που πίσω από μια ανοιχτή πόρτα βρέθηκε σε ένα δωμάτιο με τη φωτιά αναμμένη και το φαγητό να περιμένει στο τραπέζι.

Η κυρία Μέντλοκ είπε απλά:

«Λοιπόν, εδώ είμαστε! Θα ζεις σε αυτό και το διπλανό του δωμάτιο και καλά θα κάνεις να μένεις στον χώρο σου. Μην το ξεχάσεις αυτό!»

Κι έτσι ήταν που η Αφέντρα η Μαίρη έφτασε στην Έπαυλη Μίσελθουέιτ και ίσως ήταν η πρώτη φορά στη ζωή της που δεν ένιωθε ότι έχει το πάνω χέρι.

ΤΕΤΑΡΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Η ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΠΡΩΙ Η ΜΑΙΡΗ ΞΥΠΝΗΣΕ ΕΠΕΙΔΗ ΜΙΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΟΥΛΑ ΜΠΗΚΕ ΣΤΟ δωμάτιο για να ανάψει τη φωτιά και γονατισμένη στο χαλάκι ανακάτευε τις στάχτες με θόρυβο. Η Μαίρη ανακάθισε και την παρατηρούσε για λίγο και μετά άρχισε να περιεργάζεται το δωμάτιο. Δεν είχε ξαναδεί τέτοιο δωμάτιο και σκέφτηκε ότι ήταν περίεργο και καταθλιπτικό. Οι τοίχοι ήταν καλυμμένοι από μια ταπετσαρία που το κέντημά της απεικόνιζε μια σκηνή δάσους. Κάτω από τα δέντρα υπήρχαν άνθρωποι με φανταστικά ρούχα και σε απόσταση αχνοφαίνονταν οι πυργίσκοι ενός κάστρου. Υπήρχαν κυνηγοί και άλογα και σκυλιά και κυρίες. Η Μαίρη ένιωσε σαν να ήταν κι αυτή στο δάσος μαζί τους. Μέσα από ένα μεγάλο παράθυρο μπορούσε να δει μια μεγάλη ανηφορική έκταση γης που έμοιαζε άδεντρη και κάπως σαν μια ατελείωτη, μονότονη, βιολετιά θάλασσα.

«Τι είναι εκείνο εκεί;» είπε δείχνοντας έξω από το παράθυρο.

Η Μάρθα, η υπηρετριούλα, που είχε μόλις ανασηκωθεί, κοίταξε και έδειξε κι εκείνη.

«Εκείνο εκεί;» είπε.

«Ναι».

«Είναι ο χερσότοπος» είπε χαμογελώντας καλόκαρδα. «Σου αρέσει;»

«Όχι» απάντησε η Μαίρη. «Τον μισώ».

«Είναι που δεν τον έχεις συνηθίσει» είπε η Μάρθα επιστρέφοντας στη δουλειά της στο τζάκι. «Νομίζεις πως είναι πολύ μεγάλος και γυμνός τώρα. Θα τον συμπαθήσεις όμως».

«Εσύ τον συμπαθείς;»

«Κι αν τον συμπαθώ!» απάντησε χαρούμενα η Μάρθα, ενώ γυάλιζε τη σχάρα. «Μου αρέσει πολύ. Κι ούτε που είναι στέρφος. Κι είναι γεμάτος πράγματα που μεγαλώνουν και μυρίζουν όμορφα. Τι όμορφος που είναι την άνοιξη και το καλοκαίρι όταν τα ρείκια και οι ασπάλαθοι και οι καλαμιές μπουμπουκιάζουν. Μοσχοβολάει μέλι και γεμίζει φρεσκάδα –κι ο ουρανός μοιάζει να είναι τόσο ψηλά και οι μέλισσες και οι κορυδαλλοί κάνουν τόση φασαρία όταν ζουζουνίζουν κι όταν κελαηδάνε. Αχ! Δεν θα πήγαινα να ζήσω πουθενά αλλού».

Η Μαίρη την άκουγε με μια σοβαρή, παραξενεμένη έκφραση. Οι ντόπιοι υπηρέτες που συνήθιζε να έχει στην Ινδία δεν ήταν καθόλου έτσι. Ήταν δουλοπρεπείς και δεν τολμούσαν να απευθυνθούν στους κυρίους τους σαν να ήταν ίσοι. Έκαναν υποκλίσεις και τους αποκαλούσαν “προστάτες των φτωχών” και άλλα τέτοια. Τους Ινδούς υπηρέτες τούς διέταζαν να κάνουν πράγματα, δεν τους το ζητούσαν. Δεν συνηθιζόταν να τους λένε “παρακαλώ” και “ευχαριστώ”, και η Μαίρη χαστούκιζε πάντα την Ινδή της παραμάννα όταν θύμωνε μαζί της. Για λίγο αναρωτήθηκε τι θα έκανε το κορίτσι αν το χαστούκιζε. Ήταν ένα ψωμωμένο, ροδαλό, καλόκαρδο πλάσμα, αλλά είχε δύναμη, κι έτσι η Αφέντρα η Μαίρη αναρωτιόταν μήπως αν κάποιος τη χαστούκιζε, εκείνη το ανταπέδιδε –ακόμα κι αν αυτός ο κάποιος ήταν ένα μικρό κορίτσι.

«Είσαι παράξενη υπηρέτρια» είπε κάπως αφ’ υψηλού, έτσι όπως ήταν ακουμπισμένη στα μαξιλάρια.

Η Μάρθα ανακάθισε στις φτέρνες της, με τη μαυρισμένη της βούρτσα στο χέρι, και γέλασε καλόκαρδα.

«Α! Το ξέρω» είπε. «Αν υπήρχε μια Κυρία στο Μίσελθουέιτ, ούτε για κατώτερη υπηρεσία δεν θα με είχαν. Μπορεί να με πήραν στη δούλεψή τους για τη λάντζα, ποτέ τους όμως δεν θα με έβαζαν να δουλέψω στο πάνω σπίτι. Είμαι πολύ λαϊκή και μου φαίνεται και η προφορά του Γιορκσάιρ. Μα αυτό το σπίτι έχει τις παραξενιές του, κι ας είναι σπουδαίο. Σαν να μην υπάρχει Αφέντης ή Αφέντρα πέρα από τον κύριο Πίτσερ και την κυρία Μέντλοκ. Και ο κύριος Κρέιβεν δεν είναι να τον ενοχλήσουμε για τίποτα όταν είναι εδώ, αλλά σχεδόν πάντα λείπει. Η κυρία Μέντλοκ με πήρε εδώ πέρα από καλοσύνη. Μου είπε πως δεν θα το έκανε ποτέ της αν το Μίσελθουέιτ ήταν σαν τα άλλα σπουδαία σπίτια».

«Θα είσαι η υπηρέτριά μου;» ρώτησε η Μαίρη έχοντας ακόμα το περήφανο ύφος που είχε συνηθίσει στην Ινδία.

Η Μάρθα ξανάρχισε να τρίβει τη σχάρα.

«Είμαι υπηρέτρια της κυρίας Μέντλοκ» είπε τονίζοντας τις λέξεις. «Κι εκείνη είναι υπηρέτρια του κυρίου Κρέιβεν –με έβαλε όμως να κάνω την καμαριέρα εδώ πάνω και να σε φροντίζω και λίγο. Μα μην περιμένεις περισσότερα».

«Και ποιος θα με ντύνει;» απαιτήσε να μάθει η Μαίρη.

Η Μάρθα ανακάθισε ξανά στις φτέρνες της και την κοίταξε. Μίλησε και από την έκπληξή της της ξέφυγε η διάλεκτος του Γιορκσάιρ.

«Δεν καμώνεσαι;» είπε.

«Τι θέλεις να πεις; Δεν καταλαβαίνω τη γλώσσα σου» είπε η Μαίρη.

«Αχ! Ξεχάστηκα» είπε η Μάρθα. «Η κυρία Μέντλοκ μού είπε να προσέχω, ειδάλλως δεν θα καταλαβαίνεις τι λέω. Εννοούσα, δεν ξέρεις να ντύνεσαι μόνη σου;»

«Όχι» απάντησε η Μαίρη, αρκετά αγανακτισμένη. «Ποτέ μου δεν το έκανα. Με έντυνε η Ινδή μου παραμάννα, φυσικά».

«Τότε» είπε η Μάρθα, που προφανώς δεν είχε αντιληφθεί ότι γινόταν αναιδής «καιρός να μάθεις. Όρα να αρχίσεις. Καλό θα σου κάνει να τα φέρεις βόλτα και λίγο. Η μητέρα μου έλεγε πάντα ότι δεν μπορούσε να βρει τον λόγο που τα παιδιά των πλούσιων δεν γίνονται ολόχαζα, με τις νταντάδες που τα πλένουν, τα ντύνουν, τα κάνουν βόλτα λες και είναι κουτάβια».

«Τα πράγματα είναι διαφορετικά στην Ινδία» είπε η Αφέντρα η Μαίρη περιφρονητικά. Με το ζόρι ανεχόταν αυτή την κατάσταση.

Η Μάρθα όμως δεν πτοήθηκε.

«Α! Το καταλαβαίνω πως είναι διαφορετικά» απάντησε με συμπάθεια σχεδόν. «Είμαι της γνώμης ότι αυτό γίνεται γιατί εκεί έχει πολλούς μαύρους αντί για αξιοπρεπείς λευκούς. Όταν άκουσα πως έρχεσαι από την Ινδία, νόμιζα πως θα είσαι κι εσύ μαύρη».

Η Μαίρη ανακάθισε στο κρεβάτι έξαλλη.

«Τι!» είπε. «Τι! Νόμιζες πως ήμουν ιθαγενής; Είσαι –είσαι γουρουνόπαιδο!»

Η Μάρθα απόμεινε να την κοιτάζει αναψοκοκκινισμένη.

«Ποιον βρίζεις;» είπε. «Δεν χρειάζεται να θυμώνεις. Δεν είναι τρόπος για μια μικρή κυρία να μιλάει έτσι. Δεν έχω τίποτα με τους μαύρους. Καθώς διαβάζουμε στα φυλλάδια, είναι πάντα τους πολύ θρήσκοι. Δεν έχω δει ποτέ μου μαύρο και χάρηκα μια και σκεφτόμουν πως θα έβλεπα έναν τους από κοντά. Με το που ήρθα να ανάψω τη φωτιά σήμερα το πρωί, πλησίασα το κρεβάτι σου και τράβηξα προσεκτικά τα σκεπάσματα για να σε δω. Και να που σε είδα, τόσο μαύρη όσο εγώ, μπα πιο λίγο, αφού είσαι πιο κίτρινη» έκανε απογοητευμένη.

Η Μαίρη ούτε καν προσπάθησε να ελέγξει την οργή και την ντροπή της.

«Νόμιζες πως ήμουν ιθαγενής! Πώς τόλμησες! Δεν ξέρεις τίποτα για τους ιθαγενείς! Δεν είναι άνθρωποι –είναι υπηρέτες που πρέπει να σου κάνουν υποκλίσεις. Δεν ξέρεις τίποτα για την Ινδία. Δεν ξέρεις τίποτα για τίποτα!»

Ήταν τόσο οργισμένη και ένιωθε τόσο ανήμπορη μπροστά στο απλό βλέμμα του κοριτσιού και, κατά κάποιο τρόπο, ένιωθε ξαφνικά τόσο τρομακτικά μόνη και τόσο μακριά από καθετί που της ήταν κατανοητό και οποιονδήποτε θα την καταλάβαινε, ώστε ρίχτηκε στα μαξιλάρια και ξέσπασε σε γοερά κλάματα. Έκλαιγε τόσο ανεξέλεγκτα που η καλόκαρδη Μάρθα του Γιορκσάιρ φοβήθηκε λίγο και ένωσε λύπη για τη μικρή. Πλησίασε το κρεβάτι κι έσκυψε από πάνω της.

«Α! Δεν πρέπει να κλαίς έτσι!» παρακάλεσε. «Στ' αλήθεια, δεν πρέπει. Δεν το κατάλαβα πως θα θύμωνες. Δεν ξέρω τίποτα για τίποτα –όπως το είπες είναι. Συγγνώμη, Δεσποινίς. Σταμάτα να κλαίς».

Υπήρχε κάτι το παρηγορητικό και αληθινά φιλικό στα λόγια της με την παράξενη προφορά του Γιορκσάιρ και στον δυναμικό της τρόπο, κάτι παράξενο που είχε καλή επίδραση στη Μαίρη. Σταδιακά έκλαιγε λιγότερο, μέχρι που ησύχασε. Η Μάρθα έμοιαζε να ανακουφίστηκε.

«Ωρα να σηκωθείς τώρα» είπε. «Η κυρία Μέντλοκ είπε να σου φέρνω το πρωινό και το μεσημεριανό και το βραδινό στο διπλανό δωμάτιο. Το έκαναν παιδικό δωμάτιο για χάρη σου. Θα βάλω ένα χεράκι με τα ρούχα σου να σηκωθείς. Αν έχουν πίσω τα κουμπιά, δεν θα μπορείς να κουμπωθείς μοναχή».

Όταν επιτέλους η Μαίρη αποφάσισε να σηκωθεί, τα ρούχα που της έφερε η Μάρθα από την ντουλάπα δεν ήταν αυτά που φορούσε την προηγούμενη νύχτα όταν έφτασε στο σπίτι μαζί με την κυρία Μέντλοκ.

«Αυτά τα ρούχα δεν είναι δικά μου» είπε. «Τα δικά μου είναι μαύρα».

Κοίταξε εξεταστικά το χοντρό άσπρο παλτό και το φόρεμα και πρόσθεσε, σαν να τα ενέκρινε απλά:

«Είναι πιο όμορφα από τα δικά μου».

«Είναι αυτά που πρέπει να φορέσεις» απάντησε η Μάρθα. «Ο κύριος Κρέιβεν έβαλε την κυρία Μέντλοκ να τα αγοράσει από το Λονδίνο. Είπε: “Δεν θα ανεχτώ ένα μαυροντυμένο παιδί να τριγυρίζει σαν τις χαμένες ψυχές”, έτσι είπε. “Θα κάνει το σπίτι ακόμα πιο θλιβερό. Να της αγοράσετε ζωηρά ρούχα”. Η μητέρα μου είπε πως ήξερε τι εννοούσε. Η μητέρα μου ξέρει πάντα τι εννοεί κάποιος. Ούτε σε αυτήν αρέσουν τα μαύρα».

«Μισώ το μαύρο» είπε η Μαίρη.

Η διαδικασία του ντυσίματος δίδαξε και στις δύο κάτι. Η Μάρθα έβαζε ένα χεράκι για να βοηθήσει να ντυθούν οι αδερφοί και οι αδερφές της, ποτέ της όμως δεν είχε δει παιδί που καθόταν ακίνητο και περίμενε κάποιον άλλον να κάνει πράγματα για αυτό, σαν να μην είχε ούτε δικά του χέρια ούτε πόδια.

«Γιατί δεν βάζεις μονάχη τα παπούτσια σου;» είπε όταν η Μαίρη έτεινε ήσυχα το πόδι της.

«Αυτό το έκανε η Ινδή μου παραμάννα» απάντησε η Μαίρη κοιτάζοντας. «Έτσι συνηθιζόταν».

Το έλεγε πολύ συχνά αυτό –“Έτσι συνηθιζόταν”. Οι ντόπιοι υπηρέτες το έλεγαν πάντα. Αν κάποιος τους έλεγε να κάνουν κάτι που οι πρόγονοί τους δεν είχαν κάνει εδώ και χίλια χρόνια, τον κοιτούσαν μειλίχια και έλεγαν “Δεν συνηθίζεται έτσι” και ο άλλος καταλάβαινε ότι έτσι ήταν τα πράγματα.

Δεν συνηθιζόταν να κάνει το παραμικρό η Αφέντρα η Μαίρη, πέρα από το να κάθεται και να περιμένει να την ντύσουν λες και ήταν κούκλα,

προτού όμως ετοιμαστεί για το πρωινό, άρχισε να υποψιάζεται ότι η ζωή της στην Έπαυλη Μίσελθουέιτ θα της δίδασκε ένα σωρό καινούρια πράγματα –όπως το να φοράει μόνη της τα παπούτσια και τις κάλτσες της και το να σηκώνει από κάτω αυτά που είχε ρίξει επίτηδες. Αν η Μάρθα ήταν μια εκπαιδευμένη καμαριέρα για νεαρές κυρίες, θα ήταν πιο εξυπηρετική και θα έδειχνε περισσότερο σεβασμό και θα ήξερε ότι ήταν δική της δουλειά το να βουρτσίζει τα μαλλιά, να κουμπώνει τις μπότες και να μαζεύει και να τακτοποιεί τα πράγματα. Δεν ήταν όμως παρά μια ανειδίκευτη χωριατοπούλα από το Γιορκσάιρ, που ανατράφηκε σε ένα χωριατόσπιτο των χερσότοπων μαζί με ένα κοπάδι αδέρφια που ήξεραν ότι έπρεπε να φροντίζουν τον εαυτό τους και τα μικρότερα παιδιά που ήταν μωρά ή που μόλις άρχιζαν να μπουσουλάνε σκορπίζοντας πράγματα από δω κι από κει.

Αν η Μαίρη Λένοξ ήταν ένα παιδί με διάθεση να διασκεδάσει με όλα αυτά, ίσως και να είχε γελάσει με την όρεξη της Μάρθας για κουβέντα. Η Μαίρη όμως το μόνο που έκανε ήταν να την ακούει αδιάφορα και να αναρωτιέται για τους αγενείς της τρόπους. Στην αρχή δεν έδειξε το παραμικρό ενδιαφέρον, αλλά στη συνέχεια, καθώς το κορίτσι μιλούσε συνέχεια με τον απλό καλόκαρδο τρόπο του, η Μαίρη άρχισε να δίνει σημασία στα λόγια του.

«Α, μα να τους έβλεπες όλους τους!» είπε. «Δώδεκα νοματαίοι είμαστε, και ο κύρης μου βγάζει μόνο δεκάξι σελίνια τη βδομάδα. Μπορώ να σε βεβαιώσω ότι η μητέρα μου βάζει από την τσέπη της για να πάρει χυλό για όλα τους. Όλη μέρα παίζουν και κυλιούνται στα βαλτοτόπια και η μητέρα λέει πως ο αέρας του χερσότοπου τα παχαίνει. Λέει πως πιστεύει πως τρώνε το χορτάρι, όπως κάνουν τα άγρια αλογάκια. Ο Ντίκον μας είναι δώδεκα χρονών και έχει ένα αλογάκι που λέει ότι είναι δικό του».

«Πού το βρήκε;» ρώτησε η Μαίρη.

«Το βρήκε στον χερσότοπο με τη μητέρα του όταν ήταν μικρούλι και άρχισε να φιλιώνει μαζί του και το τάζε κομμάτια ψωμί και του έφερνε και τρυφερό χορτάρι. Και εκείνο τον συμπάθησε και τον ακολουθεί όπου πάει και τον αφήνει να το καβαλήσει. Ο Ντίκον είναι καλόψυχος και τον αγαπάνε τα ζώα».

Η Μαίρη δεν είχε αποκτήσει ποτέ της κατοικίδιο και πάντα της πίστευε πως θα ήθελε ένα. Κι έτσι άρχισε να νοιώθει ένα κάποιο ενδιαφέρον για τον Ντίκον, και μια και ποτέ της μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε δείξει ενδιαφέρον για άλλον πέρα από τον εαυτό της, αυτή ήταν η αρχή ενός υγιούς συναισθήματος. Όταν πήγε στο δωμάτιο που είχε μετατραπεί σε παιδικό, διαπίστωσε ότι δεν διέφερε από εκείνο στο οποίο είχε κοιμηθεί. Δεν ήταν δωμάτιο για παιδιά αλλά για μεγάλους, με ζοφερούς πίνακες στους τοίχους και βαριές δρύινες καρέκλες. Ένα τραπέζι στο μέσον του ήταν στρωμένο με ένα καλό πρωινό. Μα πάντα της είχε πολύ λίγη όρεξη κι έτσι κοίταξε με περισσή αδιαφορία το πρώτο πιάτο που έβαλε μπροστά της η Μάρθα.

«Δεν το θέλω» είπε.

«Δε θες το χυλό σου;» φώναξε έκπληκτη η Μάρθα.

«Όχι».

«Σαν να μη ξέρεις τότε πόσο καλό κάνει. Βάλε λίγο σιρόπι μέσα ή λίγη ζάχαρη».

«Δεν το θέλω» είπε ξανά η Μαίρη.

«Α!» είπε η Μάρθα. «Δεν μπορώ να βλέπω φαγώσιμα να πηγαίνουν στράφι. Αν τα αδέρφια μου καθόντουσαν σε τούτο εδώ το τραπέζι, θα τα έτρωγαν όλα σε πέντε λεπτά».

«Γιατί;» ρώτησε ψυχρά η Μαίρη.

«Γιατί;» ξαναείπε σαν την ηχώ η Μάρθα. «Γιατί ποτέ τους δεν γέμισαν τα στομάχια τους. Πεινάνε σαν τα μικρά γεράκια και τις αλεπούδες».

«Δεν ξέρω τι είναι να είσαι πεινασμένος» είπε η Μαίρη σε έναν τόνο αδιάφορης άγνοιας.

Η Μάρθα έδειχνε αγανακτισμένη.

«Τότε, καλό θα σου έκανε να το δοκίμαζες, έτσι πιστεύω» είπε θαρρετά. «Χάνω την υπομονή μου με αυτόν που κάθεται και κοιτάζει ένα καλό κομμάτι ψωμί και κρέας. Στο λόγο μου! Πώς θα ήθελα να τα είχαν στην κοιλιά τους ο Ντίκον και ο Φιλ και η Τζέιν και όλοι οι υπόλοιποι».

«Και γιατί δεν τους τα πηγαίνεις;» πρότεινε η Μαίρη.

«Δεν είναι δικά μου» απάντησε έντονα η Μάρθα. «Και δεν έχω σχόλη σήμερα. Έχω σχόλη μόνο μια φορά το μήνα, όπως και όλοι οι άλλοι. Τότε πηγαίνω στο σπίτι μου και καθαρίζω, για να έχει και η μητέρα μου μιας μέρας ξεκούραση».

Η Μαίρη ήπιε λίγο τσάι και έφαγε λίγο φρυγανισμένο ψωμί με λίγη μαρμελάδα.

«Άντε τώρα να ντυθείς ζεστά και να βγεις έξω να παίξεις» είπε η Μάρθα. «Θα σου κάνει καλό και θα σου ανοίξει την όρεξη».

Η Μάρθα πλησίασε το παράθυρο. Είδε κήπους και μονοπάτια και μεγάλα δέντρα, όλα όμως έδειχναν μουντά και παγωμένα.

«Έξω; Γιατί να βγω έξω με τέτοιον καιρό;»

«Τότε, αν δεν βγεις έξω, θα μείνεις μέσα, και πώς θα περάσει η ώρα σου;»

Η Μαίρη κοίταξε ολόγυρα. Δεν υπήρχε τίποτα να κάνει. Όταν η κυρία Μέντλοκ ετοίμαζε το παιδικό δωμάτιο, δεν της πέρασε από το μυαλό η διασκέδαση. Ίσως λοιπόν να ήταν καλύτερα για τη Μαίρη να βγει έξω και να δει τι λογής ήταν οι κήποι.

«Ποιος θα με συνοδεύσει;» ρώτησε να μάθει.

Η Μάρθα την κοίταξε.

«Μοναχή θα πας» απάντησε. «Πρέπει να μάθεις να παίζεις σαν τα άλλα τα παιδιά που δεν έχουν αδέρφια. Ο Ντίκον μας πάει μόνος του στους χερσότοπους και παίζει με τις ώρες. Έτσι έπιασε φιλία με το αλογάκι. Κι έχει πρόβατα στον χερσότοπο που τον γνωρίζουν και πουλιά που έρχονται και τρώνε από τα χέρια του. Ακόμα κι αν έχει λίγα φαγώσιμα, πάντα του βάζει στην άκρη κάτι λίγο από το ψωμί του για να καλοπιιάσει τα ζώακια του».

Κι ήταν η αναφορά στον Ντίκον που έκανε τη Μαίρη να αποφασίσει να πάει έξω, αν και δεν το κατάλαβε εκείνη την ώρα. Έξω θα είχε πουλιά, κι ας μην υπήρχαν αλογάκια ή πρόβατα. Δεν θα ήταν σαν τα πουλιά στην Ινδία και ίσως και να τη διασκέδαζε να τα παρατηρήσει.

Η Μάρθα έφερε το παλτό και το καπέλο της και ένα ζευγάρι γερές μπότες και της έδειξε πώς να φτάσει το ισόγειο του σπιτιού.

«Αν στρίψεις από κει, θα συναντήσεις τους κήπους» είπε δείχνοντας μια καγκελόπορτα σε μια συστάδα θάμνων. «Έχει πολλά λουλούδια το καλοκαίρι, τώρα όμως δεν ανθίζει τίποτα». Σαν να δίστασε για λίγο, μετά όμως πρόσθεσε: «Ένας από τους κήπους είναι αμπαρωμένος. Κανένας δεν μπήκε εκεί μέσα δέκα χρόνια τώρα».

«Γιατί;» ρώτησε χωρίς να το θέλει η Μαίρη. Να που υπήρχε άλλη μια κλειδωμένη πόρτα, για να την προσθέσει στις εκατό του παράξενου σπιτιού.

«Ο κύριος Κρέιβεν έβαλε να τον αμπαρώσουν όταν πέθανε τόσο ξαφνικά η γυναίκα του. Δεν αφήνει κανέναν να μπει εκεί μέσα. Ήταν ο κήπος της. Κλείδωσε την πόρτα κι έσκαψε μια τρύπα κι έθαψε το κλειδί. Α, να η κυρία Μέντλοκ, χτυπάει το κουδούνι, πρέπει να βιαστώ».

Μόλις έφυγε η Μάρθα, η Μαίρη πήρε το δρομάκι που οδηγούσε στην πόρτα ανάμεσα στους θάμνους. Δεν μπορούσε να ξεχάσει τον κήπο όπου κανείς δεν είχε μπει εδώ και δέκα χρόνια. Αναρωτιόταν πώς

να ήταν και αν θα υπήρχαν ακόμα ανθισμένα λουλούδια εκεί πέρα. Όταν πέρασε από την πόρτα ανάμεσα στους θάμνους, βρέθηκε σε έναν μεγάλο κήπο με φαρδιές πρασιές και στριφογυριστά μονοπάτια σχηματισμένα ανάμεσα στην κουρεμένη πρασινάδα. Υπήρχαν δέντρα και παρτέρια με λουλούδια και αειθαλή κουρεμένα σε περίεργα σχήματα και μια μεγάλη λίμνη με ένα παλιό γκρίζο σιντριβάνι στη μέση της. Αλλά τα παρτέρια με τα λουλούδια ήταν γυμνά και παγωμένα και το σιντριβάνι δεν λειτουργούσε. Αυτός δεν ήταν ο απαγορευμένος κήπος. Μα πώς μπορούσες να κλειδώσεις έναν κήπο; Πάντα μπορούσες να περπατήσεις σε έναν κήπο.

Πάνω που έκανε αυτή τη σκέψη, είδε ότι στο τέλος του μονοπατιού που ακολουθούσε έμοιαζε να υπάρχει ένας μακρύς τοίχος καλυμμένος από κισσό. Δεν ήταν και τόσο συνηθισμένη στην Αγγλία, ώστε να ξέρει ότι έφτανε στους κήπους της κουζίνας όπου ήταν φυτεμένα φρούτα και λαχανικά. Πλησίασε τον τοίχο και ανακάλυψε ότι υπήρχε μια πράσινη πόρτα μέσα στον κισσό και ότι ήταν ανοιχτή. Προφανώς δεν ήταν ο απαγορευμένος κήπος, οπότε μπορούσε να μπει.

Πέρασε την πόρτα και είδε ότι ήταν ένας περίφρακτος κήπος και ότι ήταν ένας μόνο από τους περίφρακτους κήπους που έμοιαζαν να οδηγούν σε άλλον κι εκείνος σε άλλον. Είδε μια ακόμα ανοιχτή πόρτα που πίσω της αποκάλυπτε θάμνους και μονοπάτια ανάμεσα σε παρτέρια όπου φύτεωναν χειμωνιάτικα λαχανικά. Τα οπωροφόρα ήταν φυτεμένα κατά μήκος του τοίχου και πάνω από κάποια από τα παρτέρια υπήρχαν γυάλινα πλαίσια. Ο τόπος ήταν αρκετά γυμνός και άσχημος, σκέφτηκε η Μαίρη καθώς στεκόταν και κοίταζε γύρω της. Ίσως και να ήταν πιο όμορφος το καλοκαίρι όταν θα πρασίνιζε, αλλά τώρα δεν υπήρχε τίποτα το χαριτωμένο εκεί πέρα.

Εκείνη τη στιγμή ένας γέρος με μια τσάπα στον ώμο εμφανίστηκε περνώντας την πόρτα που έβγαζε στον δεύτερο κήπο. Φάνηκε να

ξαφνιάζεται καθώς είδε τη Μαίρη και μετά χαιρέτισε αγγίζοντας το καπέλο του. Είχε ένα κατσούφικο γέρικο πρόσωπο και δεν έμοιαζε χαρούμενος με την παρουσία της – όμως κι αυτή ήταν δυσανεκτή με τον κήπο του και είχε το γνωστό “έχω μάθει να περνάει το δικό μου” ύφος της και στα σίγουρα δεν έμοιαζε καθόλου ευχαριστημένη που τον έβλεπε.

«Τι είναι αυτό το μέρος;» ρώτησε.

«Ένας από τους κήπους της κουζίνας» απάντησε.

«Τι είναι εκείνο εκεί;» ρώτησε η Μαίρη δείχνοντας κατά την άλλη πράσινη πόρτα.

«Άλλος ένας από τους κήπους της κουζίνας» της είπε κοφτά. «Κι άλλος ένας ακόμα από την άλλη μεριά του τοίχου, κι ο δεντρόκηπος από την άλλη μεριά».

«Μπορώ να μπω εκεί;» ρώτησε η Μαίρη.

«Αν σου κάνει κέφι. Μα δεν υπάρχει κατιτί να δεις».

Η Μαίρη δεν έδωσε σημασία. Πέρασε το μονοπάτι και ξεγλίστρησε από τη δεύτερη πράσινη πόρτα. Κι εκεί βρήκε κι άλλους τοίχους και χειμωνιάτικα λαχανικά και γυάλινα χωρίσματα, στον δεύτερο όμως τοίχο υπήρχε άλλη μια πράσινη πόρτα και ήταν κλειστή. Ίσως και να οδηγούσε στον κήπο που κανείς δεν είχε μπει δέκα χρόνια τώρα. Και μια και δεν ήταν καθόλου φοβητσιάρα κι έκανε πάντα το δικό της, η Μαίρη πλησίασε την πράσινη πόρτα και δοκίμασε το χερούλι της. Είχε την ελπίδα ότι η πόρτα δεν θα άνοιγε, γιατί ήθελε να σιγουρευτεί ότι είχε ανακαλύψει τον μυστηριώδη κήπο –όμως άνοιξε με αρκετή ευκολία και περνώντας την, βρέθηκε σε έναν δεντρόκηπο. Κι εδώ υπήρχαν τοίχοι ολόγυρα και δέντρα φυτεμένα στη σειρά, και υπήρχαν γυμνά οπωροφόρα που μεγάλωναν στο παγωμένο καφετί γρασίδι –μα δεν υπήρχε πουθενά άλλη πράσινη πόρτα. Η Μαίρη έψαξε να τη βρει και

μετά, όταν έφτασε στην πάνω μεριά του κήπου, παρατήρησε ότι ο τοίχος δεν έμοιαζε να τελειώνει στον δεντρόκηπο αλλά να συνεχίζει πέρα από αυτόν, σαν να περιλάμβανε ένα μέρος στην άλλη πλευρά. Πάνω από τον τοίχο μπορούσε να δει τις κορυφές των δέντρων και όταν έμεινε ακίνητη, είδε ένα πουλί με πορτοκαλοκόκκινο στήθος να κάθεται στο πιο ψηλό κλαδί του ενός από αυτά και να αρχίζει ξαφνικά να κελαηδάει –κι ήταν σαν να την είχε μόλις δει και να τη φώναζε.

Σταμάτησε και το άκουσε και ,με κάποιο τρόπο, το χαρούμενο, φιλικό του κελάηδημα την έκανε να νιώσει ευχαρίστηση –ακόμα κι ένα δυσάρεστο κοριτσάκι μπορεί να νιώθει μοναξιά, και το μεγάλο αποπνικτικό σπίτι και ο μεγάλος γυμνός χερσότοπος και οι μεγάλοι γυμνοί κήποι την είχαν κάνει να αισθάνεται πως εκτός από την ίδια κανείς άλλος δεν είχε απομείνει στον κόσμο. Αν ήταν μια στοργική μικρούλα, συνηθισμένη να την αγαπούν, θα ράγιζε η καρδιά της, όμως ακόμα κι αν ήταν “η Αφέντρα η Μαίρη, που ήθελε να έχει το πάνω χέρι”, ήταν απελπισμένη, και το πουλί με το πορτοκαλοκόκκινο στήθος άλλαξε το προσωπάκι της σε κάτι που έμοιαζε με χαμόγελο. Απόμεινε να το ακούει μέχρι που εκείνο πέταξε μακριά. Δεν έμοιαζε καθόλου με τα ινδικά πουλιά και της άρεσε και αναρωτιόταν αν θα το ξανάβλεπε. Ίσως και να ζούσε στον μυστηριώδη κήπο και να γνώριζε τα πάντα για αυτόν.

Ίσως και να έφταιγε το ότι δεν είχε να κάνει τίποτα κι έτσι σκεφτόταν τόσο πολύ τον εγκαταλειμμένο κήπο. Της είχε κινήσει την περιέργεια και ήθελε να δει πώς ήταν. Γιατί έθαψε το κλειδί ο κύριος Άρτσιμπαλντ Κρέιβεν; Αν αγαπούσε τόσο πολύ τη γυναίκα του, γιατί μισούσε τον κήπο της; Αναρωτιόταν αν θα τον έβλεπε ποτέ, ήξερε όμως ότι ακόμα κι αν τον έβλεπε, δεν θα τον συμπαθούσε, ούτε εκείνος θα τη συμπαθούσε, κι ότι θα καθόταν και θα τον κοιτούσε χωρίς να λέει τίποτα, παρότι θα ήθελε πολύ να τον ρωτήσει γιατί είχε κάνει ένα τόσο περίεργο πράγμα.

«Οι άνθρωποι δεν με συμπαθούν ποτέ και εγώ δεν συμπαθώ εκείνους» σκέφτηκε. «Κι ούτε θα μπορέσω ποτέ μου να μιλήσω σαν τα παιδιά των Κρόφορντ, που όλο μιλούσαν και γελούσαν κι έκαναν σαματά».

Σκέφτηκε τον κοκκινολαίμη και τον τρόπο που τραγουδούσε σαν να ήταν μόνο για αυτήν, και καθώς θυμήθηκε την κορυφή του δέντρου όπου είχε κουρνιαστεί, ξαφνικά κοκάλωσε.

«Νομίζω πως εκείνο το δέντρο βρισκόταν μέσα στον μυστικό κήπο – είμαι σίγουρη» είπε. «Υπήρχε ένας τοίχος ολόγυρα, αλλά πόρτα πουθενά».

Περπάτησε πίσω στον πρώτο από τους κήπους της κουζίνας και βρήκε τον γέρο να σκαλίζει εκεί πέρα. Πήγε και στάθηκε δίπλα του και τον παρακολούθησε για λίγο με τον απόμακρο τρόπο της. Εκείνος δεν της έδωσε σημασία κι έτσι στο τέλος τού μίλησε.

«Πήγα στους άλλους κήπους» είπε.

«Και ποιος θα σε εμπόδιζε;» της απάντησε κοφτά.

«Πήγα στον δεντρόκηπο».

«Δεν είχε κανένα σκυλί στην πόρτα να σε δαγκώσει» απάντησε.

«Δεν είχε πόρτα για τον άλλο κήπο» είπε η Μαίρη.

«Ποιον κήπο;» είπε τραχιά ο γέρος σταματώντας το σκάψιμο για λίγο.

«Αυτόν που είναι από την άλλη μεριά του τοίχου» απάντησε η Αφέντρα η Μαίρη. «Έχει δέντρα εκεί –είδα τις κορυφές τους. Ένα πουλί με κόκκινο στήθος καθόταν σε μια από αυτές τις κορυφές και κελαηδούσε».

Προς έκπληξή της, το κατσούφικο ανεμοδαρμένο πρόσωπο άλλαξε έκφραση. Ένα αργό χαμόγελο απλώθηκε πάνω του και ο κηπουρός φαινόταν ολότελα διαφορετικός. Την έκανε να σκεφτεί ότι ήταν περίεργο

το πόσο πολύ άλλαζε κάποιος όταν χαμογελούσε. Δεν το είχε ξανασκεφτεί.

Ο κηπουρός στράφηκε κατά τη μεριά του δεντρόκηπου και άρχισε να σφυρίζει –ένα αργό σφύριγμα. Η Μαίρη δεν μπορούσε να καταλάβει πώς ένας τόσο κατσούφης μπορούσε να βγάλει έναν τόσο θελκτικό ήχο.

Την επόμενη σχεδόν στιγμή κάτι υπέροχο συνέβη. Άκουσε ένα απαλό φτερούγισμα στον αέρα –ήταν το πουλί με το κόκκινο στήθος, που πετούσε προς το μέρος τους και που για την ακρίβεια προσγειώθηκε στον μεγάλο σβώλο από χώμα δίπλα στα πόδια του κηπουρού.

«Να' τος» σιγογέλασε ο γέρος και μετά έπιασε να μιλάει στο πουλί σαν να μιλούσε σε παιδί.

«Πού τριγύρναγες, αλητάκο;» είπε. «Δεν σε έχω δει καιρό. Τόσο νωρίς άρχισες το κόρτε φέτος; Πολύ βιαστικός μου είσαι».

Το πουλί έγειρε το κεφαλάκι του και τον κοίταξε με τα έξυπνά του μάτια, που έμοιαζαν με μαύρες δροσοσταλίδες. Έμοιαζε αρκετά εξοικειωμένο και άφοβο. Χοροπηδούσε τριγύρω και τσιμπολογούσε στη γη, ψάχνοντας σπόρια και έντομα. Γεγονός είναι ότι αυτό το σκηνικό έκανε τη Μαίρη να νιώσει κάτι παράξενο στην καρδιά της, γιατί το πουλί ήταν τόσο χαριτωμένο και καλοδιάθετο και έμοιαζε σαν να ήταν άνθρωπος. Είχε ένα μικροσκοπικό στρουμπουλό σώμα και ένα λεπτό ράμφος και κομψά λεπτά πόδια.

«Έρχεται πάντα όταν του σφυράτε;» τον ρώτησε ψιθυρίζοντας σχεδόν.

«Αμ ναι, πώς! Τον ξέρω από τότε που ήταν κλωσοπούλι. Βγήκε από τη φωλιά του στον πέρα κήπο και όταν πρωτοπέταξε πάνω από τον τοίχο, για κάτι μέρες ήταν πολύ αδύναμος και γίναμε φίλοι. Όταν

ξαναπέταξε στην άλλη μεριά, η υπόλοιπη οικογένειά του είχε φύγει κι ήταν μόνος κι έτσι γύρισε πίσω κοντά μου».

«Τι είδους πουλί είναι;» ρώτησε η Μαίρη.

«Μπα, δεν το ξέρεις; Είναι κοκκινολαίμης, και αυτά είναι τα πιο φιλικά και περιέργα πουλιά που υπάρχουν. Είναι τόσο φιλικά όσο τα σκυλιά – αν ξέρεις πώς να τα πλησιάσεις. Κοίτα τον που τσιμπολογάει εκεί πέρα και γυρίζει και μας κοιτάζει κάθε λίγο. Ξέρει ότι μιλάμε γι' αυτόν».

Ήταν το πιο παράξενο πράγμα στον κόσμο να παρατηρείς αυτόν τον γέρο. Κοιτούσε το παχουλό πουλάκι με το κόκκινο στήθος σαν να ήταν και περήφανος γι' αυτό αλλά και να το αγαπούσε πολύ.

«Είναι φαντασμένος» σιγογέλασε ο γέρος. «Του αρέσει να ακούει να μιλάνε για αυτόν. Κι έχει και μεγάλη περιέργεια –ο Θεός να σε φυλάει, δεν έχει ταίρι στην περιέργεια και στην ανακατωσούρα. Όλο και έρχεται να δει τι φυτεύω. Ξέρει το κάθε πράγμα, ακόμα και για αυτά που δε νοιάζεται ο Αφέντης ο Κρέιβεν. Είναι ο αρχικηπουρός, αυτός είναι».

Ο κοκκινολαίμης χοροπηδούσε φουριόζος τσιμπολογώντας το χώμα και πότε πότε σταματούσε και τους κοιτούσε για λίγο. Η Μαίρη σκέφτηκε πως τα μαύρα σαν δροσοσταλίδες μάτια του την παρατηρούσαν με μεγάλη περιέργεια. Στ' αλήθεια έμοιαζε σαν να έψαχνε όλα τα μυστικά της. Το παράξενο συναίσθημα στην καρδιά της φούντωσε.

«Πού πήγε η υπόλοιπη οικογένειά του;» ρώτησε.

«Πού να ξέρω. Τα μεγαλύτερα πουλιά αναθρέφουν τα μικρά, τα μαθαίνουν να πετάνε και μετά σκορπίζουν προτού το καταλάβεις. Αυτός εδώ είναι μυαλωμένος και ήξερε πως ήταν μοναχός».

Η Αφέντρα η Μαίρη πήγε λίγο πιο κοντά στον κοκκινολαίμη και τον παρατήρησε καλά καλά.

«Είμαι μόνη μου» είπε.

Μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε καταλάβει ότι αυτό ήταν ένα από τα πράγματα που την έκαναν να νιώθει στριφνή και δύστροπη. Μάλλον το κατάλαβε όταν ο κοκκινολαίμης την κοίταξε κι αυτή κοίταξε το πουλί.

Ο γέρο κηπουρός έβαλε το καπέλο στο κεφάλι του και την παρατήρησε για λίγο.

«Εσύ δεν είσαι η τσούπρα από την Ινδία;» ρώτησε.

Η Μαίρη ένευσε καταφατικά.

«Τότε δεν μου κάνει εντύπωση που είσαι μονάχη. Και προτού το καταλάβεις, θα είσαι πιο μονάχη» είπε.

Άρχισε να σκάβει ξανά χώνοντας το φτυάρι βαθιά στο πλούσιο μαύρο χώμα του κήπου ενώ ο κοκκινολαίμης χοροπηδούσε εδώ κι εκεί ψάχνοντας τροφή.

«Πώς σας λένε;» ρώτησε να μάθει η Μαίρη.

Ανασήκωσε το σώμα και της απάντησε:

«Μπεν Γουέδερσταφ» είπε και πρόσθεσε με ένα κατσούφικο κακάρισμα «Κι εγώ μόνος μου είμαι εκτός από όταν αυτός είναι μαζί μου» και έδειξε κατά τον κοκκινολαίμη. «Είναι ο μόνος μου φίλος».

«Εγώ δεν έχω καθόλου φίλους» είπε η Μαίρη. «Ποτέ μου δεν είχα. Η Ινδή μου παραμάννα δεν με συμπαθούσε και ποτέ μου δεν έπαιζα με κανέναν».

Στο Γιορκσάιρ συνηθίζεται να λες ό,τι σκέφτεσαι με απόλυτη ειλικρίνεια, και ο γέρο Μπεν Γουέδερσταφ ήταν από τους χερσότοπους του Γιορκσάιρ.

«Ώαν να μοιάζουμε εμείς οι δυο» είπε. «Ώαν να μας έφτιαξαν από το ίδιο πανί. Ούτε εσύ ούτε εγώ είμαστε μορφονιοί κι είμαστε τόσο ξινοί όσο το δείχνουμε. Στο υπογράφω πως κι οι δυο έχουμε τους ίδιους απαίσιους τρόπους».

Αυτά ήταν ντόμπρα λόγια, και η Μαίρη Λένοξ δεν είχε ποτέ στη ζωή της ξανακούσει να λένε την αλήθεια για το άτομό της. Οι ντόπιοι υπηρέτες όλο υποκλίσεις έκαναν και ήταν δουλοπρεπείς στο καθετί. Ποτέ της δεν σκέφτηκε ότι είχε κάποια ιδιαίτερη ομορφιά, μα τώρα αναρωτιόταν αν ήταν τόσο άχαρη όσο ο Μπεν Γουέδερσταφ και αναρωτιόταν επίσης αν έδειχνε τόσο ξινή όσο εκείνος, μέχρι που εμφανίστηκε ο κοκκινολαίμης. Βασικά άρχισε να αναρωτιέται αν είχε “άσχημη ιδιοσυγκρασία”. Ένωσε άβολα.

Ξαφνικά ένας καθαρός κελарυστός ήχος ακούστηκε κοντά της και η Μαίρη στράφηκε προς τα εκεί. Στεκόταν λίγο πιο μακριά από μια νεαρή μηλιά, και ο κοκκινολαίμης είχε έρθει και είχε καθίσει σε ένα από τα κλαδιά της και είχε αρχίσει να κελαηδάει ζωηρά. Ο Μπεν Γουέδερσταφ γέλασε ηχηρά.

«Γιατί το κάνει αυτό;» ρώτησε η Μαίρη.

«Το έβαλε κατά νου στο μυαλό του να γίνετε φίλοι» απάντησε ο Μπεν. «Τρύπα μου τη μύτη αν δεν σε συμπάθησε».

«Εμένα;» είπε η Μαίρη και πήγε αργοπατώντας στο δεντράκι και κοίταξε προς τα πάνω.

«Θέλεις να γίνουμε φίλοι;» ρώτησε το πουλί σαν να μιλούσε σε άνθρωπο. «Θέλεις;» Και αυτά τα λόγια δεν τα είπε ούτε με τη σκληρή φωνούλα της ούτε με την αυταρχική Ινδική φωνή, αλλά με ένα τόσο απαλό, ειλικρινή και καλοπροαίρετο τόνο που ο Μπεν Γουέδερσταφ σάστισε τόσο όσο και η Μαίρη όταν τον είχε ακούσει να σφυρίζει.

«Μπα, μπα, μπα» φώναξε «το είπες τόσο όμορφα κι ανθρώπινα, σαν κανονικό παιδί και όχι σαν μια στριμμένη γριά. Το είπες σχεδόν όπως μιλάει ο Ντίκον στα άγρια ζωάκια του στον χερσότοπο».

«Γνωρίζετε τον Ντίκον;» ρώτησε η Μαίρη γυρίζοντας προς τον γέρο με βιασύνη.

«Όλοι τον ξέρουν. Ο Ντίκον τριγυρίζει παντού. Ακόμα και οι βατομουριές και τα ρείκια τον ξέρουν. Στο υπογράφων πως οι αλεπούδες τού δείχνουν πού είναι τα μικρά τους και οι γαλιάντρες τού φανερώνουν τις φωλιές τους».

Η Μαίρη πολύ θα το ήθελε να τον ρωτήσει κάποια πράγματα ακόμα. Είχε τόση περιέργεια να μάθει για τον Ντίκον όση είχε για τον εγκαταλειμμένο κήπο. Όμως εκείνη ακριβώς τη στιγμή ο κοκκινολαίμης, που τελείωσε το τραγούδι του, τίναξε τα φτερά του, τα άνοιξε και πέταξε μακριά. Είχε τελειώσει την επίσκεψή του και πήγαινε στις δουλειές του.

«Πέρασε πάνω από τον τοίχο!» φώναξε η Μαίρη παρακολουθώντας τον. «Πέταξε στον δεντρόκηπο, πέταξε πάνω από τον άλλο τοίχο– στον κήπο που δεν έχει πόρτα για να μπεις!»

«Εκεί ζει» είπε ο γέρο Μπεν. «Εκεί ήταν που έσκασε από το αυγό. Αν κάνει κόρτε, είναι σε κάποια κοκκινολαίμα που ζει εκεί ανάμεσα στις τριανταφυλλιές».

«Τριανταφυλλιές» είπε η Μαίρη. «Έχει τριανταφυλλιές;»

Ο Μπεν Γουέδερσταφ ξανάπιασε το φτυάρι του και άρχισε να σκάβει.

«Είχε δέκα χρόνια πριν» μουρμούρισε.

«Πολύ θα ήθελα να τις δω» είπε η Μαίρη. «Πού είναι η πράσινη πόρτα; Κάπου πρέπει να υπάρχει μια πόρτα».

Ο Μπεν έχωσε το φτυάρι του βαθιά μέσα στη γη και έγινε τόσο απρόσιτος όσο όταν τον πρωτοείδε.

«Υπήρχε δέκα χρόνια πριν, τώρα όμως όχι» είπε.

«Δεν υπάρχει πόρτα!» φώναξε η Μαίρη. «Μα πρέπει να υπάρχει».

«Ούτε που θα τη βρει κανείς ούτε είναι δουλειά του να τη βρει. Μη χώνεις τη μύτη σου εκεί που δεν υπάρχει λόγος. Κοίτα, πρέπει να κάνω τη δουλειά μου. Τράβα να παίξεις. Δεν έχω καιρό».

Και βασικά σταμάτησε να σκάβει, πήρε το φτυάρι στον ώμο και απομακρύνθηκε χωρίς να της ρίξει μια ματιά, χωρίς να την αποχαιρετήσει.

ΠΕΜΠΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΤΟ ΚΛΑΜΑ ΣΤΟΝ ΔΙΑΔΡΟΜΟ

ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ, ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΉΤΑΝ ΙΔΙΑ ΜΕ ΤΙΣ ΥΠΟΛΟΙΠΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΪΡΗ ΛΕΝΟΞ. ΚΑΘΕ ΠΡΩΪ ΞΥΠΝΟΥΣΕ ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΜΕ ΤΗΝ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑ ΚΑΙ ΕΒΡΙΣΚΕ ΤΗ ΜΑΡΘΑ ΓΟΝΑΤΙΣΜΕΝΗ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΤΖΑΚΙ ΝΑ ΑΝΑΒΕΙ ΤΗ ΦΩΤΙΑ. ΚΑΘΕ ΠΡΩΪ ΕΤΡΩΓΕ ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ ΤΗΣ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΔΩΜΑΤΙΟ, ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΪΧΕ ΤΙΠΟΤΑ ΤΟ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟ. ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ ΤΗΣ ΚΟΙΤΟΥΣΕ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΠΕΡΑ ΣΤΟΝ ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΧΕΡΣΟΤΟΠΟ, ΠΟΥ ΕΜΟΙΑΖΕ ΝΑ ΑΠΛΩΝΕΤΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΜΕΡΙΑ ΚΑΙ ΝΑ ΦΤΑΝΕΙ ΜΕΧΡΙ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ, ΚΑΙ ΑΦΟΥ ΕΪΧΕ ΚΟΙΤΑΞΕΙ ΓΙΑ ΚΑΜΠΟΣΟ, ΚΑΤΑΛΑΒΕ ΟΤΙ ΑΝ ΔΕΝ ΕΒΓΑΙΝΕ ΕΞΩ, ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗΝ ΚΑΝΕΙ ΤΙΠΟΤΑ –ΟΠΟΤΕ ΒΓΗΚΕ ΕΞΩ. ΔΕΝ ΗΞΕΡΕ ΟΤΙ ΑΥΤΟ ΉΤΑΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΠΟΥ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΚΑΝΕΙ, ΚΙ ΟΤΑΝ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΠΕΡΠΑΤΑΕΙ ΖΩΗΡΑ Ή ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΝΑ ΤΡΕΧΕΙ ΣΤΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΚΑΙ ΠΑΝΩ ΚΑΤΩ ΣΤΙΣ ΑΛΕΕΣ, ΟΥΤΕ ΠΟΥ ΗΞΕΡΕ ΟΤΙ ΞΥΠΝΟΥΣΕ ΤΟ ΑΪΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ ΑΤΣΑΛΩΝΕ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘΩΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣΕ ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΕΜΟ ΠΟΥ ΣΑΡΩΝΕ ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΕΡΣΟΤΟΠΟΥ. ΈΤΡΕΧΕ ΜΟΝΟ ΚΑΙ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΝΑ ΖΕΣΤΑΘΕΙ ΚΑΙ ΜΙΣΟΥΣΕ ΤΟΝ ΑΕΡΑ ΠΟΥ ΤΗ ΧΤΥΠΟΥΣΕ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΥΧΙΟΤΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΧΑΪΤΙΖΕ ΣΑΝ ΝΑ ΉΤΑΝ ΈΝΑΣ ΓΪΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΕΚΕΪΝΗ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΔΕΙ. ΜΑ ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΝΑΣΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΡΙΟ ΚΑΘΑΡΟ ΑΕΡΑ ΠΟΥ ΦΥΣΟΥΣΕ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΡΕΙΚΟΤΟΠΟΥΣ ΓΈΜΙΣΑΝ ΤΑ ΠΝΕΥΜΟΝΙΑ ΤΗΣ ΜΕ ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΉΤΑΝ ΚΑΛΟ ΓΙΑ ΤΟ ΛΕΠΤΟ ΤΗΣ ΣΩΜΑ ΚΑΙ ΕΔΩΣΑΝ ΛΪΓΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΧΡΩΜΑ

στα μάγουλά της και φώτισαν τα άχρωμα μάτια της, ακόμα κι αν εκείνη δεν το ήξερε.

Μα μετά από μερικές μέρες στον καθαρό αέρα, ένα πρωί ξύπνησε γνωρίζοντας τι σημαίνει να πεινάς και όταν κάθισε να φάει το πρωινό της, δεν κοίταξε με περιφρόνηση τον χυλό της ούτε τον έσπρωξε στην άκρη, παρά έπιασε το κουτάλι της και άρχισε να τον τρώει, και συνέχισε να τρώει μέχρι που άδειασε το πιάτο.

«Καλά τα πήγες με τον χυλό σήμερα, αμέ!» είπε η Μάρθα.

«Είναι νόστιμος σήμερα!» είπε η Μαίρη λίγο σαστισμένη κι αυτή.

«Ο αέρας του χερσότοπου φέρνει πείνα» απάντησε η Μάρθα. «Είσαι τυχερή που παρεκτός από την πείνα, δε σου λείπουν τα φαγώσιμα. Δώδεκα στόματα πεινάνε στο σπίτι μου και δεν έχουν να βάλουν μπουκιά στο στομάχι. Κι αν συνεχίσεις να παίζεις έξω, θα βάλεις λίγο κρέας πάνω σου και δεν θα είσαι τόσο κίτρινη».

«Δεν παίζω» είπε η Μαίρη. «Δεν έχω παιχνίδια».

«Δεν έχεις παιχνίδια!» αναφώνησε η Μάρθα. «Τα αδέρφια μου παίζουν με ραβδιά και πέτρες. Τρέχουν από δω κι από κει και κάνουν φασαρία και κοιτάζουνκαθετί γύρω».

Η Μαίρη δεν έκανε φασαρία, κοίταζε όμως γύρω της. Δεν είχε κάτι άλλο να κάνει. Τριγυρνούσε τους κήπους και περιπλανιόταν στα μονοπάτια του πάρκου. Άλλοτε έψαχνε να βρει τον Μπεν Γουέδερσταφ, παρότι όμως τον πέτυχε αρκετές φορές να δουλεύει, εκείνος ήταν πολύ απασχολημένος για να της ρίξει μια ματιά ή ήταν πολύ κατσούφης. Μια φορά, καθώς πήγαινε να τον πλησιάσει, εκείνος πήρε το φτυάρι του και άλλαξε δρόμο, λες και το έκανε επίτηδες.

Σε ένα μέρος πήγαινε πιο συχνά, κι αυτό ήταν ο μακρύς διάδρομος έξω από τους περίφρακτους κήπους. Υπήρχαν παρτέρια με λουλούδια και από τις δυο μεριές του και πυκνός κισσός κάλυπτε τους τοίχους. Σε

ένα σημείο του τοίχου τα αναρριχώμενα σκουροπράσινα φύλλα ήταν πιο πυκνά. Έμοιαζε σαν αυτό το κομμάτι να είχε μείνει αφρόντιστο για καιρό. Ενώ όλα τα υπόλοιπα τμήματα ήταν κλαδεμένα και φροντισμένα, σε αυτή την κάτω μεριά του διαδρόμου ο κισσός ήταν εντελώς απεριποίητος.

Λίγες μέρες μετά από την κουβέντα της με τον Μπεν Γουέδερσταφ, η Μαίρη σταμάτησε σε εκείνο το σημείο και αναρωτήθηκε γιατί άραγε να συνέβαινε αυτό. Είχε μόλις κοντοσταθεί και κοιτούσε ένα μακρύ κλαδί κισσού που λικνιζόταν από τον αέρα, όταν είδε μια κόκκινη λάμψη και άκουσε ένα χαρούμενο τιτίβισμα, και να, πάνω στον τοίχο είχε κουρνιάσει ο κοκκινολαίμης του Μπεν Γουέδερσταφ σκύβοντας λίγο για να την κοιτάξει με το κεφαλάκι του γερμένο στη μία μεριά.

«Α!» φώναξε δυνατά η Μαίρη «εσύ είσαι;» Και δεν της φάνηκε καθόλου περίεργο που του μίλησε, σαν να ήταν σίγουρη πως θα την καταλάβει και θα της απαντήσει.

Και της απάντησε. Τιτίβισε και κελήδησε και χοροπηδούσε πάνω κάτω στον τοίχο σαν να της έλεγε ένα σωρό λόγια. Κι έμοιαζε στην Αφέντρα τη Μαίρη ότι κι αυτή τον καταλάβαινε, παρότι δεν μιλούσε με λέξεις. Ήταν σαν να έλεγε:

«Καλημέρα! Δεν είναι καλός ο καιρός; Δεν είναι καλός ο ήλιος; Δεν είναι όλα καλά; Έλα να τιτίβισουμε και να κελαηδήσουμε και να χοροπηδήσουμε. Άντε έλα!»

Η Μαίρη άρχισε να γελάει και καθώς το πουλί χοροπηδούσε και φτερούγιζε κατά μήκος του τοίχου, η μικρή έτρεχε ξοπίσω του. Η καημένη ισχνή χλωμή άσχημη Μαίρη πραγματικά έμοιαζε σχεδόν χαριτωμένη για λίγο.

«Μου αρέσεις! Μου αρέσεις!» φώναζε δυνατά ενώ πήγαινε πάνω κάτω, Και τερέτιζε και προσπαθούσε να σφυρίξει, αν και αυτό το

τελευταίο ιδέα δεν είχε πώς να το κάνει. Ο κοκκινολαίμης όμως έμοιαζε να το ευχαριστιέται και τερέπιζε και σφύριζε με τη σειρά του. Στο τέλος άνοιξε τα φτερά του και πέταξε σαν το βέλος στην κορυφή ενός δέντρου όπου κούρνιασε και άρχισε να κελαηδάει δυνατά.

Κι αυτό θύμιζε στη Μαίρη την πρώτη φορά που τον είχε δει, τότε που λικνιζόταν στην κορυφή ενός δέντρου κι αυτή στεκόταν στον δεντρόκηπο. Τώρα βρισκόταν στην άλλη μεριά του δεντρόκηπου και στεκόταν στο μονοπάτι που ήταν έξω από έναν πιο μακρινό τοίχο και το ίδιο δέντρο ήταν από τη μέσα μεριά.

«Είναι στον κήπο που κανείς δεν μπορεί να μπει» μονολόγησε. «Είναι στον κήπο που δεν έχει πόρτα. Εκεί ζει. Πώς θα ήθελα να έβλεπα τι λογής είναι εκείνος ο κήπος!»

Πήγε τρέχοντας μέχρι την πάνω μεριά του διαδρόμου, στην πρώτη πράσινη πόρτα που είχε διαβεί εκείνο το πρωινό. Κι από εκεί έτρεξε στο μονοπάτι που έβγαζε στην άλλη πόρτα και μετά μπήκε στον δεντρόκηπο και όταν σταμάτησε και κοίταξε ψηλά, είδε το δέντρο από την άλλη μεριά του τοίχου, εκείνο που πάνω του καθόταν ο κοκκινολαίμης, που έχοντας μόλις τελειώσει το τραγούδι του, καθάριζε με το ράμφος του τα φτερά του.

«Ο κήπος είναι» είπε. «Είμαι σίγουρη».

Έκανε τον γύρο και κοίταξε προσεκτικά εκείνη τη μεριά του δεντρότοιχου, το μόνο που βρήκε όμως ήταν ό,τι ήδη ήξερε, πως δηλαδή δεν υπήρχε πόρτα. Μετά έτρεξε στους κήπους της κουζίνας και από εκεί στον διάδρομο έξω από τον τοίχο που τον κάλυπτε ο κισσός. Περπάτησε μέχρι εκεί που τελείωνε ο τοίχος και τον κοίταξε, πόρτα όμως δεν υπήρχε πουθενά.

«Πολύ περίεργο» μονολόγησε. «Ο Μπεν Γουέδερσταφ είπε ότι δεν υπήρχε πόρτα, και πραγματικά δεν υπάρχει πόρτα. Θα υπήρχε όμως σίγουρα δέκα χρόνια πριν, γιατί ο κύριος Κρέιβεν έθαψε το κλειδί».

Αυτό την έκανε να μπει σε τέτοιες σκέψεις, ώστε άρχισε να την ενδιαφέρει πολύ το όλο θέμα και ένιωσε πως δεν μετάνιωνε καθόλου που είχε έρθει στην Έπαυλη Μίσελθουέιτ. Στην Ινδία πάντα της ζεσταινόταν και βαριόταν να ενδιαφερθεί για το παραμικρό. Το γεγονός ήταν ότι ο καθαρός αέρας από τον χερσότοπο είχε αρχίσει να ξαραχνιάζει το νεαρό μυαλό της και να την ξυπνάει λίγο.

Έμεινε έξω σχεδόν όλη τη μέρα και όταν κάθισε στο τραπέζι να φάει το βραδινό της, ήταν πεινασμένη και νυσταγμένη και χαλαρή. Δεν στραβομουτσούνιασε όταν η Μάρθα άρχισε την πολυλογία της. Ένιωσε σαν να της άρεσε να την ακούει και στο τέλος σκέφτηκε να της κάνει μια ερώτηση. Τη ρώτησε, αφού είχε τελειώσει το φαγητό της και είχε καθίσει στο χαλάκι μπροστά στη φωτιά.

«Γιατί ο κύριος Κρέιβεν μίσησε τον κήπο;» είπε.

Είχε πει στη Μάρθα να της κάνει παρέα και εκείνη δεν έφερε αντίρρηση. Η υπηρέτρια ήταν μικρή στην ηλικία και συνηθισμένη σε ένα στενόχωρο χωριατόσπιτο γεμάτο αδερφούς και αδερφές και βαριόταν στο υπόγειο δωμάτιο όπου μαζευόταν το προσωπικό και όπου ο αρχιυπηρέτης και οι καμαριέρες των πάνω ορόφων έσπαγαν πλάκα με την προφορά της του Γιορκσάιρ και την κοίταζαν αφ' υψηλού και καθόντουσαν και ψιθύριζαν μεταξύ τους. Στη Μάρθα άρεσε η κουβεντούλα, και το παράξενο παιδί, που είχε ζήσει στην Ινδία και το υπηρετούσαν οι “μαύροι”, ήταν ένα αρκετά θελκτικό αξιοπερίεργο.

Κάθισε κι αυτή στο τζάκι χωρίς να περιμένει πρόσκληση.

«Ακόμα τον σκέφτεσαι τον κήπο;» είπε. «Το ξέρα. Το ίδιο έπαθα κι εγώ όταν πρωτοήρθα».

«Γιατί τον μισούσε;» επέμεινε η Μαίρη.

Η Μαίρη βόλεψε τα πόδια της και χαλάρωσε.

«Άκου τον αγέρα που λυσσομανάει γύρω από το σπίτι» είπε. «Ούτε να σταθείς δεν θα μπορούσες στον χερσότοπο, αν ήσουν έξω απόψε».

Η Μαίρη δεν ήξερε τι σήμαινε “λυσσομανάει” μέχρι που άκουσε και κατάλαβε. Μάλλον ήταν αυτός ο βρυχηθμός που έφερνε ανατριχίλα και τύλιγε γύρω γύρω το σπίτι, λες και ένας αόρατος γίγαντας το χτυπούσε και βροντούσε τους τοίχους και τα παράθυρα προσπαθώντας να μπει μέσα. Ήξερες όμως πως δεν μπορούσε να μπει κι έτσι ένιωθες ασφαλής και ζεστός μέσα σε ένα δωμάτιο όπου έκαιγε το τζάκι.

«Μα γιατί τον μισούσε τόσο;» ρώτησε, αφού είχε ακούσει τον αέρα. Ήθελε να μάθει αν η Μάρθα ήξερε τον λόγο.

Τότε η Μάρθα εκμυστηρεύτηκε όσα ήξερε.

«Το νου σου» είπε. «Η κυρία Μέντλοκ είπε πως δεν είναι για να το συζητάμε. Πολλά πράγματα εδώ μέσα δεν είναι για να τα συζητάμε. Αυτές είναι οι εντολές του κυρίου Κρέιβεν. Τα βάσανά του δεν αφορούν τους υπηρέτες, έτσι λέει. Αν δεν ήταν ο κήπος, δεν θα ήταν κι εκείνος έτσι. Ήταν ο κήπος της κυρίας Κρέιβεν. Εκείνη τον είχε φτιάξει όταν πρωτοπαντρεύτηκαν και τον λάτρευε και φρόντιζαν κι οι δυο μαζί τα λουλούδια. Και δεν επέτρεπαν σε κανέναν κηπουρό να μπει εκεί. Εκείνος κι εκείνη το συνήθιζαν να πηγαίνουν και να κλείνονται εκεί μέσα με τις ώρες και να κουβεντιάζουν και να διαβάζουν. Κι εκείνη ήταν σαν μικρό κορίτσι, κι εκεί στον κήπο είχε ένα γέρικο δέντρο με ένα κλαδί που έγερνε σαν να σχημάτιζε μια θέση για να καθίσεις. Κι εκείνη φύτεψε τριανταφυλλίες για να μεγαλώνουν από πάνω και της άρεσε να κάθεται εκεί. Μια μέρα όμως, ενώ καθόταν, το κλαδί έσπασε κι εκείνη έπεσε κατάχαμα και χτύπησε τόσο άσχημα που την επόμενη μέρα πέθανε. Οι γιατροί νόμιζαν ότι εκείνος θα χάσει τα μυαλά του και θα πεθάνει. Γι’

αυτό μισεί τον κήπο. Κανένας δεν μπήκε εκεί μέσα από τότε και σε κανέναν δεν επιτρέπεται να μιλάει για τον κήπο».

Η Μαίρη δεν ρώτησε τίποτα άλλο. Κοίταξε τις ανταύγειες της φωτιάς και άκουσε τον αγέρα που “λυσσομανούσε”. Της φαινόταν πως “λυσσομανούσε” πιο δυνατά από ποτέ.

Εκείνη τη στιγμή κάτι πολύ όμορφο της συνέβαινε. Στην ουσία, τέσσερα καλά πράγματα της συνέβησαν από τότε που έφτασε στην Έπαυλη Μίσελθουέιτ. Ένιωσε ότι κατάλαβε τι της έλεγε ο κοκκινολαίμης κι ότι εκείνος κατάλαβε επίσης τι του έλεγε. Έτρεξε στον αέρα μέχρι που το αίμα της ζεστάθηκε. Για πρώτη φορά ένιωσε πείνα σαν παιδί στη ζωή της. Κι ακόμα έμαθε τι είναι να νιώθεις συμπόνια για κάποιον. Καλά τα πήγαινε.

Μα καθώς άκουγε τον αγέρα, άρχισε να ακούει κι έναν ακόμη ήχο. Δεν ήξερε τι ήταν, γιατί στην αρχή μόλις που μπορούσε να τον ξεχωρίσει από το βουητό του αέρα. Ήταν ένας παράξενος ήχος –λες και κάποιο παιδί έκλαιγε. Ήταν φορές που έτσι ακουγόταν κι ο αέρας, μα εκείνη τη στιγμή η Αφέντρα η Μαίρη ήταν σχεδόν σίγουρη πως ο ήχος ερχόταν μέσα από το σπίτι κι όχι απ' έξω. Ήταν μακρινός, μέσα στο σπίτι όμως. Γύρισε και κοίταξε τη Μάρθα.

«Ακούς κάποιον να κλαίει;» είπε.

Η Μάρθα φάνηκε να σαστίζει.

«Όχι» απάντησε. «Ο αγέρας είναι. Κάποτε κάποτε ακούγεται λες και κάποιος χάθηκε στο χερσότοπο και ουρλιάζει. Ο αγέρας βγάζει ένα σωρό ήχους».

«Μα άκουσε!» είπε η Μαίρη. «Είναι μέσα στο σπίτι –έρχεται από κάποιον από εκείνους τους μεγάλους διαδρόμους».

Κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή, κάποια πόρτα μάλλον άνοιξε κάπου στον κάτω όροφο, γιατί ένα ορμητικό ρεύμα φύσηξε στον διάδρομο και

η πόρτα του δωματίου όπου καθόντουσαν άνοιξε με πάταγο, και καθώς κι οι δυο τους πεταγόντουσαν από την τρομάρα, τα φώτα έσβησαν και ο ήχος του κλάματος ακούστηκε πιο καθαρά.

«Να!» είπε η Μαίρη. «Στο είπα! Κάποιος κλαίει –και δεν είναι κανένας μεγάλος».

Η Μάρθα σηκώθηκε τρέχοντας κι έκλεισε την πόρτα και την κλείδωσε, πριν όμως το κάνει, και οι δυο τους άκουσαν τον θόρυβο της πόρτας στον πέρα διάδρομο καθώς έκλινε με δύναμη, και μετά όλα ησύχασαν, γιατί ακόμα κι ο αέρας έπαψε να “λυσσομανάει” για λίγο.

«Ο αγέρας ήταν» είπε με πείσμα η Μάρθα. «Κι αν δεν ήταν, τότε ήταν η μικρή η Μπέτυ Μπάτεργουορθ, που κάνει τη λάντζα. Είχε πονόδοντο ολημερίς».

Μα ο τρόπος της έδειχνε ότι κάτι την προβλημάτιζε, και η Αφέντρα η Μαίρη την κοίταξε εξεταστικά. Δεν πίστευε ότι της έλεγε την αλήθεια.

ΕΚΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

«ΚΑΠΟΙΟΣ ΕΚΛΑΙΓΕ, ΣΤ' ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΠΟΙΟΣ ΕΚΛΑΙΓΕ»

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΜΕΡΑ ΕΒΡΕΧΕ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΩΔΩΣ, και όταν η Μαίρη κοίταξε έξω από το παράθυρο, ο χερσότοπος ήταν σχεδόν κρυμμένος από μια γκρίζα ομίχλη και από συννεφιά. Δεν μπορούσε να βγει έξω σήμερα.

«Τι κάνεις στο χωριατόσπιτό σου όταν ρίχνει τέτοια βροχή;» ρώτησε τη Μάρθα.

«Προσπαθώ όσο γίνεται να μην μπλέκω στα πόδια των άλλων» απάντησε η Μάρθα. «Α! Σαν να ήμαστε πολλοί τέτοιες μέρες στο σπίτι μου. Η μητέρα μου είναι πολύ καλοσυνάτη, μα την πιάνει η μουρμούρα της τότε. Τα μεγαλύτερα παιδιά πάνε στον στάβλο και παίζουν εκεί πέρα. Τον Ντίκον δεν τον νοιάζει να βραχεί. Βγαίνει έξω λες και ο ήλιος λάμπει. Λέει ότι όταν βρέχει, βλέπει πράγματα έξω που δεν φαίνονται με τον καλό καιρό. Κάποτε βρήκε ένα μωρό αλεπουδάκι μισοπνιγμένο στη φωλιά του και το έβαλε κάτω από το πουκάμισό του, για να το κρατήσει ζεστό, και το έφερε στο σπίτι. Η μητέρα του είχε σκοτωθεί κάπου εκεί κοντά και η φωλιά είχε γεμίσει νερό και τα υπόλοιπα κουτάβια είχαν πνιγεί. Το έχει στο σπίτι τώρα. Μια άλλη φορά βρήκε ένα μισοπνιγμένο μικρό κοράκι και το

έφερε κι αυτό στο σπίτι και το εξημέρωσε. Το έβγαλε Καπνιά, γιατί είναι κατάρμαυρο και χοροπηδάει και πετάει όπου κι αν πάει ο Ντίκον».

Ήρθε η ώρα που τη Μαίρη δεν την πείραζε πια η φιλική κουβεντούλα της Μάρθας. Ίσα ίσα, άρχισε να τη βρίσκει ενδιαφέρουσα και να στενοχωριέται όταν εκείνη σταματούσε να μιλάει ή έπρεπε να φύγει. Οι ιστορίες που της έλεγε η Ινδή παραμάννα της όταν η Μαίρη ζούσε στην Ινδία, δεν είχαν καμία σχέση με όσα της έλεγε η Μάρθα για το χωριατόσπιτο στον χερσότοπο, όπου ζούσαν δεκατέσσερις άνθρωποι σε τέσσερα δωματιάκια και που ποτέ τους δεν είχαν αρκετό φαγητό να φάνε. Τα παιδιά έμοιαζαν να μπουρδουκλώνονται από δω κι από κει και να διασκεδάζουν σαν ένα τσούρμο φασαριόζικα καλόψυχα σκυλάκια. Τη Μαίρη την τραβούσε πιο πολύ ο χαρακτήρας της μητέρας και του Ντίκον. Όταν η Μάρθα έλεγε ιστορίες για όσα έκανε η “μητέρα”, τα λόγια της την έκαναν να νιώθει όμορφα.

«Να είχα ένα μωρό κοράκι ή ένα αλεπουδάκι για να παίζω!» είπε η Μαίρη. «Δεν έχω τίποτα όμως».

Η Μάρθα την κοίταξε σαστισμένη.

«Δεν ξέρεις να πλέκεις;» τη ρώτησε.

«Όχι» απάντησε η Μαίρη.

«Να ράβεις;»

«Όχι».

«Να διαβάζεις;»

«Ναι».

«Τότε γιατί δεν διαβάζεις κατιτίς, να γίνεις και καλύτερη στο διάβασμα; Είσαι μεγάλη, άρα θα διαβάζεις καλά».

«Δεν έχω καθόλου βιβλία» είπε η Μαίρη. «Όσα είχα, τα άφησα πίσω στην Ινδία».

«Κρίμα» είπε η Μάρθα. «Αν σε αφήσει η κυρία Μέντλοκ να μπείς στη βιβλιοθήκη, εκεί έχει χιλιάδες βιβλία».

Η Μαίρη δεν ρώτησε πού βρισκόταν η βιβλιοθήκη, γιατί ξαφνικά της ήρθε μια ιδέα. Αποφάσισε να πάει και να ψάξει μόνη της. Δεν την ένοιαζε για την κυρία Μέντλοκ. Η κυρία Μέντλοκ έμοιαζε να έχει βολευτεί καλά στο καθιστικό της στον κάτω όροφο. Σε αυτό το παράξενο μέρος οι άνθρωποι σπάνια συναντιόντουσαν. Στην ουσία, μόνο οι υπηρέτες έκαναν την εμφάνισή τους, που κι αυτοί, όταν ο αφέντης τους έλειπε, περνούσαν ζωή και κότα στους κάτω ορόφους, όπου υπήρχε μια τεράστια κουζίνα με αστραφτερά μπακιρένια σκεύη και ένα ευρύχωρο καθιστικό για τους υπηρέτες όπου εκεί έτρωγαν τέσσερα με πέντε πλούσια γεύματα τη μέρα και όπου γινόταν πανηγύρι όταν η κυρία Μέντλοκ δεν ήταν στα πόδια τους.

Τα γεύματα της Μαίρης σερβίρονταν στην ώρα τους, η Μάρθα τη φρόντιζε, όμως κανείς δεν ασχολιόταν ούτε στο ελάχιστο με τη μικρή. Η κυρία Μέντλοκ ερχόταν κάθε δύο μέρες και της έριχνε μια ματιά, κανένας όμως δεν ρωτούσε τι έκανε ή τι έπρεπε να κάνει η Μαίρη. Κι αυτή υπέθεσε ότι έτσι συνήθιζαν να φέρονται στα παιδιά οι Άγγλοι. Στην Ινδία η παραμύνα της την υπηρετούσε μέρα νύχτα και τη συνόδευε πάντα και παντού. Η Μαίρη συχνά ένιωθε να την κουράζει. Τώρα κανένας δεν έτρεχε ξοπίσω της και μάθαινε να ντύνεται μονάχη της, γιατί η Μάρθα την κοίταζε σαν να την περνούσε για χαζή όταν ήθελε να της τα δίνουν όλα στο χέρι.

«Μήπως δεν έχεις μια στάλα μυαλό;» είπε κάποτε που η Μαίρη περίμενε να της φορέσει τα γάντια. «Η δική μας η Σουζάννα είναι δυο φορές πιο έξυπνη και μόνο τεσσάρων. Καμιά φορά μου μοιάζεις λίγο χαζούλα».

Η Μαίρη πήρε το στριμμένο της ύφος για μία ώρα μετά, τα λόγια της Μάρθας όμως την έκαναν να σκεφτεί αρκετά καινούρια πράγματα.

Ετούτο το πρωινό έμεινε να κοιτάζει έξω από το παράθυρο για δέκα λεπτά αφότου η Μάρθα καθάρισε το τζάκι κι έφυγε για να πάει στον κάτω όροφο. Σκεφτόταν την ιδέα που της είχε έρθει όταν άκουσε για τη βιβλιοθήκη. Δεν την ένοιαζε και πολύ η βιβλιοθήκη, γιατί στη ζωή της είχε διαβάσει πολύ λίγα βιβλία. Όταν όμως άκουσε για αυτή, της ήρθαν στο μυαλό τα εκατό δωμάτιο με τις κλειστές πόρτες. Αναρωτήθηκε αν πραγματικά ήταν όλα τους κλειδωμένα και τι άραγε θα έβρισκε αν κατάφερνε να μπει σε κάποιο από αυτά. Ήταν στ' αλήθεια εκατό; Γιατί να μην πάει να δει πόσες πόρτες θα μπορούσε να μετρήσει; Θα ήταν ένας τρόπος να περάσει την ώρα της τούτο το πρωινό που δεν μπορούσε να βγει έξω. Δεν της έμαθαν ποτέ να ζητάει την άδεια για να κάνει κάτι, και δεν γνώριζε τίποτα για την εξουσία, έτσι δεν το θεώρησε αναγκαίο να ζητήσει από την κυρία Μέντλοκ, σε περίπτωση που τη συναντούσε, την άδεια να εξερευνήσει το σπίτι.

Άνοιξε την πόρτα του δωματίου της και βγήκε στον διάδρομο, κι έπειτα άρχισε να τριγυρίζει. Ήταν ένας μακρύς διάδρομος που διακλαδιζόταν σε άλλους και που την οδήγησε σε μια σειρά σκαλιά που ανεβαίνοντάς τα, οδηγούσαν με τη σειρά τους σε άλλα. Υπήρχαν πόρτες και πόρτες, και πίνακες στους τοίχους. Άλλοτε ήταν πίνακες σκοτεινών και παράξενων τοπίων, συχνότερα όμως ήταν πορτρέτα ανδρών και γυναικών με παράξενα μεγαλόπρεπα ρούχα από σατέν και βελούδο. Βρέθηκε σε μια γαλαρία που οι τοίχοι της ήταν καλυμμένοι από τέτοια πορτρέτα. Ούτε που πέρασε ποτέ από το μυαλό της πως θα υπήρχε σπίτι με τόσους πολλούς πίνακες. Διέσχισε αργά τη γαλαρία και παρατήρησε τα πρόσωπα, που έμοιαζαν να την παρατηρούν επίσης. Της φαινόταν πως απορούσαν τι έκανε σε αυτό το σπίτι ένα μικρό κορίτσι από την Ινδία. Κάποιοι από τους πίνακες παρίσταναν παιδιά – κοριτσάκια με αλύγιστα σατέν φορέματα που έφταναν μέχρι τα πόδια τους και απλώνονταν ολόγυρά τους, και αγοράκια με φουσκωτά

μανίκια και δαντελένια κολάρα και μακριά μαλλιά ή με μεγάλες τραχηλιές γύρω από τον λαιμό τους.

Κάθε φορά σταματούσε να κοιτάζει τα παιδιά κι αναρωτιόταν πώς τα έλεγαν και πού είχαν πάει και γιατί φορούσαν τόσο παράξενα ρούχα. Ήταν κι ένα μικρό κορίτσι, άκαμπο και άχαρο σαν αυτήν. Φορούσε ένα πράσινο μπροκάρ φόρεμα και πάνω στο δάχτυλό της είχε κουρνιαστεί ένας πράσινος παπαγάλος. Τα μάτια της είχαν ένα παράξενο, κοφτερό βλέμμα.

«Πού να ζεις τώρα;» της είπε δυνατά η Μαίρη. «Μακάρι να ήσουν εδώ».

Καμιά άλλη μικρούλα δεν πέρασε ποτέ της τέτοιο παράξενο πρωινό. Έμοιαζε σαν να μην υπήρχε κανένας σε εκείνο το αχανές σπίτι εκτός από τον μικρούλη εαυτό της που περιπλανιόταν πάνω κάτω σε στενά και φαρδιά περάσματα όπου έμοιαζε να μην έχει περπατήσει ποτέ κανείς άλλος εκτός από αυτήν. Αφού είχαν χτιστεί τόσα δωμάτια, σίγουρα θα έμεναν κάποιοι άνθρωποι, όλα όμως έμοιαζαν τόσο άδεια που δεν μπορούσε καν να πιστέψει πως έτσι ήταν στ' αλήθεια.

Μόνο όταν ανέβηκε στον δεύτερο όροφο, σκέφτηκε να γυρίσει το χερούλι μιας πόρτας. Όλες οι πόρτες ήταν κλειστές, όπως ακριβώς είχε πει η κυρία Μέντλοκ, μα στο τέλος η μικρή άπλωσε το χέρι της στο χερούλι και το γύρισε. Για μια στιγμή φοβήθηκε σχεδόν καθώς ένιωσε ότι γυρνούσε χωρίς δυσκολία και ότι, όταν έριξε το βάρος της στην πόρτα, εκείνη άνοιξε αργά. Ήταν πολύ γερή πόρτα και έβγαζε σε μια μεγάλη κρεβατοκάμαρα. Υπήρχαν κεντημένες ταπετσαρίες και έπιπλα σαν αυτά που είχε δει στην Ινδία. Ένα φαρδύ παράθυρο με βαριά χωρίσματα έβλεπε στον χερσότοπο. Και πάνω από την κορνίζα του τζακιού υπήρχε άλλο ένα πορτρέτο του άκαμπτου, άχαρου κοριτσιού, που έμοιαζε να την κοιτάζει ακόμα πιο παράξενα από πριν.

«Μπορεί κάποτε να κοιμόταν εδώ» είπε η Μαίρη. «Έτσι που με κοιτάζει, με κάνει να νιώθω περίεργα».

Μετά από εκεί, άνοιξε κι άλλες πόρτες. Είδε τόσα πολλά δωμάτια που άρχισε να κουράζεται και σκέφτηκε πως σίγουρα θα ήταν εκατό, αν και δεν τα μέτρησε. Σε όλα τους υπήρχαν παλιοί πίνακες ή ταπετσαρίες κεντημένες με παράξενες σκηνές. Υπήρχαν παράξενα έπιπλα και παράξενα στολίδια σχεδόν πάνω σε όλα τους.

Σε ένα δωμάτιο, που έμοιαζε με γυναικείο καθιστικό, οι κουρτίνες ήταν από κεντημένο βελούδο και σε ένα ερμάριο θα υπήρχαν πάνω από εκατό φιλντισένιοι ελέφαντες. Ήταν σε διαφορετικά μεγέθη και κάποιοι είχαν στις πλάτες τους οδηγούς και ανάκλιντρα. Κάποιοι ήταν πιο μεγάλοι από τους υπόλοιπους και κάποιοι άλλοι ήταν τόσο μικροσκοπικοί που έμοιαζαν μωρά. Η Μαίρη είχε δει σκαλισμένο φιλντισι στην Ινδία και ήξερε τα πάντα για τους ελέφαντες. Άνοιξε την πόρτα του επίπλου, ανέβηκε σε ένα σκαμνάκι και για ώρα έπαιζε με τους ελέφαντες. Όταν βαρέθηκε, τακτοποίησε τους ελέφαντες και έκλεισε την πόρτα του επίπλου.

Σε όλες τις περιπλανήσεις της στους ατέλειωτους διαδρόμους και τα άδεια δωμάτια δεν είχε δει ίχνος ζωής, σε αυτό το δωμάτιο όμως κάτι υπήρχε. Είχε μόλις κλείσει το πορτάκι του επίπλου, όταν άκουσε ένα σιγανό θρόισμα που την έκανε να αναπηδήσει και να κοιτάξει κατά το καναπεδάκι κοντά στο τζάκι, γιατί μάλλον από εκεί ερχόταν ο ήχος. Στη γωνία του μικρού καναπέ υπήρχε ένα μαξιλάρι, και στο βελούδο που το κάλυπτε υπήρχε μια τρύπα, και από εκεί ξετρύπωσε ένα μικροσκοπικό κεφαλάκι με κάτι φοβισμένα μάτια.

Η Μαίρη προχώρησε προς τα εκεί για να κοιτάξει. Τα φωτεινά μάτια ανήκαν σε ένα μικρό γκρίζο ποντίκι, και το ποντίκι είχε κάνει μια τρύπα στο μαξιλάρι και είχε φτιάξει μια άνετη φωλιά. Έξι μικρά κοιμόντουσαν κουλουριασμένα δίπλα του. Κι αν δεν υπήρχε τίποτα άλλο ζωντανό στα

εκατό δωμάτια, υπήρχαν επτά ποντίκια που δεν έμοιαζαν καθόλου μόνα τους.

«Αν δεν έδειχναν τόσο φοβισμένα, θα τα έπαιρνα μαζί μου» είπε η Μαίρη.

Είχε περιπλανηθεί τόσο πολύ που είχε κουραστεί ώστε να συνεχίσει κι άλλο κι έτσι γύρισε πίσω. Δυο τρεις φορές έχασε τον δρόμο της, γιατί έστριψε σε λάθος διάδρομο και υποχρεώθηκε να περιφέρεται πάνω κάτω μέχρι που βρήκε το σωστό σημείο. Στο τέλος όμως βρέθηκε και πάλι στον όροφο που έμενε, παρόλο που ήταν μακριά από το δωμάτιό της και δεν ήξερε ακριβώς πού βρισκόταν.

«Μάλλον πήρα λάθος στροφή πάλι» είπε μένοντας ακίνητη σε ένα σημείο που έμοιαζε το τέλος ενός στενού περάσματος με ταπετσαρία στον τοίχο. «Δεν ξέρω προς τα πού να πάω. Πόσο ήσυχα είναι!»

Κι ήταν την ώρα που στεκόταν εκεί και μόλις είχε πει αυτά τα λόγια, όταν η ησυχία ταραχτηκε από έναν θόρυβο. Ήταν πάλι κάτι σαν κλάμα, αλλά όχι ακριβώς όπως εκείνο που είχε ακούσει την προηγούμενη νύχτα. Ήταν ένας σύντομος ήχος, ένα παιδιάστικο κλαψούρισμα που έβγαινε πνιχτό καθώς περνούσε ανάμεσα από τους τοίχους.

«Ακούγεται πιο κοντά σήμερα» είπε η Μαίρη με την καρδιά της να χτυπάει πιο δυνατά. «Κάποιος κλαίει».

Κατά λάθος έβαλε το χέρι της στην ταπετσαρία και τότε τινάχτηκε προς τα πίσω τρομαγμένη. Η ταπετσαρία κάλυπτε μια πόρτα που άνοιξε και αποκάλυψε ακόμα έναν διάδρομο πίσω της και την κυρία Μέντλοκ, που ερχόταν με μια αρμαθιά κλειδιά στο χέρι και μια πολύ στριμμένη έκφραση στο πρόσωπό της.

«Τι κάνεις εδώ;» είπε και πιάνοντας τη Μαίρη από το χέρι την τράβηξε έξω. «Τι σου είπα εγώ;»

«Πήρα λάθος στροφή» εξήγησε η Μαίρη. «Δεν ήξερα πού να πάω και άκουσα κάποιον να κλαίει».

Τη μίσησε την κυρία Μέντλοκ εκείνη τη στιγμή, μα τη μίσησε ακόμη περισσότερο αμέσως μετά.

«Δεν άκουσες κανένα κλάμα» είπε η οικονόμος. «Θα γυρίσεις πίσω στο δωμάτιό σου, αλλιώς θα σου τραβήξω τα αυτιά».

Και την έπιασε από το χέρι και την έσπρωχνε και την τραβολογούσε από τον ένα διάδρομο στον άλλον, μέχρι που τη στρίμωξε έξω από την πόρτα του δωματίου της.

«Τώρα» είπε «θα μείνεις εδώ που σου λέω, αλλιώς θα σε κλειδώσω. Ο αφέντης καλά θα κάνει να σου βρει μια γκουβερνάντα, όπως είπε ότι θα κάνει. Κάποιος πρέπει να έχει τον νου του. Εγώ έχω ήδη φορτωθεί αρκετά».

Βγήκε από το δωμάτιο και κοπάνησε την πόρτα, ενώ η Μαίρη πήγε και κάθισε στο τζάκι χλωμή από οργή. Δεν την πήραν τα κλάματα, έτριζε όμως τα δόντια της.

«Κάποιος έκλαιγε, κάποιος έκλαιγε!» είπε μοναχή της.

Το είχε ακούσει δύο φορές μέχρι τώρα και θα έβρισκε τι ήταν. Ήδη είχε βρει ένα σωρό πράγματα ετούτο το πρωινό. Ένιωθε σαν να είχε κάνει ένα μεγάλο ταξίδι και στο κάτω κάτω βρήκε κάτι που την έκανε να διασκεδάσει και έπαιξε με τους φιλντισένιους ελέφαντες και είδε το γκρι ποντίκι και τα μωρά του στη φωλιά τους μέσα στο βελούδινο μαξιλάρι.

ΕΒΔΟΜΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ

ΥΟ ΜΕΡΕΣ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΑΥΤΟ, με το που ξύπνησε η Μαίρη, ανακάθισε στο κρεβάτι της και φώναξε στη Μάρθα.

«Κοίτα στον χερσότοπο! Κοίτα στον χερσότοπο!»

Η καταιγίδα είχε περάσει και η γκρίζα ομίχλη και τα σύννεφα είχαν καθαρίσει από τον αέρα της προηγούμενης νύχτας. Μα κι ο αέρας είχε σταματήσει πια να φυσάει και ένας φωτεινός καταγάλανος ουρανός απλωνόταν πάνω από τα βαλτοτόπια. Η Μαίρη ποτέ της δεν είχε δει έναν τόσο γαλανό ουρανό. Στην Ινδία ο ουρανός ήταν πάντα σαν μια καυτή φωτεινή άπλα. Ενώ εδώ ήταν ένα καθαρίο μπλε που έμοιαζε να λαμποκοπάει σαν τα νερά μιας βαθιάς λίμνης, κι εδώ κι εκεί, ψηλά σε όλο αυτό το γαλανό, ταξίδευαν μικρά σύννεφα σαν κατάλευκο μαλλί. Ακόμα και τα πιο απόμακρα σημεία του χερσότοπου είχαν ένα απαλό μπλε χρώμα αντί για το μουντό μαυροπόρφυρο ή το φρικτό γκρίζο.

«Αχου!» είπε η Μάρθα με ένα χαρούμενο χαμόγελο. «Πέρασε για την ώρα η καταιγίδα. Το κάνει τέτοια εποχή του χρόνου. Περνάει σε μια νύχτα και τάχα καμώνεται πως δεν ήταν ποτέ της στα μέρη μας κι ούτε το έχει να περάσει ξανά. Κι αυτό, γιατί έρχεται η άνοιξη. Αργεί ακόμη, αλλά έρχεται».

«Νόμιζα πως έβρεχε συνέχεια ή ήταν σαν να είχε σκοτεινιά πάντα στην Αγγλία» είπε η Μαίρη.

«Α, όχι!» είπε η Μάρθα και ανακάθισε στις φτέρνες της ανάμεσα στις μαύρες μολύβδινες βούρτσες της. «Με τίποτις!»

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε με σοβαρό ύφος η Μαίρη. Στην Ινδία οι ντόπιοι μιλούσαν διαφορετικές διαλέκτους που λίγοι καταλάβαιναν, κι έτσι δεν της έκανε εντύπωση όταν η Μάρθα χρησιμοποιούσε λέξεις που δεν γνώριζε.

Η Μάρθα γέλασε όπως ακριβώς είχε κάνει το πρώτο πρωινό της γνωριμίας τους.

«Να' το πάλι» είπε. «Μίλησα με τη διάλεκτο του Γιορκσάιρ πάλι ενώ η κυρία Μέντλοκ είπε πως δεν πρέπει να το κάνω. "Με τίποτις" σημαίνει "Δεν ισχύει καθόλου"» είπε αργά και καθαρά «αλλά παίρνει ώρα να το πω. Το Γιορκσάιρ, όταν έχει καλό καιρό, είναι το πιο λαμπερό μέρος της γης. Σου το είπα που έτσι είναι ο χερσότοπος μετά από λίγο. Περίμενε μέχρι να δεις τα χρυσαφιά μπουμπούκια των ασπάλαθων και τα σπάρτα και τα ρείκια που ανθίζουν και σωρό μαβιές καμπανούλες κι εκατοντάδες πεταλούδες που φτεροκοπάνε και μέλισσες που ζουζουνίζουν και κορυδαλλούς που πετάνε ψηλά και κελαηδάνε. Τότε θα θέλεις να βγεις έξω από το ξημέρωμα και να μείνεις όλη τη μέρα εκεί όπως κάνει ο Ντίκον».

«Θα μπορέσω άραγε να το κάνω κάποτε;» ρώτησε η Μαίρη με λαχτάρα κοιτώντας έξω από το παράθυρο στον μακρινό ορίζοντα. Ήταν κάτι πρωτόγνωρο κι υπέροχο και το χρώμα του τόσο θεϊκό.

«Δεν ξέρω» απάντησε η Μάρθα. «Μου μοιάζει πως δεν τα έχεις βάλει να δουλέψουν τα ποδαράκια σου από την ώρα που γεννήθηκες. Δεν θα κατάφερνες να περπατήσεις πέντε μίλια. Πέντε μίλια είναι μέχρι το χωριατόσπιτό μας».

«Πολύ θα ήθελα να το δω».

Η Μάρθα την κοίταξε με περιέργεια για λίγο και μετά ξανάπιασε τη βούρτσα του γυαλίσματος και ξανάρχισε να τρίβει τη σχάρα. Σκεφτόταν πως το άχαρο προσωπάκι της τώρα πια δεν έμοιαζε τόσο ξινισμένο όσο το πρωινό που την πρωτοείδε. Έμοιαζε κάπως με τη μικρή Σουζάννα όταν ήθελε πολύ κάτι.

«Θα ρωτήσω τη μητέρα μου» είπε. «Είναι από αυτούς που ευκαιρία ψάχνουν για να κάνουν δουλειές. Αύριο έχω σχολή και θα πάω σπίτι μου. Α! Τι καλά! Η κυρία Μέντλοκ έχει καλή γνώμη για τη μητέρα μου. Ίσως και να της μιλούσε για να την πείσει».

«Τη συμπαθώ τη μητέρα σου» είπε η Μαίρη.

«Κι εγώ έτσι λέω» συμφώνησε η Μάρθα καθαρίζοντας.

«Δεν την έχω δει ποτέ μου» είπε η Μαίρη.

«Όχι, δεν την έχεις δει» απάντησε η Μάρθα.

Ανακάθισε ξανά στις φτέρνες της και με την ανάποδη της παλάμης της έτριψε την άκρη της μύτης της μοιάζοντας σε αμηχανία για μια στιγμή, αμέσως όμως το ξεπέρασε και είπε:

«Να, είναι τόσο λογική και καλόκαρδη και δουλευταρού και καθαρή που όλοι τους τη συμπαθούν είτε την έχουν γνωρίσει είτε όχι. Όταν είναι να γυρίσω σπίτι μου στη σχολή μου, χοροπηδάω από τη χαρά μου με το που διασχίζω τον χερσότοπο».

«Συμπαθώ τον Ντίκον» πρόσθεσε η Μαίρη. «Και δεν τον έχω δει ποτέ μου».

«Α, σου το είπα που τα πουλιά και τα κουνέλια και τα πρόβατα και τα αλογάκια και οι αλεπούδες τον συμπαθούν. Αναρωτιέμαι τι να σκέφτεται για σένα ο Ντίκον» είπε με έμφαση η Μάρθα και την κοίταξε σκεπτική.

«Δεν θα με συμπαθούσε» είπε η Μαίρη με τον στριφνό ψυχρό τρόπο της. «Κανένας δεν με συμπαθεί».

Η Μάρθα φάνηκε ξανά σκεπτική.

«Εσένα σ' αρέσεις;» ρώτησε σαν να την έτρωγε πράγματι η περιέργεια να μάθει.

Η Μαίρη δίστασε για λίγο και φάνηκε να το καλοσκέφτεται.

«Καθόλου, αν θες να ξέρεις» απάντησε. «Δεν το σκέφτηκα όμως ποτέ μου μέχρι τώρα».

Η Μάρθα μισοέσκασε ένα χαμόγελο λες και κάτι θυμήθηκε.

«Μου το είπε κάποτε η μητέρα. Ήταν πάνω από τη σκάφη της, κι εγώ είχα τις κακές μου και μίλαγα άσχημα για τον κόσμο, και τότε γυρίζει και μου λέει: "Κοίτα τη μουσίτσα, κοίτα την. Να σου που κάθεται και λέει που δεν της αρέσει ο ένας και ο άλλος. Εσένα σ' αρέσεις;" Έβαλα τα γέλια και ήρθα στα συγκαλά μου στα γρήγορα».

Η Μάρθα έφυγε καλοδιάθετη αμέσως μόλις έδωσε στη Μαίρη το πρωινό της. Θα περπατούσε πέντε μίλια διασχίζοντας τον χερσότοπο μέχρι το χωριατόσπιτό της και θα βοηθούσε τη μητέρα της με την μπουγάδα και θα έκανε το ψήσιμο της βδομάδας στον φούρνο και θα το καταδιασκέδαζε.

Η Μαίρη ένιωσε πιο μόνη από ποτέ όταν κατάλαβε ότι η Μάρθα δεν ήταν πια στο σπίτι. Βγήκε έξω στον κήπο φουριόζα και το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να φέρει δέκα γύρους τον κήπο με το σιντριβάνι. Μέτρησε προσεκτικά και όταν τελείωσε, αισθάνθηκε καλύτερα. Ο καταγάλανος ουρανός υψωνόταν επιβλητικός πάνω από το Μίσελθουέιτ και πάνω από τον χερσότοπο, και όλο σήκωνε το πρόσωπό της και κοιτούσε ψηλά προσπαθώντας να φανταστεί πώς θα ήταν να ξαπλώσει σε ένα από τα χιονάτα συννεφάκια και να τριγυρίζει

σαν να κολυμπούσε. Πήγε μέχρι τον πρώτο κήπο της κουζίνας και βρήκε τον Μπεν Γουέδερσταφ να δουλεύει εκεί πέρα μαζί με άλλους δύο κηπουρούς. Η αλλαγή στον καιρό φαινόταν να του έχει κάνει καλό. Της μίλησε πρώτος.

«Έρχεται η άνοιξη» είπε. «Τη μυρίζεις;»

Η Μαίρη ρουθούνισε στον αέρα και της φάνηκε να τη μυρίζει.

«Μυρίζω κάτι όμορφο, φρέσκο και βρεγμένο» είπε.

«Είναι το εύφορο χώμα» της απάντησε σκάβοντας. «Είναι στα καλά του κι ετοιμάζεται να καρπίσει. Χαίρεται όταν φτάνει η ώρα του φυτέματος. Βαριέται τον χειμώνα, που δεν έχει τίποτα να κάνει. Στους λουλουδόκηπους εκεί πέρα τα πράγματα ανασαλεύουν στο σκοτάδι. Ο ήλιος τα ζεσταίνει. Σε λίγο θα δεις πράσινες κορφούλες να πετάγονται από το μαύρο χώμα».

«Τι θα είναι;» ρώτησε η Μαίρη.

«Κρόκοι και χιονούλες κι ασφοδέλια. Έχεις δει ποτέ σου;»

«Όχι. Όλα είναι ζεστά, βρεγμένα και πράσινα μετά τις βροχές στην Ινδία» είπε η Μαίρη. «Νομίζω πως τα πράγματα μεγαλώνουν σε μια νύχτα».

«Ετούτα εδώ δεν θα μεγαλώσουν σε μια νύχτα» είπε ο Γουέδερσταφ. «Πρέπει να τα περιμένεις. Θα ξεφυτίσουν λίγο πιο ψηλά εδώ, θα βγάλουν μια κορφούλα ακόμη εκεί, θα ξεκουκουδιάσουν ένα φυλλαράκι σήμερα κι άλλο ένα αύριο. Να τα παρακολουθείς».

«Αυτό θα κάνω» απάντησε η Μαίρη.

Σε λίγο άκουσε ξανά το απαλό θρόισμα από φτερούγες και μεμιάς κατάλαβε ότι ο κοκκινολαίμης είχε ξαναέρθει. Έμοιαζε να έχει ξεθαρρέψει και χοροπηδούσε ζωηρά τόσο κοντά στα πόδια της κι έγερνε το

κεφαλάκι του στη μια μεριά και την κοιτούσε τόσο πονηρά που η Μαίρη ρώτησε τον Μπεν Γουέδερσταφ:

«Λες να με θυμάται;»

«Αν σε θυμάται λέει!» είπε με αγανάκτηση ο Γουέδερσταφ. «Αυτός θυμάται το τελευταίο λάχανο στον κήπο, άσε πια τους ανθρώπους! Δεν έχει ματαδεί μικρό κορίτσι εδώ πέρα, γι' αυτό το έχει βάλει σκοπό να τα μάθει όλα για σένα. Δε χρειάζεται να του κρύβεσαι».

«Ανασαλεύουν τα πράγματα κάτω από το χώμα μέσα στο σκοτάδι και στον κήπο που ζει;» θέλησε να μάθει η Μαίρη.

«Σε ποιον κήπο;» γρύλισε ο Γουέδερσταφ μουτρώνοντας ξανά.

«Εκείνον που έχει τις παλιές τριανταφυλλίες». Δεν μπορούσε να μη ρωτήσει, ήθελε τόσο πολύ να μάθει. «Πεθαίνουν όλα τα λουλούδια ή μήπως κάποια βγαίνουν ξανά το καλοκαίρι; Έχει ποτέ τριαντάφυλλα;»

«Πρώτα αυτόν» είπε ο Μπεν Γουέδερσταφ κάνοντας μια κίνηση με τους ώμους κατά τον κοκκινολαίμη. «Μόνο αυτός ξέρει. Κανένας άλλος δεν πάτησε εκεί μέσα εδώ και δέκα χρόνια».

Δέκα χρόνια ήταν πολύς καιρός, σκέφτηκε η Μαίρη. Δέκα χρόνια ήταν από τότε που γεννήθηκε.

Απομακρύνθηκε χαμένη στις σκέψεις της. Είχε αρχίσει να της αρέσει ο κήπος, όπως είχε αρχίσει να της αρέσει και ο κοκκινολαίμης, ο Ντίκον και η μητέρα της Μάρθας. Είχε αρχίσει να της αρέσει και η Μάρθα. Σαν να είχε μαζευτεί πολύς κόσμος που της άρεσε, δεν ήταν συνηθισμένη σε τέτοια. Σκεφτόταν τον κοκκινολαίμη σαν να ήταν άνθρωπος. Συνέχισε να περπατάει έξω από τον μακρύ τοίχο που τον σκέπαζε κισσός και που μπορούσες να δεις τις κορυφές των δέντρων από πάνω του. Και τη δεύτερη φορά που πηγαινοερχόταν έτσι, της συνέβη ό,τι πιο υπέροχο και συναρπαστικό, κι αυτό έγινε χάρη στον κοκκινολαίμη του Μπεν Γουέδερσταφ.

Άκουσε ένα τιτίβισμα κι ένα κελήδημα, κι όταν κοίταξε στο γυμνό παρτέρι στα αριστερά της, να τον εκεί πέρα να χοροπηδάει και να κάνει πως τσιμπολογάει τη γη, σαν για να την πείσει ότι δεν την είχε ακολουθήσει. Το ήξερε όμως ότι την είχε ακολουθήσει και η έκπληξη την γέμισε τέτοια χαρά που κάτι αλαφροπετάρισε μέσα της.

«Ωστε με θυμάσαι!» φώναξε. «Με θυμάσαι! Είσαι ό,τι πιο όμορφο στον κόσμο!»

Τιτίβιζε κι αυτή, μιλούσε και τον καλόπιανε, κι αυτός χοροπηδούσε και τίναζε την ουρά του και κελαηδούσε. Ήταν σαν να μιλούσε. Το κόκκινο γιλέκο του ήταν σαν σατινένιο και φούσκωνε το μικροσκοπικό στήθος του, κι ήταν τόσο όμορφος και μεγαλόπρεπος που έμοιαζε σα να της έδειχνε έτσι πόσο σημαντικός κι όμοιος με τους ανθρώπους μπορούσε να είναι ένας κοκκινολαίμης. Η Αφέντρα η Μαίρη ξέχασε πόσο στριφνή ήταν στη μέχρι τώρα ζωή της όταν την άφησε να έρθει πιο κοντά του κι όλο και πιο κοντά του, να σκύψει και να του μιλήσει προσπαθώντας να βγάλει από το στόμα της ήχους σαν του κοκκινολαίμη.

Αχ! Και να σκεφτεί κανείς πως την άφησε να τον πλησιάσει! Σαν να ήξερε πως τίποτα στον κόσμο δεν θα την έκανε να απλώσει το χέρι της ή να τον τρομάξει. Το ήξερε γιατί ήταν ένα αληθινό ζωντανό πλάσμα, καλύτερο από κάθε άλλο ζωντανό πλάσμα στον κόσμο. Η Μαίρη ένιωθε τέτοια ευτυχία που δεν τολμούσε ούτε να αναπνεύσει.

Το παρτέρι δεν ήταν ολότελα γυμνό. Δεν είχε λουλούδια, γιατί τα πολυετή φυτά είχαν κλαδευτεί ώστε να ξεκουραστούν τον χειμώνα, υπήρχαν όμως ψηλοί και χαμηλοί θάμνοι στο βάθος του παρτεριού, κι όπως ο κοκκινολαίμης χοροπηδούσε από κάτω τους, η Μαίρη τον είδε να χοροπηδάει πάνω από έναν σβόλο φρεσκοσκαμμένης γης και να σταματάει για να ψάξει για κανένα σκουλήκι. Το χώμα ήταν φρεσκοσκαμμένο, γιατί ένας σκύλος προσπαθούσε να ξετρυπώσει έναν τυφλοπόντικα κι είχε καταφέρει να κάνει μια μεγάλη τρύπα.

Η Μαίρη την κοίταξε χωρίς να ξέρει για ποιο λόγο ήταν εκεί η τρύπα, και καθώς κοιτούσε είδε κάτι, θαμμένο σχεδόν, στο φρεσκοσκαμμένο χώμα. Έμοιαζε με ένα κρίκο από σκουριασμένο σίδερο ή μπρούτζο, κι όταν ο κοκκινολαίμης πέταξε σε ένα δέντρο εκεί δίπλα, η Μαίρη άπλωσε το χέρι της κι έπιασε τον κρίκο. Όμως δεν ήταν μόνο ένας κρίκος, παρά ένα παλιό κλειδί που φαινόταν να ήταν θαμμένο εκεί για πολύ καιρό.

Η Αφέντρα η Μαίρη σηκώθηκε και το κοίταξε έτσι όπως κρεμόταν από το δάχτυλό της με μια έκφραση φοβισμένη σχεδόν.

«Μπορεί και να ήταν θαμμένο για δέκα χρόνια» ψιθύρισε. «Μπορεί να είναι το κλειδί για τον κήπο!»

ΟΓΔΟΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ ΠΟΥ ΕΔΕΙΞΕ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ

Η ΜΑΙΡΗ ΑΠΟΜΕΙΝΕ ΝΑ ΚΟΙΤΑΕΙ για ώρα το κλειδί. Το στριφογυρνούσε και το σκεφτόταν. Όπως σας ξαναείπα, δεν ήταν ένα παιδί εκπαιδευμένο να ζητάει την άδεια ή να συμβουλευέται τους μεγαλύτερους για κάτι. Οι σκέψεις που έκανε για το κλειδί ήταν ότι αν αυτό ήταν το κλειδί για τον κλειστό κήπο, και αν μπορούσε να βρει πού ήταν η πόρτα, τότε ίσως και να την άνοιγε και να έβλεπε τι υπήρχε πίσω από τους τοίχους και τι είχαν απογίνει οι παλιές τριανταφυλλίες. Ήθελε να τον δει γιατί ήταν τόσο καιρός κλειδωμένος. Της φαινόταν ότι ο κλειστός κήπος ήταν διαφορετικός και ότι κάτι παράξενο θα έγινε εκεί όλα αυτά τα δέκα χρόνια. Εξάλλου, αν της άρεσε, θα μπορούσε να πηγαίνει κάθε μέρα και να κλείνει την πόρτα ξοπίσω της και να σκεφτεί κάποιο παιχνίδι να παίξει μοναχή της, γιατί κανένας δεν θα έπαιρνε χαμπάρι πού ήταν, αλλά θα νόμιζε πως η πόρτα συνέχιζε να είναι κλειδωμένη και το κλειδί θαμμένο. Αυτή η σκέψη και μόνο της έφερε ευχαρίστηση.

Ζώντας ολομόναχη σε ένα σπίτι με εκατό μυστικά κλειδωμένα δωμάτια και μην έχοντας τίποτα άλλο για να διασκεδάσει, το μυαλό της άρχισε να παίρνει στροφές και η φαντασία της να ξυπνάει. Χωρίς αμφιβολία ο αναζωογονητικός δυνατός αέρας από τον χερσότοπο συντέλεσε σε αυτό. Όπως της έφερε όρεξη για φαγητό κι όπως η πάλη

με τον αέρα ξύπνησε το αίμα της, έτσι όλα αυτά ξύπνησαν και το μυαλό της. Στην Ινδία πάντα ζεσταινόταν πολύ κι ένιωθε νωθρή και αδύναμη να ενδιαφερθεί για το παραμικρό, όμως εδώ άρχισε να νοιάζεται και να θέλει να δοκιμάσει καινούρια πράγματα. Ένιωθε ήδη λιγότερο “στρυφνή”, κι ας μη γνώριζε τον λόγο.

Έβαλε το κλειδί στην τσέπη της και συνέχισε τον περίπατό της πέρα δώθε. Φαινόταν σαν να μην ερχόταν ποτέ κανείς εκεί, κανείς εκτός από την ίδια, οπότε μπορούσε να περπατήσει με την ησυχία της και να παρατηρήσει τον τοίχο ή μάλλον τον κισσό που τον σκέπαζε. Αυτό ήταν που την προβλημάτιζε. Όσο προσεκτικά κι αν κοιτούσε, δεν έβλεπε άλλο από πυκνά γυαλιστερά σκουροπράσινα φυλλώματα. Απογοητεύτηκε πολύ. Κάτι από τη γνωστή στρυφνάδα της την έπιασε πάλι καθώς βηματίζει πάνω κάτω και κοιτούσε τις δεντροκορφές πάνω από τον τοίχο. Ήταν ανόητο, μονολόγησε, να είναι τόσο κοντά στον κλειστό κήπο και να μην μπορεί να μπει μέσα. Όταν γύρισε στο σπίτι, κράτησε το κλειδί στα χέρια της και αποφάσισε να το έχει πάντα μαζί της όταν έβγαινε, ώστε αν ποτέ έβρισκε τη μυστική πόρτα, να ήταν έτοιμη.

Η κυρία Μέντλοκ είχε επιτρέψει στη Μάρθα να κοιμηθεί όλη τη νύχτα στο χωριατόσπιτό της, το πρωί όμως είχε επιστρέψει στη δουλειά της με τα μάγουλά της πιο κόκκινα από ποτέ και την καλύτερη διάθεση.

«Σηκώθηκα στις τέσσερις» είπε. «Α! Τι όμορφα που ήταν στον χερσότοπο με τα πουλιά να ξυπνάνε και τους λαγούς να ξεμυτίζουν και τον ήλιο να ανατέλλει. Δεν έκανα όλο τον δρόμο με τα πόδια. Με πήρε ένας στο κάρο του και η αλήθεια είναι ότι πολύ το ευχαριστήθηκα».

Είχε πολλές ιστορίες να πει για τις χαρές της σχολής της. Η μητέρα της χάρηκε που την είδε και ξεμπέρδεψαν με το φούρνισμα και την μπουγάδα. Κατάφερε ως και να ζυμώσει κεκάκια με λίγη μαύρη ζάχαρη, από ένα για κάθε παιδί.

«Άχνιζαν με το που γύρισαν τα παιδιά από το παιχνίδι τους στον χερσότοπο. Και το χωριατόσπιτο μοσχοβολούσε από το φούρνισμα κι είχαμε μια καλή φωτιά κι όλα τους ξεφώνισαν από τη χαρά τους. Ο Ντίκον μας είπε ότι το χωριατόσπιτό μας άξιζε ως και να ζει ένας βασιλιάς εκεί μέσα».

Το απόγευμα είχαν καθίσει γύρω από τη φωτιά και η Μάρθα με τη μητέρα έραψαν μπαλώματα στα σκισμένα ρούχα και μαντάρισαν τις κάλτσες και η Μάρθα τούς είπε για το κοριτσάκι που είχε έρθει από την Ινδία και που όλη του τη ζωή το φρόντιζαν “μαύροι”, όπως τους έλεγε η Μάρθα, κι έτσι ούτε τις κάλτσες του δεν ήξερε να βάλει μοναχό του.

«Α! Πολύ τους άρεσε να ακούνε για εσένα» είπε η Μάρθα. «Ήθελαν να τα μάθουν όλα για τους μαύρους και για το πλοίο που σε έφερε. Δεν είχα και πολλά να τους πω».

Η Μαίρη σκέφτηκε για λίγο.

«Θα σου πω κι άλλα μέχρι την επόμενη φορά που θα έχεις σχόλη» είπε «κι έτσι θα έχεις να τους πεις περισσότερα. Νομίζω πως θα τους αρέσει να μάθουν για τις βόλτες πάνω στους ελέφαντες και τις καμήλες και για τους αξιωματικούς που πάνε να κυνηγήσουν τίγρεις».

«Τι μου λες!» φώναξε ενθουσιασμένη η Μάρθα. «Θα τους έπαιρναν τα μυαλά αυτές οι ιστορίες. Αλήθεια θα το κάνεις, Δεσποινίς; Θα είναι σαν το τσίρκο με τα άγρια θηρία που ακούσαμε πως είχε έρθει κάποτε στο Γιορκ».

«Η Ινδία είναι εντελώς διαφορετική από το Γιορκσάιρ» , είπε στοχαστικά η Μαίρη καθώς το κλωθογύριζε στο μυαλό της. «Δεν το σκέφτηκα ποτέ μου. Αλήθεια, άρεσε στη μητέρα σου και τον Ντίκον να μιλάς για εμένα;»

«Μα ναι, τα μάτια του Ντίκον κόντεψαν να πεταχτούν από το κεφάλι του, τόσο ολοστρογγυλά γίνανε» απάντησε η Μάρθα. «Η μητέρα όμως,

στενοχωρήθηκε που είσαι μοναχή σου. Είπε, “δεν της πήρε ο κύριος Κρέιβεν μια γκουβερνάντα, μια παραμάνα;” κι εγώ της είπα, “όχι, δεν της πήρε, αν και η κυρία Μέντλοκ λέει πως θα της πάρει όταν θα το σκεφτεί, όμως λέει πως μπορεί να μην το σκεφτεί για δυο τρία χρόνια”«.

«Δεν θέλω γκουβερνάντα» είπε απότομα η Μαίρη.

«Η μητέρα όμως λέει πως χρειάζεται να μάθεις πράγματα και μια γυναίκα να σε φροντίζει, και λέει: “Κοίτα, Μάρθα, σκέψου πώς θα ένιωθες εσύ σε ένα τόσο μεγάλο σπίτι σαν αυτό, να τριγυρνάς μοναχή σου, χωρίς μητέρα. Κάνε ό,τι σου περνάει από το χέρι για να νιώσει καλύτερα” μου λέει, κι εγώ είπα πως θα το έκανα».

Η Μαίρη την κοίταξε προσεκτικά.

«Με κάνεις να νιώθω καλύτερα» είπε. «Μου αρέσει να σε ακούω να μιλάς».

Εκείνη την ώρα η Μάρθα βγήκε από το δωμάτιο και γύρισε κρατώντας κάτι κάτω από την ποδιά της.

«Πού να στα λέω» είπε χαμογελώντας χαρούμενη. «Σου έφερα ένα δώρο».

«Ένα δώρο!» ξεφώνισε η Αφέντρα η Μαίρη. Πώς μπορούσε άραγε ένα χωριατόσπιτο γεμάτο δεκατέσσερις πεινασμένους ανθρώπους να κάνει δώρο σε κάποιον!

«Ήταν ένας άνθρωπος και περνούσε με το κάρο του από τον χερσότοπο» εξήγησε η Μάρθα. «Και σταμάτησε το κάρο του στην πόρτα μας. Είχε κανάτια και τηγάνια κι άλλα διάφορα και η μητέρα δεν είχε λεφτά να αγοράσει κατιτίς. Πάνω που έφευγε, η Λίζμπεθ Έλεν μας φώναξε, “Μητέρα, έχει σκοινάκια με κόκκινα και μπλε χερούλια”. Και τότε η μητέρα φωνάζει ξαφνικά, “ε, κύριε, περιμένετε! Πόσο κάνουν;” Κι εκείνος λέει “δυο πένες”, και η μητέρα άρχισε να ψαχουλεύει τις τσέπες της και μου λέει, “Μάρθα, δώσε μου το μισθό σου, σαν καλό παιδί που

είσαι, κι έχω τέσσερις μεριές να βάλω κάθε δεκάρα, όμως θα πάρω δυο πένες να αγοράσω ένα σκοινάκι στο κορίτσι", και το αγόρασε και νάτο».

Το έβγαλε από την ποδιά της και της το έδειξε. Ήταν ένα γερό, λεπτό σκοινί με ένα χερούλι με κόκκινες και μπλε ρίγες σε κάθε άκρη του, η Μαίρη Λένοξ όμως δεν είχε δει ποτέ πριν σκοινάκι. Το κοίταξε παραξενεμένη.

«Σε τι χρησιμεύει;» ρώτησε με περιέργεια.

«Σε τι χρησιμεύει!» ξεφώνισε η Μάρθα. «Θες να πεις πως στην Ινδία δεν έχουν σκοινάκια, κι ας έχουν ελέφαντες και τίγρεις και καμήλες! Δεν μου κάνει εντύπωση που οι πιο πολλοί είναι μαύροι. Κοίτα να δεις σε τι χρησιμεύει».

Και πήγε τρέχοντας μέχρι τη μέση του δωματίου και παίρνοντας από ένα χερούλι σε κάθε χέρι, άρχισε να πηδάει ψηλά, ενώ η Μαίρη καθιστή στράφηκε και την κοιτούσε, και τα βλοσυρά πρόσωπα στα πορτρέτα στους τοίχους έμοιαζαν να παρακολουθούν κι αυτά και να αναρωτιούνται τι στο καλό νόμιζε πως έκανε αυτό το χωριατοκόριτσο κάτω από τις μύτες τους. Η Μάρθα όμως δεν τους έδωσε καμία σημασία, το ενδιαφέρον όμως και η περιέργεια στο πρόσωπο της Αφέντρας της Μαίρης την ευχαρίστησε, κι έτσι συνέχισε να πηδάει πάνω από το σκοινάκι και να μετράει μέχρι που έφτασε τα εκατό.

«Μπορώ και παραπάνω» είπε όταν σταμάτησε. «Όταν ήμουν δώδεκα, είχα κάνει πάνω από πεντακόσια, δεν ήμουν όμως τόσο παχουλή όσο τώρα, και το έκανα συνέχεια».

Η Μαίρη σηκώθηκε από την καρέκλα της νιώθοντας έξαψη.

«Ωραίο φαίνεται!» είπε. «Η μητέρα σου είναι ευγενική. Τι λες, θα μπορούσα να μάθω να πηδάω το σκοινάκι έτσι;»

«Δεν έχεις παρά να δοκιμάσεις» την παρότρυνε η Μάρθα δίνοντάς της το σκοινάκι. «Δεν θα φτάσεις μέχρι τα εκατό στην αρχή, μα θα τα

καταφέρεις με τον καιρό. Το λέει και η μητέρα. Λέει, “τίποτα δεν θα της κάνει περισσότερο καλό από το σκοινάκι. Είναι το πιο κατάλληλο παιχνίδι για ένα παιδί. Άστην να παίξει έξω στον καθαρό αέρα και θα δυναμώσουν τα πόδια και τα χέρια της”».

Το σίγουρο ήταν πως τα χέρια και τα πόδια της Αφέντρας της Μαίρης δεν είχαν και πολλή δύναμη όταν πρωτάρχισε να πηδάει πάνω από το σκοινάκι. Δεν τα πολυκατάφερνε, της άρεσε όμως τόσο πολύ που δεν σταμάτησε.

«Φόρα τα ρούχα σου και τράβα να παίξεις έξω» είπε η Μάρθα. «Η μητέρα είπε να σου πω να μένεις όσο πιο πολύ μπορείς έξω ακόμα κι όταν βρέχει, φτάνει να είσαι ντυμένη ζεστά».

Η Μαίρη φόρεσε το παλτό της και το καπέλο της και πήρε το σκοινάκι της. Άνοιξε την πόρτα να βγει και τότε σαν να θυμήθηκε κάτι και γύρισε αργά προς τα πίσω.

«Μάρθα» είπε «ήταν από τον μισθό σου. Δικές σου ήταν οι δύο πένες. Σε ευχαριστώ». Το είπε κάπως άκομψα, γιατί δεν είχε συνηθίσει να λέει ευχαριστώ στους ανθρώπους ή να δίνει προσοχή στο ότι έκαναν πράγματα για χάρη της. «Σε ευχαριστώ» είπε κι έτεινε το χέρι της, γιατί δεν ήξερε τι άλλο να κάνει.

Η Μάρθα τής έσφιξε το χέρι λίγο άγαρμπα, σαν να μην ήταν κι αυτή συνηθισμένη σε τέτοια. Μετά γέλασε.

«Οχου! Τι παράξενος γιαγιαδίστικος τρόπος!» είπε. «Αν ήταν εδώ η Λίζμπεθ Έλεν μας, θα μου έδινε ένα φιλή».

Η Μαίρη έμοιαζε άκαμπτη, σαν να είχε καταπιεί ένα μπαστούνι.

«Θέλεις να σε φιλήσω;»

Η Μάρθα γέλασε ξανά.

«Μπα» απάντησε. «Αν ήσουν διαφορετική, θα το έκανες από μόνη σου. Δεν είσαι όμως. Άντε, τράβα έξω να παίξεις με το σκοινάκι σου».

Η Αφέντρα η Μαίρη ένιωσε λίγο άβολα καθώς έβγαινε από το δωμάτιο. Οι άνθρωποι του Γιορκσάιρ έμοιαζαν κάπως παράξενοι, και η Μάρθα ήταν κάτι σαν αίνιγμα. Στην αρχή την είχε αντιπαθήσει πολύ, τώρα πια όμως όχι.

Το σκοινάκι ήταν φανταστικό. Μετρούσε και πηδούσε ψηλά, και πηδούσε ψηλά και μετρούσε, μέχρι που τα μάγουλά της κοκκίνισαν, και για πρώτη της φορά από την ώρα που γεννήθηκε είχε απορροφηθεί τόσο από κάτι. Ο ήλιος έλαμπε και φυσούσε ένα αεράκι που δεν ήταν δυνατό, αλλά φυσούσε απαλά κι ευχάριστα κι έφερνε τη μυρωδιά της φρεσκοσκαμμένης γης. Χοροπήδηξε με το σκοινάκι της γύρω από τον κήπο με το σιντριβάνι, και πέρα δώθε πότε στο ένα μονοπάτι πότε στο άλλο. Τέλος έφτασε χοροπηδώντας μέχρι τον κήπο της κουζίνας και είδε τον Μπεν Γουέδερσταφ να σκάβει και να μιλάει στον κοκκινολαίμη του, που πηδούσε ολόγυρά του. Η Μαίρη τον πλησίασε χοροπηδώντας με το σκοινάκι της, κι ο Μπεν σήκωσε το κεφάλι και την κοίταξε παραξενεμένος. Η Μαίρη είχε αναρωτηθεί αν θα την πρόσεχε. Ήθελε πολύ να τη δει να κάνει σκοινάκι.

«Μπα, μπα!» αναφώνησε ο Μπεν. «Για δες! Φαίνεται πως είσαι τελικά μικρούλα και στις φλέβες σου τρέχει παιδικό αίμα και όχι ξινισμένο βουτυρόγαλο. Τα μάγουλά σου έγιναν κόκκινα. Να μη με λένε Μπεν Γουέδερσταφ, μα ούτε που θα πίστευα πως θα τα κατάφερνες».

«Δεν έχω ξανακάνει σκοινάκι» είπε η Μαίρη. «Μόλις που ξεκίνησα. Μόνο μέχρι το είκοσι κατάφερα να φτάσω».

«Συνέχισε» είπε ο Μπεν. «Καλά τα καταφέρνεις κι ας έζησες από μωρό με τους αλλόθρησκους. Για δες πώς σε παρακολουθεί» κι έδειξε με το κεφάλι κατά τον κοκκινολαίμη. «Ήρθε ξοπίσω σου χτες. Το ίδιο θα κάνει και σήμερα. Το χει βάλει στο μυαλουδάκι του να βρει τι είναι το

σκοινάκι σου. Δεν ξαναείδε τέτοιο. Ε, εσύ!» κούνησε το κεφάλι του στο πουλί «η περιέργεια θα σε σκοτώσει αν δεν προσέξεις».

Η Μαίρη έκανε σκοινάκι γύρω από όλους τους κήπους και τον οπωρώνα κάνοντας λιγόλεπτα διαλείμματα στο ενδιάμεσο. Τέλος έφτασε στο αγαπημένο της μέρος και αποφάσισε να προσπαθήσει να κάνει σκοινάκι σε όλο το μήκος του μονοπατιού. Ήταν μεγάλη απόσταση και ξεκίνησε με το μαλακό, όμως προτού φτάσει στα μισά της διαδρομής είχε ζεσταθεί και της είχε κοπεί τόσο η ανάσα που υποχρεώθηκε να σταματήσει. Δεν την πολυένοιαζε, γιατί είχε ήδη φτάσει μετρώντας μέχρι το τριάντα. Έπαψε να χοροπηδάει με το σκοινάκι χαμογελώνταςικανοποιημένη, και να' σου ο κοκκινολαίμης να κουνιέται πέρα δώθε σε ένα κλαδί του κισσού. Την είχε ακολουθήσει και τη χαιρέτισε τιπιβίζοντας. Καθώς η Μαίρη τον πλησίαζε χοροπηδώντας με το σκοινάκι της, ένωσε κάτι βαρύ στην τσέπη της να κοπανάει σε κάθε της πήδημα. Όταν είδε τον κοκκινολαίμη, γέλασε ξανά.

«Χθες μου έδειξες πού ήταν το κλειδί» είπε. «Κανονικά σήμερα πρέπει να μου δείξεις πού είναι η πόρτα, δεν νομίζω όμως ότι ξέρεις».

Ο κοκκινολαίμης πέταξε μακριά από το κλωνάρι του κισσού στην κορυφή του τοίχου, άνοιξε το ράμφος του και τραγούδησε μια δυνατή, γλυκιά τρίλια, λες και ήθελε να κάνει επίδειξη. Τίποτα στον κόσμο δεν είναι τόσο αξιαγάπητο όσο ένας κοκκινολαίμης που κάνει επίδειξη –και σχεδόν πάντα αυτό κάνουν.

Η Μαίρη Λένοξ είχε ακούσει ένα σωρό για τη Μαγεία στις ιστορίες της Ινδής παραμάνας της και πάντα της έλεγε ότι αυτό που συνέβη εκείνη τη στιγμή ήταν Μαγεία.

Το αεράκι φύσηξε στο μονοπάτι, και το φύσημα ήταν λίγο πιο δυνατό από πριν, τόσο δυνατό που κούνησε τα κλαδιά των δέντρων, τόσο δυνατό που έσεισε τα κλαδιά του παραμελημένου κισσού που κρεμόντουσαν από τον τοίχο. Η Μαίρη είχε πλησιάσει τον κοκκινολαίμη,

και ξάφνου το φύσημα του αέρα έκανε να παραμερίσουν κάποια χαλαρά κλαδιά κισσού, κι αυτή το ίδιο ξαφνικά πήδηξε και τα έπιασε στο χέρι της. Κι αυτό το έκανε γιατί σαν να είδε κάτι από κάτω, ένα στρογγυλό πόμολο που το κάλυπταν τα φύλλα που κρεμόντουσαν από πάνω του. Ήταν το πόμολο μιας πόρτας.

Έβαλε τα χέρια της κάτω από το φύλλωμα κι άρχισε να σπρώχνει και να παραμερίζει. Παρότι πυκνός, ο κισσός δεν ήταν παρά μια χαλαρή κουρτίνα, αν και ένα μέρος του είχε φυτρώσει μέσα στο ξύλο και το σίδερο. Η καρδιά της Μαίρης άρχισε να χτυπάει δυνατά και τα χέρια της να τρέμουν λίγο από την χαρά και την έξαψή της. Ο κοκκινολαίμης συνέχισε να κελαηδάει και να τιτιβίζει και να γέρνει το κεφάλι του, σαν να μοιραζόταν την έξαψή της. Τι να ήταν αυτό κάτω από τα χέρια της, αυτό το καμωμένο από ξύλο τετράγωνο με μια τρύπα στη μέση του που τα δάχτυλά της ψηλαφούσαν;

Ήταν η κλειδαριά της πόρτας που είχε μείνει κλειστή για δέκα χρόνια, και η Μαίρη έβαλε το χέρι της στην τσέπη της, έβγαλε το κλειδί και διαπίστωσε ότι ταίριαζε στην τρύπα της κλειδαριάς. Το έβαλε στην κλειδαριά και το γύρισε. Χρειάστηκε να χρησιμοποιήσει και τα δυο της χέρια, μα τα κατάφερε.

Και μετά πήρε μια βαθιά ανάσα και κοίταξε ξοπίσω της σε όλο το μήκος του μονοπατιού μήπως ερχόταν κανείς. Μπα, κανείς. Όπως φαινόταν, κανείς δεν ερχόταν ποτέ, και τότε πήρε άλλη μια βαθιά ανάσα -δεν μπορούσε να κάνει κι αλλιώς- και παραμέρισε την κουρτίνα του κισσού κι έσπρωξε την πόρτα, που άνοιξε αργά αργά.

Στεκόταν μέσα στον μυστικό κήπο.

ΕΝΑΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΤΟ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΣΠΙΤΙ ΟΠΟΥ ΕΖΗΣΕ ΠΟΤΕ ΚΑΝΕΙΣ

Η ΤΑΝ ΤΟ ΠΙΟ ΓΛΥΚΟ, ΤΟ ΠΙΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΜΕΡΟΣ ΠΟΥ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ να φανταστεί κάποιος. Οι ψηλοί τοίχοι που το περιτριγύριζαν ήταν καλυμμένοι από τους γυμνούς μίσχους των αναρριχώμενων τριανταφυλλιών, που ήταν παχιοί και μπλεγμένοι μεταξύ τους. Η Μαίρη Λένοξ ήξερε ότι ήταν τριανταφυλλιές, γιατί είχε δει πολλές και διάφορες τριανταφυλλιές στην Ινδία. Όλο το έδαφος καλυπτόταν από χειμωνιάτικο καφετί γρασίδι και από αυτό φύτρωναν συστάδες θάμνων που στα σίγουρα ήταν τριανταφυλλιές, αν ήταν ακόμα ζωντανές. Υπήρχαν ένα σωρό κλασσικές τριανταφυλλιές, που τα κλαδιά τους είχαν απλωθεί τόσο πολύ που έμοιαζαν με μικρά δέντρα. Υπήρχαν κι άλλα δέντρα στον κήπο, και κάτι ακόμα που έκανε τον τόπο να μοιάζει πιο παράξενος και πιο όμορφος ήταν το ότι οι αναρριχώμενες τριανταφυλλιές τα είχαν σκεπάσει και τα μακριά τους βλαστάρια έμοιαζαν με κουρτίνες που σειόντουσαν ελαφριά, και εδώ κι εκεί μπλεκόντουσαν το ένα με το άλλο ή με ένα πιο μακρινό κλαδί και έρπονταν από το ένα δέντρο στο διπλανό του σχηματίζοντας πανέμορφες γέφυρες. Για την ώρα δεν είχαν ούτε φύλλα ούτε λουλούδια επάνω τους, και η Μαίρη δεν γνώριζε αν ήταν ζωντανές ή ξερές, όμως τα λεπτά γκρίζα ή καφετιά κλαδιά τους έμοιαζαν σαν κάποιο είδος ενός

απροσδιόριστου πέπλου που εκτεινόταν πάνω από το καθετί, τους τοίχους και τα δέντρα, ως και πάνω από το καφετί χορτάρι, στα σημεία που είχαν ξεφύγει από τα δεσίματά τους και διέτρεχαν το έδαφος. Κι αυτό το ομιχλώδες μπέρδεμα από δέντρο σε δέντρο ήταν που έκανε τα πάντα να δείχνουν τόσο μυστηριώδη. Η Μαίρη είχε σκεφτεί πως ο κήπος έμοιαζε να είναι ολότελα διαφορετικός από παρόμοιους που όμως δεν είχαν αφεθεί έρημοι τόσον καιρό. Και πράγματι ήταν ολότελα διαφορετικός από οποιοδήποτε άλλο μέρος είχε δει στη ζωή της.

«Πόσο ακίνητα είναι!» ψιθύρισε. «Πόσο ακίνητα!»

Μετά περίμενε λίγο και αφουγκράστηκε την ησυχία. Ο κοκκινολαίμης, που στο μεταξύ είχε πετάξει στην κορυφή του δέντρου του, ήταν κι αυτός το ίδιο ακίνητος. Ούτε καν κουνούσε τα φτερά του. Καθόταν χωρίς να σαλεύει και κοιτούσε τη Μαίρη.

«Καθόλου παράξενο που όλα είναι τόσο ήσυχα» ψιθύρισε ξανά. «Είμαι ο πρώτος άνθρωπος που μίλησε εδώ μέσα εδώ και δέκα χρόνια».

Απομακρύνθηκε από την πόρτα προχωρώντας προσεκτικά, σαν να φοβόταν μήπως ξυπνήσει κάποιον. Χαιρόταν που τα πόδια της πατούσαν στο γρασίδι και που τα βήματά της ήταν αθόρυβα. Περπάτησε μέχρι μία από τις παραμυθένιες γκρίζες αψίδες και κοίταξε τα κλαδιά και τα κλωνάρια που τις σχημάτιζαν.

«Αναρωτιέμαι αν είναι όλα τους ξερά» είπε. «Να είναι άραγε ένας ξεραμένος κήπος; Μακάρι να μην ήταν».

Αν ήταν ο Μπεν Γουέδερσταφ στη θέση της, θα ήξερε να πει αν το ξύλο τους ήταν ζωντανό ρίχνοντάς τους μια απλή ματιά, αυτή όμως μπορούσε μόνο να δει πως υπήρχαν γκρίζα ή καφέ κλωνάρια και κλαδιά και πως κανένα τους δεν έδειχνε ένα σημάδι πως υπήρχε έστω κι ένα τόσο δα βλασταράκι κάπου.

Η Μαίρη όμως βρισκόταν μέσα στον υπέροχο κήπο και μπορούσε να μπει από την πόρτα ανάμεσα στους κισσούς οποτεδήποτε και ένιωθε σαν να είχε βρει έναν ολόδικό της κόσμο.

Ο ήλιος έλαμπε μέσα στους τέσσερις τοίχους και η βαθιά μπλε ουράνια καμπύλη πάνω από αυτό το ιδιαίτερο σημείο του Μίσελθουέιτ έμοιαζε πιο φωτεινή και πιο φίνα από ό,τι πάνω από τον χερσότοπο. Ο κοκκινολαίμης πέταξε από την κορυφή του δέντρου του χαμηλά και χοροπηδούσε εδώ κι εκεί ή πετούσε από τον έναν θάμνο στον άλλον ακολουθώντας την. Τιτίβιζε συνέχεια κι είχε ένα ύφος σαν να ήταν πολύ απασχολημένος, σαν να της έδειχνε κάτι. Όλα ήταν παράξενα και ήσυχα, και η Μαίρη ένιωθε σαν να βρισκόταν μίλια μακριά από τους ανθρώπους... κι όμως δεν αισθανόταν μοναξιά. Το μόνο που την απασχολούσε ήταν να μπορούσε να καταλάβει αν όλα τα τριαντάφυλλα είχαν ξεραθεί ή μήπως κάποια ζούσαν και ίσως έβγαζαν φύλλα και μπουμπούκια μόλις ζέστεινε ο καιρός. Δεν ήθελε να έχει ξεραθεί ο κήπος. Αν ήταν ζωντανός, τι όμορφα που θα ήταν, και πόσες χιλιάδες τριαντάφυλλα θα έβγαιναν σε κάθε μεριά!

Το σκοινάκι της κρεμόταν από το μπράτσο της από την ώρα που είχε μπει στον κήπο και, αφού είχε περπατήσει κάμποσο, σκέφτηκε ότι μπορούσε να κάνει σκοινάκι γύρω από όλο τον κήπο και να σταματάει όποτε της έκανε κέφι για να κοιτάζει γύρω της. Φαινόταν να υπάρχουν μονοπάτια από γρασίδι εδώ κι εκεί, και σε μια δυο γωνιές αειθαλείς θάμνοι σχημάτιζαν εσοχές όπου υπήρχαν πέτρινα καθίσματα ή ψηλά πιθάρια καλυμμένα από λειχήνες.

Καθώς πλησίασε τη δεύτερη από αυτές τις εσοχές, σταμάτησε να χοροπηδάει με το σκοινάκι της. Σε αυτό το σημείο κάποτε υπήρχε ένα παρτέρι λουλουδιών, και της φάνηκε πως είδε κάτι να ξεπροβάλει από το μαύρο χώμα –σαν μυτερά αχνοπράσινα πραγματάκια. Θυμήθηκε τι είχε πει ο Μπεν Γουέδερσταφ και έσκυψε να δει καλύτερα.

«Ναι, είναι τόσο δα βλασταράκια και ίσως να είναι κρόκοι ή χιονούλες ή νάρκισσοι» ψιθύρισε.

Έσκυψε ακόμα περισσότερο και μύρισε τη φρέσκια μυρωδιά της υγρής γης. Πολύ της άρεσε.

«Μπορεί να υπάρχουν κι άλλα τέτοια και να φυτρώνουν σε άλλα σημεία του κήπου» είπε. «Θα πάω να ψάξω».

Δεν πήγε χοροπηδώντας, αλλά περπατώντας, αργά και με τα μάτια κάτω. Κοίταξε στα παλιά ακριανά παρτέρια και ανάμεσα στο γρασίδι, και αφού γύρισε τον κήπο προσπαθώντας να μη της ξεφύγει το παραμικρό, βρήκε ακόμα περισσότερα μυτερά αχνοπράσινα βλασταράκια και αυτό την ενθουσίασε πιο πολύ.

«Δεν μοιάζει να είναι ξερός ο κήπος» μονολόγησε χαμηλόφωνα. «Ακόμα κι αν τα τριαντάφυλλα έχουν ξεραθεί, υπάρχουν άλλα ζωντανά λουλούδια».

Δεν είχε ιδέα από κηπουρική, το γρασίδι όμως φαινόταν τόσο πυκνό σε κάποια από τα σημεία όπου οι πράσινες μυτούλες πάλευαν να βγουν στο φως, που η Μαίρη σκέφτηκε πως δεν είχαν αρκετό χώρο να μεγαλώσουν. Έψαξε γύρω μέχρι που βρήκε ένα κοφτερό κομμάτι ξύλο, και μετά γονάτισε κατάχαμα κι έσκαβε και ξεβοτάνιζε μέχρι που καθάρισε τα σημεία γύρω από τις τρυφερές μυτούλες.

«Τώρα φαίνονται να μπορούν να αναπνεύσουν» είπε μόλις τελείωσε με τα πρώτα. «Θα κάνω κι άλλα, όσα μπορώ να δω. Κι αν δεν έχω άλλο χρόνο σήμερα, μπορώ να έρθω αύριο».

Πήγαινε από μεριά σε μεριά κι έσκαβε και ξεβοτάνιζε και τόσο πολύ το διασκέδαζε που από το ένα παρτέρι τραβούσε για το άλλο, μέχρι που έφτασε στο γρασίδι κάτω από τα δέντρα. Η άσκηση τη ζέστανε τόσο που στην αρχή έβγαλε το παλτό της και μετά το καπέλο της και, χωρίς

να το καταλάβει, έστειλε συνέχεια χαμόγελα στο γρασίδι και τις αχνοπράσινες μυτούλες.

Ο κοκκινολαίμης ήταν πολύ απασχολημένος. Πολύ το ευχαριστήθηκε όταν είδε πως είχε ξεκινήσει η κηπουρική στην επικράτειά του. Συχνά παρακολουθούσε με θαυμασμό τον Μπεν Γουέδερσταφ. Όταν ασχολείται κανείς με τον κήπο, ξετρυπώνεις ένα σωρό λιχουδιές από το φρεσκοσκαμμένο χώμα. Και να' σου τώρα αυτό το καινούριο πλάσμα που δεν είχε ούτε το μισό από το μπόι του Μπεν κι όμως ήρθε στον κήπο του, και καλά έκανε κι άρχισε αμέσως την κηπουρική.

Η Αφέντρα η Μαίρη δούλεψε στον κήπο της μέχρι την ώρα του μεσημεριανού φαγητού. Στην πραγματικότητα το θυμήθηκε κάπως αργά κι όταν έβαλε το παλτό και το καπέλο της και πήρε το σκοινάκι της, ούτε που το πίστευε πως είχε περάσει δυο με τρεις ώρες δουλεύοντας. Βέβαια ήταν συνέχεια χαρούμενη. Και ολόκληρες ντουζίνες αχνοπράσινες μυτούλες φαινότουσαν στα καθαρισμένα κομμάτια μοιάζοντας πιο ζωντανές από πριν, τότε που τις έπνιγαν το γρασίδι και τα αγριόχορτα.

«Θα έρθω πάλι το απόγευμα» είπε κοιτάζοντας ένα γύρο το νέο της βασίλειο, μιλώντας στα δέντρα και τις τριανταφυλλιές σαν να την άκουγαν.

Μετά έτρεξε στις μύτες των ποδιών της πάνω στο γρασίδι, έσπρωξε τη βαριά πόρτα και γλίστρησε κάτω από τον κισσό. Είχε τόσο κοκκινισμένα μάγουλα και τόσο φωτεινά μάτια κι έφαγε με τόση όρεξη που η Μάρθα ευχαριστήθηκε πολύ.

«Δύο κομμάτια κρέας και δύο μερίδες ρύζι!» είπε. «Α! Η μητέρα θα έχει να το λέει τι καλό σου έκανε το σκοινάκι».

Όσο έσκαβε με το μυτερό ξύλο, η Αφέντρα η Μαίρη βρέθηκε να ξεθάβει μια άσπρη ρίζα σαν κρεμμύδι. Το είχε βάλει στη θέση του και είχε

πατικώσει με προσοχή το χώμα γύρω του, τώρα όμως αναρωτιόταν μήπως η Μάρθα γνώριζε τι ήταν.

«Μάρθα» είπε, «τι να είναι αυτές οι άσπρες ρίζες που μοιάζουν με κρεμμύδια;»

«Είναι βολβοί» απάντησε η Μάρθα. «Πολλά ανοιξιάτικα λουλούδια μεγαλώνουν από αυτούς. Οι πολύ μικροί είναι χιονούλες και κρόκοι, και οι μεγάλοι είναι νάρκισσοι κι ασφόδελοι. Και οι πιο μεγάλοι απ' όλους είναι κρίνα και ίριδες. Α, είναι όμορφα! Ο Ντίκον φύτεψε ένα σωρό από δαύτα στον κήπο μας».

«Ο Ντίκον ξέρει για τους βολβούς;» ρώτησε η Μαίρη καθώς της ήρθε μια καινούρια ιδέα.

«Ο Ντίκον μας μπορεί να κάνει να φυτρώσει λουλούδι από την πέτρα. Η μητέρα λέει πως και μόνο που ψιθυρίζει, τα λουλούδια βγαίνουν από το χώμα».

«Ζουν πολύ καιρό οι βολβοί; Θα μπορούσαν να ζήσουν για χρόνια, ακόμα κι αν δεν τους φρόντιζε κανείς;» ρώτησε ανήσυχη η Μαίρη.

«Δεν χρειάζονται βοήθεια» είπε η Μάρθα. «Γι' αυτό ακόμα κι εμείς οι φτωχοί μπορούμε να έχουμε λουλούδια. Αν δεν τους χαλάσεις, οι πιο πολλοί βολβοί ζουν κάτω από τη γη μια ζωή και φυτρώνουν και κάνουν μωρά. Έχει ένα μέρος στα δάση του πάρκου όπου θα βρεις χιλιάδες χιονούλες. Όταν έρχεται η άνοιξη, είναι το πιο όμορφο θέαμα στο Γιορκσάιρ. Κανένας δεν ξέρει πότε βγήκαν για πρώτη φορά».

«Μακάρι να είχε έρθει η άνοιξη» είπε η Μαίρη. «Θέλω να δω όλα τα λουλούδια της Αγγλίας».

Είχε τελειώσει πια το φαγητό της και καθόταν στην αγαπημένη της θέση στη φλοκάτη μπροστά από το τζάκι.

«Πόσο θα ήθελα να είχα ένα μικρό φτυάρι» είπε.

«Και τι το θέλεις;» ρώτησε η Μάρθα γελώντας. «Μπας και σου αρέσει το σκάψιμο; Να το μάθει κι αυτό η μητέρα!»

Η Μαίρη κοίταξε τη φωτιά κι απόμεινε σκεπτική για λίγο. Θα έπρεπε να είναι προσεκτική αν ήθελε να κρατήσει μυστικό το βασίλειό της. Δεν έκανε κακό σε κανέναν, αλλά αν ο κύριος Κρέιβεν μάθαινε για την ανοικτή πόρτα, θα θύμωνε πάρα πολύ και θα έφτιαχνε ένα καινούριο κλειδί και θα την κλείδωνε για πάντα. Κι αυτό δεν θα το άντεχε.

«Αυτό το μέρος είναι τόσο μεγάλο και μοναχικό» είπε αργά, σαν να το κλωθογύριζε στο μυαλό της. «Το σπίτι είναι γεμάτο μοναξιά, και το πάρκο το ίδιο, και οι κήποι το ίδιο. Και είναι τόσα τα μέρη που μοιάζουν κλειδωμένα. Ποτέ μου δεν ασχολιόμουνα με κάτι ιδιαίτερο στην Ινδία, είχε όμως ένα σωρό ανθρώπους να χαζέψεις -θαγενείς και στρατιώτες που έκαναν παρέλαση- και κάποτε κάποτε έπαιζαν και μπάντες, και η Ινδή μου παραμάννα μού έλεγε ιστορίες. Εδώ μόνο εσένα και τον Μπεν Γουέδερσταφ έχω να μιλήσω. Κι εσύ έχεις δουλειές να κάνεις, κι ο Μπεν Γουέδερσταφ δεν πολυμιλάει. Σκέφτηκα λοιπόν πως αν είχα ένα φτυαράκι, θα μπορούσα να σκάψω κάπου σαν εκείνον και να φτιάξω έναν μικρό κήπο, αν μου δώσει λίγους σπόρους.

Το πρόσωπο της Μάρθας φωτίστηκε.

«Κοίτα να δεις!» φώναξε, «να και κάτι ακόμα που είπε η μητέρα. Λέει, “Έχει τόση άπλα σε αυτό το τεράστιο μέρος, γιατί να μη της δώσουν ένα κομμάτι να φυτέψει, ακόμη κι αν είναι μόνο μαϊντανός και ραπανάκια; Θα σκάψει και θα σκαλίσει και θα το ευχαριστηθεί”. Ακριβώς έτσι τα είπε».

«Αλήθεια;» είπε η Μαίρη. «Πόσα ξέρει!»

«Α!» είπε η Μάρθα. «Είναι αυτό που λέει: “Η γυναίκα που μεγαλώνει δώδεκα παιδιά ξέρει κάτι παραπάνω από την αλφαβήτα. Τα παιδιά είναι

τόσο χρήσιμα όσο και η αριθμητική σαν θέλεις να ανακαλύψεις πράγματα”»).

«Πόσο να κοστίζει ένα φτυάρι –ένα μικρό;» ρώτησε η Μαίρη.

«Κοίτα» απάντησε σκεπτική η Μάρθα «στο χωριό του Θουέιτ έχει ένα μαγαζί κι εκεί πέρα είδα σετ κηπουρικής με ένα φτυάρι και μια τσουγκράνα κι ένα δικράνι, όλα μαζί για δύο σελίνια. Και φαινόntonουσαν γερά».

«Έχω περισσότερα λεφτά στο πορτοφόλι μου» είπε η Μαίρη. «Η κυρία Μόρισον μου έδωσε πέντε σελίνια και η κυρία Μέντλοκ μου έδωσε κάτι χρήματα από τον κύριο Κρέιβεν».

«Σε θυμήθηκε λοιπόν» ξεφώνησε η Μάρθα.

«Η κυρία Μέντλοκ είπε ότι θα έπαιρνα ένα σελίνι κάθε εβδομάδα να το ξοδεύω όπως θέλω. Μου δίνει από ένα κάθε Σάββατο. Δεν ήξερα όμως σε τι να το ξοδέψω».

«Μα την πίστη μου! Είσαι πολύ πλούσια» είπε η Μάρθα. «Μπορείς να αγοράσεις ό,τι σου κάνει κέφι. Το νοίκι για το χωριατόσπιτό μας είναι μόλις ένα σελίνι και τρεις πένες και για να τα βρούμε παλεύουμε με νύχια και με δόντια. Στάσου, μόλις μου ήρθε κάτι στο μυαλό» είπε βάζοντας τα χέρια στη μέση.

«Τι;» ρώτησε ζωηρά η Μαίρη.

«Στο μαγαζί στο Θουέιτ πουλάνε σπόρους για λουλούδια μια πένα το πακέτο, και ο Ντίκον μας ξέρει να πει ποια είναι τα πιο όμορφα και πώς να τα μεγαλώσεις. Πάει με τα πόδια στο Θουέιτ πολλές φορές τη μέρα, έτσι για το κέφι του. Ξέρεις να γράφεις με κεφαλαία;» ρώτησε ξαφνικά.

«Ξέρω να γράφω με μικρά» απάντησε η Μαίρη.

Η Μάρθα κούνησε το κεφάλι.

«Ο Ντίκον μας μπορεί να διαβάσει μόνο τα κεφαλαία. Αν μπορείς να τα καταφέρεις, θα του γράψουμε ένα γράμμα και θα του ζητάμε να πάει να αγοράσει και εργαλεία για τον κήπο και σπόρους».

«Αχ! Τι καλό κορίτσι που είσαι!» φώναξε η Μαίρη. «Αλήθεια είσαι! Δεν είχα καταλάβει ότι ήσουν τόσο καλή. Ξέρω πως αν προσπαθήσω, μπορώ να γράψω με κεφαλαία. Να ζητήσουμε πένα και μελάνι και χαρτί από την κυρία Μέντλοκ».

«Έχω κάτι λίγα εγώ» είπε η Μάρθα. «Τα αγόρασα για να γράψω στη μητέρα καμιά Κυριακή. Πάω να τα φέρω».

Βγήκε τρέχοντας από το δωμάτιο, και η Μαίρη στεκόταν κοντά στη φωτιά κι έτριβε τα λεπτά χεράκια της με φανερή ευχαρίστηση.

«Να είχα ένα φτυάρι!» ψιθύρισε. «Τότε θα μπορούσα να σκάψω το χώμα για να γίνει μαλακό και να φυτέψω τους σπόρους. Αν βρω σπόρους και βγάλουν λουλούδια, τότε ο κήπος δεν θα είναι ξερός, θα ζωντανέψει».

Δεν βγήκε ξανά εκείνο το απόγευμα, γιατί, όταν η Μάρθα γύρισε με το μελάνι, την πένα και το χαρτί της, έπρεπε να καθαρίσει το τραπέζι και να κουβαλήσει τα πιάτα κάτω κι όταν μπήκε στην κουζίνα, ήταν εκεί η κυρία Μέντλοκ και της έβαλε δουλειές να κάνει, κι έτσι η Μαίρη περίμενε πολύ μέχρι να γυρίσει. Μετά ήταν σοβαρή δουλειά να γράψεις στον Ντίκον. Η Μαίρη δεν είχε διδαχτεί και πολλά, γιατί οι γκουβερνάντες της την είχαν αντιπαθήσει τόσο που έφευγαν αμέσως. Δεν μπορούσε να συλλαβίσει ιδιαίτερα καλά, μπορούσε όμως να γράψει αν προσπαθούσε. Κι αυτό ήταν το γράμμα που της υπαγόρευε η Μάρθα:

«Αγαπητέ Ντίκον:

Ελπίζω το γράμμα μου να σε βρει καλά, όπως είμαι καλά κι εγώ καθώς σου γράφω. Η Δεσποινίς Μαίρη έχει μπόλικά λεφτά και θα πας

στο Θουέιτ να της αγοράσεις σπόρους για λουλούδια κι ένα σετ κηπουρικής για να φτιάξει ένα παρτέρι. Να αγοράσεις σπόρους που να κάνουν όμορφα λουλούδια που να μπορούν να μεγαλώνουν εύκολα, γιατί δεν το έχει ξανακάνει η Δεσποινίς και ζούσε στην Ινδία που είναι διαφορετικά τα πράγματα. Να δώσεις την αγάπη μου στη μητέρα και σε όλους σας. Η Δεσποινίς Μαίρη θα μου διηγηθεί κι άλλα, κι έτσι στην επόμενη σχολή μου θα μάθεις για ελέφαντες και καμήλες και κυρίους που πάνε να κυνηγήσουνε λιοντάρια και τίγρεις.

Η αγαπημένη σου αδερφή,

Μάρθα Φοίβη Σόουερμπάι».

«Θα βάλουμε τα λεφτά στον φάκελο και θα πω στον παραγιό του χασάπη να το πάει με το κάρο του. Είναι πολύ φίλος με τον Ντίκον» είπε η Μάρθα.

«Πώς θα πάρω τα πράγματα όταν τα αγοράσει ο Ντίκον;» ρώτησε η Μαίρη.

«Θα στα φέρει ο ίδιος. Άλλο που δε θέλει να περπατήσει προς τα εδώ».

«Α, τότε θα τον δω!» ξεφώνισε η Μαίρη. «Δεν μου είχε περάσει ποτέ από το μυαλό ότι θα έβλεπα τον Ντίκον».

«Θέλεις να τον δεις;» ρώτησε ξάφνου η Μάρθα κι έμοιαζε πολύ ευχαριστημένη.

«Και βέβαια. Δεν έχω ξαναδεί αγόρι που το αγαπάνε τα άλογα και οι αλεπούδες. Θέλω πολύ να τον δω».

Η Μάρθα τινάχτηκε, σαν να θυμήθηκε κάτι μόλις εκείνη τη στιγμή.

«Τώρα που το σκέφτομαι, άκου κάτι που παραλίγο θα το ξέχναγα. Μ' αρέσει που θα στο έλεγα πρωί πρωί. Ρώτησα τη μητέρα και μου είπε πως θα ρωτούσε η ίδια την κυρία Μέντλοκ».

«Θέλεις να πεις ...» άρχισε να λέει η Μαίρη.

«Αυτό που σου είπα την Τρίτη. Να τη ρωτήσει αν θα μπορούσαν να σε φέρουν με την άμαξα στο χωριατόσπιτό μας καμιά μέρα και να δοκιμάσεις λίγο από το ζεστό κέικ με βρώμη που φτιάχνει η μητέρα και βούτυρο και ένα ποτήρι γάλα».

Ξάφνου έμοιαζε πως όλα τα σημαντικά συνέβαιναν σε μια μέρα. Για σκέψου, να βρεθεί πέρα από τον χερσότοπο μέρα και με γαλάζιο ουρανό! Να πάει στο χωριατόσπιτο όπου ζούσαν δώδεκα παιδιά!

«Η μητέρα σου πιστεύει πως η κυρία Μέντλοκ θα με αφήσει να έρθω;» ρώτησε ανήσυχη.

«Ναι, έτσι πιστεύει. Η κυρία Μέντλοκ ξέρει τι τακτική που είναι η μητέρα και πόσο καθαρό το έχει το χωριατόσπιτό μας».

«Αν ερχόμουν, θα έβλεπα και τη μητέρα σου και τον Ντίκον» είπε η Μαίρη καθώς το κλωθογύριζε στο μυαλό, και πολύ της άρεσε. «Δεν μου μοιάζει σαν τις μητέρες στην Ινδία».

Η δουλειά στον κήπο και ο ενθουσιασμός του απογεύματος την έκαναν να νιώσει ήρεμη και σοβαρή. Η Μάρθα έμεινε μαζί τηςμέχρι την ώρα του τσαγιού, κάθισαν όμως ήσυχες και σχεδόν αμίλητες. Όμως, λίγο προτού κατέβει η Μάρθα στην κουζίνα για να φέρει το τσάι, η Μαίρη τη ρώτησε:

«Μάρθα» της είπε «η λαντζέρισσα έχει πάλι πονόδοντο σήμερα;»

Η Μάρθα ξαφνιάστηκε.

«Πώς και ρωτάς;»

«Γιατί όσο σε περίμενα να γυρίσεις από τις δουλειές σου, άνοιξα την πόρτα και διέσχισα τον διάδρομο, να δω αν ερχόσουν. Κι άκουσα πάλι ένα απόμακρο κλάμα, όπως εκείνο που είχαμε ξανακούσει. Δεν φυσάει σήμερα, οπότε αποκλείεται να ήταν ο αέρας».

«Α!» είπε η Μάρθα ανήσυχη. «Δεν πρέπει να περπατάς στους διαδρόμους και να κρυφακούς. Αν θυμώσει ο κύριος Κρέιβεν, ποιος ξέρει τι θα κάνει».

«Δεν κρυφάκουγα» είπε η Μαίρη. «Απλά σε περίμενα –και το άκουσα. Οπότε τώρα είναι τρεις φορές που το έχω ακούσει».

«Αχού! Να, η κυρία Μέντλοκ χτυπάει το κουδούνι» είπε η Μάρθα και βγήκε τρέχοντας σχεδόν από το δωμάτιο.

«Αυτό είναι το πιο παράξενο σπίτι που θα μπορούσε κάποιος να μείνει» είπε η Μαίρη νυσταγμένη ενώ το κεφάλι της ακουμπούσε στο μαξιλάρι της πολυθρόνας. Ο καθαρός αέρας, το σκάψιμο και το σκοινάκι την είχαν κάνει να νιώσει μια τέτοια γλυκιά κούραση που κοιμήθηκε αμέσως.

ΔΕΚΑΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Ο ΝΤΙΚΟΝ

Ο ΗΛΙΟΣ ΕΛΑΜΠΕ ΣΤΟΝ ΜΥΣΤΙΚΟ ΚΗΠΟ επί μία εβδομάδα σχεδόν. Μυστικό κήπο τον έλεγε η Μαίρη όταν τον σκεφτόταν. Της άρεσε το όνομα, και της άρεσε ακόμα περισσότερο που κανένας δεν ήξερε πού βρισκόταν όταν κλεινόταν μέσα στους πανέμορφους παλιούς τοίχους του. Έμοιαζε σαν να ήταν απομονωμένη από τον κόσμο σε κάποιο παραμυθένιο τόπο. Τα λιγοστά βιβλία που είχε διαβάσει και της άρεσαν ήταν παραμύθια και είχε διαβάσει για μυστικούς κήπους σε κάποιες από τις ιστορίες τους. Μερικές φορές οι άνθρωποι σε αυτές τις ιστορίες κοιμόντουσαν για εκατό χρόνια, πράγμα που η Μαίρη θεωρούσε μάλλον χαζό. Δεν είχε καμία όρεξη να κοιμηθεί, και για να πούμε την αλήθεια, κάθε μέρα που περνούσε στο Μίσελθουέιτ ένιωθε πιο ξύπνια από ποτέ. Σαν να άρχιζε να της αρέσει που περνούσε την ώρα της έξω από το σπίτι. Όχι μόνο δεν μισούσε τον άνεμο πια, αλλά το ευχαριστιόταν. Μπορούσε να τρέξει πιο γρήγορα και περισσότερη ώρα και μπορούσε να πηδήξει με το σκοινάκι της μέχρι το εκατό. Οι βολβοί στον μυστικό κήπο μάλλον θα ένιωσαν μεγάλη έκπληξη. Ανοίχτηκε τόσος χώρος γύρω τους ώστε είχαν άπλα να ανασάνουν, και -πού να το ήξερε η Αφέντρα η Μαίρη- οι βολβοί χαιρόντουσαν κάτω από το σκούρο χώμα και δούλευαν εντατικά. Ο ήλιος μπορούσε να τους βρει

και να τους ζεστάνει, και όταν ερχόταν η βροχή, τους έβρισκε κι αυτή αμέσως, οπότε άρχισαν να νιώθουν μεγάλη ζωντάνια.

Η Μαίρη ήταν ένα παράξενο, αποφασισμένο πλασματάκι και τώρα που είχε κάτι ενδιαφέρον να κάνει, είχε στ' αλήθεια απορροφηθεί. Δούλευε κι έσκαβε και ξερίζωνε αγριόχορτα και κάθε στιγμή που περνούσε, η δουλειά της την έκανε να νιώθει περισσότερο ευχαριστημένη παρά κουρασμένη. Της φαινόταν σαν κάποιο συναρπαστικό παιχνίδι. Βρήκε περισσότερες ανοιχτοπράσινες μυτούλες από όσες περίμενε. Ήταν σαν να ξεφύτρωναν από παντού και στα σίγουρα κάθε μέρα έβρισκε όλο και κάποιες καινούριες, τόσο δα μικρούλες που μόλις και ξεχώριζαν. Ήταν τόσες πολλές που θυμήθηκε τα λόγια της Μάρθας, για τις χιλιάδες χιονούλες και για τους βολβούς που αναπτύσσονταν και γένναγαν καινούριους. Ετούτοι εδώ ήταν παρατημένοι εδώ και δέκα χρόνια και ίσως να είχαν αναπτυχθεί σαν τις χιονούλες σε χιλιάδες. Αναρωτήθηκε πόσος καιρός χρειαζόταν μέχρι να φανούν τα λουλούδια. Ήταν φορές που σταματούσε το σκάψιμο για να κοιτάξει τον κήπο και να προσπαθήσει να φανταστεί πώς θα ήταν σκεπασμένος από χιλιάδες όμορφα ολάνθιστα πραγματάκια.

Όσο κρατούσε ο ήλιος μέσα σε κείνη τη βδομάδα, η Μαίρη ήρθε πιο κοντά στον Μπεν Γουέδερσταφ. Τον είχε εκπλήξει πολλές φορές έτσι όπως έμοιαζε να ξεπετάγεται δίπλα του σαν να είχε μόλις φυτρώσει από τη γη. Η αλήθεια ήταν πως φοβόταν ότι εκείνος θα μάζευε τα εργαλεία του και θα έφευγε με το που την έβλεπε να καταφτάνει, οπότε και αυτή τον πλησίαζε πάντα όσο πιο αθόρυβα μπορούσε. Από την άλλη όμως, ο γέρος δεν έφερνε πια τόσες αντιρρήσεις όσες στην αρχή. Ίσως από μέσα του να ένιωθε κολακευμένος από την επιθυμία της για τη συντροφιά του. Κι εξάλλου, κι αυτή ήταν πιο ευγενική από πριν. Ο Μπεν δεν ήξερε ότι όταν η Μαίρη τού πρωτομίλησε, το έκανε σαν να απευθυνόταν σε ιθαγενή, χωρίς να φαντάζεται ότι ένας στριμμένος,

ψωμωμένος γέρος από το Γιορκσάιρ δεν ήταν συνηθισμένος να κάνει χαιρετούρες στους αφέντες του και να δέχεται διαταγές.

«Σαν τον κοκκινολαίμη είσαι» της είπε ένα πρωί όταν σήκωσε το κεφάλι και την είδε δίπλα του. «Δεν ξέρω ούτε πότε θα σε δω ούτε από πού θα ξεφυτρώσεις».

«Είμαστε φίλοι πια» είπε η Μαίρη.

«Έτσι είναι το χούι του» είπε στα γρήγορα ο Μπεν Γουέδερσταφ. «Τα έχει καλά με τις γυναίκες από ματαιοδοξία και περιέργεια. Και τι δε θα έκανε για να επιδειχτεί και να δείξει την ουρά του. Το καμάρι του τον θρέφει όπως μας θρέφει ένα αυγό».

Σπάνια μιλούσε πολύ και ήταν φορές που στις ερωτήσεις της Μαίρης απαντούσε μόνο με ένα γρύλισμα, αυτό το πρωινό όμως είπε περισσότερα απ' ό,τι συνήθως. Ανασηκώθηκε και έβαλε την μπότα του με τις πρόκες πάνω από το φτυάρι του ενώ κοιτούσε τη μικρή καλά καλά.

«Πόσο καιρό είσαι εδώ;» ρώτησε απότομα.

«Νομίζω πως είναι ένας μήνας» του απάντησε.

«Σαν να άρχισε να σου κάνει καλό το Μίσελθουέιτ» είπε. «Σαν να πάχυνες κάπως και δεν είσαι πια τόσο κίτρινη. Όταν πρωτοήρθες σε αυτόν εδώ τον κήπο, έμοιαζες με ξεπουπουλιασμένο κοράκι. Αφού σκέφτηκα πως δεν είχα ματαδεί ένα τόσο άσχημο και ξινό παιδί».

Η Μαίρη δεν ήταν ματαιόδοξη και, μια και δεν είχε δώσει ποτέ σημασία στην εμφάνισή της, δεν το πήρε βαριά.

«Το ξέρω πως πάχυνα» είπε. «Οι κάλτσες μου με σφίγγουν ενώ πρώτα έπεφταν. Να ο κοκκινολαίμης, Μπεν Γουέδερσταφ!»

Και να σου πράγματι ο κοκκινολαίμης, και η Μαίρη σκέφτηκε πως έμοιαζε ομορφότερος από ποτέ. Το κόκκινο γιλέκο του γυάλιζε σαν να

ήταν φτιαγμένο από σατέν, και το πουλί κουνούσε την ουρά και τα φτερά του και έγερνε το κεφάλι του και χοροπηδούσε με χάρη. Φαινόταν αποφασισμένος να προκαλέσει τον θαυμασμό του Μπεν Γουέδερσταφ. Αλλά ο Μπεν ήταν όλος σαρκασμό.

«Α, μπα, εδώ είσαι!» είπε. «Με θυμάσαι όταν δεν έχεις κάτι καλύτερο να κάνεις. Όλο γυάλιζες το γιλέκο σου και τα φτερά σου τούτες τις δυο βδομάδες. Ξέρω τι σκαρώνεις. Θα φλερτάρεις καμιά νεαρή γεμίζοντάς την ψέματα ότι τάχα είσαι ο καλύτερος αρσενικός κοκκινολαίμης στον χερσότοπο του Μίσελ και έτοιμος να τα βάλεις με όλους τους υπόλοιπους».

«Αχ! Κοίτα τον!» ξεφώνισε η Μαίρη.

Ο κοκκινολαίμης είχε ξεθαρρέψει για τα καλά. Χοροπηδούσε όλο και πιο κοντά και κοιτούσε καταπρόσωπο τον Μπεν Γουέδερσταφ. Πέταξε μέχρι την κοντινότερη φραγκοσταφυλιά, έγειρε το κεφάλι του και του κελάηδησε.

«Πας να με ρίξεις» είπε ο Μπεν κάνοντας μια γκριμάτσα αν και η Μαίρη ήταν σίγουρη πως προσπαθούσε να μη φανερώσει πως του άρεσε. «Νομίζεις πως κανένας δεν μπορεί να συγκριθεί μαζί σου, αυτό νομίζεις».

Ο κοκκινολαίμης άπλωσε τα φτερά του και η Μαίρη δεν πίστευε στα μάτια της, καθώς πέταξε στο χερούλι του φτυαριού του Μπεν Γουέδερσταφ και κάθισε εκεί πάνω. Τότε το πρόσωπο του γέρου πήρε μια καινούρια έκφραση. Ήταν ακίνητος, σαν να φοβόταν να αναπνεύσει, σαν να μην το κουνούσε ρούπι κι ας χαλούσε ο κόσμος, φτάνει να μην τρόμαζε τον κοκκινολαίμη. Μίλησε σχεδόν ψιθυριστά.

«Μπα σε καλό σου!» είπε σιγανά σαν να εννοούσε κάτι ολότελα διαφορετικό. «Ξέρεις πώς να ρίχνεις τους ανθρώπους! Μα τι είσαι εσύ πια!»

Και συνέχιζε να στέκεται ακίνητος, σχεδόν χωρίς να ανασαίνει, μέχρι που ο κοκκινολαίμης τίναξε ξανά τα φτερά του και πέταξε μακριά. Και μετά ο Μπεν απόμεινε να κοιτάζει το χερούλι του φτυαριού του σαν να είχε Μαγεία επάνω του και μετά έπιασε πάλι να σκάβει και για κάμποσο δεν μιλούσε.

Μα καθώς πού και πού το πρόσωπό του αχνοχαμογελούσε, η Μαίρη ξεθάρρεψε.

«Έχεις δικό σου κήπο;» τον ρώτησε.

«Όχι. Δεν έχω ταίρι και μένω με τον Μάρτιν στην πύλη».

«Αν είχες δικό σου κήπο» είπε η Μαίρη «τι θα φύτευες;»

«Λάχανα και πατάτες και κρεμμύδια».

«Αν όμως ήθελες να έχεις λουλούδια» επέμεινε η Μαίρη «τι θα φύτευες;»

«Βολβούς και λουλούδια που μυρίζουν όμορφα, μα κυρίως τριαντάφυλλα».

Το πρόσωπο της Μαίρης φωτίστηκε.

«Σου αρέσουν τα τριαντάφυλλα;» ρώτησε.

Ο Μπεν Γουέδερσταφ ξερίζωσε ένα αγριόχορτο και το πέταξε πιο πέρα προτού απαντήσει.

«Τώρα που το λες, ναι, μου αρέσουν. Μου τα έμαθε μια νεαρή κυρία, ήμουν ο κηπουρός της. Είχε πολλά από δαύτα σε ένα μέρος που λάτρευε και τα αγαπούσε σαν να ήταν παιδιά της... ή κοκκινολαίμηδες. Την είχα δει να σκύβει από πάνω τους και να τα φιλάει». Ξερίζωσε άλλο ένα αγριόχορτο και το κοίταξε κατσούφικα. «Αλλά αυτό ήταν πάνω από δέκα χρόνια πριν».

«Πού είναι τώρα η νεαρή κυρία;» ρώτησε η Μαίρη με ενδιαφέρον.

«Στους ουρανοὺς» της απάντησε και έχωσε το φτυάρι του βαθιά στη γη «κατὰ τα λεγόμενα του πάστορα».

«Τι απέγιναν τα τριαντάφυλλα;» ρώτησε ξανά η Μαίρη με ακόμα μεγαλύτερο ενδιαφέρον.

«Τα παράτησαν».

Η Μαίρη έγινε ακόμα πιο περίεργη.

«Και ξεράθηκαν; Ξεραίνονται τα τριαντάφυλλα όταν τα παρατήσουν;» τόλμησε να ρωτήσει.

«Να σου πω, είχα αρχίσει να τα συμπαθώ, κι εκείνη τη συμπαθούσα, κι εκείνη τα συμπαθούσε» παραδέχτηκε άθελά του ο Μπεν Γουέδερσταφ. «Μια δυο φορές τον χρόνο πήγαινα και δούλευα στον κήπο για λίγο, τα κλάδευα και έσκαβα γύρω από τις ρίζες τους. Είχαν γίνει σαν ζούγκλα, μα το χώμα ήταν εύφορο, άρα κάποια θα έζησαν».

«Κι όταν δεν έχουν φύλλα και μοιάζουν γκριζα και καφέ και ξερά, πώς μπορείς να ξεχωρίσεις αν είναι ζωντανά ή όχι;» ζήτησε να μάθει η Μαίρη.

«Πρέπει να περιμένεις μέχρι να τα πιάσει η άνοιξη, μέχρι να βγει ο ήλιος μετά τη βροχή και μέχρι να πέσει η βροχή όταν λάμπει ο ήλιος, και τότε θα το μάθεις».

«Μα πώς, πώς;» φώναξε η Μαίρη ξεχνώντας πως έπρεπε να είναι προσεκτική.

«Ψάξε στα κλωνάρια και τα κλαδιά και όταν δεις ένα καφετί πραγματάκι να φουσκώνει εδώ κι εκεί, παρακολούθησέ το μετά τη ζεστή βροχή και δες τι θα γίνει». Σταμάτησε απότομα και κοίταξε με περιέργεια το ανυπόμονο προσωπάκι της. «Πώς και νοιάζεσαι έτσι ξαφνικά για τα τριαντάφυλλα και όλα αυτά;» ρώτησε να μάθει.

Η Αφέντρα η Μαίρη ένωσε το πρόσωπό της να αναψοκοκκινίζει. Σχεδόν φοβήθηκε να απαντήσει.

«Θέλω να παραστήσω ότι έχω έναν δικό μου κήπο» ψέλλισε. «Εγώ... δεν έχω να κάνω τίποτα, δεν έχω κανέναν».

«Το λοιπόν» είπε αργά ο Μπεν Γουέδερσταφ ενώ την παρατηρούσε «αλήθεια είναι. Δεν έχεις κανέναν και τίποτα».

Το είπε τόσο παράξενα που η Μαίρη αναρωτήθηκε αν στην πραγματικότητα την λυπόταν λίγο. Δεν ένωσε ποτέ της να λυπάται τον εαυτό της, μόνο κούραση και στριμάδα ένωθε, γιατί αντιπαθούσε τους πάντες και τα πάντα. Τώρα όμως της φαινόταν πως ο κόσμος άλλαζε και γινόταν καλύτερος. Αν δεν μάθαινε κανένας για τον μυστικό κήπο, θα περνούσε υπέροχα κάθε μέρα.

Η Μαίρη έκανε παρέα στον Μπεν δέκα δεκαπέντε λεπτά ακόμα και ζήτησε να μάθει όσο περισσότερα τόλμησε να ρωτήσει. Της τα απάντησε όλα με εκείνο το παράξενο γρύλισμά του, δεν φαινόταν όμως να τον πειράζουν οι ερωτήσεις της ούτε άρπαξε το φτυάρι του να σηκωθεί να φύγει. Πάνω που η Μαίρη έφευγε, ο Μπεν είπε κάτι για τριαντάφυλλα, κάτι που της θύμιζε αυτά που του άρεσαν.

«Πηγαίνεις ακόμα να δεις εκείνα τα τριαντάφυλλα που μου έλεγες;» τον ρώτησε.

«Δεν έχω πάει φέτος. Οι ρευματισμοί μου έκαναν τις αρθρώσεις μου άκαμπτες».

Το είπε με τη γκρινιάρικη φωνή του και φάνηκε να θυμώνει μαζί της ξαφνικά, αν και η Μαίρη δεν κατάλαβε για ποιο λόγο.

«Άκου να σου πω!» της είπε κοφτά. «Μη ρωτάς πολλά. Δεν έχω ματαδεί άλλο παιδί να ρωτάει τόσα. Τράβα να παίξεις. Αρκετά κουβεντιάσαμε σήμερα».

Και το είπε τόσο στριφνά που η Μαίρη κατάλαβε πως δεν ωφελούσε να μείνει ούτε στιγμή. Συνέχισε να πηδάει αργά με το σκοινάκι της στο εξωτερικό μονοπάτι με τις σκέψεις της στον Μπεν και λέγοντας στον εαυτό της πως, όσο παράξενο κι αν φαινόταν, ο γέρο κηπουρός ήταν ένας ακόμα που συμπαθούσε παρά τη στρυφνάδα του. Τον συμπαθούσε τον γέρο Μπεν Γουέδερσταφ. Πάντα της πάσχιζε να τον κάνει να της μιλήσει. Κι επίσης, η Μαίρη άρχισε να πιστεύει πως εκείνος ήξερε τα πάντα για τα λουλούδια.

Υπήρχε ένα δρομάκι με δάφνες που έστριβε γύρω από τον μυστικό κήπο και τελείωνε σε μια πύλη που έβγαζε στο δάσος, στο πάρκο. Σκέφτηκε πως θα έκανε σκοινάκι μέχρι εκεί, να δει αν υπήρχαν λαγοί που χοροπηδούσαν γύρω. Πολύ το ευχαριστήθηκε το χοροπηδητό της με το σκοινάκι και όταν έφτασε στη μικρή πύλη, την άνοιξε και την πέρασε, γιατί άκουσε ένα χαμηλό παράξενο ήχο σαν σφύριγμα, και ήθελε να μάθει τι ήταν.

Ήταν στ' αλήθεια κάτι παράξενο. Σχεδόν πιάστηκε η ανάσα της καθώς σταμάτησε να το παρατηρήσει. Κάτω από ένα δέντρο καθόταν ένα αγόρι κι έπαιζε μια πρωτόγονη ξύλινη φλογέρα. Ήταν ένα αστείο αγόρι γύρω στα δώδεκα. Φαινόταν καθαρό και είχε μια ανασηκωμένη μύτη και τα μάγουλά του ήταν κόκκινα σαν τις παπαρούνες, και η Αφέντρα η Μαίρη δεν είχε ξαναδεί ποτέ της τόσο μεγάλα γαλανά μάτια σε αγορίστικο πρόσωπο. Κι ακόμα, στον κορμό του δέντρου όπου ακουμπούσε, κρεμόταν ένας καφετί σκίουρος και το παρατηρούσε, και πίσω από έναν θάμνο παραδίπλα ένας φασιανός είχε ξεπροβάλει τον λαιμό του και κρυφοκοιτούσε, και σιμά του δυο λαγοί καθόντουσαν στα ποδάρια τους και ρουθούνιζαν στον αέρα με τις μυτούλες τους να τρεμουλιάζουν, και ήταν σαν να πλησίαζαν όλα τα ζώακια για να δουν το αγόρι και να ακούσουν τον παράξενο χαμηλό ήχο που έβγαζε η φλογέρα του.

Όταν το αγόρι είδε τη Μαίρη, σήκωσε το χέρι και της μίλησε με μια φωνή σαν αυτή που έκανε η φλογέρα του.

«Μην κουνηθείς, θα τα τρομάξεις» της είπε.

Η Μαίρη έμεινε ακίνητη. Το αγόρι σταμάτησε να παίζει τη φλογέρα κι έπιασε να σηκώνεται από χάμω. Οι κινήσεις του ήταν τόσο αργές που έμοιαζε να μην κουνιέται διόλου, στο τέλος όμως σηκώθηκε όρθιο, και τότε ο σκίουρος σκαρφάλωσε πάλι στα ψηλά κλαδιά του δέντρου, ο φασιανός κρύφτηκε πίσω από τον θάμνο και οι λαγοί έφυγαν χοροπηδώντας, αν και δεν έδειχναν καθόλου φοβισμένοι.

«Είμαι ο Ντίκον» είπε το αγόρι. «Ξέρω ότι είσαι η Δεσποινίς Μαίρη».

Τότε η Μαίρη συνειδητοποίησε πως με κάποιο τρόπο το είχε καταλάβει από την αρχή ότι είχε μπροστά της τον Ντίκον. Ποιος άλλος θα μπορούσε να γοητεύει λαγούς και φασιανούς σαν τους ντόπιους στην Ινδία που γοήτευαν φίδια; Τα χείλη του ήταν πλατιά, καμπυλωτά και κόκκινα και το χαμόγελό του απλωνόταν σε όλο του το πρόσωπο.

«Σηκώθηκα αργά» της εξήγησε «γιατί οι γρήγορες κινήσεις τα τρομάζουν. Πρέπει να τους γλυκομιλάς χαμηλόφωνα όταν είναι εδώ γύρω».

Δεν της μιλούσε σαν να μην είχαν ξανασυναντηθεί ποτέ τους, αλλά σαν να την ήξερε πολύ καλά. Η Μαίρη δεν γνώριζε το παραμικρό για τα αγόρια και του μίλησε λίγο αδέξια, γιατί ένιωθε λίγο ντροπή.

«Πήρες το γράμμα της Μάρθας;» ρώτησε.

Το κοκκινωπό σγουρομάλλικο κεφάλι του έγνεψε καταφατικά.

«Γι' αυτό ήρθα».

Έσκυψε να πιάσει κάτι που είχε αφήσει δίπλα του στο χώμα όση ώρα έπαιζε τη φλογέρα.

«Πήρα τα εργαλεία του κήπου. Έχω εδώ ένα μικρό φτυάρι, μια τσουγκράνα, ένα σκαλιστήρι κι ένα σκεπάρνι. Είναι καλά. Κι ακόμα, η γυναίκα στο μαγαζί μου έβαλε κι από ένα πακέτο άσπρες παπαρούνες και μπλε δελφίνια όταν αγόρασα τους άλλους σπόρους».

«Θα μου δείξεις τους σπόρους;» ρώτησε η Μαίρη.

Από μέσα της ευχόταν να μπορούσε να μιλήσει όπως ο Ντίκον. Τα λόγια του ήταν γρήγορα και απλά. Φαινόταν να τη συμπαθεί και πως δεν είχε κανένα λόγο να φοβάται πως αυτή δεν θα τον συμπαθήσει, γιατί ήταν ένα απλό παιδί από τα μέρη του χερσότοπου, με μπαλωμένα ρούχα κι αστείο πρόσωπο και ατίθασα κόκκινα μαλλιά. Καθώς τον πλησίασε, παρατήρησε πως τον περιέβαλλε μια καθαρή φρέσκια μυρωδιά από ρείκια, γρασίδι και φύλλα, σαν να ήταν καμωμένος από όλα αυτά. Της άρεσε και, όταν κοίταξε το αστείο του πρόσωπο με τα κόκκινα μάγουλα και τα μεγάλα γαλανά μάτια, ξέχασε την ντροπαλότητά της.

«Ας κάτσουμε σε αυτόν εδώ τον κορμό και ας δούμε τι έφερε».

Κάθισαν, και ο Ντίκον έβγαλε ένα τσαλακωμένο χάρτινο πακέτο από την τσέπη του σακακιού του. Έλυσε τον σπάγκο και μέσα είχε πολλά όμορφα μικρά πακετάκια με την εικόνα ενός λουλουδιού στο καθένα.

«Έχει πολλές παπαρούνες και ρεζεντά» είπε. «Η ρεζεντά μοσχοβολάει καθώς μεγαλώνει, άσε που φυτρώνει όπου τη σπείρεις, το ίδιο και οι παπαρούνες. Στο πι και φι μεγαλώνουν και τα δυο».

Σταμάτησε και γύρισε απότομα το κεφάλι του, και το ροδοκόκκινο πρόσωπό του έλαμψε.

«Πού είναι ο κοκκινολαίμης που μας φωνάζει;» ρώτησε.

Το τιτίβισμα ερχόταν από έναν πυκνό θάμνο γεμάτο πορφυρά μούρα και η Μαίρη υπέθεσε ποιος ήταν.

«Αλήθεια μας φωνάζει;» ρώτησε.

«Α, ναι» είπε ο Ντίκον, σαν να ήταν το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο, «φωνάζει έναν φίλο του. Σαν να λέει: “Εδώ είμαι. Κοίτα με. Θέλω λίγη κουβέντα”. Να ’τος εκεί στον θάμνο. Ποιανού είναι;»

«Είναι του Μπεν Γουέδερσταφ, νομίζω όμως πως με γνωρίζει λίγο» απάντησε η Μαίρη.

«Α, σε ξέρει» είπε ο Ντίκον χαμηλόφωνα. «Και σε συμπαθεί. Του αρέσεις. Σε λίγο θα μου μιλήσει για σένα».

Πλησίασε τον θάμνο με τις ίδιες αργές κινήσεις που η Μαίρη είχε παρατηρήσει και πιο πριν κι έκανε έναν ήχο σχεδόν σαν το κελάηδημα του κοκκινολαίμη. Ο κοκκινολαίμης άκουσε προσεκτικά για λίγο και μετά αποκρίθηκε σαν να απαντούσε σε μια ερώτηση.

«Α, είναι φίλος σου» γέλασε ο Ντίκον.

«Έτσι λες;» φώναξε ζωηρά η Μαίρη. Πόσο ήθελε να μάθει! «Λες να με συμπαθεί στ’ αλήθεια;»

«Δεν θα σε πλησίαζε αν δεν σε συμπαθούσε» απάντησε ο Ντίκον. «Τα πουλιά είναι πολύ επιλεκτικά, κι ένας κοκκινολαίμης μπορεί να αρνηθεί κάποιον περισσότερο από τους ανθρώπους. Να, θέλει να γίνετε φίλοι. “Δεν βλέπεις τον φιλαράκο σου;” λέει».

Και πραγματικά έμοιαζε πως έτσι ήταν. Ο κοκκινολαίμης έκανε σκέρτσα και κελαηδούσε καθώς χοροπηδούσε στον θάμνο.

«Καταλαβαίνεις όλα όσα λένε τα πουλιά;» ρώτησε η Μαίρη.

Το χαμόγελο του Ντίκον απλώθηκε μέχρι που ήταν όλος ένα πλατύ χαμογελαστό κόκκινο στόμα, και το αγόρι έτριψε τα ατίθασα μαλλιά του.

«Νομίζω πως τα καταλαβαίνω, κι αυτά πάλι το ίδιο νομίζουν» είπε. «Εζησα τόσο πολύ καιρό στον χερσότοπο μαζί τους. Τα παρακολουθούσα καθώς έσκαζαν από το αυγό κι έβγαζαν πούπουλα και μάθαιναν να πετάνε και να κελαηδάνε, τόσο που νομίζω πως είμαι κι

εγώ σαν κι αυτά. Είναι φορές που λέω πως ίσως και να είμαι πουλί ή αλεπού ή λαγός ή σκίουρος ή μπορεί και σκαθάρι, και να μην το ξέρω».

Γέλασε και ξαναγύρισε στον κορμό του δέντρου κι άρχισε να λέει πάλι για τους σπόρους των λουλουδιών. Της είπε πως έμοιαζαν όταν γινόντουσαν λουλούδια κι ακόμα πως να τους φυτέψει και να τους φροντίζει, να τους ποτίζει και να τους θρέφει.

«Κοίτα να δεις» είπε ξαφνικά γυρίζοντας προς το μέρος της. «Θα στους φυτέψω εγώ. Πού είναι ο κήπος σου;»

Η Μαίρη έσφιξε τα λεπτά της χέρια. Δεν ήξερε τι να πει κι έτσι για ένα ολόκληρο λεπτό δεν είπε τίποτα. Δεν το είχε σκεφτεί. Ένωσε μίζερα και της φάνηκε πως στην αρχή το πρόσωπό της κοκκίνισε και μετά χλόμιασε.

«Έχεις κήπο, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ο Ντίκον.

Πραγματικά είχε αναψοκοκκινίσει και μετά είχε χλομιάσει. Ο Ντίκον το είχε προσέξει, και καθώς έμενε αμίλητη, άρχισε να προβληματίζεται.

«Δεν θα σου έδιναν ένα κομμάτι γη να φυτέψεις; Ή δεν το έχεις για την ώρα;» ρώτησε.

Η Μαίρη έσφιξε τα χέρια της περισσότερο και γύρισε και τον κοίταξε.

«Δεν ξέρω τίποτα για τα αγόρια» είπε αργά. «Θα κρατούσες ένα μυστικό, αν στο φανέρωνα; Είναι μεγάλο μυστικό. Δεν ξέρω τι θα έκανα αν το μάθαιναν. Νομίζω πως θα πέθαινα!» Αυτή την τελευταία πρόταση την είπε με πάθος.

Ο Ντίκον μπερδεύτηκε περισσότερο και πέρασε ακόμα μια φορά το χέρι του πάνω από τα ατίθασα μαλλιά του, όμως της απάντησε καλοπροαίρετα.

«Εγώ έχω μυστικά συνέχεια» είπε. «Αν δεν μπορούσα να κρατήσω μυστικά από τα άλλα παιδιά, μυστικά για αλεπουδάκια, φωλιές πουλιών

και λαγούμια άγριων ζώων, τίποτα δεν θα ήταν ασφαλές στον χερσότοπο. Και βέβαια κρατάω μυστικά».

Η Αφέντρα η Μαίρη δεν το είχε πρόθεση να απλώσει το χέρι της και να του πιάσει το μανίκι, το έκανε όμως.

«Έκλεψα έναν κήπο» ξεφούρνισε. «Δεν είναι δικός μου. Δεν είναι κανενός. Κανένας δεν τον θέλει, κανένας δεν τον φροντίζει, κανένας δεν τον επισκέπτεται. Ίσως και να έχουν όλα ξεραθεί εκεί μέσα. Δεν ξέρω».

Άρχισε να νιώθει να φλογίζεται και να πεισμώνει πιο πολύ από ποτέ στη ζωή της.

«Δεν με ενδιαφέρει καθόλου, καθόλου! Κανένας δεν έχει δικαίωμα να μου τον πάρει, αφού εγώ νοιάζομαι, οι άλλοι όμως όχι. Τον έχουν αφήσει να μαραζώσει ολομόναχος» απόσωσε με πάθος κι έβαλε τα χέρια στο πρόσωπο κι άρχισε να κλαίει η φτωχούλα η Αφέντρα η Μαίρη.

Ο Ντίκον άνοιξε έκπληκτος τα μεγάλα του μάτια.

«Ε, ε, ε!» είπε, και ήταν το επιφώνημά του αργό, σαν να ένιωθε έκπληξη και συμπόνια μαζί.

«Δεν έχω να κάνω τίποτα» είπε η Μαίρη. «Δεν έχω τίποτα δικό μου. Εγώ τον βρήκα και μπήκα. Είμαι κάπως σαν τον κοκκινολαίμη, και σίγουρα δεν θα τον έπαιρναν από τον κοκκινολαίμη».

«Πού είναι;» ρώτησε ο Ντίκον χαμηλώνοντας τη φωνή.

Τότε η Αφέντρα η Μαίρη σηκώθηκε αμέσως ορθή. Το ήξερε ότι ένιωθε να πεισμώνει και να μπουχτίζει ξανά, πολύ που την ένοιαζε όμως! Ήταν επιβλητική και ερχόταν από την Ινδία κι επίσης ήταν θυμωμένη και λυπημένη.

«Έλα μαζί μου και θα σου δείξω» είπε.

Τον οδήγησε στο στριφογυριστό μονοπάτι με τις δάφνες και μετά στο σημείο όπου φύτρωνε ο πυκνός κισσός. Ο Ντίκον την

ακολουθούσε και στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη μια παράξενη, σχεδόν συμπονετική έκφραση. Ένιωθε σαν να τον οδηγούσαν να δει τη φωλιά ενός παράξενου πουλιού και ότι έπρεπε να κινείται ήσυχα. Όταν η Μαίρη έφτασε στον τοίχο και σήκωσε τον κρεμαστό κισσό, ο Ντίκον ξαφνιάστηκε. Υπήρχε μια πόρτα και η Μαίρη την έσπρωξε αργά και πέρασαν μαζί στην άλλη μεριά, και τότε η Μαίρη σταμάτησε και έδειξε ολόγυρά της προκλητικά.

«Αυτός είναι» είπε. «Είναι ο μυστικός κήπος, κι εγώ είμαι η μόνη στον κόσμο που θέλει να ζωντανέψει».

Ο Ντίκον κοίταξε γύρω γύρω ξανά και ξανά.

«Α!» είπε ψιθυριστά σχεδόν «είναι ένα παράξενο, όμορφο μέρος! Σαν σε όνειρο».

ΕΝΔΕΚΑΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Η ΦΩΛΙΑ ΤΗΣ ΤΣΙΧΛΑΣ

ΓΙΑ ΔΥΟ ΤΡΙΑ ΛΕΠΤΑ Ο ΝΤΙΚΟΝ απόμεινε να κοιτάζει ολόγυρα ενώ η Μαίρη τον παρακολουθούσε και μετά άρχισε να περπατάει με ελαφριά βήματα, ακόμα πιο ελαφριά από της Μαίρης όταν πρωτοβρέθηκε μέσα στον περιτοιχισμένο κήπο. Τα μάτια του έμοιαζαν να εντυπώνονται το καθετί –τα γκρίζα δέντρα με τα γκρίζα αναρριχητικά που σκαρφάλωναν επάνω τους και κρεμόντουσαν από τα κλαδιά τους, το μπέρδεμα των κλαδιών στους τοίχους και πάνω στο γρασίδι, τις εσοχές που έκαναν τα αειθαλή με τα πέτρινα καθίσματα και τα ψηλά πιθάρια για τα λουλούδια.

«Δεν φανταζόμουν πως θα έβλεπα ποτέ μου αυτό το μέρος» είπε τέλος ψιθυριστά.

«Το ήξερες;» ρώτησε η Μαίρη.

Μίλησε δυνατά, και ο Ντίκον τής έκανε ένα νόημα.

«Πρέπει να μιλάμε χαμηλόφωνα» είπε «αλλιώς μπορεί να μας ακούσει κάποιος και να αναρωτηθεί τι κάνουμε εδώ πέρα».

«Αχ! Ξεχάστηκα!» είπε η Μαίρη με φόβο κλείνοντας το στόμα με το χέρι της. «Ήξερες για τον κήπο;» ξαναρώτησε όταν συνήλθε.

Ο Ντίκον έγνεψε καταφατικά.

«Η Μάρθα μού είχε πει πως υπήρχε ένας κήπος που κανείς δεν πήγαινε ποτέ» απάντησε. «Αναρωτιόμασταν όλοι μας τι λογής κήπος να ήταν».

Σταμάτησε και κοίταξε ολόγυρα το όμορφο μπέρδεμα της βλάστησης, και τα μεγάλα του μάτια έμοιαζαν γεμάτα χαρά.

«Α! Θα έχει και φωλιές μια και έρχεται η άνοιξη» είπε μετά. «Θα είναι το πιο ασφαλές μέρος σε όλη την Αγγλία για να φτιάξουν φωλιές τα πουλιά. Ποιος να έρθει μέσα σε αυτό το μπέρδεμα των δέντρων και των τριανταφυλλιών; Περίεργο που όλα τα πουλιά του χερσότοπου δεν ήρθαν να χτίσουν εδώ».

Η Αφέντρα η Μαίρη άθελά της έβαλε πάλι το χέρι της στον ώμο του Ντίκον.

«Θα γίνουν τα τριαντάφυλλα;» ψιθύρισε. «Ξέρεις να μου πεις; Νόμιζα πως μπορεί και να είχαν ξεραθεί όλα».

«Μπα, όχι! Όχι όλα!» της απάντησε. «Για κοίτα εδώ!»

Πήγε στο κοντινότερο δέντρο, ένα γερασμένο με γκρίζους λειχήνες σε όλο τον κορμό του, που όμως στήριζε μια μπερδεμένη κουρτίνα από κλωνάρια και κλαδιά. Έβγαλε από την τσέπη του έναν σουγιά και άνοιξε μια από τις λεπίδες του.

«Έχει πολλά ξερά κλαδιά που πρέπει να κοπούν» είπε. «Κι έχει και παλιά κλαδιά, αλλά έχει και περσινά. Να, αυτό εδώ είναι καινούριο» άγγιξε έναν βλαστό που έδειχνε καφεπράσινος αντί για κατάξερος γκρι.

Η Μαίρη τον άγγιξε κι αυτή με ευλάβεια σχεδόν.

«Αυτό εδώ; Μπορεί να είναι ζωντανό;»

Ο Ντίκον χαμογέλασε πλατιά. «Είναι τόσο τσακμάκι όσο εσύ κι εγώ» είπε και η Μαίρη θυμήθηκε που η Μάρθα τής είχε πει πως “τσακμάκι» σημαίνει “ζωντανός” ή “ζωηρός”.

«Χαίρομαι που είναι τσακμάκι!» ψιθύρισε δυνατώτερα. «Θα ήθελα να είναι όλα τους τσακμάκια. Ας κάνουμε τον γύρο του κήπου κι ας δούμε πόσα τσακμάκια υπάρχουν».

Σχεδόν είχε λαχανιάσει από την ανυπομονησία της, μα κι ο Ντίκον το ίδιο ανυπόμονος ήταν. Πήγαν από δέντρο σε δέντρο κι από θάμνο σε θάμνο. Ο Ντίκον είχε τον σουγιά του στο χέρι και της έδειχνε πράγματα που η Μαίρη έβρισκε υπέροχα.

«Αγρίεψαν» της είπε «τα πιο γερά όμως θέριεψαν. Τα πιο αδύναμα ξεράθηκαν, όλα τα άλλα όμως μεγάλωσαν και απλώθηκαν, σαν θαύμα. Δες εδώ!» Τράβηξε προς το μέρος της ένα χοντρό γκρίζο κλαδί που έμοιαζε ξερό. «Μπορεί κάποιος να το περάσει ξερό, εγώ όμως δεν το νομίζω –τουλάχιστον όχι όλο. Θα το κόψω όσο πιο χαμηλά μπορώ, και θα δούμε».

Γονάτισε και με το σουγιά του έκοψε λίγο πιο πάνω από τη γη το κλαδί που έμοιαζε ξερό.

«Να, κοίτα!» είπε ζωηρά. «Δεν στα έλεγα; Μέσα είναι χλωρό. Κοίτα!»

Προτού αποσώσει τα λόγια του, η Μαίρη είχε γονατίσει κοιτάζοντας με όλη της την προσοχή.

«Αν φαίνεται κάπως χλωρό και μαλακό όπως αυτό εδώ, τότε είναι τσακμάκι» της εξήγησε. «Αν όμως μέσα είναι ξερό και σπάει εύκολα, σαν αυτό που έκοψα, τότε δεν έχει ζωή. Ετούτη η ρίζα από όπου βγήκαν όλα αυτά τα κλαδιά είναι ζωντανή, οπότε αν κοπούν τα ξερά και σκάψουμε γύρω της και τη φροντίσουμε, τότε» σταμάτησε και σήκωσε το κεφάλι του για να κοιτάξει τα κλωνάρια που σκαρφάλωναν και κρεμόντουσαν

από πάνω του «τότε θα έχουμε έναν καταρράκτη από τριαντάφυλλα ετούτο το καλοκαίρι».

Πήγαν από θάμνο σε θάμνο κι από δέντρο σε δέντρο. Ο Ντίκον ήξερε πώς να χρησιμοποιήσει σωστά τον σουγιά του και πώς να κόψει τα ξερά κλαδιά κι ακόμα ήξερε να πει αν κάποιο κλαδί ή κλωνάρι που δεν φαινόταν και πολύ υγιές είχε ελπίδα να ανθίσει. Μέσα σε μισή ώρα η Μαίρη σκέφτηκε πως κι αυτή μπορούσε να το καταλάβει, κι όταν ο Ντίκον έκοβε ένα κλαδί που έμοιαζε ξερό, από μέσα της χαιρόταν αν το μάτι της έπιανε κάτι λίγο υγρό ή λίγο πράσινο. Το φτυάρι, η τσάπα και το σκαλιστήρι αποδείχτηκαν πολύ χρήσιμα. Ο Ντίκον τής έδειξε πώς να χρησιμοποιεί το σκαλιστήρι ενώ εκείνος έσκαβε με το φτυάρι γύρω από τις ρίζες κι ανακάτευε το χώμα για να αναπνεύσει.

Δούλευαν με προσήλωση γύρω από μία από τις μεγαλύτερες κλασικές τριανταφυλλίες όταν ο Ντίκον είδε κάτι που τον έκανε να αναφωνήσει έκπληκτος.

«Δεν είμαστε καλά!» φώναξε δείχνοντας το γρασίδι λίγο πιο πέρα. «Ποιος το έκανε αυτό;»

Ήταν ένα από τα σημεία με τις αχνοπράσινες μυτούλες που η Μαίρη είχε καθαρίσει.

«Εγώ το έκανα» είπε η Μαίρη.

«Μπα, κι εγώ νόμιζα πως δεν ήξερες από κηπουρική» αναφώνησε.

«Δεν ξέρω» του απάντησε «αλλά ήταν τόσο μικρούλες οι μυτούλες και το γρασίδι τόσο παχύ και δυνατό, κι έμοιαζαν να μην μπορούν να ανασάνουν. Κι έτσι τους έφτιαξα χώρο. Ούτε ξέρω όμως τι λογής είναι».

Ο Ντίκον πήγε και γονάτισε σιμά τους χαμογελώντας πλατιά.

«Πολύ καλά έκανες» είπε. «Ακόμα κι ένας κηπουρός δεν θα έκανε κάτι διαφορετικό. Τώρα θα μεγαλώσουν σαν τη φασολιά του Τζακ. Είναι

κρόκοι και χιονούλες, κι αυτά εδώ πέρα είναι νάρκισσοι» κι έδειξε σε ένα άλλο κομμάτι του κήπου. «Κι αυτά κρίνοι. Α, τι όμορφα που θα γίνουν!»

Επιθεώρησε τρέχοντας το κάθε σκαμμένο κομμάτι.

«Για τόσο μικρό κορίτσι, έκανες ένα σωρό δουλειά» είπε κοιτάζοντάς την από πάνω μέχρι κάτω.

«Αρχίζω και παχαίνω» είπε η Μαίρη «και δυναμώνω. Παλιά ένιωθα συνέχεια κουρασμένη. Όταν σκάβω, δεν καταλαβαίνω κούραση. Μου αρέσει να μυρίζω τη σκαμμένη γη».

«Είναι πολύ ωφέλιμο για σένα» είπε ο Ντίκον κουνώντας σοφά το κεφάλι. «Δεν υπάρχει τίποτα ομορφότερο από τη φρεσκοσκαμμένη γη, τίποτα εκτός από τη μυρωδιά των νέων βλασταριών όταν τα ποτίζει η βροχή. Πηγαίνω συνέχεια στον χερσότοπο όταν βρέχει και ξαπλώνω κάτω από έναν θάμνο κι ακούω τις σταγόνες της βροχής καθώς πέφτουν στα ρείκια και όλο μυρίζω και μυρίζω. Η μητέρα λέει πως η άκρη της μύτης μου τρεμουλιάζει σαν του λαγού».

«Και δεν αρπάζεις ποτέ σου κρυολόγημα;» θέλησε να μάθει η Μαίρη κοιτώντας τον με θαυμασμό. Δεν είχε δει ποτέ της άλλοτε τόσο αστείο, καλό παιδί.

«Μπα, όχι» της είπε χαμογελώντας. «Από τόσο δα μωρό δεν έχω κρυολογήσει ποτέ. Δεν είμαι μυγιάγγιχτος. Γυρίζω στον χερσότοπο όπως και να είναι ο καιρός, ακριβώς όπως κάνουν οι λαγοί. Η μητέρα λέει πως ρουθουνίσα τόσο καθαρό αέρα όλα αυτά τα δώδεκα χρόνια που αποκλείεται να ρουθουνίσω από κρυολόγημα. Είμαι τόσο δυνατός όσο μια γκλίτσα από μουρτζιά».

Όσο μιλούσε δεν σταματούσε να δουλεύει, και η Μαίρη τον ακολουθούσε και τον βοηθούσε με το σκαλιστήρι και το φτυαράκι της.

«Έχουμε πολλά να κάνουμε εδώ!» είπε κάποια στιγμή ο Ντίκον κοιτώντας γύρω του ενθουσιασμένος.

«Θα ξανάρθεις να με βοηθήσεις;» παρακάλεσε η Μαίρη. «Σίγουρα μπορώ κι εγώ να βοηθήσω. Μπορώ να σκάψω και να ξεριζώσω αγριόχορτα και να κάνω ό,τι μου πεις. Αχ! Έλα, πες ναι, Ντίκον!»

«Θα έρχομαι κάθε μέρα αν το θέλεις είτε βρέχει είτε έχει ήλιο» απάντησε ζωηρά. «Διασκέδασα όσο ποτέ στη ζωή μου –να είμαι εδώ μέσα και να προσπαθώ να δώσω ζωή σε έναν κήπο».

«Αν έρθεις» είπε η Μαίρη «αν με βοηθήσεις να τον ζωντανέψω, θα... δεν ξέρω τι θα κάνω» απόσωσε ανήμπορα. Τι να έκανε άραγε για ένα τέτοιο αγόρι;

«Θα σου πω τι θα κάνεις» είπε ο Ντίκον με το χαρούμενο χαμόγελό του. «Θα παχύνεις και θα πεινάς σαν τα αλεπουδάκια και θα μάθεις να μιλάς με τον κοκκινολαίμη όπως εγώ. Α! Θα το διασκεδάσουμε!»

Αρχισε πάλι να τριγυρίζει κοιτάζοντας ψηλά στα δέντρα και τους τοίχους και τους θάμνους σκεπτικός.

«Δεν θέλω να τον κάνω να δείχνει σαν κήπος κάποιου κηπουρού, περιποιημένος και καθαρός, τι λες;» είπε. «Είναι πιο όμορφος έτσι, με τα κλαδιά να μπερδεύονται και να κρέμονται και να μπλέκονται το ένα με το άλλο».

«Όχι, μην τον νοικοκυρέψουμε» είπε η Μαίρη ανήσυχα. «Δεν θα έμοιαζε καθόλου με μυστικό κήπο αν ήταν τακτοποιημένος».

Ο Ντίκον απόμεινε να ξύνει το κοκκινομάλλικο κεφάλι του απορημένος.

«Δε λέω, είναι μυστικός κήπος» είπε «όμως μοιάζει πως εκτός από τον κοκκινολαίμη μπήκε κάποιος ακόμα εδώ μέσα αυτά τα δέκα χρόνια».

«Η πόρτα όμως ήταν κλειδωμένη και το κλειδί θαμμένο» είπε η Μαίρη. «Δεν μπορούσε να μπει κανείς».

«Σωστά» απάντησε. «Είναι παράξενο μέρος. Κι όμως, μου φαίνεται ότι κάποιος έκανε ένα κλαδεματάκι από δω κι από κει αυτά τα δέκα χρόνια».

«Πώς όμως;» είπε η Μαίρη.

Ο Ντίκον εξέταζε ένα κλαδί μιας κλασικής τριανταφυλλιάς και κούνησε το κεφάλι του.

«Έλα ντε! Πώς;» μουρμούρισε. «Αφού η πόρτα ήταν κλειδωμένη και το κλειδί θαμμένο».

Η Αφέντρα η Μαίρη αισθάνθηκε πως όσα χρόνια κι αν ζούσε, ποτέ της δεν θα ξεχνούσε εκείνο το πρώτο πρωινό που ο κήπος της άρχισε να μεγαλώνει. Φυσικά της έμοιαζε σαν να άρχισε να μεγαλώνει μόλις εκείνο το πρωί. Όταν ο Ντίκον άρχισε να καθαρίζει παρτέρια για να φυτέψει, θυμήθηκε τι της τραγουδούσε ο Μπέιζιλ όταν ήθελε να την πειράξει.

«Υπάρχουν λουλούδια που μοιάζουν με καμπάνες;» ρώτησε.

«Τα κρινάκια της κοιλάδας» της απάντησε σκάβοντας με την τσάπα «και οι καμπάνες του Καντέρμπουρι και οι καμπανούλες» ,

«Να φυτέψουμε και τέτοια» είπε η Μαίρη.

«Κρινάκια της κοιλάδας υπάρχουν εδώ. Τα είδα. Είναι πολύ κοντά το ένα στο άλλο και πρέπει να τα αραιώσουμε, έχει όμως πολλά από δαύτα. Τα άλλα δύο είδη χρειάζονται δύο χρόνια να ανθίσουν από την ώρα που θα τα φυτέψεις, όμως μπορώ να σου φέρω μερικά από τον κήπο του σπιτιού μας. Γιατί τα θέλεις;»

Και τότε η Μαίρη τού είπε για τον Μπέιζιλ και τα αδέρφια και τις αδερφές του στην Ινδία και πόσο τους μισούσε και πως την φώναζαν «Η Αφέντρα η Μαίρη που θέλει να έχει το πάνω χέρι».

«Το είχαν συνήθεια να στήνουν χορό γύρω μου και να μου το τραγουδάνε. Τραγουδούσαν: “Αφέντρα Μαίρη, που θέλεις να έχεις το πάνω χέρι, ο κήπος σου πάει καλά; Με ασημένια καμπανάκια και κοχυλάκια, και κατιφέδες στη σειρά”. Το θυμήθηκα και αναρωτιόμουν αν υπάρχουν πράγματι λουλούδια σαν ασημένια καμπανάκια».

Μούτρωσε λίγο και έχωσε το φτυαράκι της άγαρμπα στο χώμα.

«Εκείνοι ήταν που ήθελαν να έχουν το πάνω χέρι πιο πολύ από εμένα».

Ο Ντίκον όμως γέλασε.

«Ε!» είπε και όπως έσκαβε το παχύ μαύρο χώμα, το μύριζε. «Κανένας δεν χρειάζεται να θέλει να έχει το πάνω χέρι όταν υπάρχουν λουλούδια κι ένα σωρό άγρια ζώακια που τρέχουν ολόγυρα και κάνουν τις φωλιές τους και τραγουδάνε και σφυρίζουν, έτσι δεν είναι;»

Η Μαίρη, που ήταν γονατισμένη δίπλα του και κρατούσε τους σπόρους, τον κοίταξε και σταμάτησε να μουτρώνει.

«Ντίκον!» είπε. «Είσαι τόσο καλός όσο μου είπε η Μάρθα. Σε συμπαθώ, κι είσαι το πέμπτο πρόσωπο που συμπαθώ. Ποτέ δεν θα μου περνούσε από το μυαλό ότι θα συμπαθούσα πέντε άτομα».

Ο Ντίκον ανακάθισε στις φτέρνες του, ακριβώς όπως συνήθιζε η Μάρθα όταν καθάριζε το τζάκι. Η Μαίρη σκέφτηκε πως πραγματικά φαινόταν αστείος και συμπαθητικός με τα μεγάλα γαλανά του μάτια και τα κόκκινα μαλλιά του και τη χαριτωμένη πεταχτή του μυτούλα.

«Μόνο πέντε συμπαθείς;» ρώτησε. «Ποιοι είναι οι άλλοι τέσσερις;»

«Η μητέρα σου και η Μάρθα» είπε η Μαίρη μετρώντας με τα δάχτυλα «και ο κοκκινολαίμης και ο Μπεν Γουέδερσταφ».

Ο Ντίκον γέλασε τόσο πολύ που αναγκάστηκε να βάλει το χέρι στο στόμα για να πνίξει το γέλιο.

«Ξέρω ότι νομίζεις πως είμαι παράξενος» της είπε «εσύ όμως είσαι το πιο παράξενο παιδί που είδα ποτέ μου».

Τότε η Μαίρη έκανε κάτι απρόσμενο. Έσκυψε και τον ρώτησε κάτι που ποτέ της δεν φανταζόταν ότι θα ρωτούσε. Και προσπάθησε να το ρωτήσει στη διάλεκτο του Γιορκσάιρ, γιατί αυτή τη γλώσσα μιλούσε ο Ντίκον, και στην Ινδία οι ντόπιοι το ευχαριστιόντουσαν όταν μιλούσες όπως εκείνοι.

«Σ' αρέσω;» τον ρώτησε.

«Α, και βέβαια!» απάντησε με όλη του την καρδιά. «Πολύ μου αρέσεις και το ίδιο νιώθει κι ο κοκκινολαίμης, έτσι πιστεύω!»

«Τότε έχω δύο» είπε η Μαίρη. «Δύο που με συμπαθούν».

Και μετά έπιασαν ξανά δουλειά πιο επίμονα και πιο ζωηρά από πριν. Η Μαίρη τινάχτηκε κι ένιωσε λύπη όταν το μεγάλο ρολόι στην αυλή χτύπησε την ώρα του μεσημεριανού.

«Πρέπει να φύγω» είπε λυπημένα. «Κι εσύ πρέπει, έτσι δεν είναι;»

Ο Ντίκον χαμογέλασε.

«Το φαγητό μου το κουβαλάω επάνω μου» είπε. «Η μητέρα με αφήνει πάντα να κουβαλάω κατιτίς στην τσέπη μου».

Σήκωσε το σακάκι του από το γρασίδι και έβγαλε από τη μια τσέπη ένα πακετάκι δεμένο με ένα καθαρό τραχύ άσπρο και μπλε μαντήλι. Μέσα είχε δυο χοντρές φέτες ψωμί και μια φέτα από κάτι ακόμα ανάμεσά τους.

«Συνήθως δεν έχω τίποτα παραπάνω από ψωμί» είπε «έχω όμως μια χοντρή φέτα μπέικον σήμερα».

Η Μαίρη σκέφτηκε πως το γεύμα ήταν πολύ περίεργο, εκείνος όμως ήταν έτοιμος να το απολαύσει.

«Άντε να φας» της είπε. «Εγώ θα φάω πιο γρήγορα από σένα και μετά θα κάνω λίγη ακόμη δουλειά εδώ πέρα προτού κινήσω για το σπίτι μου».

Κάθισε στο έδαφος ακουμπώντας την πλάτη στον κορμό ενός δέντρου.

«Θα φωνάξω τον κοκκινολαίμη» είπε «και θα του δώσω το γύρω γύρω του μπέικον να το τσιμπολογήσει. Πολύ θα του αρέσει».

Η Μαίρη δεν ήθελε να τον αφήσει. Ξάφνου της έμοιαζε σαν μια νεράιδα του δάσους που δεν θα ξανασυναντούσε την επόμενη φορά που θα ερχόταν στον κήπο. Παραήταν καλό όλο αυτό για να είναι αληθινό. Προχώρησε αργά μέχρι τα μισά της πόρτας και τότε σταμάτησε και γύρισε πίσω.

«Ό,τι και να συμβεί, δεν θα το πεις πουθενά, έτσι;» ρώτησε.

Τα μάγουλά του, που είχαν το χρώμα της παπαρούνας, είχαν φουσκώσει καθώς είχε κόψει μια μεγάλη μπουκιά από το ψωμί και το μπέικον, κατάφερε όμως να της χαμογελάσει ενθαρρυντικά.

«Αν μια τσίχλα είχε φτιάξει μια φωλιά κι εσύ μου την είχες δείξει, λες να το έλεγα σε κανέναν; Ποτέ μου» είπε. «Θα είσαι ασφαλής όσο και η τσίχλα».

Κι η Μαίρη ήταν απόλυτα σίγουρη πως θα ήταν ασφαλής.

ΔΩΔΕΚΑΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

«ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑΤΕ ΝΑ ΜΟΥ ΔΩΣΕΤΕ ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΓΗ;»

Η ΜΑΙΡΗ ΕΒΑΛΕ ΤΕΤΟΙΑ ΤΡΕΧΑΛΑ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΠΙΑΣΤΕΙ η ανάσα της όταν γύρισε στο δωμάτιό της. Τα μαλλιά της είχαν ανακατευτεί και τα μάγουλά της είχαν ροδίσει. Το φαγητό της ήταν έτοιμο πάνω στο τραπέζικαι η Μάρθα περίμενε εκεί.

«Σαν να άργησες λιγουλάκι» της είπε. «Πού ήσουν;»

«Είδα τον Ντίκον!» είπε η Μαίρη. «Είδα τον Ντίκον!»

«Το ήξερα πως θα ερχόταν» είπε η Μάρθα ζωηρά. «Τον συμπάθησες;»

«Νομίζω... νομίζω πως είναι όμορφος!» είπε η Μαίρη αποφασιστικά.

Η Μάρθα σαν να σοκαρίστηκε, φάνηκε όμως ευχαριστημένη.

«Κοίτα να δεις» είπε «ο Ντίκον είναι το καλύτερο παιδί στον κόσμο, κανένας όμως δεν σκέφτηκε ποτέ πως είναι και όμορφος. Η μύτη του είναι πολύ ανασηκωμένη».

«Μ' αρέσει έτσι» είπε η Μαίρη.

«Και τα μάτια του είναι πολύ μεγάλα» είπε η Μάρθα κάπως αμφίβολα. «Αν κι έχουν όμορφο χρώμα».

«Μ' αρέσουν που είναι μεγάλα» είπε η Μαίρη. «Κι έχουν ακριβώς το ίδιο χρώμα που έχει κι ο ουρανός πάνω από τον χερσότοπο».

Το πρόσωπο της Μάρθας φωτίστηκε από ευχαρίστηση.

«Η μητέρα λέει πως αυτός τα έκανε τέτοιο χρώμα, γιατί πάντα του κοιτάζει τα πουλιά και τα σύννεφα. Έχει όμως μεγάλο στόμα, δεν βρίσκεις;»

«Μου αρέσει που έχει μεγάλο στόμα» επέμεινε η Μαίρη. «Μακάρι να είχα κι εγώ!»

Η Μάρθα χασκογέλασε χαρούμενα.

«Μάλλον παράξενο κι αστείο θα ήταν στο πρόσωπό σου» της είπε. «Το ήξερα όμως πως θα τον συμπαθούσες τόσο όταν θα τον συναντούσες. Σου άρεσαν οι σπόροι και τα εργαλεία για την κηπουρική;»

«Πώς το ήξερες ότι τα είχε μαζί του;» ρώτησε η Μαίρη.

«Α! Δεν θα μπορούσα να σκεφτώ ότι δεν θα τα είχε μαζί του. Και βέβαια θα τα έφερνε, αν τα είχε βρει στο Γιορκσάιρ. Μπορείς να του έχεις τυφλή εμπιστοσύνη».

Η Μαίρη φοβήθηκε πως η Μάρθα θα την έφερνε σε δύσκολη θέση με τις ερωτήσεις της, δεν έγινε όμως έτσι. Αντίθετα, έδειχνε να ενδιαφέρεται πολύ για τους σπόρους και τα εργαλεία κηπουρικής, και μόνο μια στιγμή ανησύχησε η Μαίρη, όταν άρχισε να τη ρωτάει πού θα φύτευαν τα λουλούδια.

«Ρώτησες κανέναν;» θέλησε να μάθει.

«Όχι ακόμα» είπε η Μαίρη διστακτικά.

«Καλά, αν ήμουν εγώ, δεν θα ρωτούσα τον αρχικηπουρό. Πολύ σπουδαίος το παίζει ο κύριος Ρόουτς».

«Δεν τον είδα ποτέ μου» είπε η Μαίρη. «Μόνο τους βοηθούς του είδα και τον Μπεν Γουέδερσταφ».

«Εγώ θα ρώταγα τον Μπεν Γουέδερσταφ» τη συμβούλεψε η Μάρθα. «Δεν είναι τόσο στριμμένος όσο δείχνει. Ο κύριος Κρέιβεν τον αφήνει να κάνει ό,τι θέλει, γιατί ήταν εδώ από τον καιρό που ζούσε η κυρία Κρέιβεν και συνήθιζε να την κάνει να γελάει. Τον συμπαθούσε. Μπορεί και να σου βρει μια γωνιά κάπου παράμερα».

«Αν ήταν κάπου παράμερα και δεν το ήθελε κανείς αυτό το κομμάτι, τότε δεν θα πείραζα κανέναν αν το έπαιρνα εγώ, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ανήσυχη η Μαίρη.

«Για ποιο λόγο; Δεν θα πείραζες κανέναν» απάντησε η Μάρθα.

Η Μαίρη έφαγε το φαγητό της όσο πιο γρήγορα μπορούσε και όταν σηκώθηκε από το τραπέζι, είχε σκοπό να τρέξει μέχρι το δωμάτιό της και να βάλει το καπέλο της ξανά, η Μάρθα όμως τη σταμάτησε.

«Θέλω να σου πω κάτι. Ήθελα όμως να σε αφήσω να φας το φαγητό σου πρώτα. Ο κύριος Κρέιβεν επέστρεψε σήμερα το πρωί και νομίζω πως θέλει να σε δει».

Η Μαίρη χλόμιασε.

«Ωχ! Γιατί, γιατί;» φώναξε. «Δεν ήθελε να με δει όταν πρωτοήρθα. Άκουσα τον Πίτσερ που το έλεγε».

«Ε, να!» εξήγησε η Μάρθα. «Η κυρία Μέντλοκ λέει ότι είναι εξ αιτίας της μητέρας. Περπατούσε στο χωριό και τον συνάντησε. Δεν του είχε μιλήσει ποτέ της πιο πριν, η κυρία Κρέιβεν όμως είχε έρθει στο σπίτι μας δυο τρεις φορές. Αυτός το είχε ξεχάσει, η μητέρα όμως όχι, κι έτσι πήρε το θάρρος να τον σταματήσει. Δεν ξέρω τι του είπε για σένα, πάντως κάτι του είπε και του έβαλε στο μυαλό να σε δει προτού φύγει ξανά αύριο».

«Α!» φώναξε η Μαίρη. «Πάλι φεύγει αύριο; Τι καλά!»

«Θα λείψει για πολύ καιρό. Μπορεί και να μη γυρίσει πίσω μέχρι το επόμενο φθινόπωρο ή τον χειμώνα. Θα ταξιδέψει στα ξένα. Το συνηθίζει».

«Αχ! Τι καλά, τι καλά!» είπε η Μαίρη με ευγνωμοσύνη.

Αν ο κύριος Κρέιβεν δεν επέστρεφε πριν τον επόμενο χειμώνα ή έστω το φθινόπωρο, τότε η Μαίρη θα είχε καιρό να δει τον μυστικό κήπο να ζωντανεύει. Κι ακόμα κι αν εκείνος καταλάβαινε τι είχε κάνει και της έπαιρνε τον κήπο, τουλάχιστον θα είχε ζήσει αυτή τη χαρά.

«Πότε λες να θέλει να με...»

Δεν τελείωσε τη φράση της, γιατί άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα η κυρία Μέντλοκ. Φορούσε το καλό της μαύρο φόρεμα και το καπέλο της και στο κολάρο της είχε μια μεγάλη καρφίτσα με ένα αντρικό πρόσωπο επάνω της. Ήταν μια έγχρωμη εικόνα του κυρίου Μέντλοκ, που είχε πεθάνει χρόνια πριν. Πάντα της τη φορούσε όταν ντυνόταν καλά. Φαινόταν νευρική και γεμάτη ένταση.

«Τα μαλλιά σου πετάνε» είπε στα γρήγορα. «Πήγαινε να τα βουρτσίσεις. Μάρθα, βοήθησέ την να φορέσει το καλό της φόρεμα. Με έστειλε ο κύριος Κρέιβεν να του την πάω στο γραφείο του».

Τα μάγουλα της Μαίρης χλόμιασαν. Η καρδιά της άρχισε να βροντοχτυπάει και κατάλαβε ότι μέσα της γινόταν πάλι ένα άχαρο, ξινό και σιωπηλό παιδί. Ούτε που απάντησε στην κυρία Μέντλοκ, παρά γύρισε την πλάτη της και πήγε στην κρεβατοκάμαρά της, ενώ η Μάρθα ερχόταν ξοπίσω της. Δεν είπε τίποτα καθώς άλλαξε φόρεμα και βούρτσισε τα μαλλιά της και μόλις ήταν έτοιμη, ακολούθησε την κυρία Μέντλοκ περνώντας τους διαδρόμους σιωπηλή. Τι να έλεγε εξάλλου; Ήταν υποχρεωμένη να πάει να δει τον κύριο Κρέιβεν, και ούτε εκείνος θα τη συμπαθούσε ούτε αυτή θα τον συμπαθούσε. Ήξερε τι θα σκεφτόταν.

Έφτασε σε ένα μέρος του σπιτιού που δεν είχε πάει ποτέ της. Επιτέλους η κυρία Μέντλοκ χτύπησε μια πόρτα και όταν κάποιος είπε “Περάστε”, μπήκαν στο δωμάτιο. Ένας άντρας καθόταν σε μια πολυθρόνα μπροστά στη φωτιά και η κυρία Μέντλοκ τού μίλησε.

«Αυτή είναι η Δεσποινίς Μαίρη, κύριε» είπε.

«Αφήστε την εδώ, μπορείτε να πηγαίνετε. Θα σας φωνάξω όταν θα είναι η ώρα να φύγει» είπε ο κύριος Κρέιβεν.

Όταν η κυρία Μέντλοκ βγήκε κλείνοντας την πόρτα, η Μαίρη δεν είχε τίποτα άλλο να κάνει παρά να περιμένει όρθια σφίγγοντας τα λεπτά της χέρια, ένα απλό παιδάκι. Μπορούσε να δει πως ο άντρας στην πολυθρόνα δεν ήταν τόσο καμπούρης παρά κάποιος με φαρδιούς αλλά γυρτούς ώμους και ότι τα μαύρα του μαλλιά είχαν και άσπρες τρίχες. Έστρεψε το κεφάλι του και της μίλησε.

«Έλα εδώ!» είπε.

Η Μαίρη πλησίασε.

Δεν ήταν άσχημος. Το πρόσωπό του θα ήταν όμορφο αν δεν ήταν τόσο κατσούφης. Έμοιαζε λες και μόνο που την έβλεπε ανησυχούσε, και σαν να μην ήξερε τι να κάνει μαζί της.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε.

«Ναι» απάντησε η Μαίρη.

«Σε φροντίζουν καλά;»

«Ναι».

Έτριψε το μέτωπό του νευρικά καθώς την κοίταζε εξεταστικά.

«Είσαι πολύ αδύνατη» είπε.

«Αρχίζω και παχαίνω» απάντησε η Μαίρη με το πιο δύστροπό της ύφος.

Πόσο δυστυχισμένος φαινόταν! Τα μαύρα μάτια του έμοιαζαν μόλις να την κοιτάζουν, σαν να έβλεπαν κάτι άλλο και να κατάφερνε με το ζόρι να συγκρατήσει τις σκέψεις του στο μικρό κορίτσι.

«Σε ξέχασα» είπε. «Πώς να σε θυμόμουν; Σκόπευα να σου στείλω μια γκουβερνάντα ή μια παραμάνα ή κάτι τέτοιο, σε ξέχασα όμως».

«Σας παρακαλώ» άρχισε να λέει η Μαίρη. «Σας παρακαλώ...» κι έπειτα ο κόμπος στον λαιμό της την έπνιξε.

«Τι θέλεις να πεις;» ζήτησε να μάθει.

«Είμαι πολύ μεγάλη πια για παραμάνα» είπε η Μαίρη. «Και σας παρακαλώ, σας παρακαλώ, μη μου φέρετε γκουβερνάντα, όχι ακόμα».

Έτριψε ξανά το μέτωπό του και την κοίταξε.

«Έτσι μου είπε κι εκείνη η γυναίκα η Σόουερμπάι» μουρμούρισε αφηρημένα.

Τότε η Μαίρη μάζεψε όλο το κουράγιο της.

«Είναι... είναι η μητέρα της Μάρθας;» τραύλισε.

«Ναι, έτσι νομίζω» της απάντησε.

«Ξέρει από παιδιά» είπε η Μαίρη. «Έχει δώδεκα. Ξέρει».

Ο κύριος Κρέιβεν φάνηκε να ξυπνάει. «Εσύ τι θέλεις να κάνεις;»

«Να παίζω έξω από το σπίτι» απάντησε η Μαίρη ελπίζοντας να μην τρέμει η φωνή της. «Στην Ινδία δεν μου άρεσε να παίζω έξω, αλλά εδώ μου ανοίγει την όρεξη και παχαίνω».

Ο κύριος Κρέιβεν την παρακολουθούσε.

«Η κυρία Σόουερμπάι είπε ότι θα σου έκανε καλό κάτι τέτοιο. Μπορεί και να σου κάνει» είπε. «Η γνώμη της ήταν πως θα πρέπει να δυναμώσεις λίγο προτού σου φέρω μια γκουβερνάντα».

«Δυναμώνω όταν παίζω κι ο αέρας έρχεται από τη μεριά του χερσότοπου» έφερε σαν επιχείρημα η Μαίρη.

«Πού παίζεις;» τη ρώτησε λίγο μετά.

«Παντού» βαριανάσανε η Μαίρη. « Η μητέρα της Μάρθας μου έστειλε δώρο ένα σκοινάκι. Πηδάω με το σκοινάκι και τρέχω και κοιτάζω γύρω μου για να δω αν ξεφυτίζουν καινούρια φυτά στο χώμα. Δεν πειράζω κανέναν».

«Δεν χρειάζεται να φοβάσαι» της είπε αμήχανα. «Ποιον να πειράξει ένα παιδί σαν εσένα! Μπορείς να κάνεις ό,τι σου αρέσει».

Η Μαίρη έβαλε το χέρι στον λαιμό της από φόβο μήπως ο κύριος Κρέιβεν δει πόσο πολύ είχε ενθουσιαστεί. Τον πλησίασε λίγο ακόμα.

«Αλήθεια, μπορώ;» ρώτησε με τρεμάμενη φωνή.

Το ανήσυχο προσωπάκι της έμοιαζε να του δημιουργεί περισσότερη αμηχανία.

«Δεν χρειάζεται να φοβάσαι» είπε πιο δυνατά. «Και βέβαια μπορείς. Είμαι ο κηδεμόνας σου, αν και δεν είμαι ό,τι καλύτερο για ένα παιδί. Δεν μπορώ να σε προσέχω ή να σου αφιερώσω τον χρόνο μου. Είμαι πολύ άρρωστος, δυστυχισμένος και αφηρημένος. Θέλω όμως να είσαι καλά και άνετα. Δεν ξέρω τίποτα για τα παιδιά, όμως η κυρία Μέντλοκ είναι υπεύθυνη για να έχεις ό,τι χρειάζεσαι. Ήθελα να σε δω σήμερα γιατί η κυρία Σόουερμπάι είπε ότι έπρεπε να σε δω. Η κόρη της της μίλησε για σένα. Πιστεύει πως σου χρειάζεται να τριγυρίζεις στον καθαρό αέρα».

«Ξέρει όλα όσα χρειάζεται για τα παιδιά» είπε η Μαίρη άθελά της.

«Το καλό που της θέλω» είπε ο κύριος Κρέιβεν. «Το βρήκα θρασύ από μέρους της να με σταματήσει στον χερσότοπο, μου είπε όμως ότι η κυρία Κρέιβεν στάθηκε καλή μαζί της». Του ήταν δύσκολο να προφέρει το όνομα της νεκρής γυναίκας του. «Είναι καθώς πρέπει γυναίκα. Τώρα που σε συνάντησα, νομίζω πως μίλησε λογικά. Να παίζεις έξω από το

σπίτι όσο θέλεις. Είναι μεγάλο μέρος, να πας λοιπόν όπου θέλεις και να διασκεδάσεις όπως νομίζεις. Χρειάζεσαι κάτι;» συμπλήρωσε σαν να το σκέφτηκε μόλις. «Θέλεις παιχνίδια, βιβλία, κούκλες;»

«Θα μπορούσα» είπε τρεμουλιαστά η Μαίρη «θα μπορούσα να έχω ένα κομμάτι γη;»

Πάνω στη βιασύνη της δεν κατάλαβε πόσο παράξενα ακούστηκαν τα λόγια της και πως δεν ήθελε να πει ακριβώς αυτό. Ο κύριος Κρέιβεν έδειξε έκπληκτος.

«Γη!» επανέλαβε. «Τι εννοείς;»

«Για να φυτέψω σπόρους, να τους δω να μεγαλώνουν, να ζωντανεύουν» τραύλισε η Μαίρη.

Την κοίταξε για μια στιγμή και μετά πέρασε αστραπιαία το χέρι του πάνω από τα μάτια του.

«Τόσο πολύ σε ενδιαφέρουν οι κήποι;» είπε αργά.

«Δεν ήξερα τίποτα για κήπους στην Ινδία» είπε η Μαίρη. «Πάντα μου ένιωθα κουρασμένη και άρρωστη κι έκανε πολλή ζέστη. Μερικές φορές έκανα μικρά βουναλάκια στην άμμο και τους έβαζα λουλούδια. Εδώ όμως είναι διαφορετικά».

Ο κύριος Κρέιβεν σηκώθηκε κι άρχισε να βηματίζει αργά στο δωμάτιο.

«Λίγη γη» μονολόγησε, και η Μαίρη σκέφτηκε πως με κάποιο τρόπο τού είχε θυμίσει κάτι. Όταν σταμάτησε να βηματίζει και της μίλησε, τα σκούρα του μάτια έμοιαζαν καλοσυνάτα σχεδόν.

«Μπορείς να έχεις όση γη θέλεις» είπε. «Μου θυμίζεις κάποιον άλλον που αγαπούσε τη γη και ό,τι φύτεωνε σε αυτήν. Όταν βρεις το κομμάτι που θέλεις, πάρτο παιδί μου και κάντο να ζωντανέψει» συμπλήρωσε με μια υποψία χαμόγελου.

«Μπορεί να είναι οπουδήποτε... αν δεν το θέλει κανείς;»

«Οπουδήποτε» της απάντησε. «Άντε! Πήγαινε τώρα, είμαι κουρασμένος». Χτύπησε το κουδούνι καλώντας την κυρία Μέντλοκ. «Σε χαιρετώ. Θα λείψω όλο το καλοκαίρι».

Η κυρία Μέντλοκ κατέφθασε τόσο γρήγορα που η Μαίρη σκέφτηκε πως περίμενε έξω στον διάδρομο.

«Κυρία Μέντλοκ» της είπε ο κύριος Κρέιβεν «τώρα που είδα το παιδί, καταλαβαίνω τι ήθελε να πει η κυρία Σόουερμπάι. Θα πρέπει να δυναμώσει προτού ξεκινήσει μαθήματα. Να της δίνετε σωστή, υγιεινή τροφή. Αφήστε την να τρέχει στον κήπο. Μην είστε συνέχεια ξοπίσω της. Χρειάζεται ελευθερία, καθαρό αέρα και περιπέτεια. Η κυρία Σόουερμπάι θα μπορεί να έρχεται και να την βλέπει κάποιες φορές και η Μαίρη μπορεί επίσης να πηγαίνει κάποιες φορές στο αγροτόσπιτο της γυναίκας».

Η κυρία Μέντλοκ έδειξε ευχαριστημένη. Ανακουφίστηκε που δεν χρειαζόταν να “είναι συνέχεια ξοπίσω” από τη Μαίρη. Τη θεωρούσε κουραστική και είχε φροντίσει να μην ασχολείται και ιδιαίτερα μαζί της. Εκτός αυτών, συμπαθούσε τη μητέρα της Μάρθας.

«Ευχαριστώ, κύριε» είπε. «Η Σούζαν Σόουερμπάι κι εγώ ήμασταν συμμαθήτριες, και είναι η πιο καλοσυνάτη και συνετή γυναίκα που θα βρείτε στα περίχωρα. Εγώ δεν έχω παιδιά, κι αυτή έχει δώδεκα, όμως ποτέ μου δεν είδα πιο καλά και υγιή παιδιά. Η δεσποινίς Μαίρη δεν έχει να φοβηθεί τίποτα. Κι εγώ ζητάω τις συμβουλές της Σούζαν Σόουερμπάι όσον αφορά τα παιδιά. Είναι αυτό που θα μπορούσαμε να πούμε “άνθρωπος με υγιή σκέψη”, αν καταλαβαίνετε τι θέλω να πω».

«Καταλαβαίνω» απάντησε ο κύριος Κρέιβεν. «Πάρτε τη δεσποινίδα Μαίρη από εδώ τώρα και στείλτε μου τον Πίτσερ».

Όταν η κυρία Μέντλοκ άφησε τη Μαίρη στην άκρη του διαδρόμου που οδηγούσε στο δωμάτιό της, η μικρή έτρεξε και βρήκε τη Μάρθα να την περιμένει. Στην πραγματικότητα, η Μάρθα είχε βιαστεί να τελειώσει με τις απογευματινές της δουλειές κι αμέσως μετά είχε πάει στο δωμάτιο της Μαίρης.

«Με άφησαν να έχω τον κήπο μου!» φώναξε η Μαίρη. «Όπου θέλω! Κι ούτε θα έχω γκουβερνάντα για αρκετό καιρό! Κι η μητέρα σου θα έρθει να με δει, κι εγώ μπορεί να πάω στο σπίτι σου! Ο κύριος Κρέιβεν είπε πως ένα μικρό κορίτσι σαν εμένα δεν μπορεί να φέρει μπελάδες και πως μπορώ να κάνω ό,τι θέλω όπου θέλω!»

«Α, τι καλός!» είπε χαρούμενη η Μάρθα.

«Μάρθα» είπε σοβαρά η Μαίρη «είναι πραγματικά καλός, μόνο που το πρόσωπό του είναι πάντα τόσο θλιμμένο και το μέτωπό του κατσούφικο».

Η Μαίρη έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε στον κήπο. Είχε λείψει περισσότερο από όσο υπολόγιζε και ήξερε ότι ο Ντίκον έπρεπε να ξεκινήσει νωρίς καθώς είχε να διανύσει πέντε μίλια μέχρι το σπίτι του. Όταν μπήκε στον κήπο περνώντας την πόρτα κάτω από τον κισσό, είδε ότι το αγόρι δεν δούλευε εκεί που το είχε αφήσει. Τα κηπουρικά εργαλεία ήταν παραταγμένα κάτω από ένα δέντρο. Έτρεξε προς τα εκεί, έψαξε ολόγυρα, ο Ντίκον όμως δεν φαινόταν πουθενά. Είχε φύγει και ο μυστικός κήπος ήταν άδειος εκτός από τον κοκκινολαίμη, που μόλις είχε πετάξει πάνω από τον τοίχο και καθόταν σε μια τριανταφυλλιά και την παρατηρούσε.

«Έφυγε» είπε θλιμμένα. «Ω! Λες να μην ήταν παρά μια νεράιδα του δάσους;»

Κάτι άσπρο που ήταν δεμένο στην τριανταφυλλιά τράβηξε το βλέμμα της. Ήταν ένα κομμάτι χαρτί, στην πραγματικότητα ήταν ένα κομμάτι

από το γράμμα που είχε γράψει για τη Μάρθα για να το στείλει στον Ντίκον. Ήταν στερεωμένο στον θάμνο με ένα μακρύ καρφί, και στο λεπτό κατάλαβε πως το είχε αφήσει εκεί ο Ντίκον. Πάνω του είχε γραμμένα κάποια ακανόνιστα γράμματα και κάτι σαν σκίτσο. Στην αρχή δεν καταλάβαινε τι ήταν. Μετά είδε ότι ήταν μια φωλιά με ένα πουλί μέσα. Κάτω από το σκίτσο έγραφε ανορθόγραφα: «Θα ματάρθο».

ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

«ΜΕ ΛΕΝΕ ΚΟΛΙΝ»

Η ΜΑΙΡΗ ΠΗΡΕ ΤΟ ΣΚΙΤΣΟ ΜΑΖΙ ΤΗΣ όταν γύρισε στο σπίτι για το φαγητό και το έδειξε στη Μάρθα.

«Α!» είπε η Μάρθα με περηφάνια. «Δεν το ήξερα πως ο Ντίκον μας ήταν τόσο έξυπνος. Είναι το σκίτσο μιας τσίχλας στη φωλιά της, σαν ολοζώντανη και θεόρατη».

Τότε η Μαίρη κατάλαβε πως ο Ντίκον ήθελε να της στείλει ένα μήνυμα μέσω αυτού του σκίτσου, για να τη βεβαιώσει ότι θα κρατούσε το μυστικό. Ο κήπος της ήταν η φωλιά της και η ίδια σαν την τσίχλα. Αχ! Πόσο συμπαθούσε αυτό το παράξενο χωριατόπαιδο!

Ήλπιζε πως θα ξαναερχόταν την επόμενη μέρα και με αυτή την προσδοκία έπεσε να κοιμηθεί.

Δεν ξέρεις όμως ποτέ τι σκοπούς έχει ο καιρός στο Γιορκσάιρ, και ειδικά την άνοιξη. Η Μαίρη ξύπνησε μέσα στη νύχτα από τον ήχο της βροχής που χτυπούσε με χοντρές σταγόνες το παράθυρό της. Έβρεχε καρεκλοπόδαρα και ο αγέρας λυσομανούσε στις γωνιές και τις καμινάδες του πελώριου σπιτιού. Η Μαίρη ανακάθισε στο κρεβάτι της νιώθοντας στενοχώρια και θυμό.

«Η βροχή είναι τόσο στριφνή όσο ήμουν εγώ κάποτε» είπε. «Ήρθε, γιατί ήξερε πως δεν την ήθελα».

Ξαναέπεσε στο κρεβάτι της κι έκρυψε το πρόσωπό της. Δεν έκλαψε, παρά απόμεινε στην ίδια θέση μισώντας τον βαρύ ήχο της βροχής, τον άνεμο και το λυσομόνημά του. Δεν της κολλούσε ύπνος. Ο θρηνητικός ήχος την κράτησε ξύπνια γιατί και η ίδια σαν να θρηνούσε ένιωθε. Αν ένιωθε ευτυχισμένη, το πιο πιθανό ήταν να νανουριστεί από τον θόρυβο και να κοιμηθεί. Πώς λυσομανούσε ο αγέρας και πώς χτυπούσαν δυνατά οι σταγόνες στο παράθυρό της!

«Μοιάζει σαν να είναι κάποιος άνθρωπος χαμένος στον χερσότοπο και να κλαίει» είπε.

Ήταν ξύπνια και στριφογύριζε στο κρεβάτι της καμιά ώρα, όταν ξαφνικά κάτι την έκανε να ανακαθίσει και να στρέψει το κεφάλι της κατά την πόρτα στήνοντας αυτί. Κι άκουγε κι άκουγε.

«Δεν είναι ο αέρας τώρα» ψιθύρισε δυνατά. «Δεν είναι ο αέρας αυτό που ακούγεται. Είναι κάτι διαφορετικό. Είναι το κλάμα που έχω ξανακούσει».

Η πόρτα του δωματίου της ήταν ανοιχτή και ο ήχος ερχόταν από την πέρα μεριά του διαδρόμου, ένας μακρινός αδύναμος ήχος γοερού κλάματος. Απόμεινε να ακούει για μερικά δευτερόλεπτα και με κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε γινόταν όλο και πιο σίγουρη. Ένιωσε πως έπρεπε να βρει τι συνέβαινε. Ήταν κάτι ακόμα πιο μυστηριώδες από τον μυστικό κήπο και το θαμμένο κλειδί. Ίσως η επαναστατική της διάθεση να της έδωσε θάρρος. Έβγαλε το πόδι της από το κρεβάτι και πάτησε στο πάτωμα.

«Θα βρω τι γίνεται» είπε. «Όλοι τους κοιμούνται και δεν με νοιάζει καθόλου για την κυρία Μέντλοκ, καθόλου!»

Είχε ένα κερί δίπλα στο προσκέφαλό της και το πήρε και αλαφροπάτησε έξω από το δωμάτιο. Ο διάδρομος φαινόταν κατασκότεινος και μακρύς, η Μαίρη όμως ήταν πολύ ταραγμένη για να τη νοιάζει. Σκέφτηκε πως θα θυμόταν τα σημεία όπου έπρεπε να πάρει στροφή μέχρι να βρει τον μικρό διάδρομο με την πόρτα που ήταν καλυμμένη με ταπετσαρία, εκείνη από την οποία είχε βγει η κυρία Μέντολκ τη μέρα που η Μαίρη είχε χάσει τον δρόμο της. Ο ήχος ερχόταν κάπου από εκείνο το σημείο. Κι έτσι συνέχισε τη διαδρομή της με το ισχνό της φως, ψηλαφίζοντας τον δρόμο της και με την καρδιά της να χτυπάει τόσο δυνατά που νόμιζε πως την άκουγε. Το απόμακρο κλάμα συνεχιζόταν και την οδηγούσε. Καμιά φορά σταματούσε για λίγο και μετά ξεκινούσε πάλι. Να ήταν αυτή η γωνία όπου έπρεπε να στρίψει; Σταμάτησε και το σκέφτηκε. Ναι, αυτή ήταν. Θα προχωρούσε τον διάδρομο, θα έστριβε αριστερά, μετά θα ανέβαινε δύο φαρδιά σκαλοπάτια και μετά πάλι δεξιά. Ναι, να και η πόρτα με την ταπετσαρία.

Την έσπρωξε μαλακά και την έκλεισε ξοπίσω της. Βγήκε σε έναν άλλον διάδρομο και τώρα μπορούσε να ακούσει πολύ καθαρά το κλάμα, αν και δεν ήταν τόσο δυνατό. Ερχόταν από την άλλη μεριά του τοίχου στα δεξιά της και λίγο πιο πέρα υπήρχε μια πόρτα. Μπορούσε να δει λίγο φως να βγαίνει από την χαραμάδα. Αυτός ο Κάποιος που έκλαιγε βρισκόταν σε εκείνο το δωμάτιο και αυτός ο Κάποιος ήταν πολύ μικρός σε ηλικία.

Κι έτσι πήγε μέχρι την πόρτα και την άνοιξε και μπήκε στο δωμάτιο!

Ήταν ένα μεγάλο δωμάτιο με παλιά όμορφα έπιπλα. Μια φωτιά σιγόκαιγε στο τζάκι και ένα βοηθητικό φως έφεγγε στο σκαλιστό κρεβάτι με τις τέσσερις κολόνες και τις μπροκάρ κουρτίνες, και στο κρεβάτι ήταν ξαπλωμένο ένα αγόρι, που έκλαιγε γοερά.

Η Μαίρη αναρωτήθηκε αν βρισκόταν σε έναν υπαρκτό τόπο ή μήπως είχε αποκοιμηθεί ξανά και ονειρευόταν χωρίς να το ξέρει.

Το αγόρι είχε ένα γωνιώδες ντελικάτο πρόσωπο στο χρώμα του ελεφαντόδοντου και τα μάτια του έμοιαζαν πολύ μεγάλα. Είχε επίσης πολλά μαλλιά που έπεφταν ατίθασα στο μέτωπό του σε πλούσιες μπούκλες κι έκαναν το λεπτό του πρόσωπο να φαίνεται ακόμα πιο μικρό. Φαινόταν άρρωστο, έμοιαζε όμως να κλαίει πιο πολύ από την κούραση και τη δυστροπία παρά από τον πόνο που μπορεί να το βασάνιζε.

Η Μαίρη έστεκε δίπλα στην πόρτα με το κερύ της στο χέρι, κρατώντας την ανάσα της. Μετά διέσχισε το δωμάτιο και καθώς ήρθε πιο κοντά στο αγόρι, το φως τράβηξε την προσοχή του και στρέφοντας το κεφάλι του στο μαξιλάρι, την κοίταξε και τα γκρίζα μάτια του ήταν τόσο ορθάνοιχτα που έμοιαζαν πελώρια.

«Ποια είσαι; Είσαι φάντασμα;» φώναξε με δυνατή φωνή. Και μετά μισοψιθυρίζοντας φοβισμένα: «Ποια είσαι; Είσαι φάντασμα;»

«Δεν είμαι» απάντησε η Μαίρη μισοψιθυρίζοντας κι αυτή φοβισμένα. «Μήπως είσαι εσύ;»

Το αγόρι κοιτούσε και κοιτούσε. Η Μαίρη δεν μπορούσε να μην προσέξει πόσο παράξενα ήταν τα μάτια του. Είχαν το γκρίζο χρώμα του αχάτη και έμοιαζαν τόσο μεγάλα γιατί ήταν στεφανωμένα από πυκνές μαύρες βλεφαρίδες.

«Όχι» απάντησε μετά από λίγο. «Με λένε Κόλιν».

«Ποιος είναι ο Κόλιν;» τραύλισε η Μαίρη.

«Είμαι ο Κόλιν Κρέιβεν. Εσύ ποια είσαι;»

«Είμαι η Μαίρη Λένοξ. Ο κύριος Κρέιβεν είναι ο θεός μου».

«Είναι ο πατέρας μου» είπε το αγόρι.

«Ο πατέρας σου!» φώναξε έκπληκτη. «Δεν μου είπε κανένας ότι είχε ένα παιδί! Γιατί;»

«Έλα πιο κοντά» είπε το αγόρι ενώ τα παράξενα μάτια του ήταν καρφωμένα επάνω της με μια ανήσυχη έκφραση.

Η Μαίρη πλησίασε το κρεβάτι και το αγόρι άπλωσε το χέρι και την άγγιξε.

«Είσαι αληθινή, έτσι;» είπε. «Ονειρεύομαι τόσο ζωντανά όνειρα ώρες ώρες. Μπορεί να είσαι όνειρο».

Η Μαίρη είχε φορέσει μια μάλλινη εσάρπα προτού αφήσει το δωμάτιό της κι έβαλε ένα κομμάτι της στα χέρια του αγοριού.

«Τρίψτη και δες πόσο παχιά και ζεστή είναι» του είπε. «Μπορώ και να σε τσιμπήσω λίγο αν προτιμάς, για να σου δείξω πως είμαι αληθινή. Για μια στιγμή νόμισα πως κι εσύ είσαι όνειρο».

«Από πού ήρθες;» τη ρώτησε το αγόρι.

«Από το δωμάτιό μου. Ο αέρας λυσσομανούσε τόσο δυνατά που δεν μπορούσα να κοιμηθώ κι άκουσα κλάμα κι ήθελα να δω ποιος έκλαιγε. Γιατί έκλαιγες;»

«Γιατί ούτε εγώ είχα ύπνο και πονούσε και το κεφάλι μου. Ξαναπές μου το όνομά σου».

«Μαίρη Λένοξ. Δεν σου είπε κανείς ότι ήρθα να μείνω εδώ;»

Το αγόρι είχε ακόμη στα δάχτυλά του την άκρη της εσάρπας, φαινόταν όμως να δείχνει σαν να πίστευε περισσότερο στην ύπαρξή της.

«Όχι» απάντησε. «Δεν τόλμησαν».

«Γιατί;» ρώτησε η Μαίρη.

«Γιατί θα φοβόμουν μήπως με έβλεπες. Και δεν θέλω να με βλέπουν και να μου μιλάνε οι άνθρωποι».

«Γιατί;» ρώτησε ξανά η Μαίρη νιώθοντας όλο και πιο μπερδεμένη.

«Γιατί πάντα έτσι είμαι, άρρωστος και στο κρεβάτι. Ούτε ο πατέρας μου θέλει να μου μιλάνε. Δεν επιτρέπεται στους υπηρέτες να με αναφέρουν. Αν ζήσω, μπορεί να γίνω καμπούρης, δεν θα ζήσω όμως. Ο πατέρας μου δεν θέλει ούτε να το σκέφτεται ότι μπορεί να γίνω σαν εκείνον».

«Αχ! Τι παράξενο που είναι αυτό το σπίτι!» είπε η Μαίρη. «Τι παράξενο σπίτι! Πόσα μυστικά! Υπάρχουν κλειδωμένα δωμάτια και κλειδωμένοι κήποι... κι εσύ! Σε έχουν κλειδώσει;»

«Όχι. Μένω εδώ γιατί δεν θέλω να μετακινούμαι. Με κουράζει».

«Ο πατέρας σου έρχεται να σε δει;» θέλησε να μάθει η Μαίρη.

«Μερικές φορές. Συνήθως όταν κοιμάμαι. Δεν θέλει να με βλέπει».

«Γιατί;» ρώτησε άθελά της η Μαίρη.

Κάτι σαν θυμωμένη σκιά πέρασε από το πρόσωπο του αγοριού.

«Η μητέρα μου πέθανε όταν γεννήθηκα, και ο πατέρας μου το θυμάται όταν με κοιτάει και γίνεται δυστυχισμένος. Νομίζει πως δεν το ξέρω, εγώ όμως έχω ακούσει που το λένε. Σχεδόν με μισεί».

«Μισεί τον κήπο, γιατί εκείνη πέθανε» είπε η Μαίρη σαν να μονολογούσε.

«Ποιον κήπο;» ρώτησε το αγόρι.

«Ω! Έναν κήπο... έναν κήπο που αγαπούσε η μητέρα σου» κόμπιασε η Μαίρη. «Όλη σου τη ζωή εδώ την έχεις περάσει;»

«Σχεδόν. Μερικές φορές με έχουν πάει σε παραθαλάσσια μέρη, δεν θέλω όμως να μείνω, γιατί οι άνθρωποι με κοιτάζουν. Συνήθως φορούσα μια σιδερένια κατασκευή που κρατούσε ίσια την πλάτη μου, αλλά ήρθε ένας σπουδαίος γιατρός από το Λονδίνο να με δει και είπε ότι αυτό ήταν εντελώς ανόητο. Τους είπε να μου το βγάλουν και να με έχουν στον καθαρό αέρα. Μισώ τον καθαρό αέρα και δεν θέλω να βγω έξω».

«Ούτε εγώ ήθελα όταν πρωτοήρθα» είπε η Μαίρη. «Γιατί με κοιτάξεις έτσι;»

«Για τα όνειρα που είναι τόσο αληθινά» απάντησε μάλλον θλιμμένα. «Είναι φορές που ανοίγω τα μάτια μου και δεν το πιστεύω πως είμαι ξύπνιος».

«Ξύπνιοι είμαστε και οι δυο μας» είπε η Μαίρη. Κοίταξε εξεταστικά το δωμάτιο με το ψηλό του ταβάνι, τις σκοτεινές του γωνιές και το χλωμό φως της φωτιάς. «Μοιάζει σαν όνειρο, και είμαστε στη μέση της νύχτας, κι όλοι κοιμούνται στο σπίτι, όλοι εκτός από εμάς. Είμαστε ολότελα ξύπνιοι».

«Δεν θέλω να είναι όνειρο» είπε ανήσυχα το αγόρι.

Ξαφνικά η Μαίρη κάτι σκέφτηκε.

«Αν δεν θέλεις να σε βλέπουν οι άνθρωποι» άρχισε να λέει «θέλεις να φύγω;»

Το αγόρι κρατούσε ακόμη την άκρη της εσάρπας της και την τράβηξε λίγο.

«Όχι» είπε. «Τότε θα βεβαιωνόμουν πως ήσουν όνειρο, αν έφευγες. Αν είσαι αληθινή, κάτσε στο σκαμνί και μίλα μου. Θέλω να μάθω για σένα».

Η Μαίρη άφησε το κερί της στο τραπέζι και κάθισε στο σκαμνί, που ήταν ντυμένο με ένα μαξιλάρι. Δεν είχε καμία διάθεση να φύγει. Ήθελε να μείνει στο μυστήριο κρυφό δωμάτιο και να μιλήσει με το μυστηριώδες αγόρι.

«Τι θέλεις να σου πω;» το ρώτησε.

Το αγόρι ήθελε να μάθει πόσο καιρό ζούσε στο Μίσελθουέιτ, σε ποιον διάδρομο ήταν το δωμάτιό της, πώς περνούσε την ώρα της, αν αντιπαθούσε όσο αυτό τον χερσότοπο, πού ζούσε προτού έρθει στο

Γιορκσάιρ. Του απάντησε σε όλες τις ερωτήσεις του και σε πολλές άλλες ακόμα, και το αγόρι είχε γείρει πίσω στο μαξιλάρι του και την άκουγε. Την έβαλε να του πει ένα σωρό πράγματα για την Ινδία και για το ταξίδι της όταν διέσχισε τον ωκεανό. Η Μαίρη ανακάλυψε πως επειδή το αγόρι ήταν ανάπηρο, δεν ήξερε πράγματα που μάθαιναν τα άλλα παιδιά. Μια από τις παραμάνες του το είχε μάθει να διαβάζει σε μικρή ηλικία κι έτσι πάντα του διάβαζε και κοιτούσε τις εικόνες σε κάτι φαντασμαγορικά βιβλία.

Παρότι σπάνια το έβλεπε ο πατέρας του όταν ήταν ξύπνιο, του είχε χαρίσει ένα σωρό πράγματα για να διασκεδάσει. Πάντως, δεν έμοιαζε να διασκεδάσει ποτέ του. Μπορούσε να έχει ό,τι ζητούσε και κανένας δεν το έβαζε να κάνει ό,τι δεν ήθελε.

«Όλοι τους κάνουν ό,τι με ευχαριστεί» είπε αδιάφορα. «Με αρρωσταίνει όταν θυμώνω. Κανένας δεν πιστεύει ότι θα ζήσω μέχρι να μεγαλώσω».

Το είπε με τέτοιο τρόπο, λες και ήταν τόσο συνηθισμένος στην ιδέα που είχε πάψει να τον νοιάζει. Φαινόταν πάντως ότι του άρεσε ο ήχος της φωνής της Μαίρης. Καθώς συνέχιζε να του μιλάει, την άκουγε νυσταγμένα αλλά με ενδιαφέρον. Μια δυο φορές η Μαίρη αναρωτήθηκε αν κόντευε να αποκοιμηθεί. Στο τέλος όμως τη ρώτησε κάτι που άνοιξε καινούριο θέμα συζήτησης.

«Πόσων χρονών είσαι;» τη ρώτησε.

«Δέκα» απάντησε η Μαίρη και συνέχισε με αφέλεια «όσο είσαι κι εσύ».

«Πώς το ξέρεις;» ρώτησε με έκπληξη το αγόρι.

«Γιατί, όταν γεννήθηκες, η πόρτα του κήπου κλειδώθηκε και το κλειδί το έθαψαν. Και είναι δέκα χρόνια από τότε».

Ο Κόλιν μισοσηκώθηκε και στηρίχτηκε στους ώμους του για να την κοιτάξει.

«Ποια πόρτα του κήπου είναι κλειδωμένη; Ποιος την κλείδωσε; Πού είναι θαμμένο το κλειδί;» ρώτησε με ξαφνικό ενδιαφέρον.

«Είναι ο κήπος που... που μισεί ο κύριος Κρέιβεν» είπε νευρικά η Μαίρη. «Κλείδωσε την πόρτα. Κανένας... κανένας δεν ήξερε πού ήταν θαμμένο το κλειδί».

«Τι λογής κήπος είναι;» επέμεινε ο Κόλιν.

«Δεν επιτρέπεται σε κανέναν να μπει εκεί εδώ και δέκα χρόνια» ήρθε η προσεκτική απάντηση της Μαίρης.

Ήταν αργά όμως για να προσπαθήσει να είναι προσεκτική. Ο Κόλιν ήταν σαν αυτήν. Δεν είχε τίποτα για να ασχοληθεί και η ιδέα ενός μυστικού κήπου του κίνησε το ενδιαφέρον, όπως είχε κινήσει και το δικό της. Της έκανε τη μία ερώτηση μετά την άλλη. Πού ήταν ο κήπος; Δεν είχε ψάξει ποτέ της να βρει την πόρτα; Δεν είχε ρωτήσει τους κηπουρούς;

«Δεν μιλάνε για τον κήπο» είπε η Μαίρη. «Νομίζω πως τους είπαν να μην απαντούν σε τέτοιες ερωτήσεις».

«Εγώ θα τους έκανα να μου πουν» είπε ο Κόλιν.

«Θα μπορούσες;» τραύλισε η Μαίρη αρχίζοντας να νιώθει λίγο φοβισμένη. Αν μπορούσε να κάνει τους ανθρώπους να του δώσουν απαντήσεις για το καθετί, ποιος ξέρει τι θα συνέβαινε!

«Όλοι τους έχουν υποχρέωση να κάνουν ό,τι μου αρέσει. Στο είπα και πριν» της είπε. «Αν ζούσα, τότε κάποια στιγμή θα κληρονομούσα αυτό το μέρος. Το ξέρουν όλοι. Θα τους ανάγκαζα να μου πουν».

Η Μαίρη δεν ήξερε ότι κι αυτή η ίδια ήταν κακομαθημένη, μπορούσε όμως να διακρίνει πολύ καθαρά ότι αυτό το μυστήριο παιδί ήταν πολύ κακομαθημένο. Νόμιζε πως όλος ο κόσμος τού ανήκε. Πόσο περίεργο ήταν και πόσο αδιάφορα μιλούσε για τον θάνατό του.

«Νομίζεις πως θα πεθάνεις;» ρώτησε τον Κόλιν, επειδή από τη μια ήταν περίεργη να μάθει κι από την άλλη γιατί ήθελε έτσι να τον κάνει να ξεχάσει τον κήπο.

«Έτσι νομίζω» της απάντησε με την ίδια αδιαφορία. «Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, όλοι αυτό λένε. Στην αρχή νόμιζαν πως ήμουν πολύ μικρός και δεν θα καταλάβαινα και τώρα πάλι νομίζουν πως δεν ακούω. Ακούω όμως. Ο γιατρός μου είναι ξάδερφος του πατέρα μου. Είναι πολύ φτωχός κι αν πεθάνω, όλο το Μίσελθουέιτ θα γίνει δικό του μετά τον θάνατο του πατέρα μου. Νομίζω πως δεν θα ήθελε να ζήσω».

«Εσύ, θέλεις να ζήσεις;» θέλησε να μάθει η Μαίρη.

«Όχι» απάντησε στριφνά και κουρασμένα. «Δεν θέλω όμως και να πεθάνω. Όταν νιώθω άρρωστος, ξαπλώνω εδώ και το σκέφτομαι μέχρι που με πιάνουν τα κλάματα».

«Είναι τρεις φορές που σε έχω ακούσει να κλαις» είπε η Μαίρη «δεν ήξερα όμως ποιος ήταν. Γι' αυτό έκλαιγες;» Ήθελε τόσο να ξεχάσει πως του είχε μιλήσει για τον κήπο.

«Μάλλον» της απάντησε. «Ας πούμε για κάτι άλλο. Ας πούμε για τον κήπο. Δεν θέλεις να τον δεις;»

«Ναι» απάντησε σιγανά η Μαίρη.

«Εγώ θέλω» συνέχισε με επιμονή το αγόρι. «Δεν πιστεύω πως μέχρι τώρα ήθελα πραγματικά να δω κάτι, τον κήπο όμως θέλω να τον δω. Θέλω να ξεθάψω το κλειδί. Να ξεκλειδώσω την πόρτα. Θα τους άφηνα να με πάνε μέχρι εκεί με το καροτσάκι μου. Θα έπαιρνα καθαρό αέρα έτσι. Θα τους βάλω να ανοίξουν την πόρτα».

Είχε ενθουσιαστεί και τα παράξενα μάτια του άρχισαν να λάμπουν σαν αστέρια και να δείχνουν πιο μεγάλα από ποτέ.

«Έχουν υποχρέωση να με ευχαριστήσουν» είπε. «Θα τους βάλω να με πάνε μέχρι εκεί και θα σε αφήσω να έρθεις κι εσύ».

Η Μαίρη έσφιξε τα χέρια της. Όλα θα πήγαιναν στράφι, όλα! Ο Ντίκον δεν θα ξαναερχόταν ποτέ. Ποτέ της δεν θα ένιωθε ξανά σαν μια τσίχλα στην καλά κρυμμένη φωλιά της.

«Ω! Μην το κάνεις, μη!» φώναξε.

Την κοίταξε σαν να πίστευε πως είχε τρελαθεί!

«Γιατί;» είπε αγανακτισμένα. «Εσύ είπες πως ήθελες να τον δεις».

«Θέλω» του απάντησε με έναν κόμπο στον λαιμό «αλλά αν τους βάλεις να ανοίξουν την πόρτα και να σε πάνε εκεί πέρα, δεν θα είναι πια μυστικός κήπος».

Το αγόρι έσκυψε περισσότερο.

«Μυστικός;» είπε. «Τι εννοείς; Εξήγησέ μου».

Η Μαίρη σχεδόν μπέρδεψε τα λόγια της.

«Να, κοίτα!» είπε λαχανιασμένη «αν κανείς δεν το ξέρει πέρα από εμάς, αν υπήρχε μια πόρτα κρυμμένη κάπου κάτω από τον κισσό, αν υπήρχε λέω, και πες πως μπορούσαμε να τη βρούμε... Κι αν καταφέρναμε να μπούμε κι οι δυο μας και να την κλείσουμε πίσω μας, και δεν ήξερε κανείς πως ήμασταν μέσα, κι αν τον λέγαμε κήπο μας και προσποιούμαστε πως... πως ήμασταν τσίχλες και εκεί ήταν η φωλιά μας, κι αν παίζαμε κάθε μέρα εκεί και σκάβαμε και φυτεύαμε σπόρους και τον κάναμε να ζωντανέψει...»

«Έχει ξεραθεί;» την διέκοψε.

«Σίγουρα θα γίνει κι αυτό αν κανένας δεν νοιάζεται» συνέχισε η Μαίρη. «Οι βολβοί θα ζήσουν, τα τριαντάφυλλα όμως...»

Την διέκοψε ξανά τόσο ξεσηκωμένος όσο κι εκείνη.

«Τι είναι οι βολβοί;» ρώτησε στα γρήγορα.

«Είναι νάρκισσοι και χιονούλες και κρίνοι. Δουλεύουν κάτω από τη γη τώρα και σπρώχνουν κάτι αχνοπράσινες μυτούλες έξω από το χώμα, γιατί έρχεται η άνοιξη».

«Έρχεται η άνοιξη;» τη ρώτησε. «Πώς μοιάζει; Όταν είσαι άρρωστος, κλεισμένος μέσα, δεν βλέπεις τίποτα».

«Είναι ο ήλιος που κάνει τη βροχή να λάμπει και η βροχή που πέφτει μέσα στη λιακάδα, και τα πράγματα που δουλεύουν κάτω από τη γη και σπρώχνουν για να βγουν έξω» είπε η Μαίρη. «Αν ο κήπος έμενε μυστικό κι εμείς μπορούσαμε να μπούμε εκεί μέσα, θα μπορούσαμε και να παρακολουθούμε τα λουλούδια να μεγαλώνουν μέρα με τη μέρα και θα βλέπαμε πόσα τριαντάφυλλα είναι ζωντανά. Το καταλαβαίνεις; Καταλαβαίνεις πόσο πιο όμορφα θα ήταν αν ο κήπος έμενε μυστικό;»

Το αγόρι έριξε το κεφάλι του ξανά πίσω στο μαξιλάρι και απόμεινε έτσι ξαπλωμένο με μια παράξενη έκφραση στο πρόσωπό του.

«Δεν είχα ποτέ μου κάτι μυστικό» είπε «εκτός από το που μπορεί να μη ζήσω για να μεγαλώσω. Δεν ξέρουν πως το ξέρω αυτό, άρα είναι σαν μυστικό. Μου αρέσει περισσότερο όμως το μυστικό που μου είπες».

«Αν δεν τους βάλεις να σε πάνε στον κήπο» παρακάλεσε η Μαίρη «ίσως... είμαι σχεδόν σίγουρη πως θα μπορούσα να βρω πώς να μπω εκεί μέσα κάποια στιγμή. Και τότε... αν ο γιατρός επιτρέψει να βγεις έξω με το καροτσάκι σου, κι αν μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις, τότε ίσως... ίσως και να μπορούσαμε να βρούμε ένα αγόρι που θα έσπρωχνε το καροτσάκι σου μέχρι τον κήπο κι έτσι θα πηγαίναμε μόνοι μας και θα συνέχιζε να είναι ένας μυστικός κήπος».

«Θα μου άρεσε... κάτι τέτοιο» είπε πολύ αργά και τα μάτια του είχαν μια ονειροπόλα έκφραση. «Θα μου άρεσε. Δεν θα με πείραζε και λίγος καθαρός αέρας σε έναν μυστικό κήπο».

Η Μαίρη άρχισε να ξαναβρίσκει την ανάσα της και να νιώθει πιο ασφαλής, γιατί η ιδέα να κρατήσει το μυστικό έμοιαζε να ευχαριστεί τον Κόλιν. Αισθανόταν σχεδόν σίγουρη πως αν συνέχιζε να μιλάει και κατάφερνε να τον κάνει να δει με τη φαντασία του τον κήπο όπως τον είχε δει αυτή, θα του άρεσε τόσο πολύ που δεν θα ανεχόταν την ιδέα να μπορούσε να εισβάλει εκεί μέσα όποτε ήθελε ο καθένας.

«Θα σου πω πώς πιστεύω ότι θα ήταν αν μπορούσαμε να μπούμε στον κήπο» του είπε. «Είναι τόσα χρόνια αφρόντιστος που τα πράγματα εκεί μέσα θα είναι σαν ένα κουβάρι».

Το αγόρι ήταν ξαπλωμένο ακίνητο κι άκουγε ενώ η Μαίρη συνέχιζε να μιλάει για τα τριαντάφυλλα που ίσως και να είχαν σκαρφαλώσει από το ένα δέντρο στο άλλο και να κρεμόντουσαν, και για ένα σωρό πουλιά που ίσως και να είχαν χτίσει φωλιές εκεί, γιατί ήταν ένα ασφαλές μέρος. Και μετά του είπε για τον κοκκινολαίμη και τον Μπεν Γουέδερσταφ, και είχε τόσα πολλά να πει για τον κοκκινολαίμη κι ήταν τόσο όμορφο κι εύκολο να μιλάει γι' αυτόν, που έπαψε να νιώθει φόβο. Η κουβέντα για τον κοκκινολαίμη ευχαρίστησε τόσο πολύ το αγόρι που άρχισε να χαμογελάει μέχρι που το πρόσωπό του φάνηκε σχεδόν όμορφο, αν και στην αρχή η Μαίρη είχε σκεφτεί πως ήταν πιο άχαρος κι από αυτή την ίδια, με τα μεγάλα του μάτια και τις βαριές του μπούκλες.

«Δεν το ήξερα πως μπορεί να είναι κι έτσι τα πουλιά» είπε το αγόρι. «Αν όμως είσαι πάντα μέσα, δεν βλέπεις τίποτα. Πόσα πράγματα ξέρεις! Νιώθω σαν να έχεις πάει μέσα στον κήπο».

Δεν ήξερε τι να του απαντήσει κι έτσι δεν είπε τίποτα. Μάλλον εκείνος δεν περίμενε απάντηση και την επόμενη στιγμή είπε κάτι που της έφερε έκπληξη.

«Θα σε αφήσω να δεις κάτι» της είπε. «Βλέπεις αυτή την κόκκινη μεταξωτή κουρτίνα που κρέμεται στον τοίχο πάνω από το τζάκι;»

Η Μαίρη ούτε που την είχε παρατηρήσει, κοίταξε όμως και την είδε. Ήταν μια κουρτίνα από απλό μετάξι που κρεμόταν πάνω από κάτι που έμοιαζε με κάδρο.

«Ναι» του απάντησε.

«Υπάρχει ένα κορδόνι δίπλα της» είπε ο Κόλιν. «Πήγαινε και τράβα το».

Η Μαίρη σηκώθηκε περίεργη και βρήκε το κορδόνι. Όταν το τράβηξε, η μεταξωτή κουρτίνα κύλησε στην άκρη και φάνηκε ένας πίνακας. Ήταν η εικόνα ενός κοριτσιού με γελαστό πρόσωπο. Είχε ανοιχτόχρωμα μαλλιά δεμένα με μια μπλε κορδέλα και τα χαρωπά, αξιαγάπητα μάτια της ήταν ίδια με τα θλιμμένα του Κόλιν, το γκρι του αχάτη, και έμοιαζαν διπλάσια από όσο πραγματικά ήταν εξ αιτίας των πυκνών μαύρων βλεφαρίδων ολόγουρά τους.

«Είναι η μητέρα μου» είπε με παράπονο ο Κόλιν. «Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί πέθανε. Είναι φορές που τη μισώ που το έκανε».

«Τι παράξενο!» είπε η Μαίρη.

«Αν ζούσε, νομίζω πως δεν θα ήμουν συνέχεια άρρωστος» γκρίνιαξε. «Μπορεί και να ζούσα κιόλας. Κι ο πατέρας μου θα με κοιτούσε. Και η πλάτη μου θα ήταν γερή. Τράβα ξανά την κουρτίνα».

Η Μαίρη έκανε όπως της είπε και ξαναγύρισε στο σκαμνί της.

«Είναι πολύ πιο όμορφη από εσένα» του είπε «τα μάτια της όμως είναι σαν τα δικά σου... τουλάχιστον στο σχήμα και στο χρώμα. Γιατί ο πίνακας είναι σκεπασμένος με την κουρτίνα;»

Το αγόρι κουνήθηκε αμήχανα.

«Εγώ τους έβαλα να το κάνουν» είπε. «Είναι φορές που δεν θέλω να τη βλέπω να με κοιτάζει. Χαμογελάει πολύ όταν είμαι άρρωστος και αδύναμος. Εξάλλου, δική μου είναι και δεν θέλω να τη βλέπει ο καθένας».

Για λίγο έγινε σιωπή και μετά η Μαίρη μίλησε.

«Τι θα έκανε η κυρία Μέντλοκ αν καταλάβαινε ότι ήρθα εδώ;» ζήτησε να μάθει.

«Θα έκανε ό,τι της έλεγα να κάνει» της απάντησε. «Και θα της έλεγα ότι θέλω να έρχεσαι κάθε μέρα και να μου μιλάς. Χαίρομαι που ήρθες».

«Κι εγώ» είπε η Μαίρη. «Θα έρχομαι όσο πιο συχνά μπορώ, αλλά...» δίστασε «πρέπει και να ψάχνω κάθε μέρα για την πόρτα του κήπου».

«Ναι, πρέπει» είπε ο Κόλιν «και μετά θα έρχεσαι να μου πεις».

Απόμεινε σκεπτικός για λίγο, όπως είχε κάνει και πιο πριν, και μετά ξαναμίλησε.

«Νομίζω πως κι εσύ θα είσαι μυστικό» είπε. «Δεν θα τους το φανερώσω μέχρι να το καταλάβουν από μόνοι τους. Μπορώ να διώξω τη νοσοκόμα όποια στιγμή θέλω και να πω πως θέλω να μείνω μόνος μου. Ξέρεις τη Μάρθα;»

«Ναι, την ξέρω καλά» είπε η Μαίρη. «Αυτή με φροντίζει».

Ο Κόλιν έκανε ένα νεύμα με το κεφάλι κατά τον εξωτερικό διάδρομο.

«Κοιμάται στο διπλανό δωμάτιο. Η νοσοκόμα μου έφυγε χθες για να μείνει όλη τη νύχτα στην αδερφή της και πάντα της βάζει τη Μάρθα να με προσέχει όταν θέλει να φύγει. Η Μάρθα θα ξέρει να σου πει πότε να έρθεις να με βρεις».

Τότε πια η Μαίρη κατάλαβε γιατί φαινόταν τόσο ανήσυχη η Μάρθα όταν την είχε ρωτήσει για το κλάμα που είχε ακούσει.

«Η Μάρθα ήξερε από την αρχή για σένα;» τον ρώτησε.

«Ναι, αφού με φροντίζει συχνά. Η νοσοκόμα μου το συνηθίζει να το σκάει και τότε έρχεται η Μάρθα στη θέση της».

«Έχει περάσει ώρα που είμαι εδώ» είπε η Μαίρη. «Να φύγω τώρα; Φαίνεσαι να νυστάζεις».

«Θα ήθελα να με έπαιρνε ο ύπνος όσο είσαι ακόμα εδώ» της είπε μάλλον ντροπαλά.

«Κλείσε τα μάτια σου» είπε η Μάρθα τραβώντας το σκαμνί της πιο κοντά στο αγόρι «και θα κάνω ό,τι και η παραμάννα μου στην Ινδία. Θα σου κρατάω το χέρι και θα το χαϊδεύω και θα σου τραγουδήσω κάτι σιγανά».

«Μάλλον θα μου άρεσε κάτι τέτοιο» της απάντησε νυσταγμένα.

Η Μαίρη ένωθε να λυπάται τον Κόλιν και δεν ήθελε να τον κρατήσει άλλο ξύπνιο, κι έτσι έγειρε στο κρεβάτι, του έσφιξε το χέρι και του τραγούδησε με χαμηλή φωνή ένα τραγουδάκι στα Χιντού.

«Όμορφο που είναι» της είπε ακόμα πιο νυσταγμένος, κι αυτή συνέχισε να του τραγουδάει και να του κρατάει το χέρι, μα όταν κοίταξε ξανά κατά τη μεριά του, οι μαύρες βλεφαρίδες του ακουμπούσαν στα μάγουλά του, γιατί τα μάτια του είχαν κλείσει και είχε αποκοιμηθεί. Έτσι, η Μαίρη σηκώθηκε ήσυχα, πήρε το κερί της και βγήκε αθόρυβα από το δωμάτιο.

ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΕΝΑΣ ΝΕΑΡΟΣ ΙΝΔΟΣ ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΠΡΩΙ Η ΟΜΙΧΛΗ ΕΪΧΕ ΣΚΕΠΤΑΣΕΙ ΤΟΝ ΧΕΡΣΌΤΟΠΟ και η βροχή δεν είχε σταματήσει. Δεν υπήρχε περίπτωση να βγει έξω η Μαίρη. Και η Μάρθα ήταν τόσο απασχολημένη που το μικρό κορίτσι δεν είχε ευκαιρία να της μιλήσει, το απόγευμα όμως της ζήτησε να έρθει και να της κάνει παρέα στο παιδικό δωμάτιο. Η Μάρθα ήρθε φέρνοντας μαζί της και τις κάλτσες που έπλεκε όταν δεν είχε κάποια άλλη δουλειά να κάνει.

«Τι σε έπιασε;» τη ρώτησε με το που κάθισε. «Ξαν να χεις κάτι να μου πεις».

«Έχω. Βρήκα τι ήταν το κλάμα που άκουγα» είπε η Μαίρη.

Η Μαίρη άφησε το πλεκτό της να πέσει στα γόνατά της και την κοίταξε τρομαγμένη.

«Αποκλείεται!» φώναξε.

«Το άκουσα τη νύχτα» συνέχισε η Μαίρη. «Κι έτσι σηκώθηκα και πήγα να δω από πού ερχόταν. Ήταν ο Κόλιν. Τον βρήκα».

Το πρόσωπο της Μάρθας μπλάβιασε από την τρομάρα.

«Α! Δεσποινίς Μαίρη!» είπε μισοκλαιίγοντας. Δεν έπρεπε να το κάνεις, δεν έπρεπε. Θα με βάλεις σε μπελάδες. Εγώ δεν σου είπα ποτές μου για το αγόρι... μα θα βρω μπελά. Θα χάσω τη δουλειά μου και τι θα κάνει η μητέρα!»

«Δεν θα χάσεις τη δουλειά σου» είπε η Μαίρη. «Ο Κόλιν χάρηκε που πήγα. Κουβεντιάσαμε ώρα και μου είπε πως χάρηκε που πήγα».

«Αλήθεια;» φώναξε η Μάρθα. «Στα σίγουρα; Δεν ξέρεις πώς είναι όταν τον πιάνει το κακό του. Είναι μεγάλος για να κλαίει σαν το μωρό, αλλά όταν τον πιάνει, θα μπήξει τις φωνές μόνο και μόνο να μας τρομάξει. Ξέρει πως είμαστε υπηρέτες».

«Δεν τον είχε πιάσει το κακό του» είπε η Μαίρη. «Τον ρώτησα αν έπρεπε να φύγω και μου είπε να μείνω. Με ρωτούσε διάφορα, κι εγώ είχα κάτσει σε ένα μεγάλο σκαμνί και του μιλούσα για την Ινδία και για τον κοκκινολαίμη και τους κήπους. Δεν ήθελε να φύγω. Με άφησε να δω τον πίνακα της μητέρας του. Προτού φύγω, του τραγούδησα για να τον νανουρίσω».

Το στόμα της Μάρθας έχασκε από την έκπληξη.

«Δεν σε πιστεύω!» διαμαρτυρήθηκε. «Είναι σαν να μπήκες κατευθείαν στο λημέρι ενός λιονταριού. Αν ήταν όπως το συνηθίζει, θα τον έπιανε τέτοιος θυμός που θα ξεσήκωνε το σπίτι. Δεν θέλει να τον χαζεύουν οι ξένοι».

«Εμένα με άφησε. Τον κοίταζα συνέχεια και με κοίταζε κι εκείνος. Κοιτάζαμε ο ένας τον άλλον» είπε η Μαίρη.

«Δεν ξέρω τι να κάνω!» φώναξε νευρικά η Μάρθα. «Αν το μάθει η κυρία Μέντλοκ, θα νομίζει ότι παράκουσα τις εντολές και στα είπα όλα, και θα με στείλει πακέτο πίσω στη μητέρα μου».

«Ο Κόλιν δεν θα πει τίποτα στην κυρία Μέντλοκ, για την ώρα τουλάχιστον. Στην αρχή θα το έχουμε σαν μυστικό» είπε η Μαίρη με

σοβαρότητα. «Και λέει ακόμα πως όλοι είναι υποχρεωμένοι να του κάνουν τα χατίρια».

«Α, όσο γι' αυτό, τι κακό παιδί!» αναστέναξε η Μάρθα σκουπίζοντας το μέτωπό της με την ποδιά της.

«Λέει πως η κυρία Μέντλοκ πρέπει να του κάνει τα χατίρια. Κι ότι με θέλει να πηγαίνω και να του μιλάω κάθε μέρα. Κι εσύ θα μου λες πότε θέλει να πάω να τον δω».

«Εγώ!» έσκουξε η Μάρθα. «Θα χάσω τη δουλειά μου, στα σίγουρα θα τη χάσω!»

«Δεν θα τη χάσεις αν κάνεις ό,τι θέλει, κι όλοι έχουν διαταγή να τον υπακούνε» είπε η Μαίρη.

«Θέλεις να πεις» φώναξε η Μάρθα με τα μάτια ορθάνοιχτα «πως ήταν καλός μαζί σου!»

«Νομίζω πως με συμπάθησε κάπως» απάντησε η Μαίρη.

«Τότε θα τον μάγεψες!» έβγαλε το συμπέρασμα η Μάρθα παίρνοντας μια βαθιά ανάσα.

«Θέλεις να πεις Μαγεία;» ζήτησε να μάθει η Μαίρη. «Άκουσα να λένε για τη Μαγεία στην Ινδία, εγώ όμως δεν μπορώ να κάνω Μαγεία. Απλά πήγα στο δωμάτιό του και με έπιασε τέτοια έκπληξη όταν τον είδα, που στεκόμουν εκεί και τον κοιτούσα. Και τότε γύρισε και με κοίταξε. Και νόμιζε πως ήμουν φάντασμα ή όνειρο, κι εγώ πάλι νόμιζα πως εκείνος μπορεί να ήταν φάντασμα ή όνειρο. Κι ήταν τόσο παράξενο που ήμασταν μόνοι μας εκεί πέρα στη μέση της νύχτας και δεν ξέραμε τίποτα ο ένας για τον άλλον. Κι αρχίσαμε να κάνουμε ερωτήσεις ο ένας στον άλλον. Κι όταν τον ρώτησα αν έπρεπε να φύγω, είπε πως όχι».

«Πάει, χάλασε ο κόσμος!» έκανε έκπληκτη η Μάρθα.

«Τι πρόβλημα έχει;» ρώτησε η Μαίρη.

«Κανέννας δεν ξέρει στα σίγουρα» είπε η Μάρθα. «Ο κύριος Κρέιβεν έχασε τα μυαλά του όταν γεννήθηκε το αγόρι. Οι γιατροί έλεγαν πως έπρεπε να μπει σε άσυλο. Κι ήταν επειδή είχε πεθάνει η κυρία Κρέιβεν κατά πώς σου είπα. Δεν ήθελε να δει καν το μωρό. Τον είχε πιάσει κρίση κι έλεγε πως θα γινόταν άλλος ένας καμπούρης σαν εκείνον και πως καλύτερα να πέθαινε».

«Είναι καμπούρης ο Κόλιν;» ρώτησε η Μαίρη. «Δεν μου έμοιαζε για τέτοιος».

«Δεν έχει γίνει ακόμα» είπε η Μάρθα. «Στραβογεννήθηκε όμως. Η μητέρα είπε πως είχε τόση φωνή κι αντάρα το σπίτι που σε κανένα παιδί δεν θα έβγαине σε καλό. Φοβόντουσαν πως η πλάτη του ήταν αδύναμη και όλο τον φρόντιζαν, να είναι πάντα ξαπλωμένος, να μην περπατάει. Κάποτε τον έκαναν να φορέσει ένα στήριγμα για την πλάτη του, μα έκανε τόση φασαρία το παιδί που αρρώστησε με τη μία. Μετά ήρθε ένας σπουδαίος γιατρός και τους είπε να βγάλουν το στήριγμα. Μίλησε πολύ απότομα στον άλλον γιατρό, ευγενικά όμως. Είπε πως παραήταν πολλά τα γιατρικά για το παιδί και πως όλοι το είχαν κακομάθει».

«Πιστεύω πως είναι πολύ κακομαθημένος» είπε η Μαίρη.

«Το χειρότερο παιδί!» είπε η Μάρθα. «Δεν λέω, ήταν καιρός που ήταν στ' αλήθεια άρρωστος. Δυο τρεις φορές πήρε τέτοιο κρύωμα που κόντεψε να πεθάνει. Μια φορά έπαθε ρευματικό πυρετό κι άλλη μια τύφο. Α, μια τρομάρα που πήρε η κυρία Μέντλοκ τότε! Το αγόρι είχε χάσει τα μυαλά του, κι εκείνη μιλούσε στη νοσοκόμα νομίζοντας πως το παιδί δεν καταλάβαινε, και της έλεγε: “Αυτή τη φορά θα πεθάνει στα σίγουρα, κι αυτό θα είναι το καλύτερο και γι' αυτό και για όλους μας”. Και το κοίταξε, κι αυτό είχε τα μεγάλα του μάτια ορθάνοιχτα και την κοιτούσε σοβαρά. Η κυρία Μέντλοκ δεν ήξερε τι να πει, το παιδί όμως συνέχισε να την κοιτάζει και κάποια στιγμή της λέει: “Φέρε μου λίγο νερό και πάψε να μιλάς”».

«Λες να πεθάνει;» ρώτησε η Μαίρη.

«Η μητέρα λέει πως δεν έχει λόγο να ζήσει ένα παιδί όταν δεν παίρνει καθαρό αέρα και δεν κάνει τίποτα άλλο από το να μένει ξαπλωμένο και να διαβάζει βιβλία με ζωγραφιές και να παίρνει φάρμακα. Είναι αδύναμος και δεν του αρέσει όλη αυτή η φασαρία μέχρι να βγει έξω και αρπάζει τόσο εύκολα κρύωμα που λέει ότι τον αρρωσταίνει».

Η Μαίρη κάθισε και κοίταξε τη φωτιά.

«Αναρωτιέμαι» είπε αργά «αν θα του έκανε καλό να πάει έξω στον κήπο και να κοιτάζει τα πράγματα καθώς μεγαλώνουν. Εμένα μου έκανε καλό».

«Μια από τις χειρότερες κρίσεις που έπαθε» είπε η Μάρθα «ήταν όταν τον πήγαν εκεί που είναι τα τριαντάφυλλα δίπλα στο σιντριβάνι. Είχε διαβάσει πως οι άνθρωποι μπορούσαν να πάθουν κάτι που το έλεγαν “κρύωμα από τα τριαντάφυλλα” κι άρχισε να φταρνίζεται και να λέει πως αυτό έπαθε, και τότε πέρασε από εκεί ένας καινούριος κηπουρός που δεν ήξερε τους κανονισμούς και το κοίταξε με περιέργεια. Το αγόρι το έπιασαν τα νεύρα του και είπε πως ο κηπουρός το κοιτούσε γιατί θα γινόταν καμπούρης. Τελικά έκλαψε τόσο πολύ που ανέβασε πυρετό και ήταν άρρωστο όλη τη νύχτα».

«Αν ποτέ του μου θυμώσει, ούτε που θα πάω να τον ξαναδώ» είπε η Μαίρη.

«Άμα θέλει, θα πας» είπε η Μάρθα. «Καλά θα κάνεις να το ξέρεις από την αρχή αυτό».

Λίγο αργότερα ακούστηκε ένα κουδούνι, και η Μάρθα μάζεψε το πλεκτό της.

«Μου φαίνεται πως η νοσοκόμα θέλει να μείνω μαζί του για λίγο» είπε. «Ελπίζω να είναι στα καλά του».

Έλειψε κοντά στα δέκα λεπτά και μετά ήρθε πίσω με μια παραξενεμένη έκφραση στο πρόσωπό της.

«Για δες, τον έχεις μαγέψει!» είπε. «Κάθεται στον καναπέ του με τα βιβλία του με τις ζωγραφιές. Είπε στη νοσοκόμα του να λείψει μέχρι τις έξι. Εγώ περίμενα στο διπλανό δωμάτιο. Με το που έφυγε η νοσοκόμα, με φώναξε και μου λέει: “Θέλω να έρθει η Μαίρη Λένοξ και να κάτσει να κουβεντιάσουμε, και θυμήσου να μην το πεις σε κανέναν άλλον”. Καλά θα κάνεις να πας όσο πιο γρήγορα».

Άλλο που δεν ήθελε η Μαίρη. Δεν επιθυμούσε να δει τον Κόλιν τόσο όσο τον Ντίκον, όμως ήθελε πολύ.

Όταν μπήκε στο δωμάτιό του, μια χαρούμενη φωτιά έκαιγε στο τζάκι, και στο φως της ημέρας είδε πως το δωμάτιο ήταν πραγματικά όμορφο. Τα χαλιά, οι κουρτίνες, οι πίνακες και τα βιβλία στους τοίχους είχαν φωτεινά χρώματα που το έκαναν να μοιάζει λαμπερό και άνετο ακόμα και μέσα στη βροχή και τον γκρίζο ουρανό έξω. Ο Κόλιν έμοιαζε κι αυτός σαν ζωγραφιά. Ήταν τυλιγμένος με μια βελούδινη ρόμπα και καθόταν ακουμπισμένος σε ένα μεγάλο μπροκάρ μαξιλάρι. Τα μάγουλά του ήταν ροδοκόκκινα.

«Έλα μέσα» της είπε. «Σε σκεφτόμουν όλο το πρωί».

«Κι εγώ σε σκεφτόμουν» απάντησε η Μαίρη. «Δεν ξέρεις πόσο τρόμαξε η Μάρθα. Λέει πως η κυρία Μέντλοκ θα νομίζει πως αυτή μου μίλησε για σένα και θα τη διώξει».

Ο Κόλιν μούτρωσε.

«Πες της να έρθει εδώ» είπε. «Είναι στο διπλανό δωμάτιο».

Η Μαίρη πήγε κι έφερε τη Μάρθα. Η καημένη η Μάρθα έτρεμε ολόκληρη. Ο Κόλιν ήταν ακόμα μουτρωμένος.

«Κάνεις ό,τι επιθυμώ ή όχι;» απαίτησε να μάθει.

«Κάνω ό,τι επιθυμείτε, κύριε» τραύλισε η Μάρθα, αναψοκοκκινισμένη.

«Η Μέντλοκ κάνει ό,τι επιθυμώ;»

«Όλοι κάνουν ό,τι επιθυμείτε, κύριε» είπε η Μάρθα.

«Ωραία, λοιπόν. Αν εγώ σε διατάξω να μου φέρεις τη Δεσποινίδα Μαίρη, πώς μπορεί να σε διώξει η Μέντλοκ αν το μάθει;»

«Σας παρακαλώ, κύριε, μην την αφήσετε να το μάθει» παρακάλεσε η Μάρθα.

«Αυτήν θα διώξω αν τολμήσει να πει κάτι τέτοιο» είπε ο Αφέντης Κρέιβεν μεγαλόπρεπα. «Κι αυτό δεν θα της άρεσε καθόλου, να είσαι σίγουρη».

«Σας ευχαριστώ, κύριε, εγώ θέλω να κάνω το καθήκον μου» είπε η Μάρθα κάνοντας μian υπόκλιση.

«Οι επιθυμίες μου είναι καθήκον σου» είπε ο Κόλιν ακόμα πιο μεγαλόπρεπα. «Θα φροντίσω την περίπτωση σου. Πήγαινε τώρα».

Όταν η πόρτα έκλεισε πίσω από τη Μάρθα, ο Κόλιν είδε την Αφέντρα τη Μαίρη να τον κοιτάζει σαν να την είχε βάλει σε σκέψεις.

«Γιατί με κοιτάξεις έτσι;» τη ρώτησε. «Τι σκέφτεσαι;»

«Σκέφτομαι δύο πράγματα».

«Και ποια είναι αυτά; Έλα κάτσε και πες μου».

«Το πρώτο είναι αυτό» είπε η Μαίρη ενώ καθόταν στο μεγάλο σκαμνί. «Κάποτε στην Ινδία είδα ένα αγόρι που ήταν πρίγκιπας. Ήταν στολισμένο με ρουμπίνια και σμαράγδια και διαμάντια από πάνω μέχρι κάτω. Μιλούσε στους ανθρώπους του όπως μίλησες εσύ στη Μάρθα. Όλοι έπρεπε να κάνουν ό,τι τους έλεγε, στο λεπτό. Νομίζω πως θα τους σκότωναν αν δεν το έκαναν».

«Θα μου πεις για τον πρίγκιπα, πρώτα όμως πες μου ποιο είναι το δεύτερο».

«Σκεφτόμουν πόσο διαφορετικός είσαι από τον Ντίκον» είπε η Μαίρη.

«Ποιος είναι ο Ντίκον;» τη ρώτησε. «Τι παράξενο όνομα!»

Η Μαίρη σκέφτηκε πως δεν θα ήταν κακό να του πει. Μπορούσε να του μιλήσει για τον Ντίκον χωρίς να αναφέρει τον μυστικό κήπο. Κι αυτής της άρεσε πολύ όταν της μιλούσε η Μάρθα για τον αδερφό της. Κι εξάλλου ήθελε πολύ να μιλήσει για τον Ντίκον. Έτσι, θα ήταν σαν να τον είχε κοντά της.

«Είναι ο αδερφός της Μάρθας. Είναι δώδεκα χρονών» εξήγησε. «Δεν μοιάζει με κανέναν άλλον στον κόσμο. Μπορεί να μαγέψει αλεπούδες και σκίουρους και πουλιά όπως μαγεύουν τα φίδια οι ιθαγενείς στην Ινδία. Παίζει έναν πολύ απαλό σκοπό στη φλογέρα του, και αυτά έρχονται και στήνουν αυτή».

Πάνω στο τραπέζι ο Κόλιν είχε κάτι μεγάλα βιβλία και ξαφνικά τράβηξε ένα προς το μέρος του.

«Έχει μια εικόνα ενός γητευτή φιδιών εδώ μέσα» φώναξε ενθουσιασμένος. «Έλα να δεις».

Το βιβλίο ήταν όμορφο με υπέροχες χρωματιστές εικόνες, και ο Κόλιν έδειξε μία από αυτές.

«Μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο;» ρώτησε με ενθουσιασμό.

«Έπαιξε τη φλογέρα του, κι αυτά άκουγαν» εξήγησε η Μαίρη. «Δεν λέει όμως πως είναι Μαγεία. Λέει πως αυτό γίνεται γιατί ζει στον χερσότοπο τόσο καιρό και ξέρει τους τρόπους τους. Λέει πως είναι φορές που κι ο ίδιος νιώθει σαν να είναι πουλί ή λαγός, τόσο πολύ τα συμπαθεί. Νομίζω πως μιλούσε με τον κοκκινολαίμη και του έκανε ερωτήσεις. Φαινόταν σαν να μιλούσαν μεταξύ τους κάνοντας χαμηλά τιτιβίσματα».

Ο Κόλιν έγειρε ξανά στο μαξιλάρι του και τα μάτια του έμοιαζαν ακόμη πιο μεγάλα και τα μάγουλά του σαν να έκαιγαν.

«Πες μου κι άλλα γι' αυτόν» είπε.

«Ξέρει τα πάντα για τις φωλιές και τα αυγά» συνέχισε η Μαίρη. «Και ακόμα ξέρει πού ζουν οι αλεπούδες και τα κουνάβια και οι βίδρες. Το κρατάει κρυφό όμως, για να μην βρουν τα λαγούμια τους τα άλλα παιδιά και τα φοβίσουν. Ξέρει τα πάντα για όσα ζουν ή φυτρώνουν στον χερσότοπο».

«Του αρέσει ο χερσότοπος;» ρώτησε ο Κόλιν. «Πώς γίνεται να του αρέσει, αφού ο χερσότοπος είναι ένα τεράστιο, γυμνό, τρομερό μέρος;»

«Είναι το πιο όμορφο μέρος» διαμαρτυρήθηκε η Μαίρη. «Χιλιάδες όμορφα πράγματα φυτρώνουν εκεί και έχει χιλιάδες πλασματάκια που έχουν τόση δουλειά φτιάχνοντας φωλιές και λαγούμια και λημέρια και κελαηδούν ή κρίζουν το ένα στο άλλο. Είναι τόσο απασχολημένα και περνάνε τόσο καλά κάτω από τη γη ή πάνω στα δέντρα ή μέσα στα ρείκια. Είναι ο κόσμος τους».

«Κι εσύ πώς τα ξέρεις όλα αυτά;» ρώτησε ο Κόλιν καθώς στράφηκε και κοίταξε τη Μαίρη.

«Στην πραγματικότητα, δεν έχω πάει ποτέ μου εκεί» είπε η Μαίρη σκαλίζοντας τις αναμνήσεις της. «Πέρασα μόνο μια φορά νύχτα. Μου φάνηκε απαίσιο μέρος. Πρώτη μου μίλησε η Μάρθα και μετά ο Ντίκον. Όταν μιλάει ο Ντίκον για τον χερσότοπο, νιώθεις σαν να τα είδες και να τα άκουσες όλα αυτά και σαν να στεκόσουν ανάμεσα στα ρείκια με τον ήλιο να λάμπει επάνω σου και οι θάμνοι να μοσχοβολάνε μέλι και ο τόπος να είναι γεμάτος μέλισσες και πεταλούδες».

«Όταν είσαι άρρωστος, δεν μπορείς να δεις τίποτα» είπε ο Κόλιν ανήσυχος. Έμοιαζε σαν κάποιον που ακούει έναν μακρινό ήχο και αναρωτιέται τι να είναι.

«Δεν μπορείς να τα δεις αν μένεις μέσα» είπε η Μαίρη.

«Δεν θα μπορούσα να πάω στον χερσότοπο» είπε με πίκρα.

Η Μαίρη έμεινε σιωπηλή για λίγο και μετά είπε κάτι τολμηρό.

«Μπορεί και να πας... κάποτε».

Ο Κόλιν κουνήθηκε σαν να τρόμαξε.

«Να πάω στον χερσότοπο; Και πώς θα έκανα κάτι τέτοιο; Εγώ θα πεθάνω».

«Πώς το ξέρεις;» είπε η Μαίρη χωρίς ίχνος συμπόνιας. Δεν της άρεσε όπως της μιλούσε για το ότι θα πέθαινε. Δεν τον συμπονούσε, μάλλον σαν να κοκορευόταν της έμοιαζε.

«Α! Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, αυτό ακούω» της απάντησε στριφνά. «Όλο γι' αυτό ψιθυρίζουν και νομίζουν πως δεν καταλαβαίνω. Δεν το λένε μόνο, το εύχονται κιόλας».

Η Αφέντρα η Μαίρη ένωσε πως ήταν ώρα να πάρει το πάνω χέρι. Δάγκωσε τα χείλη της και μετά είπε.

«Αν κάποιος ευχόταν να πεθάνω, δεν θα το έκανα με τίποτα. Ποιος εύχεται να πεθάνεις;»

«Οι υπηρέτες και φυσικά ο γιατρός Κρέιβεν, γιατί θα κληρονομήσει το Μίσελθούεϊτ και θα αποκτήσει πλούτη ενώ τώρα είναι φτωχός. Δεν τολμάει να το πει, πάντα του όμως είναι καλοδιάθετος όταν εγώ χειροτερεύω. Όταν είχα τύφο, το πρόσωπό του είχε παχύνει. Νομίζω πως κι ο πατέρας μου αυτό εύχεται».

«Δεν το πιστεύω» είπε η Μαίρη με πείσμα.

Αυτά της τα λόγια έκαναν τον Κόλιν να στραφεί και να την ξανακοιτάξει.

«Δεν το πιστεύεις;» τη ρώτησε.

Και μετά έγειρε πάλι στο μαξιλάρι του ακίνητος, σαν να σκεφτόταν. Κι έγινε μια μεγάλη σιωπή. Ίσως κι οι δυο τους να σκεφτόντουσαν παράξενα πράγματα, πράγματα που δεν συνηθίζουν να σκέφτονται τα παιδιά.

«Μου αρέσει ο σπουδαίος γιατρός από το Λονδίνο, γιατί τους έκανε να βγάλουν το σιδερένιο πράγμα που φορούσες» είπε τελικά η Μαίρη. «Εκείνος είπε ότι θα πεθάνεις;»

«Όχι».

«Και τι είπε;»

«Δεν μίλησε ψιθυριστά» απάντησε ο Κόλιν. «Ίσως και να ήξερε πως σιχαινόμουν να μου ψιθυρίζουν. Τον άκουσα που είπε κάτι αρκετά δυνατά. Είπε: “Το παιδί θα ζήσει αν το θέλει. Κάντε το να θελήσει”. Ακουγόταν σαν να είχε θυμώσει».

«Θα σου πω εγώ ποιος μπορεί να σε κάνει να το θελήσεις» είπε σκεπτική η Μαίρη. Ένωθε πως η κατάσταση έπρεπε να ρυθμιστεί με κάποιον τρόπο. «Ο Ντίκον μπορεί. Πάντα του μιλάει για όλα τα ζωντανά πράγματα. Δεν μιλάει για πεθαμένα ή άρρωστα. Πάντα του κοιτάζει τον ουρανό για να δει τα πουλιά που πετάνε ή κοιτάζει κάτω στη γη για να δει κάτι να μεγαλώνει. Έχει μεγάλα στρογγυλά μάτια, γιατί πάντα του κοιτάζει κάτι γύρω του. Και γελάει τόσο πολύ με το πλατύ του στόμα και τα μάγουλά του είναι κόκκινα σαν τα κεράσια».

Τράβηξε το σκαμνί της πιο κοντά στον καναπέ και η έκφρασή της άλλαξε κάπως καθώς θυμήθηκε το πλατύ στόμα και τα πελώρια μάτια.

«Κοίτα!» είπε. «Ας μη μιλάμε για θανάτους, δεν μου αρέσει. Ας μιλήσουμε για τη ζωή. Ας μιλήσουμε για τον Ντίκον. Και μετά θα κοιτάξουμε τις ζωγραφιές στα βιβλία σου».

Και ήταν το καλύτερο που θα μπορούσε να πει. Το να μιλάει για τον Ντίκον σήμαινε ότι μιλούσε για τον χερσότοπο και το αγροτόσπιτο και

τους δεκατέσσερις νοματαίους που ζούσαν εκεί για δεκάξι σελίνια τη βδομάδα, για τα παιδιά που πάχαιναν με το χορτάρι του χερσότοπου σαν τα άγρια αλογάκια. Και για τη μητέρα του Ντίκον και για το σκοινάκι και για τον χερσότοπο που τον ζεσταίνει ο ήλιος και για τις αχνοπράσινες κορυφούλες που ξεπεταγόντουσαν από το σκούρο χώμα. Και ήταν τόσο ολοζώντανα όλα μπροστά της που η Μαίρη μιλούσε όσο δεν είχε ποτέ μιλήσει στη ζωή της μέχρι τότε, κι ο Κόλιν άκουγε και μιλούσε όσο δεν είχε ακούσει και μιλήσει ποτέ άλλοτε στη ζωή του. Κι άρχισαν κι οι δυο τους να γελάνε με το παραμικρό, όπως κάνουν τα παιδιά όταν διασκεδάζουν το ένα με την παρέα του άλλου. Και γελούσαν τόσο πολύ που στο τέλος έκαναν τόση φασαρία όση κάνουν δυο συνηθισμένα υγιή δεκάχρονα παιδιά, και όχι σαν ένα δύστροπο αντιπαθητικό κορίτσι κι ένα ασθενικό αγόρι που πίστευε πως θα πεθάνει.

Και το διασκέδαζαν τόσο που ξέχασαν τις ζωγραφιές στα βιβλία και ξέχασαν και την ώρα που περνούσε. Γέλασαν πολύ με τον Μπεν Γουέδερεσταφ και τον κοκκινολαίμη του, και ο Κόλιν είχε ανακαθίσει στο κρεβάτι σαν να είχε για την ώρα ξεχάσει την αδύναμη πλάτη του, όταν ξαφνικά θυμήθηκε κάτι.

«Ξέρεις τι δεν σκεφτήκαμε μέχρι τώρα;» είπε στη Μαίρη. «Είμαστε ξαδέρφια».

Ήταν τόσο παράδοξο το ότι μιλούσαν τόση ώρα και δεν θυμήθηκαν ούτε μια στιγμή το πιο απλό πράγμα, ώστε άρχισαν να γελάνε περισσότερο από πριν, γιατί είχαν φτάσει πια στο σημείο να γελάνε με το παραμικρό. Και πάνω εκεί, στη μέση όλης αυτής της διασκέδασης, άνοιξε η πόρτα και μπήκαν μέσα ο γιατρός Κρέιβεν και η κυρία Μέντλοκ.

Ο γιατρός Κρέιβεν έκανε ένα βήμα πίσω αναστατωμένος, και η κυρία Μέντλοκ παραλίγο να σωριαστεί στο πάτωμα, γιατί ο γιατρός κατά λάθος κουτούλησε επάνω της.

«Χριστός κι Απόστολος!» αναφώνησε η κυρία Μέντλοκ, ενώ τα μάτια της κόντευαν να πεταχτούν έξω. «Χριστός κι Απόστολος!»

«Τι είναι όλα αυτά; « είπε ο γιατρός Κρέιβεν κάνοντας ένα βήμα μπροστά. «Τι σημαίνουν όλα αυτά;»

Και τότε ήρθε ξανά στο μυαλό της Μαίρης η εικόνα του νεαρού Ινδού πρίγκιπα. Ο Κόλιν απάντησε λες και η αναστάτωση του γιατρού και η τρομάρα της κυρίας Μέντλοκ δεν είχαν καμία απολύτως σημασία. Ούτε αναστατώθηκε ούτε φοβήθηκε, λες κι είχαν μπει μέσα στο δωμάτιο ένα γέρικο γατί κι ένα σκυλί.

«Από εδώ η ξαδέρφη μου, η Μαίρη Λένοξ» είπε. «Της ζήτησα να έρθει και να μου κάνει παρέα. Τη συμπαθώ. Θα πρέπει να έρχεται να μου κάνει παρέα όποτε το επιθυμώ».

Ο γιατρός Κρέιβεν στράφηκε αποδοκιμαστικά προς την κυρία Μέντλοκ.

«Αχ, κύριε!» είπε αυτή με κομμένη ανάσα. «Δεν ξέρω πώς συνέβη. Κανένας υπηρέτης δεν θα τολμούσε να μιλήσει, όλοι έχουν αυστηρές διαταγές».

«Δεν της είπε κανείς τίποτα» είπε ο Κόλιν. «Με άκουσε που έκλαιγα και με βρήκε μόνη της. Χαίρομαι που ήρθε. Μην είσαι ανόητη, Μέντλοκ».

Η Μαίρη είδε ότι ο γιατρός Κρέιβεν δεν έδειχνε ευχαριστημένος, ήταν όμως φανερό ότι δεν τολμούσε να φέρει αντίρρηση στον ασθενή του. Κάθισε δίπλα στον Κόλιν και έπιασε τον σφυγμό του.

«Φοβάμαι πως παραήσουν ανήσυχος. Η ανησυχία δεν σου κάνει καλό, αγόρι μου» είπε.

«Θα ήμουν ανήσυχος αν η Μαίρη έφευγε» απάντησε ο Κόλιν και τα μάτια του είχαν πάρει μια επικίνδυνη λάμψη. «Είμαι καλύτερα. Με κάνει να νιώθω καλύτερα. Η νοσοκόμα να φέρει μαζί με το τσάι μου και τσάι για τη Μαίρη. Θα πιούμε το τσάι μας μαζί».

Η κυρία Μέντλοκ και ο γιατρός Κρέιβεν κοιτάχτηκαν ανήσυχα. Δεν μπορούσαν όμως να κάνουν διαφορετικά.

«Φαίνεται κάπως καλύτερα, γιατρέ» τόλμησε να εκφράσει η κυρία Μέντλοκ. «Μα φαινόταν καλύτερα από το πρωί, προτού έρθει το κορίτσι» ανασκεύασε.

«Η Μαίρη ήρθε χθες το βράδυ. Πέρασαμε ώρα μαζί. Μου τραγούδησε ένα νανούρισμα στα Χιντού και αποκοιμήθηκα» είπε ο Κόλιν. «Ένιωθα καλύτερα όταν ξύπνησα. Ήθελα να φάω πρωινό. Τώρα θέλω το τσάι μου. Πες το στη νοσοκόμα, Μέντλοκ».

Ο γιατρός Κρέιβεν δεν έμεινε για πολύ. Μίλησε για λίγο στη νοσοκόμα όταν εκείνη μπήκε στο δωμάτιο και είπε λίγα προειδοποιητικά λόγια στον Κόλιν. Πως δηλαδή δεν θα έπρεπε να μιλάει πολύ, να μη ξεχνούσε πως ήταν άρρωστος, να μη ξεχνούσε πως κουραζόταν εύκολα. Η Μαίρη σκέφτηκε πως παραήταν πολλά τα πράγματα που δεν έπρεπε να ξεχάσει ο Κόλιν.

Ο Κόλιν φάνηκε ενοχλημένος και είχε όλη την ώρα τα παράξενα μάτια του με τις πυκνές μαύρες βλεφαρίδες καρφωμένα στο πρόσωπο του γιατρού Κρέιβεν.

«Θέλω να το ξεχάσω είπε τελικά. «Η Μαίρη με κάνει να το ξεχνάω. Γι' αυτό τη θέλω κοντά μου».

Ο γιατρός Κρέιβεν δεν έμοιαζε καθόλου χαρούμενος την ώρα που έβγαине από το δωμάτιο. Έριξε μια αινιγματική ματιά στο κοριτσάκι που καθόταν στο σκαμνί. Η Μαίρη είχε γίνει άκαμπτη και σιωπηλή από την ώρα που ο γιατρός είχε μπει στο δωμάτιο, κι αυτός δεν μπορούσε να καταλάβει τι της έβρισκε ο Κόλιν. Η αλήθεια ήταν πως το αγόρι φαινόταν πιο ευδιάθετο, σκέφτηκε ο γιατρός και αναστενάζοντας κάπως βαριά, βγήκε στον διάδρομο.

«Πάντα τους θέλουν να τρώω αυτά που εγώ δεν θέλω» είπε ο Κόλιν στη Μαίρη, καθώς η νοσοκόμα ακουμπούσε τον δίσκο με το τσάι δίπλα από τον καναπέ. «Βέβαια αν φας εσύ, θα φάω κι εγώ. Αυτά τα αχνιστά κεκάκια μοιάζουν καλά. Πες μου για τους Ινδούς πρίγκιπες».

ΔΕΚΑΤΟ ΠΕΜΠΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΤΟ ΧΤΙΣΙΜΟ ΤΗΣ ΦΩΛΙΑΣ

ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΑΚΟΜΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΒΡΟΧΗΣ Ο ΟΡΙΖΟΝΤΑΣ ΞΑΝΑΕΓΙΝΕ γαλάζιος και ο ήλιος έκαιγε. Παρότι η Αφέντρα η Μαίρη δεν είχε την ευκαιρία να δει ούτε τον Ντίκον ούτε τον μυστικό κήπο, πέρασε όμορφα τον καιρό της. Η εβδομάδα δεν της φάνηκε μεγάλη. Περνούσε κάποιες ώρες τη μέρα με τον Κόλιν στο δωμάτιό του κουβεντιάζοντας για Ινδούς πρίγκιπες ή για κήπους ή για τον Ντίκον και το χωριατόσπιτο στον χερσότοπο. Κοίταζαν τα υπέροχα βιβλία και τις ζωγραφιές, και κάποιες φορές διάβαζε στον Κόλιν, και άλλες πάλι της διάβαζε λιγάκι εκείνος. Όταν ο Κόλιν περνούσε καλά και ενδιαφερόταν για κάτι, η Μαίρη ένιωθε πως δεν έμοιαζε καθόλου ανήμπορος, παρεκτός που περνούσε τον καιρό του στον καναπέ και το πρόσωπό του ήταν άχρωμο.

«Είσαι τόσο πονηρή που και δεν ακούς, και κάνεις του κεφαλιού σου μέσα στη νύχτα» είπε κάποια στιγμή η κυρία Μέντλοκ. «Δεν μπορώ να πω πάντως πως δεν ήταν για καλό όλο αυτό. Από τότε που γίνατε φίλοι, ο Κόλιν δεν έχει ξεσπάσματα ούτε τον έχει πιάσει το υστερικό του. Η νοσοκόμα σκόπευε να υποβάλει παραίτηση, -τόσο που είχε μπουχτίσει-, λέει όμως πως δεν την νοιάζει πια τώρα που έχεις αναλάβει κι εσύ υπηρεσία». Αυτό το είπε γελώντας λίγο.

Όταν κουβέντιαζε με τον Κόλιν, η Μαίρη είχε προσπαθήσει να είναι προσεκτική με το θέμα του μυστικού κήπου. Είχε αρκετά πράγματα να τον ρωτήσει, κατάλαβε όμως πως καλό θα ήταν να τα μάθαινε ρωτώντας τον πλαγίως. Πρώτα πρώτα, καθώς άρχισε να τον συμπαθεί, θέλησε να βρει αν ήταν ο τύπος του αγοριού που θα μπορούσε να κρατήσει μυστικό. Δεν έμοιαζε καθόλου στον Ντίκον, ήταν όμως τόσο ολοφάνερα χαρούμενος με την ιδέα του κήπου που κανείς δεν γνώριζε, ώστε αυτό την έκανε να πιστεύει πως μπορεί και να τον εμπιστευόταν. Το δεύτερο πράγμα που ήθελε να βρει ήταν το εξής: αν ήταν άτομο εμπιστοσύνης, θα μπορούσε να τον πάει στον κήπο χωρίς να το μάθει κανείς; Ο σπουδαίος γιατρός είχε πει πως έπρεπε να βγαίνει στον καθαρό αέρα, και ο Κόλιν είχε πει πως δεν θα τον πείραζε να βρίσκεται στον καθαρό αέρα του μυστικού κήπου. Ίσως αν έπαιρνε πολύ καθαρό αέρα και γνώριζε τον Ντίκον και τον κοκκινολαίμη και έβλεπε τα πράγματα που μεγάλωναν, ίσως και να μην σκεφτόταν τόσο τον θάνατο. Η Μαίρη είχε κοιταχτεί στον καθρέφτη μερικές φορές τώρα τελευταία και είχε αντιληφθεί ότι φαινόταν εντελώς διαφορετική από τον καιρό που είχε πρωτοέρθει από την Ινδία. Έμοιαζε καλύτερη. Ακόμη και η Μάρθα είχε διαπιστώσει τη διαφορά.

«Ο αγέρας από τον χερσότοπο σα να σε έσιαξε» είχε πει. «Μήτε τόσο κιτριλιάρα μήτε τόσο κοκκαλιάρα είσαι πια. Ακόμα και τα μαλλιά σου δεν είναι πατικωμένα σαν τα άχυρα. Σαν να ζωντάνεψαν κάτι τις».

«Είναι που γίνομαι πιο δυνατή και γεμίζω. Σίγουρα θα γίνουν ακόμα καλύτερα» είπε η Μαίρη.

«Έτσι φαίνεται» είπε η Μάρθα και της έστρωσε τα μαλλιά γύρω από το πρόσωπό της. «Δεν είσαι κι άσχημη, και σαν να κοκκίνισαν και λίγο τα μάγουλά σου».

Αν οι κήποι κι ο καθαρός αέρας τής είχαν κάνει καλό, τότε μπορεί να έκαναν καλό και στον Κόλιν. Από την άλλη όμως, αν δεν του άρεσε να τον βλέπουν οι άνθρωποι, τότε ίσως και να μην ήθελε να δει τον Ντίκον.

«Γιατί θυμώνεις όταν σε κοιτάζουν;» τον ρώτησε μια μέρα.

«Ποτέ δεν μου άρεσε, ακόμα κι όταν ήμουν πολύ μικρός» της απάντησε. «Μετά, όταν με πήγαν σε εκείνο το παραθαλάσσιο μέρος και περνούσα τη μέρα μου ξαπλωμένος στην άμαξά μου, όσοι περνούσαν κοιτούσαν, και οι κυρίες σταματούσαν για να μιλήσουν με τη νοσοκόμα μου και μετά άρχιζαν να ψιθυρίζουν, και το ήξερα τότε πως έλεγαν πως δεν θα ζήσω για να μεγαλώσω. Και μετά κάποιες φορές οι κυρίες μού χάιδευαν το μάγουλο και έλεγαν “Καημένο παιδί!” Μια φορά, με το που με χάιδεψε μια κυρία, έβαλα τις τσιρίδες και της δάγκωσα το χέρι. Φοβήθηκε τόσο που το έβαλε στα πόδια».

«Θα νόμιζε πως λύσσαξες σαν τα σκυλιά» είπε η Μαίρη κάπως απαξιωτικά.

«Σκοτίστηκα τι νόμιζε!» είπε ο Κόλιν σμίγοντας τα φρύδια του.

«Αναρωτιέμαι, πώς και δεν τσίριξες και δεν με δάγκωσες όταν μπήκα στο δωμάτιό σου» είπε η Μαίρη. Και μετά ένα αχνό χαμόγελο φάνηκε στο πρόσωπό της.

«Νόμιζα πως ήσουν ή φάντασμα ή όνειρο» της απάντησε. «Δεν μπορείς να δαγκώσεις ένα φάντασμα ή κάτι που βλέπεις στον ύπνο σου, κι αν τσιρίξεις, πολύ που σκοτίστηκαν».

«Αν κάποιο άλλο αγόρι σε κοιτούσε, ούτε αυτό θα σου άρεσε;» ρώτησε διστακτικά η Μαίρη.

Ο Κόλιν έγειρε πίσω στα μαξιλάρια και σκέφτηκε σοβαρά.

«Είναι ένα αγόρι» είπε αρκετά αργά, σαν να σκεφτόταν προσεκτικά την κάθε λέξη, «είναι ένα αγόρι που νομίζω πως δεν θα με πείραζε. Είναι εκείνο το αγόρι που ξέρει πού μένουν οι αλεπούδες, ο Ντίκον».

«Είμαι σίγουρη πως δεν θα σε ένοιαζε να σε κοιτάζει» συμφώνησε και η Μαίρη.

«Αφού δεν πειράζει τα πουλιά και τα άλλα ζώα, ίσως να μην πρέπει να πειράζει κι εμένα» είπε καθώς το κλωθογύριζε ακόμα στο μυαλό του. «Ο Ντίκον είναι κάτι σαν γητευτής των ζώων, κι εγώ είμαι ένα ανθρώπινο ζώακι».

Και μετά έβαλε τα γέλια, και γέλασε κι η Μαίρη. Για την ακρίβεια, κι οι δυο τους ξεκαρδίστηκαν και βρήκαν την ιδέα ενός ανθρώπινου μικρού ζώου που κρυβόταν στην τρύπα του πολύ αστεία.

Αυτό που ένιωσε η Μαίρη μετά από όλα αυτά ήταν πως δεν υπήρχε λόγος να ανησυχεί για τον Ντίκον.

Το πρώτο πρωινό που ο ουρανός έγινε ξανά γαλανός, η Μαίρη ξύπνησε από νωρίς. Ο ήλιος τρύπωνε στο δωμάτιο από τις περσίδες και την έκανε να νιώσει τόση ευθυμία που πετάχτηκε από το κρεβάτι κι έτρεξε στο παράθυρο. Τράβηξε τις περσίδες και άνοιξε το παράθυρο και τότε ανάσανε τον μυρωδάτο καθαρό αέρα. Ο χερσότοπος είχε μια γαλαζωπή απόχρωση και όλος ο κόσμος έμοιαζε σαν να του είχε συμβεί Μαγεία. Εδώ κι εκεί ακουγόντουσαν απαλοί ήχοι σαν από φλογέρα, λες και ένα σμήνος πουλιά κούρδισαν τις φωνές τους για να ξεκινήσουν μια συναυλία. Η Μαίρη έβγαλε το χέρι της έξω από το παράθυρο να το δει ο ήλιος.

«Ζέστανε ο καιρός, ζέστανε!» είπε. «Θα κάνει τις πράσινες κορυφές να ξεπεταχτούν περισσότερο και τους βολβούς και τις ρίζες να παλεύουν με όλη τους τη δύναμη κάτω από τη γη».

Γονάτισε κι έγειρε στο παράθυρο όσο πιο πολύ μπορούσε παίρνοντας βαθιές ανάσες και ρουθουνίζοντας στον αέρα μέχρι που την έπιασαν τα γέλια καθώς θυμήθηκε τα λόγια της μητέρας του Ντίκον για την άκρη της μύτης του που τρεμούλιαζε σαν του λαγού.

«Θα είναι πολύ νωρίς μάλλον» είπε μοναχή της. «Τα συννεφάκια είναι ρόδινα. Ποτέ μου δεν είδα τέτοιο ουρανό. Κανένας δεν έχει ξυπνήσει ακόμη. Ούτε τα παιδιά των στάβλων δεν ακούω».

Μια ξαφνική σκέψη την έκανε να πεταχτεί όρθια.

«Δεν μπορώ να περιμένω άλλο. Θα πάω να δω τον κήπο!»

Είχε πια μάθει να ντύνεται μόνη της κι έβαλε τα ρούχα της μέσα σε πέντε λεπτά. Ήξερε πού ήταν ένα παραπόρτι που μπορούσε να ξεκλειδώσει και κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες μόνο με τις κάλτσες κι έβαλε τα παπούτσια της όταν έφτασε στον χολ. Έβγαλε την αλυσίδα και τον σύρτη και ξεκλείδωσε την πόρτα και όταν την άνοιξε, πετάχτηκε έξω με έναν πήδο και βρέθηκε στο χορτάρι, που φαινόταν να έχει πρασινίσει, κι ο ήλιος την έλουζε και την τύλιγαν ζεστές και γλυκές μυρωδιές και τιπιβίσματα και κελαηδήματα που ερχόντουσαν από τους θάμνους και τα δέντρα. Έσφιξε τα χέρια της γεμάτη χαρά και κοίταξε τον ουρανό, κι ήταν τόσο γαλανός και ροδαλός και λαμπερός και καθαρός και γεμάτος από το ανοιξιάτικο φως που η Μαίρη ένιωσε πως ήθελε κι αυτή να τραγουδήσει δυνατά και κατάλαβε γιατί οι τσίχλες και οι κοκκινολαίμηδες και οι κορυδαλλοί δεν μπορούσαν να κάνουν αλλιώς. Έτρεξε ανάμεσα στους θάμνους και τα μονοπάτια τραβώντας κατά τον μυστικό κήπο.

«Είναι όλα τόσο διαφορετικά πια» είπε. «Το χορτάρι είναι πιο πράσινο και οι κορυφούλες έχουν ξεμυτίσει παντού και ξεδιπλώνουν και τα ματάκια με τα φυλλαράκια σκάσανε μύτη κι αυτά. Σίγουρα ο Ντίκον θα έρθει το απόγευμα».

Η διαρκής ζεστή βροχή είχε κάνει το θαύμα της στα χλοερά παρτέρια που συνόρευαν με το μονοπάτι του πιο κοντινού τοίχου. Πραγματάκια ξεφύτρωναν και σπρώχνονταν γύρω από τις ρίζες των φυτών, και εδώ κι εκεί το μάτι σου μπορούσε να δει πορφυρές και κίτρινες τουφίτσες να ξετυλίγονται γύρω από τους μίσχους των κρόκων. Έξι μήνες πριν, η

Αφέντρα η Μαίρη ούτε που θα ενδιαφερόταν να δει πώς ξυπνούσε η φύση, τώρα όμως δεν της ξέφευγε το παραμικρό.

Όταν έφτασε εκεί που η πόρτα κρυβόταν κάτω από τον κισσό, αναπήδησε τρομαγμένη από έναν δυνατό ήχο. Ήταν το κρα-κρα του κορακιού και ερχόταν από την κορφή του τοίχου, και όταν η Μαίρη κοίταξε ψηλά, είδε πως καθόταν εκεί ένα μεγάλο πουλί με μαύρο και μπλε φτέρωμα και την παρατηρούσε προσεκτικά. Δεν είχε δει ποτέ της από τόσο κοντά κοράκι και ένιωσε κάπως νευρική, την επόμενη στιγμή όμως το κοράκι άπλωσε τα φτερά του και πέταξε πιο μακριά στη μέσα μεριά του κήπου. Η Μαίρη είχε την ελπίδα πως το κοράκι δεν θα έμενε εκεί μέσα και άνοιξε την πόρτα ενώ αναρωτιόταν αν τελικά θα έμενε ή όχι. Όταν πια μπήκε στον κήπο, είδε πως το κοράκι μάλλον σκόπευε να μείνει εκεί μέσα, γιατί είχε στρατοπεδεύσει σε μια χαμηλή μηλιά, και κάτω από το δεντράκι ήταν ξαπλωμένο ένα μικρό κοκκινωπό ζώακι με μια φουντωτή ουρά. Και τα δυο τους παρακολουθούσαν το γυρτό σώμα και το κόκκινο κεφάλι του Ντίκον, που γονατιστός στο χώμα δούλευε με πάθος.

Η Μαίρη έτρεξε στη μεριά του.

«Α, Ντίκον! Ντίκον!» φώναξε. «Πώς κατάφερες να έρθεις τόσο νωρίς; Πώς; Μόλις που βγήκε ο ήλιος!»

Ο Ντίκον σηκώθηκε γελώντας, και το πρόσωπό του είχε μια λάμψη και τα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα. Τα μάτια του ήταν σαν ένα κομμάτι ουρανού.

«Μπα! Σηκώθηκα πολύ πριν από το ξημέρωμα. Πώς να έμενα στο κρεβάτι! Όλα τα καλά ξεκινάνε πρωί-πρωί να δουλεύουν, να κελαηδάνε, να σκαλίζουν το χώμα, να χτίζουν φωλιές, να μυρίζουν ολόγυρα. Οπότε θα βγεις, δεν θα μείνεις ξαπλωμένος. Όταν ο ήλιος έσκασε μύτη, όλος ο χερσότοπος τρελάθηκε από τη χαρά του, κι εγώ ήμουν ανάμεσα στα ρείκια και έτρεχα σαν τον τρελό φωνάζοντας και τραγουδώντας. Κι ήρθα κατευθείαν εδώ. Αφού ο κήπος περίμενε!»

Η Μαίρη έβαλε τα χέρια της στο στήθος ανασαίνοντας λαχανιασμένη, σαν να ήταν αυτή που είχε τρέξει.

«Α, Ντίκον, Ντίκον! Είμαι τόσο χαρούμενη που μόλις που μπορώ να ανασάνω!»

Βλέποντάς τον να μιλά στο ξένο κορίτσι, το μικρόσωμο ζωάκι με τη φουντωτή ουρά σηκώθηκε από τη θέση του κάτω από το δέντρο και πλησίασε τον Ντίκον, και το κοράκι, κρίζοντας μια φορά, πέταξε από το κλαδί του και ήρθε και κάθισε στον ώμο του αγοριού.

«Αυτό είναι το αλεπουδάκι» είπε ο Ντίκον χαϊδεύοντας το κοκκινωπό κεφαλάκι του ζώου. «Το όνομά του είναι Καπετάνιος. Κι αυτός εδώ είναι ο Καπνιάς. Ο Καπνιάς πέταγε από πάνω μου σε όλον τον χερσότοπο κι ο Καπετάνιος έτρεχε ξοπίσω μου σαν να τον κυνηγούσαν κυνηγόσκυλα. Και οι δυο τους ένιωθαν ό,τι κι εγώ».

Κανένα από τα δύο πλάσματα δεν έδειξε να φοβάται τη Μαίρη. Όταν ο Ντίκον άρχισε να τριγυρίζει στον κήπο, ο Καπνιάς έμεινε στον ώμο του και ο Καπετάνιος ακολουθούσε ήσυχα από δίπλα του.

«Δες εδώ!» είπε ο Ντίκον. «Κοίτα αυτά που ξεφύτρωσαν εδώ, κι εδώ, κι εκεί! Α, κοίτα αυτά εδώ πέρα!»

Γονάτισε, και η Μαίρη τον μιμήθηκε. Είχαν βρει μian ολόκληρη συστάδα από κρόκους, που ξετύλιγαν τα πορφυρά, πορτοκαλί και χρυσά τους πέταλα. Η Μαίρη έσκυψε από πάνω τους και τους έδινε φιλιά.

«Ποτέ δεν φιλάς έναν άνθρωπο έτσι» είπε όταν σήκωσε το κεφάλι της. «Τα λουλούδια είναι τόσο διαφορετικά».

Ο Ντίκον χαμογέλασε, αν και δεν την πολυκατάλαβε.

«Μπα! Έτσι φιλάω τη μητέρα μου όταν έρχομαι από τον χερσότοπο κι έχω λείψει ολημερίς και τη βλέπω να περιμένει στην πόρτα κάτω από τον ήλιο και να μοιάζει τόσο χαρούμενη κι άνετη».

Έτρεξαν από τη μια στην άλλη μεριά του κήπου και βρήκαν τόσα θαυμαστά πράγματα που με το ζόρι κρατιόντουσαν να μη φωνάζουν αλλά να ψιθυρίζουν ή να μιλάνε χαμηλόφωνα. Ο Ντίκον τής έδειξε τα φουσκωμένα ματάκια στα κλαδιά των τριανταφυλλιών που πιο πριν φαίνονταν ξερές. Της έδειξε δέκα χιλιάδες πράσινες μυτούλες που ξεπετάγονταν μέσα από τα βρύα. Κι οι δυο τους έσκυβαν κάθε τόσο και μύριζαν τη ζεστή ανοιξιάρικη γη. Κι έσκαβαν και ξερίζωναν αγριόχορτα και σιγογελούσαν εκστατικά, μέχρι που τα μαλλιά της Αφέντρας της Μαίρης ανακατεύτηκαν τόσο όσο του Ντίκον και τα μάγουλά της κοκκίνισαν σχεδόν σαν τα δικά του.

Εκείνο το πρωινό ο κήπος ήταν γεμάτος με όλες τις χαρές του κόσμου και μέσα σε όλα τα υπέροχα, ήρθε και το πιο υπέροχο από όλα. Στα ξαφνικά κάτι πέταξε σαν τη σφαίρα από τη μεριά του τοίχου και προσγειώθηκε σε μια κοντινή γωνιά, κι είδαν τη λάμψη ενός κοκκινολαίμη που κάτι κρεμόταν από το ράμφος του.

«Στάκα ακίνητη» της ψιθύρισε ο Ντίκον στη βαριά διάλεκτό του. «Μη βγάλεις κιχ. Το ξέρα εγώ πως γύρευε ταίρι τελευταία που τον είδα. Είναι ο κοκκινολαίμης του Μπεν Γουέδερσταφ. Χτίζει τη φωλιά του. Θα μείνει εδώ πέρα, αν δεν τον τρομάξουμε».

Κάθισαν στο γρασίδι κι έμειναν ακίνητοι.

«Δεν κάνει να δείχνουμε πως τον κατασκοπεύουμε» είπε ο Ντίκον. «Δε θα μας ξανάδινε σημασία αν έπαιρνε χαμπάρι πως χώνουμε τη μύτη μας στις δουλειές του. Μέχρι να τελειώσει το χτίσιμο θα είναι διαφορετικός. Στήνει το σπιτικό του. Θα είναι πιο ντροπαλός και θα τρομάζει πιο εύκολα. Δεν έχει καιρό για επισκέψεις και κουτσομπολιά τώρα. Τώρα εμείς πρέπει να μείνουμε ακίνητοι σαν να είμαστε ένα με το γρασίδι, τα δέντρα και τους θάμνους. Μετά, όταν συνηθίσει που είμαστε εδώ, θα του τερετίσω κάτι λίγο και θα καταλάβει πως δεν θέλουμε να τον ενοχλήσουμε».

Η Αφέντρα η Μαίρη δεν ήταν καθόλου σίγουρη πως ήξερε πώς να καταφέρει να γίνει ένα με το γρασίδι, τα δέντρα και τους θάμνους. Ο Ντίκον όμως το είπε σαν να ήταν το πιο απλό και φυσιολογικό πράγμα στον κόσμο, κι ένιωσε πως του ήταν πολύ εύκολο να το κάνει. Και πράγματι, για λίγα λεπτά τον παρατήρησε προσεκτικά, ενώ αναρωτιόταν αν ήταν ποτέ δυνατόν το αγόρι να πρασινίσει έτσι απλά και να βγάλει κλαδιά και φύλλα. Εκείνος όμως καθόταν απλά εντελώς ακίνητος, κι όταν μίλησε η φωνή του ήταν τόσο σιγανή και απαλή που η Μαίρη παραξενεύτηκε πώς κατάφερε να τον ακούσει.

«Το χτίσιμο της φωλιάς γίνεται την άνοιξη» της είπε. «Βάζω στοίχημα πως κάθε άνοιξη γίνεται το ίδιο, από τότε που φτιάχτηκε ο κόσμος. Τα πουλιά και τα ζώα έχουν δικό τους τρόπο να σκέφτονται, και οι άνθρωποι είναι καλό να μην ανακατεύονται. Την άνοιξη είναι πιο εύκολο να τα χάσεις από φίλους αν είσαι περίεργος».

«Αφού μιλάμε γι' αυτόν, δεν μπορώ να μη τον κοιτάζω» είπε η Μαίρη όσο πιο χαμηλόφωνα μπορούσε. «Πρέπει να μιλήσουμε για κάτι άλλο. Θέλω να σου πω κάτι».

«Κι αυτουνού θα του αρέσει να μιλήσουμε για κάτι άλλο» είπε ο Ντίκον. «Τι θέλεις να μου πεις;»

«Να... ξέρεις για τον Κόλιν;» ψιθύρισε.

Γύρισε το κεφάλι του και την κοίταξε.

«Τι ξέρεις για λόγου του;» τη ρώτησε.

«Τον είδα. Πήγαινα και του μιλούσα κάθε μέρα όλη αυτή την εβδομάδα. Θέλει να πηγαίνω να τον βλέπω. Λέει πως τον κάνω να ξεχνάει πως είναι άρρωστος και πεθαίνει» απάντησε η Μαίρη.

Ο Ντίκον, με το που καταλάγιασε η έκπληξη στο πρόσωπό του, φάνηκε ανακουφισμένος.

«Χαίρομαι» είπε με ζέση. «Πολύ το χαίρομαι. Με κάνει να νιώθω καλύτερα. Ήξερα πως δεν έπρεπε να μιλήσω για κείνον και δεν μου αρέσει να κρύβω πράγματα».

«Δεν σου αρέσει που κρατάς μυστικό τον κήπο;» είπε η Μαίρη.

«Ποτέ δε θα το πω σε κανέναν» της απάντησε. «Λέω όμως στη μητέρα μου: “Μητέρα, έχω ένα μυστικό που πρέπει να κρατήσω. Δεν είναι κάτι κακό, το ξέρεις. Δεν είναι κακό, όπως δεν είναι κακό το να μη λες πού έχει τη φωλιά του ένα πουλί. Δεν σε πειράζει, έτσι;”»

Στη Μαίρη άρεσε να ακούει για τη μητέρα.

«Και τι σου είπε;» ρώτησε, γιατί πολύ ήθελε να μάθει.

Ο Ντίκον χαμογέλασε καλοσυνάτα.

«Αυτό που θα περίμενες να ακούσεις. Μου χάιδεψε το κεφάλι, γέλασε και λέει: “Α, αγόρι μου, έχε όσα μυστικά θέλεις. Σε ξέρω δώδεκα χρόνια”».

«Από πού έμαθες για τον Κόλιν;» ρώτησε η Μαίρη.

«Όποιος ξέρει για τον Αφέντη Κρέιβεν, ξέρει πως έχει κι ένα αγοράκι που είναι σακάτικο και ξέρει πως στον Αφέντη τον Κρέιβεν δεν αρέσει να το κουβεντιάζουν. Ο κόσμος τον λυπάται τον Αφέντη τον Κρέιβεν, γιατί η κυρία Κρέιβεν ήταν τόσο όμορφη κυρία, και αγαπιόντουσαν οι δυο τους. Η κυρία Μέντλοκ κάνει μια στάση στο σπιτικό μας όποτε πάει στο Θουέιτ και δεν την πειράζει να μιλάει με τη μητέρα μπροστά μας, γιατί ξέρει πως μπορεί να μας εμπιστευτεί. Πώς κι έμαθες για τον Κόλιν; Η Μάρθα ήταν πολύ φορτωμένη την τελευταία φορά που ήρθε σπίτι. Είπε πως τον άκουσε που ήταν ανήσυχος και πως της έκανε ερωτήσεις και πως αυτή δεν ήξερε τι να του απαντήσει».

Η Μαίρη τού είπε την ιστορία της για τότε που ο αέρας λυσσομανούσε τα μεσάνυχτα και την είχε ξυπνήσει, και για τους απόμακρους ήχους μιας φωνής όλο παράπονο, που την έκανε να πάρει ένα κερί και να τριγυρίζει στους σκοτεινούς διαδρόμους, και που

έφτασε να ανοίξει την πόρτα που έβγαζε σε ένα δωμάτιο με χαμηλό φως, κι είχε εκεί ένα κρεβάτι με τέσσερις κολώνες. Όταν περιέγραψε το μικρό ωχρό πρόσωπο με τα παράξενα μάτια και τις πυκνές μαύρες βλεφαρίδες, ο Ντίκον κούνησε το κεφάλι του.

«Έχει τα ίδια μάτια με τη μητέρα του, μοναχά που εκείνης γελούσαν συνέχεια, έτσι λένε» της είπε. «Λένε πως ο κύριος Κρέιβεν δεν αντέχει να τον βλέπει όταν είναι ξύπνιος, κι αυτό γιατί τα μάτια του είναι τόσο ίδια με της μητέρας του αλλά δείχνουν τόσο διαφορετικά στο μίζερό του πρόσωπο».

«Νομίζεις πως ο πατέρας του θέλει να πεθάνει;» ψιθύρισε η Μαίρη.

«Όχι, θα ευχόταν όμως να μην είχε γεννηθεί ποτέ. Η μητέρα λέει πως αυτό είναι ό,τι χειρότερο για ένα παιδί. Αυτός που νιώθει πως δεν τον θέλουν, δεν έχει προκοπή. Ο Αφέντης ο Κρέιβεν μπορεί να αγοράσει με τα λεφτά του ό,τι θα γύρευε το καημένο το παιδί, από την άλλη όμως προτιμάει να ξεχνάει πως υπάρχει. Και το κάνει, γιατί φοβάται πως θα έρθει μια μέρα που το παιδί θα μεγαλώσει κι αυτός θα το κοιτάξει και θα δει πως έγινε καμπούρης».

«Κι ο Κόλιν το ίδιο φοβάται και μάλιστα τόσο που δεν θέλει να σηκωθεί από το κρεβάτι» είπε η Μαίρη. «Λέει πως πάντα του σκέφτεται πως, αν νιώσει να βγαίνει κανένα εξόγκωμα, θα τρελαθεί και θα βάλει τις φωνές και δεν θα σταματάει».

«Α, μα δεν πρέπει να κάθεται και να σκέφτεται τέτοια πράγματα» είπε ο Ντίκον. «Ποιο παιδί μπορεί να γίνει καλά αν σκέφτεται τέτοια;»

Η αλεπού ήταν ξαπλωμένη στο γρασίδι κοντά του και πότε πότε τον κοιτούσε ζητώντας χάδια, κι ο Ντίκον έσκυβε και της έτριβε απαλά τον λαιμό και μετά έμενε σιωπηλός για λίγο και σκεφτόταν. Κάποια στιγμή σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε ολόγυρά του τον κήπο.

«Όταν πρωτοήρθαμε εδώ» είπε «όλα ήταν γκρίζα. Κοίταξε γύρω σου τώρα και πες μου αν έχει διαφορά».

Η Μαίρη κοίταξε και σαν να της πιάστηκε η ανάσα.

«Πωπω!» φώναξε. «Ο γκρίζος τοίχος αλλάζει. Μοιάζει λες και μια πράσινη ομίχλη σέρνεται επάνω του. Μοιάζει σαν ένα διάφανο πράσινο πέπλο».

«Έτσι είναι» είπε ο Ντίκον. «Κι όλο και θα πρασινίζει, μέχρι που το γκρίζο θα εξαφανιστεί. Μαντεύεις τι σκεφτόμουνα;»

«Κάτι καλό» είπε πρόθυμα η Μαίρη. «Μάλλον κάτι για τον Κόλιν».

«Σκεφτόμουν πως αν ερχόταν εδώ, δεν θα ασχολιόταν όλη την ώρα με το αν θα να φύτευε κάτι στην πλάτη του. Θα έψαχνε τα μπουμπούκια στις τριανταφυλλιές και μάλλον θα του έκανε καλό» εξήγησε ο Ντίκον. «Αναρωτιέμαι αν θα μπορούσαμε να τον κάνουμε να έρθει μέχρι εδώ και να κάτσει κάτω από τα δέντρα με το καρότσι του».

«Αυτό αναρωτιόμουν κι εγώ. Κάθε φορά που μιλούσαμε, αυτό σκεφτόμουν» είπε η Μαίρη. «Αναρωτιόμουν αν θα μπορούσε να κρατήσει μυστικό και αν θα καταφέρναμε να τον φέρουμε εδώ χωρίς να μας δει κανείς. Σκέφτηκα πως ίσως και να μπορούσες εσύ να σπρώξεις το καροτσάκι του. Ο γιατρός είπε πως πρέπει να πάρει καθαρό αέρα, κι αν ο Κόλιν θέλει να τον βγάλουμε έξω, κανένας δεν θα τολμήσει να τον παρακούσει. Αν οι άλλοι του πουν να βγει, δεν θα τους κάνει το χατίρι, κι ίσως πάλι κι εκείνοι να θέλουν να βγει μαζί μας. Θα μπορούσε να διατάξει τους κηπουρούς να φύγουν, για να μην το καταλάβουν πως βγαίνει έξω».

Ο Ντίκον σκεφτόταν στα σοβαρά ενώ έξιχνε τη ράχη του Καπετάνιου.

«Σίγουρα θα του κάνει καλό» είπε. «Εμείς δεν σκεφτόμαστε πως θα ήταν καλύτερα να μην είχε γεννηθεί. Εμείς θα είμαστε δύο παιδιά που βλέπουν έναν κήπο να μεγαλώνει, κι αυτός θα είναι άλλο ένα παιδί. Δύο

αγόρια κι ένα κορίτσι που κοιτάζουν την άνοιξη. Στο υπογράφων πως θα είναι καλύτερο κι από συνταγή γιατρού».

«Είναι τόσο καιρό στο κρεβάτι κλεισμένος στο δωμάτιό του και φοβάται τόσο πολύ για την πλάτη του, που έγινε παράξενος» είπε η Μαίρη. «Έχει μάθει πολλά μέσα από τα βιβλία του, αλλά δεν ξέρει τίποτα άλλο. Λέει ότι ήταν πολύ άρρωστος για να ασχοληθεί με τα πράγματα γύρω του και ότι δεν του αρέσει να βγαίνει έξω και ότι δεν του αρέσουν οι κήποι και οι κηπουροί. Του αρέσει όμως να ακούει για αυτόν εδώ τον κήπο, γιατί είναι μυστικό. Δεν τόλμησα να του πω πολλά πράγματα, είπε όμως πως ήθελε να τον δει».

«Θα τον φέρουμε εδώ κάποια στιγμή, αυτό είναι σίγουρο» είπε ο Ντίκον. «Μια χαρά θα έσπρωχνα το καροτσάκι του. Παρατήρησες πώς δουλεύει ο κοκκινολαίμης με το ταίρι του όση ώρα καθόμαστε εδώ; Κοίτα τον πώς έχει κουρνιαστεί σε κείνο το κλαδί κι αναρωτιέται πού είναι καλύτερα να βάλει το κλαδάκι που έχει στο ράμφος του».

Ο Ντίκον έκανε ένα χαμηλό σφύριγμα, και ο κοκκινολαίμης γύρισε το κεφάλι του και τον κοίταξε εξεταστικά κρατώντας ακόμη το κλαδάκι στο ράμφος του. Ο Ντίκον τού μίλησε όπως έκανε κι ο Μπεν Γουέδερσταφ, αλλά το ύφος του Ντίκον ήταν σαν να συμβούλευε φιλικά το πουλί.

«Όπου κι αν το βάλεις, καλά θα είναι» είπε. «Ακόμα δεν είχες σκάσει από το αυγό κι ήξερες πώς να φτιάξεις φωλιά. Άντε, προχώρα τη δουλειά σου. Δεν έχεις καιρό για χάσιμο».

«Αχ! Πώς μ' αρέσει να σε ακούω να του μιλάς!» είπε η Μαίρη γελώντας χαρούμενη. «Ο Μπεν Γουέδερσταφ τον μαλώνει και τον κοροϊδεύει, κι αυτός χοροπηδάει και κοιτάζει λες κι έχει καταλάβει τα πάντα, και ξέρω πως του αρέσει. Ο Μπεν Γουέδερσταφ λέει πως είναι τόσο φαντασμένος που καλύτερα θα το είχε να του πετάνε πέτρες παρά να μην του δίνουν σημασία».

Ο Ντίκον γέλασε κι αυτός και συνέχισε:

«Ξέρεις πως δεν θα σου γίνουμε μπελάς» είπε στον κοκκινολαίμη. «Σα να είμαστε κι εμείς ζούδια, ένα πράμα. Σα να φτιάχνουμε κι εμείς φωλιά. Κοίτα μη μας μαρτυρήσεις»

Και παρόλο που ο κοκκινολαίμης δεν απάντησε, γιατί είχε απασχολημένο το ράμφος του, η Μαίρη κατάλαβε πως όταν πέταξε στη γωνιά του με το κλαδάκι του, η σοβαρή ματιά του σήμαινε πως δεν θα αποκάλυπτε το μυστικό τους με τίποτα.

ΔΕΚΑΤΟ ΕΚΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

«ΜΕ ΤΙΠΟΤΑ!» ΕΙΠΕ Η ΜΑΙΡΗ

ΕΙΧΑΝ ΠΟΛΛΑ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ και η Μαίρη άργησε να γυρίσει στο σπίτι. Και μετά, είχε τέτοια βιασύνη να επιστρέψει στη δουλειά της που μόλις που θυμήθηκε τον Κόλιν την τελευταία στιγμή.

«Πες στον Κόλιν πως δεν μπορώ να πάω να τον δω προς το παρόν. Έχω πολλή δουλειά στον κήπο» είπε στη Μάρθα.

Η Μάρθα πήρε ένα κάπως φοβισμένο ύφος.

«Α, δεσποινίς Μαίρη, μπορεί να ξινίσει τα μούτρα άμα του το πω».

Η Μαίρη όμως δεν φοβόταν τον Κόλιν όπως έκαναν οι άλλοι και δεν ήξερε τι πάει να πει αυτοθυσία.

«Πρέπει να φύγω, με περιμένει ο Ντίκον» είπε κι έφυγε τρέχοντας.

Το απόγευμα ήταν ακόμη πιο όμορφο και πολυάσχολο από το πρωινό. Είχαν ξεριζώσει σχεδόν όλα τα αγριόχορτα από τον κήπο και είχαν κλαδέψει και σκαλίσει σχεδόν όλες τις τριανταφυλλιές και τα δέντρα. Ο Ντίκον είχε φέρει το δικό του φτυάρι και είχε δείξει στη Μαίρη πώς να χρησιμοποιεί όλα τα εργαλεία της, κι έτσι παρόλο που το όμορφο ατίθασο μέρος δεν θα γινόταν ποτέ “κήπος κηπουρού”, προτού

περάσει η άνοιξη θα μεταμορφωνόταν σε μια ζούγκλα γεμάτη λουλούδια και δέντρα που μεγάλωναν.

«Οι μηλιές και οι κερασιές θα γεμίσουν μπουμπούκια» είπε ο Ντίκον δουλεύοντας με όρεξη. «Και εκεί στον τοίχο θα είναι ροδακινιές και δαμασκηνιές, και το χορτάρι θα είναι σαν χαλί από λουλούδια».

Το αλεπουδάκι και το κοράκι ήταν τόσο χαρούμενα και απασχολημένα όσο και τα παιδιά, και ο κοκκινολαίμης και το ταίρι του πετούσαν από δω κι από κει σαν μικροσκοπικές αστραπές. Κάπου κάπου το κοράκι άνοιγε τα μαύρα φτερά του και πετούσε μακριά στις κορυφές των δέντρων του πάρκου. Και πάλι ξαναγύριζε και κούρνιαζε δίπλα στον Ντίκον και έκραζε σαν να διαλαλούσε τις περιπέτειές του, κι ο Ντίκον τού μιλούσε όπως έκανε με τον κοκκινολαίμη. Κάποια στιγμή που ο Ντίκον ήταν τόσο απασχολημένος που δεν του απάντησε αμέσως, ο Καπνιάς πέταξε στους ώμους του και τσίμπησε απαλά το αυτί του με το μακρύ του ράμφος. Όταν η Μαίρη θέλησε να ξεκουραστεί για λίγο, ο Ντίκον κάθισε μαζί της κάτω από ένα δέντρο και μια φορά έβγαλε τη φλογέρα από την τσέπη του και έπαιξε έναν παράξενο γλυκό σκοπό, και δύο σκίουροι φάνηκαν πάνω στον τοίχο και κοιτούσαν κι είχαν στήσει αυτί.

«Ώς να φαίνεσαι πιο δυνατή από τα πριν» είπε ο Ντίκον καθώς κοιτούσε τη Μαίρη που έσκαβε. «Ώς σίγουρα, φαίνεσαι διαφορετική».

Η Μαίρη έλαμπε από την άσκηση κι από την καλή διάθεση.

«Μέρα με τη μέρα παχαίνω περισσότερο» είπε ενθουσιασμένη. «Η κυρία Μέντλοκ θα πρέπει να μου αγοράσει μεγαλύτερα φορέματα. Η Μάρθα λέει πως τα μαλλιά μου πυκνώνουν. Δεν είναι τόσο λεπτά και άχαρα».

Ο ήλιος άρχιζε να δύει και να στέλνει χρυσαφίες ακτίνες που περνούσαν μέσα από τα δέντρα καθώς τα δυο παιδιά αποχωρίστηκαν.

«Θα κάνει καλό καιρό αύριο» είπε ο Ντίκον. «Θα έχω πιάσει δουλειά με το ξημέρωμα».

«Κι εγώ» είπε η Μαίρη.

Έτρεξε μέχρι το σπίτι όσο πιο γρήγορα την πήγαιναν τα πόδια της. Ήθελε να πει στον Κόλιν για το αλεπουδάκι του Ντίκον και για το κοράκι και για την ομορφιά που σκόρπιζε γύρω ο ανοιξιάτικος καιρός. Ήταν σίγουρη πως θα του άρεσε να τα μάθει όλα αυτά. Κι έτσι δεν το βρήκε και πολύ ευχάριστο όταν, ανοίγοντας την πόρτα του δωματίου της, είδε τη Μάρθα να την περιμένει με το πρόσωπό της μέσα στη στενοχώρια.

«Τι συμβαίνει;» τη ρώτησε. «Τι απάντησε ο Κόλιν όταν του είπες πως δεν μπορούσα να πάω να τον δω;»

«Αχ!» έκανε η Μάρθα. «Μακάρι να είχες πάει. Μόνο που δεν τον έπιασε ξανά η ζοχάδα του. Μου έφαγε όλο το απόγευμα να τον κάνω καλά. Όλο το ρολόι κοιτούσε».

Η Μαίρη δάγκωσε τα χείλη της. Όπως και ο Κόλιν, έτσι κι αυτή δεν ήταν συνηθισμένη να νοιάζεται για τους άλλους και δεν έβλεπε το λόγο που ένα κακομαθημένο παιδί θα έπρεπε να γίνει εμπόδιο σε κάτι που της άρεσε να κάνει περισσότερο από καθετί. Δεν ήξερε το παραμικρό για το πόσο αξιοθρήνητοι ήταν οι άνθρωποι που ήταν αδιάθετοι και νευρικοί και που δεν ήξεραν να δαμάσουν τον θυμό τους και να μην κάνουν και τους άλλους να νιώθουν αδιάθετοι και νευρικοί. Όταν την έπιανε πονοκέφαλος στην Ινδία, έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της για να πιάσει και όλους τους υπόλοιπους πονοκέφαλος ή κάτι εξίσου άσχημο. Και το θεωρούσε απόλυτα δικαιολογημένο. Φυσικά όμως τώρα ένιωθε πως ο Κόλιν δεν ήταν καθόλου σωστός.

Ο Κόλιν δεν ήταν στον καναπέ του όταν η Μαίρη πήγε στο δωμάτιό του. Ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του και ούτε που γύρισε το κεφάλι

του όταν εκείνη μπήκε μέσα. Αυτό δεν ήταν καθόλου καλό ξεκίνημα και η Μαίρη τον πλησίασε ξινισμένη.

«Γιατί δεν σηκώθηκες;» του είπε.

«Σηκώθηκα το πρωί νομίζοντας πως θα ερχόσουν» απάντησε χωρίς να την κοιτάξει. «Τους έβαλα να με ξαναπάνε στο κρεβάτι μου το απόγευμα. Πονούσε η πλάτη μου και το κεφάλι μου, και ήμουν κουρασμένος. Γιατί δεν ήρθες;»

«Δούλευα στον κήπο με τον Ντίκον» είπε η Μαίρη.

Ο Κόλιν μούτρωσε και καταδέχτηκε να την κοιτάξει.

«Δεν θα επιτρέψω σε αυτό το αγόρι να έρχεται και να σε κάνει να κάθεσαι μαζί του αντί να έρχεσαι και να μιλάς με εμένα» της είπε.

Τη Μαίρη την έπιασαν τα νεύρα της. Μπορούσε να το κάνει χωρίς να πει το παραμικρό. Απλά ξίνιζε τα μούτρα και μουλάρωνε και ούτε που την ένοιαζε τι θα γινόταν μετά.

«Αν διώξεις τον Ντίκον, δεν θα ξανάρθω ποτέ στο δωμάτιό σου!» του απάντησε απότομα.

«Άμα το θέλω, θα έρθεις» είπε ο Κόλιν.

«Με τίποτα!» είπε η Μαίρη.

«Θα σε κάνω να έρθεις» είπε ο Κόλιν. «Θα βάλω να σε φέρουν με το ζόρι».

«Για να τολμήσουν, κύριε Μαχαραγιά!» είπε άγρια η Μαίρη. «Μπορούν να με φέρουν με το ζόρι, δεν μπορούν όμως και να με κάνουν να μιλήσω. Θα κάθομαι και θα τρίζω τα δόντια μου και δεν θα σου πω το παραμικρό. Ούτε που θα σε κοιτάξω. Θα κοιτάζω το πάτωμα!»

Καθώς κοιτούσαν έντονα ο ένας τον άλλον, μια χαρά ταίρι ήταν και οι δυο τους. Αν ήταν τίποτα αλανάκια, θα έστηναν καλή

κλοτσοπατινάδα. Όπως είχαν τα πράγματα, έκαναν το καλύτερο που μπορούσαν.

«Είσαι εγώιστρια!» φώναξε ο Κόλιν.

«Μπα, κι εσύ τι είσαι;» ανταπόδωσε η Μαίρη. « Οι εγωιστές το λένε πάντα αυτό. Όποιος δεν κάνει αυτό που θέλουν, είναι εγωιστής. Εσύ είσαι περισσότερο εγωιστής από εμένα. Είσαι ο πιο εγωιστής από όλα τα αγόρια».

«Δεν είμαι!» ξέσπασε ο Κόλιν. «Δεν είμαι τόσο εγωιστής όσο ο καλός σου ο Ντίκον! Σε κρατάει να παίζετε στις βρωμιές ενώ εγώ είμαι μόνος μου. Είναι εγωιστής, άμα σου αρέσει!»

Τα μάτια της Μαίρης πέταξαν σπίθες.

«Είναι καλύτερος από όλα τα άλλα αγόρια!» είπε. «Είναι... είναι σαν άγγελος!» Έμοιαζε λίγο ανόητο έτσι όπως το είπε, δεν την ένοιαζε όμως.

«Καλός άγγελος!» Ο Κόλιν κάγχασε. «Ένα χωριατόπαιδο σαν όλα τα άλλα είναι, από τη μεριά του χερσότοπου!»

«Καλύτερος από έναν συνηθισμένο Μαχαραγιά! Χίλιες φορές καλύτερος» ανταπάντησε η Μαίρη.

Μια και ήταν η πιο δυνατή από τους δυο τους, άρχισε να παίρνει το πάνω χέρι. Η αλήθεια ήταν πως ο Κόλιν δεν είχε ποτέ του λογομαχήσει με κάποιον στα δικά του μέτρα και, όπως και να το πούμε, καλό του έκανε, παρότι ούτε εκείνος ούτε η Μαίρη το είχαν πάρει χαμπάρι. Το αγόρι γύρισε το κεφάλι του κατά το μαξιλάρι, έκλεισε τα μάτια κι ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό του. Άρχισε να νιώθει αξιολύπητα και στενοχωριόταν για τον εαυτό του, όχι για κανέναν άλλον.

«Δεν είμαι τόσο εγωιστής όσο εσύ, γιατί εγώ είμαι πάντα άρρωστος, και σίγουρα κάποιο εξόγκωμα θα έχει βγει στην πλάτη μου» είπε. «Κι εξάλλου θα πεθάνω».

«Δεν θα πεθάνεις!» τον κόντραρε ασυγκίνητη η Μαίρη.

Ο Κόλιν άνοιξε διάπλάτα τα μάτια αγανακτισμένος. Ούτε που είχε ξανακούσει να του λένε κάτι τέτοιο μέχρι εκείνη τη στιγμή. Κι ήταν έξαλλος μα και λίγο ευχαριστημένος, αν κάποιος μπορούσε να νιώθει και τα δυο συναισθήματα ταυτόχρονα.

«Δεν θα πεθάνω;» τσίριξε. «Θα πεθάνω! Το ξέρεις πως θα πεθάνω! Όλοι το λένε».

«Δεν το πιστεύω!» έκανε στριφνά η Μαίρη. «Το λες για να σε λυπούνται. Νομίζω πως το καμαρώνεις κιόλας. Δεν το πιστεύω! Αν ήσουν καλό παιδί, μπορεί και να ήταν αλήθεια, όμως είσαι πολύ κακός!»

Παρά την ασθενική πλάτη του, ο Κόλιν ανασηκώθηκε στο κρεβάτι του γεμάτος δίκαιη οργή.

«Να φύγεις από το δωμάτιο!» φώναξε κι έπιασε το μαξιλάρι και το πέταξε κατά τη μεριά της. Δεν ήταν τόσο δυνατός ώστε να το πετάξει μακριά, κι έτσι έπεσε στα πόδια της, όμως το πρόσωπο της Μαίρης μπλάβιασε.

«Φεύγω» είπε. «Κι ούτε που πρόκειται να ξανάρθω!»

Πήγε μέχρι την πόρτα και όταν την έφτασε, γύρισε ξανά προς τη μεριά του και είπε:

«Είχα να σου πω ένα σωρό όμορφα πράγματα. Ο Ντίκον έφερε μαζί του την αλεπού του και το κοράκι του και σκόπευα να σου μιλήσω για όλα αυτά. Τώρα δεν θα σου πω τίποτα!»

Βγήκε αποφασιστικά και έκλεισε την πόρτα ξοπίσω της κι εκεί, προς μεγάλη της έκπληξη, βρήκε την εκπαιδευμένη νοσοκόμα να στέκεται σαν να τα είχε ακούσει όλα, και το πιο περίεργο ήταν ότι γελούσε. Ήταν μια μεγαλόσωμη ομορφογυναίκα που δεν της ταίριαζε καθόλου η δουλειά της, αφού ούτε τους ανάπηρους μπορούσε να αντέξει και όλο και έβρισκε δικαιολογίες για να αφήνει τον Κόλιν στη φροντίδα της Μάρθας

ή οποιουδήποτε έπαιρνε τη θέση της. Η Μαίρη δεν τη χώνεψε ποτέ κι απλά έμεινε εκεί και την κοιτούσε καθώς εκείνη στεκόταν χαχανίζοντας μέσα στο μαντήλι της.

«Γιατί γελάς;» τη ρώτησε.

«Γελάω με εσάς τους δυο» είπε η νοσοκόμα. «Δεν θα μπορούσε να τύχει τίποτα καλύτερο σε αυτόν τον κακομαθημένο παρά να τον βάλει στη θέση του κάποιος το ίδιο κακομαθημένος» και γέλασε ξανά μέσα στο μαντήλι της. «Αν είχε μια στρίγκλα αδερφή για να μαλώνει μαζί της, τότε θα ήταν μια χαρά».

«Θα πεθάνει;»

«Ούτε που ξέρω ούτε και με νοιάζει» είπε η νοσοκόμα. «Αυτός τρέφεται με την υστερία και τη ζοχάδα του».

«Τι είναι η υστερία;» ρώτησε η Μαίρη.

«Θα μάθετε αν τον πιάσει το κακό του μετά από όλα αυτά, πάντως τον κουρδίσате καλά για να πάθει το υστερικό του, και πολύ το χαίρομαι».

Η Μαίρη γύρισε στο δωμάτιό της, δεν ένιωθε όμως όπως όταν είχε μόλις επιστρέψει από τον κήπο. Την είχε πιάσει η στριμάδα της και απογοήτευση, δεν λυπόταν όμως τον Κόλιν. Ανυπομονούσε να του πει τόσα πράγματα και προσπαθούσε να αποφασίσει για το αν θα μπορούσε να του εμπιστευτεί το μεγάλο μυστικό. Είχε μισοκαταλήξει να τον εμπιστευτεί, τώρα όμως είχε αλλάξει γνώμη. Ποτέ δεν θα του έλεγε το παραμικρό, και καλά θα έκανε να μείνει στο δωμάτιό του και να μην ξαναβγεί στον καθαρό αέρα κι άμα το ήθελε τόσο, ας πέθαινε! Μια χαρά θα του ταίριαζε! Ένιωθε τόσο ξινή και άσπλαχνη που για λίγο σχεδόν ξέχασε τον Ντίκον και το πράσινο πέπλο που απλωνόταν στη φύση και το απαλό αεράκι που ερχόταν από τον χερσότοπο.

Η Μάρθα την περίμενε και η ανησυχία στο πρόσωπό της είχε προσωρινά μεταμορφωθεί σε ενδιαφέρον και περιέργεια. Πάνω στο τραπέζι υπήρχε ένα ξεσκεπαστο ξύλινο κουτί γεμάτο τακτοποιημένα πακετάκια.

«Στο έστειλε ο κύριος Κρέιβεν» είπε η Μάρθα. «Σαν να έχει βιβλία με εικόνες μέσα».

Η Μαίρη θυμήθηκε τι την είχε ρωτήσει ο κύριος Κρέιβεν όταν είχε πάει στο δωμάτιό του. “Θέλεις κάτι: Κούκλες, παιχνίδια, βιβλία;” Άνοιξε το πακέτο ενώ αναρωτιόταν αν της είχε στείλει μια κούκλα, και, αν ήταν πράγματι κούκλα, τι θα την έκανε; Δεν της έστειλε όμως κούκλα, αλλά πολλά όμορφα βιβλία σαν εκείνα που είχε ο Κόλιν, και μάλιστα δύο από αυτά ήταν για κήπους και γεμάτα εικόνες. Είχε και δυο τρία παιχνίδια κι επίσης μια όμορφη μικρή θήκη για να γράφει, που είχε πάνω ένα χρυσό μονόγραμμα, και μια χρυσή πένα και ένα μελανοδοχείο.

Ήταν όλα τόσο όμορφα που η χαρά της άρχισε να παραμερίζει τον θυμό από το μυαλό της. Δεν το περίμενε να τη θυμηθεί ο κύριος Κρέιβεν, και η σκληρή καρδούλα της πήρε να μαλακώνει.

«Μπορώ να γράφω καλύτερα με μικρά γράμματα παρά με κεφαλαία» είπε «και το πρώτο που θα γράψω με αυτή εδώ την πένα θα είναι για να του πω πως νιώθω πολύ υποχρεωμένη».

Αν ήταν φίλη με τον Κόλιν, θα μπορούσε να πάει τρέχοντας και να του δείξει τα δώρα της, και οι δυο τους θα κοιτούσαν τις εικόνες και θα διάβαζαν από τα βιβλία κηπουρικής και ίσως και να έπαιζαν με τα παιχνίδια, κι ο Κόλιν θα το διασκέδαζε τόσο που ούτε μια φορά δεν θα σκεφτόταν πως θα πέθαινε ή θα ψηλάφιζε με το χέρι την πλάτη του για να δει αν έχει φυτρώσει κανένα εξόγκωμα. Αυτό το τελευταίο ήταν κάτι που συνήθιζε να το κάνει, κι η Μαίρη δεν μπορούσε να το αντέξει. Την έκανε να νιώθει άβολα και φοβισμένη, γιατί ο Κόλιν έδειχνε κι εκείνος να φοβάται. Της είχε πει πως αν έβρισκε έστω κι ένα μικρό εξόγκωμα, θα

ήξερε πως η καμπούρα του θα άρχιζε να μεγαλώνει. Αυτή την πεποίθηση την είχε αποκτήσει μετά από κάτι που είχε ακούσει την κυρία Μέντλοκ να ψιθυρίζει στη νοσοκόμα και το σκεφτόταν μοναχός του και του είχε γίνει έμμονη ιδέα. Η κυρία Μέντλοκ είχε πει πως η πλάτη του πατέρα του είχε αρχίσει να κυρτώνει από τότε που εκείνος ήταν ακόμα παιδί. Ο Κόλιν δεν το είχε πει ποτέ σε κανέναν άλλον εκτός από τη Μαίρη, ότι δηλαδή τα "ξεσπάσματά του", όπως συνήθιζαν να τα λένε, οφείλονταν στον κρυφό υστερικό του φόβο. Η Μαίρη τον λυπήθηκε όταν της το είπε.

«Πάντα του το σκέφτεται όταν είναι θυμωμένος ή κουρασμένος» μονολόγησε. «Και σήμερα θύμωσε. Μπορεί και να το σκεφτόταν όλο το απόγευμα».

Απόμεινε ακίνητη να κοιτάζει σκεπτική το χαλί.

«Είπα πως δεν θα ξαναπατήσω στο δωμάτιό του» είπε διστακτικά σμίγοντας τα φρύδια της «ίσως όμως, λέω ίσως, και να πάω να τον δω, αν θέλει, αύριο το πρωί. Μπορεί να προσπαθήσει να μου ξαναπετάξει το μαξιλάρι του, όμως, έτσι λέω, θα πάω».

ΔΕΚΑΤΟ ΕΒΔΟΜΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΕΝΑ ΞΕΣΠΑΣΜΑ ΟΡΓΗΣ

Η ΜΑΙΡΗ ΣΗΚΩΘΗΚΕ ΠΟΛΥ ΝΩΡΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΠΡΩΙ και δούλεψε πολύ στον κήπο κι έτσι κουράστηκε και νύσταξε, οπότε με το που της έφερε το δείπνο της η Μάρθα, το έφαγε και πήγε στο κρεβάτι της ανακουφισμένη. Καθώς έγερνε το κεφάλι της στο μαξιλάρι, μουρμούρισε:

«Θα βγω το πρωί πολύ πριν από το πρωινό φαγητό και θα δουλέψω με τον Ντίκον και μετά, νομίζω, θα πάω να δω τον Κόλιν».

Μάλλον θα ήταν στη μέση της νύχτας, έτσι τουλάχιστον σκέφτηκε η Μαίρη, όταν πετάχτηκε με τη μία από το κρεβάτι της καθώς ξύπνησε από έναν τρομερό θόρυβο. Τι να ήταν, τι να ήταν; Αμέσως κατάλαβε τι ήταν. Άκουσε πόρτες να ανοίγουν και να κλείνουν και βιαστικά βήματα στους διαδρόμους και κάποιον να κλαίει και να φωνάζει ταυτόχρονα, να φωνάζει και να κλαίει ανατριχιαστικά.

«Ο Κόλιν είναι» μονολόγησε. «Τον έπιασε ένα από αυτά τα ξεσπάσματα που η νοσοκόμα λέει πως είναι υστερία. Πόσο απαίσια ακούγεται!»

Καθώς άκουγε τις φωνές τις ανάκατες με αναφιλητά, κατάλαβε πολύ καλά γιατί όλοι φοβόντουσαν τόσο ώστε τελικά τον άφηναν να περάσει

το δικό του, αρκεί να μην τον ακούνε. Έβαλε τα χέρια στα αυτιά της κι ένιωσε να την πιάνει ναυτία και τρέμουλο.

«Δεν ξέρω τι να κάνω. Δεν ξέρω τι να κάνω» έλεγε και ξαναέλεγε. «Δεν το αντέχω».

Κάποια στιγμή αναρωτήθηκε μήπως και ο Κόλιν σταματούσε αν πήγαινε να τον δει και μετά θυμήθηκε τον τρόπο που την έκανε να φύγει από το δωμάτιό του και σκέφτηκε πως μπορεί να γινόταν χειρότερα άμα την έβλεπε. Μα ακόμα κι όταν πίεσε τα χέρια της πιο δυνατά στα αυτιά της, πάλι άκουγε τους τρομερούς ήχους. Τους μισούσε τόσο αυτούς τους ήχους και την τρόμαζαν άλλο τόσο που ένιωσε σαν να ήθελε κι αυτή να ξεσπάσει τον θυμό της και να φοβίσει τον Κόλιν όσο τη φόβιζε κι εκείνος. Δεν είχε συνηθίσει να ακούει τα ξεσπάσματα κανενός άλλου πέρα από τα δικά της. Έβγαλε τα χέρια από τα αυτιά της, πετάχτηκε επάνω και χτύπησε θυμωμένα τα πόδια της στο πάτωμα.

«Κάποιος πρέπει να τον σταματήσει! Κάποιος πρέπει να τον κάνει να σταματήσει! Κάποιος πρέπει να τον πιάσει στο ξύλο!» τσίριξε.

Κι εκείνη μόλις τη στιγμή άκουσε βιαστικά βήματα στον διάδρομο και μετά η πόρτα της άνοιξε και μπήκε η νοσοκόμα. Στα σίγουρα δεν γελούσε πια. Μάλλον χλωμή έμοιαζε.

«Τον έπιασε η υστερία του» είπε βιαστικά. «Θα πάθει κανένα κακό. Κανείς δεν μπορεί να τον κάνει καλά. Δεν πάτε να προσπαθήσετε εσείς, σαν καλό παιδί που είστε; Εσάς σας συμπαθεί».

«Το πρωί με έδιωξε από το δωμάτιό του» είπε η Μαίρη χτυπώντας θυμωμένα το πόδι της στο πάτωμα.

Ο θυμός της μάλλον ευχαρίστησε τη νοσοκόμα, που η αλήθεια ήταν πως περίμενε να τη βρει να κλαίει και να έχει κρύψει το κεφάλι της κάτω από τα σκεπάσματα.

«Μια χαρά. Έχετε τη σωστή διάθεση» της είπε. Πηγαίνετε να του βάλετε μια κατσάδα, έτσι για να σκεφτεί κάτι άλλο. Άντε, πηγαίνετε γρήγορα».

Πολύ αργότερα η Μαίρη κατάλαβε πως η κατάσταση ήταν τρομακτική, ήταν όμως και αστεία. Το αστείο ήταν που όλοι οι μεγάλοι είχαν φοβηθεί τόσο που πήγαν να παρακαλέσουν μια μικρούλα, υποθέτοντας πως ήταν τόσο κακότροπη όσο ο Κόλιν.

Πέρασε τρέχοντας τους διαδρόμους και όσο πλησίαζε τη φασαρία τόσο μεγάλωνε ο θυμός της. Μέχρι να φτάσει την πόρτα του Κόλιν, ένιωθε ήδη διαβολικά κακή. Την άνοιξε απότομα με το χέρι και προχώρησε στα γρήγορα έως το κρεβάτι με τις τέσσερις κολόνες.

«Σταμάτα!» φώναξε. «Σταμάτα! Σε μισώ! Όλοι σε μισούν! Μακάρι να έφευγαν όλοι και να έμενες μόνος στο σπίτι να τσιρίζεις μέχρι να πεθάνεις! Θα το καταφέρεις κι αυτό σε λίγο, και πολύ το εύχομαι!»

Ένα καλό και συμπονετικό παιδί ποτέ του δεν θα σκεφτόταν ούτε και θα ξεστόμιζε τέτοια λόγια. Κι όμως, το σοκ που ένιωσε στο άκουσμά τους ήταν ό,τι καλύτερο για αυτό το υστερικό αγόρι που κανείς δεν είχε τολμήσει ποτέ να το δαμάσει ή να του φέρει αντίρρηση.

Ο Κόλιν ήταν ξαπλωμένος μπρούμυτα και χτυπούσε τις γροθιές στο μαξιλάρι του, μα στο άκουσμα της έξαλλης φωνής γύρισε με τη μία ανάσκελα. Το πρόσωπό του έδειχνε χάλια, άσπρο και κόκκινο και πρησμένο, και του είχε πιαστεί η ανάσα. Όμως η άπονη Μαιρούλα δεκάρα δεν έδινε.

«Αν τσιρίζεις έστω και λίγο ακόμα» του είπε «θα τσιρίξω κι εγώ πιο δυνατά και θα σε κάνω να φοβηθείς!»

Η αλήθεια ήταν ότι ο Κόλιν είχε σταματήσει τις τσιρίδες, γιατί είχε ξαφνιαστεί. Η τσιρίδα που ήταν έτοιμος να βάλει τώρα του κάθισε στον

λαιμό και τον έπνιξε. Δάκρυα άρχισαν να τρέχουν στο πρόσωπό του, κι έτρεμε σύγκορμος.

«Δεν μπορώ να σταματήσω! Δεν μπορώ!» είπε κοντανασαίνοντας με λυγμούς.

«Μπορείς!» φώναξε η Μαίρη. «Τα μισά από αυτά που σε κάνουν να αρρωσταίνεις είναι υστερίες και θυμός. Υστερίες και μόνο υστερίες!» Και κάθε φορά που έλεγε τη λέξη, χτύπαγε το πόδι της με θυμό στο πάτωμα.

«Το ένιωσα το εξόγκωμα, το ψηλάφισα» είπε πνιχτά ο Κόλιν. «Το ήξερα πως θα το έβγαζα. Η πλάτη μου θα βγάλει καμπούρα και μετά θα πεθάνω» είπε και ξανάρχισε τις υστερίες κι έχωσε το κεφάλι του στο μαξιλάρι με λυγμούς και κλάματα, τουλάχιστον όμως δεν τσίριζε.

«Δεν ψηλάφισες κανένα εξόγκωμα» τον αντέκρουσε η Μαίρη. «Κι αν κάτι ψηλάφισες, ιδέα σου ήταν από τις υστερίες σου. Της φαντασίας σου είναι. Δεν έχει τίποτα η παλιοπλάτη σου, μόνο υστερία! Γύρνα να τη δω!»

Της άρεσε της Μαίρης η λέξη “υστερία” και σαν να της φάνηκε πως κάποια επίδραση είχε πάνω στον Κόλιν. Μάλλον ούτε αυτός θα είχε ακούσει ξανά τη λέξη.

«Νοσοκόμα!» διέταξε η Μαίρη. «Έλα εδώ και δείξε μου αμέσως την πλάτη του!»

Η νοσοκόμα, η κυρία Μέντλοκ και η Μάρθα στεκόντουσαν η μία κοντά στην άλλη κοντά στην πόρτα και την κοιτούσαν με μισάνοιχτο στόμα. Και οι τρεις τους άφησαν να τους ξεφύγει μια φωνή τρόμου πάνω από μία φορά. Η νοσοκόμα έκανε μερικά βήματα, έδειχνε όμως να φοβάται. Ο Κόλιν τρανταζόταν από αναφιλητά που του έκοβαν την ανάσα.

«Μήπως δεν με αφήσει...» είπε διστακτικά η νοσοκόμα με χαμηλή φωνή.

Ο Κόλιν την άκουσε όμως και ανάμεσα σε δυο λυγμούς είπε με κομμένη ανάσα:

«Δει... δείξτης! Να δει, να το πιστέψει!»

Η νοσοκόμα γύμνωσε την πλάτη του Κόλιν, κι ήταν μια ισχνή πλάτη όπου μπορούσες να μετρήσεις το κάθε πλευρό και τον κάθε κόμπο της ραχοκοκαλιάς. Όμως η Αφέντρα η Μαίρη δεν μέτρησε ούτε τα πλευρά ούτε του κόμπους παρά έσκυψε και εξέτασε με σοβαρό και άπονο βλέμμα. Έδειχνε τόσο ξινή και παλιομοδίτικη που η νοσοκόμα γύρισε το κεφάλι από την άλλη, ενώ το στόμα της έκανε συσπάσεις για να μη γελάσει. Έγινε μια σύντομη σιωπή,-αφού ως κι ο Κόλιν έμοιαζε να κρατάει την ανάσα του καθώς η Μαίρη κοιτούσε πάνω κάτω την πλάτη του τόσο διεξοδικά λες και ήταν ο σπουδαίος γιατρός από το Λονδίνο.

«Δεν βλέπω κανένα εξόγκωμα!» κατέληξε. «Δεν έχει εξόγκωμα ούτε σαν τόσο δα μικρό κεφαλάκι καρφίτσας, μόνο οι κόμποι της ράχης σου είναι κι αυτοί φαίνονται, γιατί είσαι αδύνατος. Κι οι δικοί μου φαινόntonταν σαν τους δικούς σου μέχρι που άρχισα να παχαίνω, αν κι ακόμα φαίνονται λίγο, γιατί δεν έχω παχύνει αρκετά. Ούτε ένα τόσο δα μικρούλι εξόγκωμα δεν έχεις! Κι αν το ξαναπείς, θα βάλω τα γέλια!»

Μόνο ο Κόλιν κατάφερε να νιώσει τον αντίκτυπο που είχαν αυτά τα άκομψα παιδιάστικα λόγια επάνω του. Αν είχε κάποιον να εκμυστηρευτεί τους κρυφούς του φόβους, αν είχε τολμήσει να ρωτήσει, αν είχε συντρόφους στην ηλικία του και δεν περνούσε τον καιρό του ξαπλωμένος σε αυτό το τεράστιο ασφυκτικό σπίτι σε μια ατμόσφαιρα βαριά από τους φόβους όλων των ανθρώπων που οι πιο πολλοί τους ήταν αδαείς και μπουχτισμένοι από τη συμπεριφορά του, τότε θα είχε καταλάβει πως το μεγαλύτερο μέρος του τρόμου και της αρρώστιας του το είχε δημιουργήσει ο ίδιος. Αντί γι' αυτό, καθόταν και σκεφτόταν για ώρες, μέρες, μήνες και χρόνια τον εαυτόλη του, τα βάσανα και τις αδιαθεσίες του. Και τώρα που ένα θυμωμένο άσπλαχνο κοριτσάκι

επέμενε ξεροκέφαλα πως δεν ήταν τόσο άρρωστος όσο νόμιζε, κοίτα να δεις που ο Κόλιν ένιωσε πως ίσως και να ήταν αλήθεια.

«Δεν ήξερα πως πίστευε ότι έχει εξόγκωμα στην πλάτη» τόλμησε να πει η νοσοκόμα. «Η πλάτη του είναι αδύναμη, γιατί δεν θέλει να σηκώνεται. Αν με είχε ρωτήσει, μπορούσα να του πω πως δεν έχει κανένα εξόγκωμα».

Ο Κόλιν ξεροκατάπιε και μισοστράφηκε κατά τη νοσοκόμα.

«Μπο... μπορούσες;» ρώτησε αδύναμα.

«Και βέβαια, κύριε».

«Ορίστε!» είπε η Μαίρη ξεροκαταπίνοντας κι αυτή.

Ο Κόλιν έστρεψε ξανά το πρόσωπο. Με εξαίρεση τις αργόσυρτες κοφτές του ανάσες, που ήταν ό,τι είχε απομείνει από το ξέσπασμά του, έμεινε ακίνητος για λίγο, παρότι χοντρά δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλά του κι έβρεχαν το μαξιλάρι του. Αν και στην πραγματικότητα τα δάκρυα σήμαιναν την ανακούφισή του. Τέλος γύρισε ξανά κατά τη νοσοκόμα, και το παράξενο ήταν πως το ύφος του δεν έμοιαζε με ενός μαχαραγιά όταν της μίλησε.

«Πιστεύεις πως θα ζήσω;»

Η νοσοκόμα ούτε έξυπνη ούτε πονετική ήταν, μπορούσε όμως να επαναλάβει κάποια από τα λόγια του Λονδρέζου γιατρού.

«Μάλλον, αν κάνετε ό,τι σας έχουν πει και δε θυμώνετε και παίρνετε μπόλικο καθαρό αέρα».

Η ζοχάδα του Κόλιν είχε περάσει πια και τον είχε αφήσει αδύναμο κι εξαντλημένο από το κλάμα, κι ίσως αυτό ήταν που τον έκανε να νιώθει ηρεμία. Άπλωσε το χέρι του στη Μαίρη, και χαίρομαι που το λέω πως κι εκείνης της είχε περάσει η ζοχάδα, κι είχε μαλακώσει και του άπλωσε το χέρι της, και σαν να τα βρήκαν ξανά.

«Θα... θα βγω έξω μαζί σου, Μαίρη» της είπε. «Θα μου αρέσει ο καθαρός αέρας, αν έτσι βρούμε...» Μόλις που θυμήθηκε και κρατήθηκε και δεν είπε «αν έτσι βρούμε τον μυστικό κήπο». Αντί γι' αυτό, είπε: «Θα μου άρεσε να βγούμε μαζί έξω, αν έρθει ο Ντίκον να σπρώξει την καρέκλα μου. Θέλω τόσο να δω τον Ντίκον και την αλεπού και το κοράκι».

Η νοσοκόμα ξανάστρωσε το ακατάστατο κρεβάτι και τίναξε και ίσιωσε τα μαξιλάρια. Μετά έκανε από ένα φλιτζάνι τσάι στον Κόλιν και στη Μαίρη, κι αυτή η τελευταία άλλο που δεν ήθελε μετά από όλη αυτή την αναστάτωση. Η κυρία Μέντλοκ και η Μάρθα ξεγλίστρησαν με ανακούφιση από το δωμάτιο, και αφού όλα ήταν πια εντάξει και στη θέση τους, η νοσοκόμα κοίταξε με ένα ύφος που μαρτυρούσε πως κι αυτή θα ξεγλιστρούσε με ευχαρίστηση από το δωμάτιο. Ήταν μια γερή κοπέλα που ήθελε να γυρίσει στο κρεβατάκι της και δεν μπόρεσε να πνίξει το χασμουρητό της καθώς κοιτούσε τη Μαίρη, που καθόταν σε ένα σκαμνί κοντά στο κρεβάτι του Κόλιν και του κρατούσε το χέρι.

«Πρέπει να γυρίσετε στο κρεβάτι σας» είπε στη Μαίρη η νοσοκόμα. «Και ο κύριος θα αποκοιμηθεί σε λίγο, αν είναι ολότελα ήρεμος. Και μετά θα πάω κι εγώ δίπλα να ξαπλώσω».

«Θέλεις να σου τραγουδήσω εκείνο το τραγούδι που μου είχε μάθει η Ινδή μου παραμάννα;» ψιθύρισε η Μαίρη στον Κόλιν.

Ο Κόλιν έσφιξε απαλά το χέρι της και τα κουρασμένα του μάτια την κοίταξαν παρακλητικά.

«Ναι!» της απάντησε. «Είναι τόσο γλυκό τραγούδι. Θα με πάρει ο ύπνος αμέσως».

«Θα τον κοιμίσω εγώ» είπε η Μαίρη στη νοσοκόμα, που χασμουριόταν. «Αν θέλεις, μπορείς να φύγεις».

«Καλά» είπε λίγο διστακτικά η νοσοκόμα. «Μα άμα δεν έχει κοιμηθεί σε μισή ώρα, να με φωνάξετε».

«Εντάξει» απάντησε η Μαίρη.

Η νοσοκόμα βγήκε χωρίς άλλη κουβέντα, και ο Κόλιν έσφιξε ξανά το χέρι της Μαίρης.

«Παραλίγο να φανερώσω το μυστικό» της είπε. «Ευτυχώς, τα κατάφερα να σταματήσω. Δεν θα βγάλω κουβέντα και θα κοιμηθώ, εσύ όμως είπες πως έχεις ένα σωρό ωραία πράγματα να μου διηγηθείς. Μήπως... μήπως βρήκες τρόπο να μπεις στον μυστικό κήπο;»

Η Μαίρη κοίταξε το κουρασμένο προσωπάκι του και τα πρησμένα από το κλάμα μάτια του και η καρδιά της μαλάκωσε.

«Ναι... νομίζω πως βρήκα. Κι αν κοιμηθείς τώρα, θα σου πω αύριο».

Το χέρι του τρεμούλιασε.

«Αχ! Μαίρη. Αν κατάφερνα να μπω στον μυστικό κήπο, νομίζω πως θα τα κατάφερνα να μην πεθάνω. Μήπως, αντί να μου τραγουδήσεις το τραγούδι της παραμάνας σου, να μου πεις γλυκά, όπως εκείνη την πρώτη φορά, πώς φαντάζεσαι πως θα είναι εκεί μέσα; Είμαι σίγουρος πως θα με νανουρίσει αν το ακούσω».

«Ναι, κλείσε τα μάτια σου» απάντησε η Μαίρη. «Φαντάζομαι πως τον άφησαν τόσο καιρό αφρόντιστο που όλα εκεί μέσα θα είναι ένα όμορφο μπερδεμένο κουβάρι. Φαντάζομαι πως οι τριανταφυλλιές θα έχουν σκαρφαλώσει και θα κρέμονται από τα κλαδιά των δέντρων και στον τοίχο και στο χώμα και θα μοιάζουν σαν μια παράξενη γκρίζα ομίχλη. Μπορεί μερικές τριανταφυλλιές να έχουν ξεραθεί, οι περισσότερες όμως θα είναι ζωντανές και, όταν έρθει το καλοκαίρι, ο κήπος θα είναι γεμάτος τριαντάφυλλα. Το χώμα θα είναι γεμάτο από κρίνους και χιονούλες και υάκινθους και ίριδες που θα προσπαθούν να ξεφυτρώσουν από τη γη. Και τώρα που ήρθε η άνοιξη, ίσως...»

Το απαλό μουρμουρητό της φωνής της νανούριζε όλο και περισσότερο τον Κόλιν. Η Μαίρη το πρόσεξε και συνέχισε.

«Μπορεί και να έχουν ξεπεταχτεί ήδη από το χώμα, και μπορεί και να υπάρχουν ολόκληρα παρτέρια με χρυσαφιούς και βιολετί κρόκους, ίσως κι αυτή τη στιγμή που σου μιλάω. Ίσως τα φυλλαράκια να έχουν αρχίσει να ξεδιπλώνονται μέσα από τα ματάκια και ίσως, αντί για το γκρίζο που ήταν πριν, τώρα να απλώνεται ένα πέπλο πράσινο και αραχνοϋφαντο στον κήπο και να σκεπάζει τα πάντα παντού. Και τα πουλιά θα έρχονται και θα κοιτάζουν, γιατί θα είναι ένα μέρος ήσυχο και σίγουρο. Κι ίσως, ίσως» συνέχισε πιο αργά και πιο γλυκά «ο κοκκινολαίμης να βρήκε το ταίρι του και να χτίζει τη φωλιά του».

Και πάνω εκεί ο Κόλιν αποκοιμήθηκε.

ΔΕΚΑΤΟ ΟΓΔΟΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

«ΜΗ ΧΑΝΕΙΣ ΤΟ ΧΡΟΝΟ ΣΟΥ»

ΕΝΝΟΕΙΤΑΙ ΠΩΣ Η ΜΑΙΡΗ ΞΥΠΝΗΣΕ ΑΡΓΑ ΤΟ ΕΠΌΜΕΝΟ ΠΡΩΪ. Παρακοιμήθηκε γιατί ήταν κουρασμένη και όταν η Μάρθα της έφερε το πρωινό της, της είπε πως ,παρότι ο Κόλιν ήταν αρκετά ήρεμος, ήταν αδιάθετος και με πυρετό όπως ήταν πάντα όταν είχε εξαντληθεί από το κλάμα και τη ζοχάδα του. Η Μαίρη την άκουγε μασουλώντας αργά το πρωινό της.

«Λέει πως θα ήθελε να πας να τον δεις όσο πιο σύντομα μπορείς, αν έχεις την καλοσύνη» είπε η Μάρθα. «Παράξενο που σε συμπάθησε τόσο. Του τα έψαλες για τα καλά χθες το βράδυ. Κανένας άλλος δεν θα τολμούσε. Ο κακομοίρης! Είναι τόσο κακομαθημένος που δεν τον σώζει τίποτα. Η μητέρα λέει πως τα δυο κακά που μπορεί να τύχουν σε ένα παιδί είναι να περνάει πάντα το δικό του ή να μη περνάει ποτέ το δικό του. Δεν ξέρει ποιο είναι το χειρότερο. Μα κι εσύ θύμωσες για τα καλά. Εκείνος όμως μου είπε, όταν πήγα στο δωμάτιό του: "Σε παρακαλώ, ρώτα τη δεσποινίδα Μαίρη αν θα μπορούσε να έρθει". Τον φαντάζεσαι να παρακαλάει; Θα πας;»

«Πρώτα θα δω τον Ντίκον» είπε η Μαίρη. «Όχι, θα πάω πρώτα στον Κόλιν και θα του πω... ξέρω τι θα του πω» είπε σαν να της ήρθε μια ξαφνική έμπνευση.

Φορούσε το καπέλο της όταν έφτασε στο δωμάτιο του Κόλιν, κι αυτός φάνηκε να απογοητεύεται προς στιγμή. Ήταν στο κρεβάτι και το πρόσωπό του ήταν τρομακτικά άσπρο κι είχε μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια.

«Χαίρομαι που ήρθες» της είπε. «Πονάει το κεφάλι μου κι όλο μου το σώμα, γιατί είμαι κουρασμένος. Πηγαίνεις κάπου;»

Η Μαίρη πλησίασε το κρεβάτι του.

«Δεν θα αργήσω» του είπε. «Πάω να βρω τον Ντίκον, θα γυρίσω όμως. Κόλιν, είναι... κάτι που έχει να κάνει με τον μυστικό κήπο».

Το πρόσωπό του φωτίστηκε και πήρε λίγο χρώμα.

«Αλήθεια!» φώναξε. «Τον είδα στον ύπνο μου τη νύχτα. Σε άκουσα που έλεγες κάτι για το γκριζο που πρασίνιζε και ονειρεύτηκα πως στεκόμουν σε ένα μέρος γεμάτο με πράσινα τρυφερά φυλλαράκια, και πως ήταν και πουλιά στις φωλιές τους παντού, και όλα έμοιαζαν γλυκά και ήσυχα. Θα μείνω ξαπλωμένος και θα σκέφτομαι το όνειρο μέχρι που θα γυρίσεις».

Σε πέντε λεπτά η Μαίρη ήταν με τον Ντίκον στον κήπο τους. Η αλεπού και το κοράκι ήταν πάλι μαζί του κι αυτή τη φορά είχε φέρει και δύο ήμερους σκίουρους.

«Ήρθα καβαλώντας το αλογάκι» της είπε. «Τι καλό που είναι! Σάλτο τον λένε. Α, κι έφερα κι αυτούς του δυο, τους κουβάλησα στις τσέπες μου. Αυτός εδώ είναι ο Καρύδης κι ο άλλος εκεί πέρα είναι ο Τσόφλης».

Όταν είπε “Καρύδης”, ο ένας σκίουρος πήδηξε στον δεξί του ώμο κι όταν είπε “Τσόφλης”, ο άλλος σκίουρος πήδηξε στον αριστερό του ώμο.

Όταν κάθισαν στο γρασίδι κι ο Καπετάνιος κούρνιασε στα πόδια τους, ο Καπνιάς σοβαρός σοβαρός σε ένα δέντρο από πάνω τους να μη χάνει κουβέντα κι ο Καρύδης και ο Τσόφλης να τους κοιτάζουν από κοντά γεμάτοι περιέργεια, της Μαίρης τής φάνηκε πως θα ήταν πολύ δύσκολο να αφήσει όλη αυτή την ομορφιά. Όταν όμως άρχισε να λέει την ιστορία της, η έκφραση στο αστείο πρόσωπο του Ντίκον την έκανε να αλλάξει διάθεση. Το έβλεπε πως ο Ντίκον συμπονούσε τον Κόλιν περισσότερο από αυτήν.

Ο Ντίκον κοίταξε κατά τον ουρανό και μετά ολόγυρα.

«Άκου τα πουλιά. Ο κόσμος μοιάζει γεμάτος από δαύτα, να κελαηδάνε και να σφυρίζουν» της είπε. «Κοίτα τα πώς ξεπηδάνε, αφουγκράσου που φωνάζουν το ένα το άλλο. Με το που φτάνει η άνοιξη, μοιάζει σαν όλος ο κόσμος να έχει στήσει κουβεντολοί. Και τα φύλλα ξεδιπλώνονται για να τα δούμε, κι αχ! τι όμορφα που μυρίζουν όλα». Ρουθούνισε με την αστεία μύτη του μυρίζοντας. «Κι από την άλλη, εκείνος ο κακομοίρης να μη μπορεί να πάει πουθενά και να σκέφτεται όλα τα άσχημα, τόσο που του έρχεται να βάλει τις φωνές. Δουλειά μας είναι να τον βγάλουμε έξω, να μυρίσει γύρω του και να λιαστεί. Δεν είναι να χαζολογάμε άλλο».

Όταν ο Ντίκον ενδιαφερόταν για κάτι, μίλαγε με τη διάλεκτο του Γιορκσάιρ, ήταν φορές όμως που πρόσεχε τα λόγια του, για να τα καταλαβαίνει η Μαίρη. Αυτηνής όμως της άρεσε που μιλούσε με διάλεκτο, και η αλήθεια ήταν πως προσπαθούσε να του μιλήσει όπως εκείνος, να, όπως τώρα καλή ώρα.

«Αμ, δουλειά μας είναι» του είπε (εννοώντας "Σίγουρα, είναι καθήκον μας"). «Για να σου πω πώς θα καμωθούμε πρώτα» συνέχισε, και ο Ντίκον χαμογέλασε, γιατί το διασκέδαζε όταν η μικρή στραμπούλαγε τη γλώσσα της για να μιλήσει με τη διάλεκτο του Γιορκσάιρ. «Ξα να του καλοάρεσες. Και θέλει να σε δει, και τον Καπνιά και τον Καπετάνιο. Όταν

θα πάω ξανά στο σπίτι να τον δω, θα τον ρωτήξω αν θέλει να πας να τον δεις αύριο το πρωί και να κουβαλήσεις και τα ζωντανά σου και μετά, σα θα βγουν κι άλλα φύλλα και μπουμπουkiάσουν κι άλλο, θα τον βγάλουμε έξω, κι εσύ θα τον κουβαλήσεις με το καρότσι του και θα τον φέρουμε μέχρις εδώ, και θα του δείξουμε το κάθετις».

Όταν σταμάτησε, ένιωσε αρκετά περήφανη, αφού ποτέ μέχρι τώρα δεν είχε πει τόσα πολλά λόγια στη διάλεκτο του Γιορκσάιρ, και τα θυμήθηκε όλα και τα είπε σωστά.

«Να του πέψεις τα ίδια του Αφέντη του Κόλιν» είπε γελώντας ο Ντίκον. «Θα βάλει τα γέλια και είναι το καλύτερο που θα κάνει. Η μητέρα λέει πως μισή ώρα γέλιο γιατρεύει ακόμα κι αυτόν που είναι να αρρωστήσει από τύφο».

«Σήμερα κιόλας θα του μιλήσω στη διάλεκτο του Γιορκσάιρ» είπε η Μαίρη γελώντας κι αυτή.

Ο κήπος είχε φτάσει στη φάση όπου κάθε μέρα και κάθε νύχτα έμοιαζε σαν να είχαν περάσει Μάγοι από εκεί και να είχαν σχεδιάσει όλου του κόσμου την ομορφιά στο χώμα και στα κλαδιά. Ήταν δύσκολο να φύγεις και να τα αφήσεις όλα πίσω σου, ειδικά τώρα που ο Καρύδης είχε σκαρφαλώσει στο φόρεμα της Μαίρης κι ο Τσόφλης είχε κατέβει από τον κορμό της μηλιάς και είχε σταθεί δίπλα της κοιτώντας την ερευνητικά. Τελικά όμως γύρισε στο σπίτι κι όταν κάθισε δίπλα στον Κόλιν, εκείνος άρχισε να μυρίζει ρουθουνίζοντας, αν και όχι με τον έμπειρο τρόπο που το έκανε ο Ντίκον.

«Μυρίζεις σαν τα λουλούδια και ... και φρεσκάδα» φώναξε όλος χαρά. «Σαν τι μυρίζεις; Είναι μια μυρωδιά δροσερή και ζεστή και γλυκιά ταυτόχρονα».

«Είναι ο αγέρας από το χερσότοπο» είπε η Μαίρη. «Έρχεται σαν κάθομαι στο γρασίδι με τον Ντίκον και τον Καπνιά και τον Καπετάνιο. Είναι μαθές άνοιξη, κι όλα καλά έξω».

Τα είπε όσο πιο αόριστα μπορούσε και ούτε που φαντάζεσαι πόσο αόριστη μπορεί να είναι αυτή η διάλεκτος μέχρι που ακούς κάποιον να τη μιλάει. Ο Κόλιν άρχισε να γελάει.

«Τι κάνεις;» τη ρώτησε. «Δεν σε έχω ξανακούσει να μιλάς έτσι. Αστείο ακούγεται».

«Στα τσαμπουνάω στη ντόπια διάλεκτο» του απάντησε θριαμβευτικά η Μαίρη. «Δεν τα καταφέρνω να τα πω σαν τον Ντίκον και τη Μάρθα, μα σα να τα φέρνω βόλτα κάτι λίγο. Σαν τα ακούς, δεν χαμπαριάζεις λίγο; Γέννημα θρέμμα του Γιορκσάιρ δεν είσαι; Μπας και ντρέπεσαι;»

Και τότε άρχισε κι αυτή να γελάει και γελούσαν κι οι δυο τους μέχρι που δεν μπορούσαν να σταματήσουν, μέχρι που το δωμάτιο αντηχούσε τα γέλια τους, και η κυρία Μέντλοκ, με το που άνοιξε την πόρτα για να μπει, το μετάνιωσε και αποτραβήχτηκε ξανά στον διάδρομο στήνοντας αυτή έκπληκτη.

«Μπα σε καλό μου!» είπε μιλώντας τη διάλεκτο του Γιορκσάιρ, μια και δεν ήταν κανείς εκεί να την ακούσει, άσε που είχε σαστίσει. «Να μου το λέγανε, δε θα το πίστευα!»

Τα παιδιά είχαν τόσα πράγματα να πουν. Ήταν λες και ο Κόλιν δεν βαριόταν να ακούει για τον Ντίκον και τον Καπνιά και τον Καπετάνιο και τον Καρύδη και τον Τσόφλη και το αλογάκι που το έλεγαν Σάλτο. Η Μαίρη είχε πάει στο δάσος μαζί με τον Ντίκον για να δει τον Σάλτο. Ήταν ένα μικροσκοπικό μαλλιαρό αλογάκι του χερσότοπου κι είχε μακριές τούφες που κρεμόντουσαν πάνω από τα μάτια του, χαριτωμένο πρόσωπο και μια βελουδένια μυτούλα που μουσούδιαζε το καθετί. Ήταν μάλλον αδύνατο καθώς τρεφόταν με το χορτάρι του χερσότοπου, ήταν

όμως τόσο σκληραγωγημένο και ακούραστο λες και οι μύες στα ποδαράκια του ήταν φτιαγμένοι από ατσάλινα ελατήρια. Μόλις είδε τον Ντίκον, σήκωσε το κεφάλι και χλιμίντρισε και πήγε τροχάζοντας κοντά του κι έβαλε το κεφάλι του στον ώμο του κι ο Ντίκον τότε του ψιθύρισε στο αυτί κι ο Σάλτος τού απάντησε με κάτι περίεργα σύντομα χλιμιντρίσματα και ξεφυσήματα. Ο Ντίκον τον έβαλε να τείνει στη Μαίρη τη μικρή μπροστινή του οπλή και να της δώσει ένα φιλί στο μάγουλο με τη βελουδένια του μουσούδα.

«Αλήθεια καταλαβαίνει όλα όσα λέει ο Ντίκον;» τη ρώτησε ο Κόλιν.

«Έτσι φαίνεται» απάντησε η Μαίρη. «Ο Ντίκον λέει πως όλα τα πλάσματα καταλαβαίνουν, αρκεί να είσαι αληθινός τους φίλος, πραγματικά αληθινός τους φίλος».

Ο Κόλιν απόμεινε σιωπηλός για λίγο και τα παράξενα γκρίζα του μάτια έμοιαζαν να κοιτάζουν τον τοίχο, η Μαίρη όμως κατάλαβε πως κάτι σκεφτόταν.

«Πολύ θα ήθελα να έχω φίλους, όμως δεν έχω» είπε τελικά. «Ποτέ μου δεν είχα φίλους και δεν αντέχω τους ανθρώπους».

«Εμένα με αντέχεις;» ρώτησε η Μαίρη.

«Ναι» της απάντησε. «Το αστείο είναι ότι σε συμπαθώ».

«Ο Μπεν Γουέδερσταφ είπε πως του μοιάζω» είπε η Μαίρη. «Είπε πως θα έβαζε στοίχημα πως κι οι δυο μας έχουμε τον ίδιο απότομο χαρακτήρα. Νομίζω πως κι εσύ του μοιάζεις. Και οι τρεις μοιάζουμε, εσύ κι εγώ κι ο Μπεν Γουέδερσταφ. Είπε πως κι οι δυο μας δεν είμαστε και πολύ εμφανίσιμοι κι ακόμα πως είμαστε τόσο ξινοί όσο έδειχνε το πρόσωπό μας. Εγώ όμως δεν νιώθω πια τόσο ξινή όσο πρώτα, κι αυτό το ξέρω από τότε που γνώρισα τον κοκκινολαίμη και τον Ντίκον».

«Ένιωθες σα να μισούσες τους ανθρώπους;»

«Ναι» απάντησε η Μαίρη εντελώς φυσικά. «Δε θα σε συμπαθούσα καθόλου αν σε είχα γνωρίσει πριν από τον κοκκινολαίμη και τον Ντίκον».

Ο Κόλιν άπλωσε το λεπτό του χέρι και την άγγιξε.

«Μαίρη» της είπε. «Μακάρι να μπορούσα να πάρω πίσω τα λόγια που είπα, πως θα έδιωχνα τον Ντίκον. Σε μισούσα όταν έλεγες πως ήταν σαν άγγελος και γελούσα, όμως ...ίσως και να είναι».

«Παράξενο που το λες» παραδέχτηκε ειλικρινά η Μαίρη «γιατί η μύτη του είναι λίγο ανασηκωμένη και το στόμα του μεγάλο και τα ρούχα του έχουν μπαλώματα και μιλάει τη διάλεκτο του Γιορκσάιρ, όμως, αν πραγματικά ένας άγγελος κατέβαινε στο Γιορκσάιρ και ζούσε στον χερσότοπο, αν υπήρχε ένας τέτοιος άγγελος, νομίζω πως θα καταλάβαινε τα λουλούδια και θα γνώριζε τον τρόπο που θα τα έκανε να μεγαλώσουν και θα ήξερε να μιλάει στα άγρια ζώα όπως κάνει ο Ντίκον, κι αυτά θα ήξεραν επίσης πως θα ήταν πραγματικοί φίλοι».

«Δεν θα με πείραζε να με κοιτάζει ο Ντίκον. Θέλω να τον δω» είπε ο Κόλιν.

«Χαίρομαι που το λες» απάντησε η Μαίρη «γιατί.... γιατί...»

Και πάνω εκεί, έτσι ξαφνικά, της ήρθε στο μυαλό πως είχε φτάσει η στιγμή να του μιλήσει. Κι ο Κόλιν κατάλαβε πως κάτι θα συνέβαινε.

«Γιατί τι;» έκανε ανυπόμονα.

Η Μαίρη ένωθε τέτοια αναστάτωση που σηκώθηκε από το σκαμνί της, τον πλησίασε και του έπιασε και τα δυο χέρια.

«Μπορώ να σε εμπιστευτώ; Εμπιστεύτηκα τον Ντίκον, γιατί τον εμπιστεύονταν και τα πουλιά. Μπορώ να σε εμπιστευτώ πραγματικά πραγματικά;» τον ικέτεψε.

Το πρόσωπό της έδειχνε τόσο σοβαρό που ο Κόλιν σχεδόν ψιθύρισε «Ναι, ναι!» σαν απάντηση.

«Ωραία λοιπόν. Ο Ντίκον θα έρθει να σε δει αύριο το πρωί και θα φέρει και τα ζωάκια του μαζί του».

«Α!» φώναξε ενθουσιασμένος ο Κόλιν.

«Όμως, δεν είναι μόνο αυτό» συνέχισε η Μαίρη, χλωμή σχεδόν από την έκταση. «Έχω κι άλλα καλύτερα να σου πω. Υπάρχει μια πόρτα για τον μυστικό κήπο και τη βρήκα. Είναι κάτω από τον κισσό στον τοίχο».

Αν ήταν δυνατός και υγιής, ο Κόλιν μάλλον θα είχε κραυγάσει "ζήτω! ζήτω!", όμως ήταν αδύναμος και λίγο υστερικός. Τα μάτια του έγιναν τεράστια και η ανάσα του πιάστηκε.

«Αχ! Μαίρη» φώναξε και τον έπιασε κάτι σαν λυγμός. «Μπορώ να τον δω; Μπορώ να μπω; Θα ζήσω για να μπορέσω να μπω;» κι έσφιξε τα χέρια της τραβώντας την επάνω του.

«Και βέβαια θα τον δεις!» τον μάλωσε η Μαίρη. «Και βέβαια θα ζήσεις για να μπεις. Μην είσαι χαζός!»

Κι ήταν τόσο ήρεμη και φυσική και παιδιάστικα άδοληπου ο Κόλιν ήρθε στα λογικά του κι άρχισε να γελάει με τα καμώματά του, και λίγα λεπτά μετά η Μαίρη καθόταν ξανά στο σκαμνί της λέγοντάς του όχι πώς είχε φανταστεί πως θα ήταν ο μυστικός κήπος, αλλά πώς πραγματικά ήταν, και ο Κόλιν ξέχασε τους πόνους και την κούρασή του και την άκουγε συνεπαρμένος.

«Είναι ακριβώς όπως τον φαντάστηκες» της είπε στο τέλος. «Μοιάζει σαν να τον είχες δει. Θυμάσαι που στο είχα πει όταν μου πρωτομίλησες».

Η Μαίρη σαν να δίστασε για δυο λεπτά, μα έπειτα του είπε όλη την αλήθεια.

«Τον είχα δει... κι είχα μπει μέσα» του είπε. «Βρήκα το κλειδί και μπήκα εδώ και βδομάδες. Δεν τολμούσα όμως να στο πω... δεν τολμούσα γιατί φοβόμουν πως δεν μπορούσα να σε εμπιστευτώ πραγματικά!»

ΔΕΚΑΤΟ ΕΝΑΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

«ΗΡΘΕΙ!»

ΦΥΣΙΚΑ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΚΡΕΙΒΕΝ είχε ειδοποιηθεί το επόμενο πρωινό, αμέσως μετά το ξέσπασμα του Κόλιν. Πάντα τον ειδοποιούσαν με το που συνέβαινε κάτι τέτοιο, και πάντα, αμέσως μόλις έφτανε, βρισκόταν μπροστά σε ένα χλωμό τρεμάμενο αγόρι ξαπλωμένο στο κρεβάτι του και σε τέτοια υστερία που ήταν ικανό να ξεσπάσει σε κλάματα με την παραμικρή κουβέντα. Η αλήθεια ήταν πως ο γιατρός Κρέιβεν φοβόταν και σιχαινόταν τις δυσκολίες που προέκυπταν από αυτές τις επισκέψεις. Στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν έφτασε στο Μίσελθουέιτ παρά μόλις το απόγευμα.

«Πώς είναι;» ρώτησε μάλλον ενοχλημένος την κυρία Μέντλοκ, μόλις έφτασε. «Έτσι όπως πάει, θα σπάσει κανένα αγγείο κάποια μέρα. Αυτό το αγόρι είναι μισότρελο από την υστερία και τη συνήθεια να περνάει το δικό του».

«Η αλήθεια είναι, κύριε, πως δεν θα το πιστέψετε όταν τον δείτε» απάντησε η κυρία Μέντλοκ. «Εκείνο το αντιπαθητικό κορίτσι, που τον φτάνει στους κακούς τρόπους, τον μάγεψε. Δεν ξέρω πώς τα κατάφερε. Ούτε εμφανίσιμη είναι ούτε την ακούς συχνά να λέει μια κουβέντα, κατάφερε όμως ό,τι κανείς μας δεν μπόρεσε να κάνει. Του επιτέθηκε σαν

την αγριόγατα χθες το βράδυ, χτύπησε με πείσμα τα πόδια της στο πάτωμα και τον διέταξε να σταματήσει να φωνάζει. Δεν ξέρω πώς, όμως με κάποιον τρόπο τον τρόμαξε τόσο που σταμάτησε, και σήμερα το απόγευμα... Καλύτερα να πάτε επάνω και να τον δείτε, κύριε. Είναι απίστευτο».

Η σκηνή που αντίκρισε ο γιατρός Κρέιβεν με το που μπήκε στο δωμάτιο του ασθενή του ήταν πραγματικά αναπάντεχη. Μόλις η κυρία Μέντλοκ τού άνοιξε την πόρτα να περάσει, άκουσε γέλια και κουβεντολίοι. Ο Κόλιν βρισκόταν στον καναπέ του φορώντας τη ρόμπα του και καθόταν στητός, ενώ κοίταζε μια εικόνα σε ένα από τα βιβλία κηπουρικής και μιλούσε στο άχαρο κορίτσι, που όμως μόνο άχαρο δεν φαινόταν μια και το πρόσωπό του λαμποκοπούσε από ευχαρίστηση.

«Κοίτα τους μακριούς μίσχους αυτών των μπλε λουλουδιών... να βάλουμε και από αυτά. Τα λένε δε...λφί...νια» συλλάβισε προσεκτικά ο Κόλιν.

«Ο Ντίκον λέει πως τα λένε σταφιδόχορτα και πως έχουν κι αυτό το όνομα, γιατί κοκορεύονται» είπε δυνατά η Αφέντρα η Μαίρη. «Έχει ένα σωρό τέτοια στον κήπο».

Τότε είδαν τον γιατρό Κρέιβεν και σώπασαν. Η Μαίρη είχε απομείνει ακίνητη σαν άγαλμα, κι ο Κόλιν έδειχνε ανήσυχος.

«Λυπάμαι που έμαθα πως δεν ήσουν καλά χθες τη νύχτα, αγόρι μου» είπε κάπως νευρικά ο γιατρός Κρέιβεν. Ήταν μάλλον νευρικός τύπος.

«Είμαι καλύτερα τώρα, πολύ καλύτερα» απάντησε ο Κόλιν με ένα ύφος που ταίριαζε σε μαχαραγιά. «Αν είναι καλός ο καιρός, σε μια δυο μέρες θα βγω έξω με το καροτσάκι μου. Θέλω να πάρω λίγο καθαρό αέρα».

Ο γιατρός Κρέιβεν κάθισε δίπλα του, του μέτρησε τον σφυγμό και τον κοίταξε περιέργα.

«Θα πρέπει να έχει πολύ καλό καιρό, και θα πρέπει να προσέξεις να μην κουραστείς» του είπε.

«Δεν θα με κουράσει ο καθαρός αέρας» είπε ο νεαρός Μαχαραγιάς.

Επειδή είχαν υπάρξει στιγμές που ο ίδιος νεαρός κύριος είχε στριγκλίσει κι είχε μανιάσει κι είχε επιμείνει πως ο καθαρός αέρας θα τον αρρώσταινε και θα τον σκότωνε, δεν είναι περίεργο που ο γιατρός ένιωσε κάποια έκπληξη.

«Νόμιζα πως δεν σου άρεσε ο καθαρός αέρας» είπε.

«Δεν μου αρέσει όταν είμαι μόνος μου» απάντησε ο Μαχαραγιάς. «Θα με συνοδεύσει όμως η ξαδέρφη μου».

«Και η νοσοκόμα προφανώς» πρότεινε ο γιατρός Κρέιβεν.

«Όχι, δεν θέλω τη νοσοκόμα» είπε τόσο μεγαλόπρεπα που η Μαίρη δεν μπόρεσε να μη θυμηθεί την εμφάνιση του νεαρού Ινδού πρίγκιπα που ήταν στολισμένος με διαμάντια και σμαράγδια και μαργαριτάρια κι είχε μεγάλα ρουμπίνια στο μικρό σκούρο του χέρι κι είχε κάνει ένα νεύμα στους υπηρέτες του να έρθουν κοντά του για να ακούσουν τις προσταγές του.

«Η ξαδέρφη μου ξέρει πώς να με φροντίσει. Πάντα νιώθω καλύτερα όταν είναι μαζί μου. Με έκανε να νιώσω καλύτερα χθες τη νύχτα. Κι ένα πολύ δυνατό αγόρι που ξέρω θα σπρώξει το καροτσάκι μου».

Ο γιατρός Κρέιβεν ένιωσε ανησυχία. Αν αυτό το κουραστικό υστερικό παιδί είχε μια ευκαιρία να καλυτερέψει, ο ίδιος θα έχανε τη δυνατότητα να κληρονομήσει το Μίσελθουέιτ. Δεν ήταν όμως ασυνείδητος, παρότι αδύναμος χαρακτήρας, και δεν σκόπευε να αφήσει το παιδί να διατρέξει κάποιο ουσιαστικό κίνδυνο.

«Θα πρέπει να είναι ένα πολύ δυνατό και λογικό αγόρι» είπε. «Και θα πρέπει να μάθω και κάτι για αυτό. Ποιος είναι; Πώς τον λένε;»

«Είναι ο Ντίκον» είπε ξαφνικά η Μαίρη. Πίστευε πως όποιος ήξερε τον χερσότοπο ήξερε και τον Ντίκον. Και δίκιο είχε. Είδε πως αμέσως στο πρόσωπο του γιατρού Κρέιβεν άνθισε ένα χαμόγελο ανακούφισης.

«Α, ο Ντίκον» είπε. «Αφού θα είναι ο Ντίκον, θα είσαι ασφαλής. Είναι δυνατός σαν τα αλογάκια του χερσότοπου».

«Και μπορείς να τον εμπιστευτείς» είπε η Μαίρη. «Σάμπως βρίσκεις πιο της εμπιστοσύνης σε όλονα τον τόπο του Γιορκσάιρ!» Η Μαίρη ξεχάστηκε και συνέχισε να μιλάει στην ντόπια διάλεκτο.

«Ο Κόλιν σου έμαθε να μιλάς έτσι;» ρώτησε ο γιατρός Κρέιβεν χωρίς να μπορεί να κρύψει το γέλιο του.

«Τα μαθαίνω όπως τα γαλλικά» απάντησε κάπως ψυχρά η Μαίρη. «Σαν να μάθαινα μια ντόπια διάλεκτο στην Ινδία. Οι πολλοί έξυπνοι άνθρωποι προσπαθούν να τη μάθουν. Μου αρέσει, και το ίδιο του αρέσει και του Κόλιν».

«Μάλιστα» είπε ο γιατρός. «Εφόσον το θέλεις, μάλλον δεν θα σε βλάψει. Πήρες το φάρμακό σου χθες το βράδυ, Κόλιν;»

«Όχι» απάντησε ο Κόλιν. «Στην αρχή δεν το ήθελα, και μετά η Μαίρη με έκανε να ηρεμήσω και με νανούρισε μιλώντας μου για την άνοιξη που απλώνεται σε έναν κήπο».

«Μάλλον χαλαρωτικό ακούγεται αυτό» είπε ο γιατρός Κρέιβεν ακόμα πιο μπερδεμένος, ενώ ταυτόχρονα έριχνε πλάγιες ματιές στην Αφέντρα τη Μαίρη, που καθόταν στο σκαμνί της και κοιτούσε το χαλί σιωπηλή. «Σίγουρα είσαι καλύτερα, πρέπει να θυμάσαι όμως...»

«Δεν θέλω να θυμάμαι» τον διέκοψε ο Κόλιν έχοντας ξανά το ύφος του Μαχαραγιά. «Όταν είμαι ξαπλωμένος μόνος εδώ και θυμάμαι, με ξαναπιάνουν πόνοι παντού και σκέφτομαι πράγματα που με κάνουν να

ουρλιάζω γιατί τα μισώ. Αν υπήρχε κάπου ένας γιατρός που να με έκανε να ξεχνάω αντί να θυμάμαι, θα τον είχα φέρει». Και με αυτά τα λόγια κούνησε το λεπτό του χέρι, που στ' αλήθεια θα έπρεπε να είναι γεμάτο βασιλικά δαχτυλίδια από ρουμπίνια. «Η ξαδέρφη μου με κάνει να ξεχνάω, γι' αυτό με κάνει καλύτερα».

Ήταν η πιο σύντομη επίσκεψη που έκανε ο γιατρός Κρέιβεν μετά από κάποιο “ξέσπασμα” του Κόλιν. Συνήθως ήταν υποχρεωμένος να μένει πολλή ώρα και να κάνει ένα σωρό πράγματα. Ετούτο το απόγευμα όμως ούτε νέο φάρμακο έδωσε ούτε καινούριες εντολές και ούτε έγινε μάρτυρας δυσάρεστης σκηνής. Όταν κατέβηκε τις σκάλες, έδειχνε πολύ προβληματισμένος και όταν μίλησε στην κυρία Μέντλοκ στη βιβλιοθήκη, εκείνη σκέφτηκε πως έμοιαζε σαν να τον απασχολούσε κάποιος γρίφος.

«Λοιπόν, κύριε, ποιος θα το πίστευε!» τόλμησε να πει.

«Σίγουρα τα πράγματα άλλαξαν. Και σίγουρα είναι καλύτερα από πριν» είπε ο γιατρός.

«Πιστεύω πως η Σούζαν Σόουερμπάι είχε δίκιο» είπε η κυρία Μέντλοκ. «Πέρασα από το αγροτόσπιτό της καθώς πήγαινα στο Θουέιτ χθες, και κουβεντιάσαμε λίγο. Και μου είπε: “Λοιπόν, Σάρα Άνν, μπορεί το κορίτσι να μην είναι χαριτωμένο μήτε ευχάριστο, είναι όμως παιδί, και τα παιδιά χρειάζονται παιδιά”. Πηγαίναμε μαζί στο σχολείο, εγώ κι η Σούζαν Σόουερμπάι».

«Είναι το καλύτερο γιατρικό για τους αρρώστους από όσο ξέρω» είπε ο γιατρός Κρέιβεν. «Όταν τη βρίσκω στο σπιτάκι της, ξέρω πως έχω μεγάλη πιθανότητα να σώσω τον ασθενή μου».

Η κυρία Μέντλοκ χαμογέλασε. Τη συμπαθούσε πολύ τη Σούζαν Σόουερμπάι.

«Έχει τον τρόπο της η Σούζαν» συνέχισε λαλίστατη. «Όλο το πρωί σκεφτόμουν κάτι που μου είπε χθες. Μου λέει: “Κάποτε νουθετούσα τα

παιδιά μετά από ένα καυγά τους και τους λέω: “Όταν πήγαινα σχολειό, μου έμαθαν στη γεωγραφία πως η γη ήταν σαν ένα πορτοκάλι στο σχήμα. Προτού φτάσω δέκα χρονών, είχα καταλάβει πως αυτό το πορτοκάλι δεν είναι κανενός. Ο καθένας δεν έχει τίποτα παραπάνω από το μερτικό του, και είναι φορές που δεν φτάνει να δώσεις σε όλους μερτικό. Κανένας όμως από σας μη σκεφτεί ποτέ του πως είναι δικό του όλο το πορτοκάλι, γιατί θα πικραθεί και θα πικραθεί σκληρά””. Και μου λέει ακόμα η Σούζαν: “Αυτό που μαθαίνει ένα παιδί από ένα άλλο είναι πως δεν έχει νόημα να αρπάξει το πορτοκάλι και να το ξεφλουδίσει. Γιατί αν το κάνει, το πιο πιθανό είναι να μείνει με τα κουκούτσια, κι αυτά είναι θεόπικρα””».

«Της κόβει το μυαλό» είπε ο γιατρός Κρέιβεν φορώντας το παλτό του.

«Η αλήθεια είναι πως έχει τον τρόπο της να λέει πράγματα» αποτελείωσε ευχαριστημένη η κυρία Μέντλοκ. «Κάποτε της είπα: “Σούζαν, αν ήσουν διαφορετική και δεν μιλούσες τόσο με τη διάλεκτο του Γιορκσάιρ, μπορεί και να σε έλεγα έξυπνη”».

Εκείνη τη νύχτα ο Κόλιν κοιμήθηκε χωρίς να ξυπνήσει ούτε μία φορά και όταν άνοιξε τα μάτια του το πρωί, έμεινε ακίνητος και χαμογέλασε χωρίς να το καταλάβει –χαμογέλασε, γιατί ένιωθε παράδοξα άνετα. Η αλήθεια ήταν πως ένιωθε όμορφα που είχε ξυπνήσει και γύρισε ανάσκελα και τέντωσε τα πόδια και τα χέρια με απόλαυση. Ένιωθε πως εκείνα τα σφιχτά νήματα που τον κρατούσαν είχαν χαλαρώσει και μπορούσε πια να μετακινηθεί. Δεν γνώριζε πως ο γιατρός Κρέιβεν θα έλεγε για την περίπτωση του πως ήταν τα νεύρα του που είχαν χαλαρώσει. Αντί να μείνει ξαπλωμένος και να κοιτάζει τον τοίχο κάνοντας την ευχή να μην είχε ξυπνήσει, το μυαλό του ήταν γεμάτο από όλα τα σχέδια που είχε κάνει μαζί με τη Μαίρη την προηγούμενη μέρα κι από εικόνες του κήπου και του Ντίκον και των ζώων του. Τι όμορφα που

ήταν να έχεις να σκεφτείς τόσα πράγματα! Και δεν είχε ούτε δέκα λεπτά από την ώρα που ξύπνησε, όταν άκουσε τρεχαλητό στον διάδρομο και είδε τη Μαίρη στην πόρτα. Την επόμενη στιγμή είχε μπει στο δωμάτιο και είχε έρθει τρέχοντας στο κρεβάτι του φέρνοντας μαζί της φρέσκο αέρα γεμάτο με το άρωμα του πρωινού.

«Είχες βγει έξω! Είχες βγει έξω! Έχεις επάνω σου την όμορφη μυρωδιά των φύλλων» φώναξε ενθουσιασμένος.

Η Μαίρη είχε τρέξει αρκετά και τα μαλλιά της ήταν λυτά κι ανακατεμένα από τον αέρα κι ήταν χαρούμενη με ροδαλά μάγουλα, κι ας μη τα παρατήρησε όλα αυτά ο Κόλιν.

«Είναι τόσο όμορφα!» του είπε με πιασμένη την ανάσα. «Δεν έχεις δει ποτέ σου κάτι τέτοιο! Έρθε! Νόμιζα πως είχε έρθει χθες το πρωί, έκανα όμως λάθος. Σήμερα, τώρα ήρθε! Έρθε η Άνοιξη! Έτσι λέει ο Ντίκον!»

«Αλήθεια;» φώναξε ο Κόλιν, και παρότι δεν είχε καμιά παρόμοια εμπειρία, ένιωσε την καρδιά του να χτυπάει δυνατά. Από την αναστάτωση, ανακάθισε στο κρεβάτι του. «Άνοιξε το παράθυρο! Μπορεί και να ακούσουμε να το διαλαλούν χρυσές σάλπιγγες!» συμπλήρωσε γελώντας με τα νέα και με τον εαυτό του.

Και παρόλο που το είπε μισοαστεία, η Μαίρη βρέθηκε στο παράθυρο στη στιγμή και το άνοιξε, και μπήκε μέσα η φρεσκάδα κι όλες οι μυρωδιές μαζί με το τραγούδι των πουλιών.

«Ορίστε, καθαρός αέρας» είπε η Μαίρη. «Ξάπλωσε και πάρε βαθιές ανάσες. Αυτό κάνει ο Ντίκον όταν είναι ξαπλωμένος στον χερσότοπο. Λέει πως τον νιώθει να κυλάει στις φλέβες του, και είναι σαν να μπορεί να ζήσει για πάντα. Πάρε ανάσες!»

Μπορεί να έλεγε απλά τα λόγια που είχε ακούσει από τον Ντίκον, όμως τράβηξε την προσοχή του Κόλιν.

«Να ζήσει για πάντα! Έτσι νιώθει;» τη ρώτησε κι έκανε όσα του είπε παίρνοντας ξανά και ξανά βαθιές ανάσες, μέχρι που ένιωσε πως κάτι καινούριο και πολύ ευχάριστο του συνέβαινε.

Η Μαίρη πλησίασε ξανά το κρεβάτι του.

«Τα λουλουδάκια ξεφυτρώνουν το ένα μετά το άλλο» του είπε βιαστικά. «Παντού έχει μπουμπούκια, και η πρασινάδα έχει σχεδόν σκεπάσει όλο το γκρι χρώμα, και τα πουλιά βιάζονται να φτιάξουν τις φωλιές τους, γιατί φοβούνται πως έχουν αργοπορήσει, -ψάχνουν ακόμα και μέσα στον μυστικό κήπο για να φωλιάσουν. Και οι τριανταφυλλιές ξεπετάχτηκαν, και ο τόπος είναι γεμάτος από πρίμουλες στους κήπους και στο δάσος, και οι σπόροι που φυτέψαμε φύτρωσαν, και ο Ντίκον έφερε μαζί του την αλεπού και το κοράκι και τους σκίουρους και ένα νεογέννητο αρνάκι».

Και μετά, σταμάτησε για να πάρει ανάσα. Το νεογέννητο αρνάκι το είχε βρει ο Ντίκον τρεις μέρες πριν δίπλα στην πεθαμένη μητέρα του ανάμεσα στα σκίνα του χερσότοπου. Δεν ήταν η πρώτη φορά που έβρισκε ένα ορφανό αρνάκι, κι έτσι ήξερε τι έπρεπε να κάνει. Το τύλιξε στο πανωφόρι του και το πήρε μαζί του στο σπίτι του, κι εκεί το έβαλε κοντά στη φωτιά και το τάισε ζεστό γάλα. Το αρνάκι ήταν πολύ απαλό κι είχε ένα αστείο μωρουδίστικο προσωπάκι και μακριά ποδάρια. Ο Ντίκον το είχε κουβαλήσει από τον χερσότοπο μέχρι τον κήπο στην αγκαλιά του και το μπιμπερό του το είχε στην τσέπη του μαζί με τον έναν σκίουρο, και όταν η Μαίρη κάθισε κάτω από ένα δέντρο κρατώντας το αρνάκι χαλαρά στην αγκαλιά της, ένιωσε πως ήταν τόσο γεμάτη μια παράξενη χαρά που της ήταν αδύνατον να μιλήσει. Ένα αρνάκι, ένα αρνάκι! Ένα ζωντανό αρνάκι που το είχες στην αγκαλιά σου όπως ένα μωρό!

Όλα αυτά τα περιέγραφε στον Κόλιν με μεγάλη χαρά, κι εκείνος την άκουγε κι ανάσαινε βαθιά. Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο δωμάτιο η νοσοκόμα, που φάνηκε κάπως ανήσυχη βλέποντας το ανοιχτό

παράθυρο. Πολλές φορές είχε καθίσει στο ασφυκτικό δωμάτιο μέσα στη ζέστη, γιατί ο ασθενής της ήταν σίγουρος πως οι άνθρωποι κρύωναν από τα ανοιχτά παράθυρα.

«Σίγουρα δεν νιώθετε κρύο, Αφέντη Κόλιν;» ρώτησε.

«Όχι» της απάντησε. «Παίρνω βαθιές ανάσες από τον καθαρό αέρα. Είναι δυναμωτικό. Θα πάρω το πρωινό μου στον καναπέ κι η ξαδέρφη μου θα πάρει το πρωινό της μαζί μου».

Η νοσοκόμα απομακρύνθηκε καλύπτοντας το χαμόγελό της και πήγε να δώσει την εντολή να ετοιμάσουν δύο πρωινά. Έβρισκε το δωμάτιο του υπηρετικού προσωπικού πολύ πιο διασκεδαστικό από εκείνο του ασθενή, και όλοι τους ήθελαν να μάθουν τι νέα έφερνε από τον απάνω όροφο. Κυκλοφορούσαν πολλά αστεία για τον αντιπαθητικό νεαρό ερημίτη, που όπως έλεγε η μαγείρισσα “είχε βρει τον δάσκαλό του, και τόσο το καλύτερο”. Οι υπηρέτες είχαν βαρεθεί τα ξεσπάσματα του νεαρού αφέντη και ο αρχιυπηρέτης, που ήταν οικογενειάρχης, πολλές φορές ήταν της άποψης πως του ασθενή τού χρειαζόταν ένα καλό ξύλο.

Όταν ο Κόλιν κάθισε στον καναπέ και το πρόγευμα για δύο σερβιρίστηκε, γύρισε προς τη νοσοκόμα και ανακοίνωσε με ύφος Μαχαραγιά:

«Ένα αγόρι, μια αλεπού, ένα κοράκι, δύο σκίουροι κι ένα νεογέννητο αρνάκι θα έρθουν να μου κάνουν επίσκεψη σήμερα το πρωί. Θέλω να έρθουν επάνω με το που θα φτάσουν» είπε. «Μη σου περάσει η ιδέα να παίξεις με τα ζώα στο δωμάτιο του υπηρετικού προσωπικού και να τα κρατήσεις εκεί. Τα θέλω εδώ».

Η νοσοκόμα έβγαλε μια ξαφνική κραυγή έκπληξης, που προσπάθησε να κρύψει βήχοντας.

«Μάλιστα, κύριε» απάντησε.

«Θα σου πω τι θα κάνεις» πρόσθεσε ο Κόλιν. «Μπορείς να πεις στη Μάρθα να τους φέρει όλους εδώ. Το αγόρι είναι ο αδερφός της. Τον λένε Ντίκον και γητεύει τα ζώα».

«Ελπίζω να μη δαγκώνουν τα ζώα, Αφέντη Κόλιν» είπε η νοσοκόμα.

«Σου είπα πως είναι γητευτής» απάντησε αυστηρά ο Κόλιν. «Τα ζώα των γητευτών δεν δαγκώνουν».

«Στην Ινδία υπάρχουν γητευτές φιδιών» είπε η Μαίρη «και μπορούν να βάλουν στο στόμα τους τα κεφάλια των φιδιών τους».

«Παναγία μου!» τρεμούλιασε η νοσοκόμα.

Τα παιδιά έφαγαν το πρωινό τους μέσα στον καθαρό αέρα που έμπαινε στο δωμάτιο. Το πρωινό του Κόλιν ήταν αρκετά χορταστικό, κι η Μαίρη τον παρακολουθούσε με ενδιαφέρον.

«Θα αρχίσεις κι εσύ να παχαίνεις σαν εμένα» του είπε. «Ποτέ μου δεν ήθελα να φάω πρωινό όταν ήμουν στην Ινδία, τώρα όμως δεν κάνω χωρίς αυτό».

«Κι εγώ το θέλω σήμερα» είπε ο Κόλιν. «Ίσως να φταίει ο καθαρός αέρας. Πότε λες να έρθει ο Ντίκον;»

Ο Ντίκον δεν άργησε να έρθει. Σε δέκα λεπτά περίπου η Μαίρη έκανε μια κίνηση με το χέρι της.

«Άκου!» είπε. «Δεν σου φάνηκε πως ακούστηκε ένα κρώξιμο;»

Ο Κόλιν έστησε αυτί και το άκουσε, κι ήταν ο πιο παράδοξος ήχος που μπορούσε να ακουστεί μέσα σε ένα σπίτι, ένα βραχνό "κρα-κρα".

«Ναι» απάντησε.

«Είναι ο Καπνιάς» του είπε η Μαίρη. «Άκου ξανά! Δεν σου φάνηκε πως ακούστηκε ένα σιγανό βέλασμα;»

«Μα ναι!» φώναξε ο Κόλιν αναψοκοκκινισμένος.

«Είναι το νεογέννητο αρνάκι» είπε η Μαίρη. «Έρχεται ο Ντίκον».

Οι γαλότσες του Ντίκον ήταν χοντρές κι ασουλούπωτες, και παρόλο που προσπάθησε να μην κάνει θόρυβο καθώς περνούσε τους μακριούς διαδρόμους, αυτές έβγαζαν έναν βροντερό ήχο. Η Μαίρη και ο Κόλιν τον άκουγαν που πλησίαζε και όλο πλησίαζε μέχρι που πέρασε την πόρτα της ταπετσαρίας και πάτησε το μαλακό χαλί του διαδρόμου που έβγαζε στο δωμάτιο του Κόλιν.

«Αν είχατε την ευχαρίστηση, Κύριε» ανήγγειλε η Μάρθα «περιμένουν εδώ ο Ντίκον και τα ζώακια του».

Ο Ντίκον μπήκε στο δωμάτιο χαμογελώντας διάπλατα. Το νεογέννητο αρνάκι ήταν στην αγκαλιά του, και η κοκκινωπή αλεπουδίτσα πήγαινε από δίπλα του. Ο Καρύδης καθόταν στον αριστερό του ώμο και ο Καπνιάς στον δεξί του ενώ το κεφάλι και οι πατούσες του Τσόφλη πρόβαλλαν από την τσέπη του πανωφοριού του.

Ο Κόλιν ανακάθισε αργά και κοίταζε με γουρλωμένα μάτια, όπως τότε που πρωτοείδε τη Μαίρη. Αυτό εδώ όμως το βλέμμα ήταν γεμάτο θαυμασμό και ευχαρίστηση. Η αλήθεια ήταν πως, παρόλα όσα είχε ακούσει, δεν είχε καταλάβει στο ελάχιστο τι λογής θα ήταν αυτό το αγόρι κι ούτε το περίμενε πως η αλεπού, το κοράκι, οι σκίουροι και το αρνάκι του θα ήταν τόσο κολλημένα επάνω του σαν να ήταν ένα πράμα. Ο Κόλιν δεν είχε ποτέ μιλήσει σε άλλο αγόρι στη ζωή του και ήταν τόσο συνεπαρμένος από την ευχαρίστηση μα και την περιέργειά του που δεν σκέφτηκε καν να μιλήσει.

Ο Ντίκον όμως δεν ένιωθε ούτε ντροπαλός ούτε διστακτικός. Δεν ένιωθε ντροπαλός, γιατί το κοράκι δεν ήξερε τη γλώσσα του κι έτσι μόνο κοιτούσε αμίλητο στην πρώτη τους συνάντηση. Έτσι έκαναν τα ζώακια μέχρι να σε μάθουν. Προχώρησε λοιπόν προς τον καναπέ όπου καθόταν ο Κόλιν και έβαλε ήσυχα ήσυχα το νεογέννητο αρνάκι στην αγκαλιά του, και μονομιάς το πλασματάκι κούρνιασε στην απαλή

βελουδένια ρόμπα κι άρχισε να σπρώχνει το ύφασμα με το μουσούδι του και να κουτουλάει ανυπόμονα το σγουρό του κεφαλάκι επάνω του. Φυσικά κανένα παιδί δεν θα έμενε σιωπηλό σε αυτό το θέαμα.

«Τι κάνει;» ρώτησε ο Κόλιν. «Τι θέλει;»

«Θέλει τη μητέρα του» είπε ο Ντίκον χαμογελώντας όλο και πιο πολύ. «Στο έφερα κομματάκι πεινασμένο, γιατί είχα κατά νου πως θα γύρευες να το δεις να τρώει».

Ο Ντίκον γονάτισε κοντά στον καναπέ κι έβγαλε από την τσέπη του πανωφοριού του το μπιμπερό.

«Έλα, μικρούλη μου» είπε πιάνοντας απαλά το άσπρο μαλλιαρό κεφαλάκι με το ηλιοκαμένο χέρι του. «Αυτό γυρεύει. Θα το φχαριστηθεί πιότερο από τα μαλακά βελούδινα σακάκια. Έλα!» είπε κι έσπρωξε τη λαστιχένια άκρη του μπιμπερό στο μουσούδι που ανοιγόκλεινε, και το αρνάκι άρχισε να ρουφάει απολαυστικά.

Μετά από αυτό δεν υπήρχε πια καμιά αμηχανία. Έως ότου το αρνάκι αποκοιμηθεί, ο Ντίκον είχε απαντήσει όλες τις ερωτήσεις. Είπε στα δύο παιδιά πώς είχε βρει το αρνάκι το ξημέρωμα τρεις μέρες πριν. Στεκόταν ακίνητος στον χερσότοπο ακούγοντας μια σιταρήθρα και παρατηρώντας την να πετάει όλο και πιο ψηλά μέχρι που δεν ήταν παρά μια κουκίδα στον γαλάζιο ουρανό.

«Δεν την έβλεπα πια, μόνο το τραγούδι της άκουγα κι αναρωτιόμουνα πώς γινόταν αυτό αφού έμοιαζε πως σε λίγο θα χανόταν εντελώς, και τότε άκουσα έναν άλλον ήχο μακριά ανάμεσα στα σκίνα. Ήταν ένα αδύναμο βέλασμα, κι αμέσως κατάλαβα πως ήταν ένα νεογέννητο αρνάκι που πεινούσε και πως δεν θα πεινούσε αν η μητέρα του ήταν εκεί, κι έτσι αρχίσινα να ψάχνω. Ε, η αλήθεια είναι πως έψαξα κάμποσο. Πηγαινοερχόμουνα ανάμεσα στα σκίνα, μα ήταν σαν να έπαιρνα συνέχεια λάθος δρόμο. Στο τέλος όμως είδα κάτι να ασπρίζει

δίπλα σε ένα βράχο στο ανέβασμα του χερσότοπου και βρήκα το μικρούλη μισοπεθαμένο από το κρύο και την αφαγιά».

Όση ώρα ο Ντίκον μιλούσε, ο Καπνιάς πετούσε σοβαρός μέσα κι έξω από το δωμάτιο περνώντας από το ανοιχτό παράθυρο κι έβγαζε μικρά κρωξίματα σαν να σχολίαζε το περιβάλλον, ενώ ο Καρύδης και ο Τσόφλης έκαναν εκδρομή στα μεγάλα δέντρα απέξω σκαρφαλώνοντας πάνω κάτω στους κορμούς τους κι εξερευνώντας τα κλαδιά τους. Ο Καπετάνιος είχε κουρνιαστεί δίπλα στον Ντίκον, που καθόταν πάνω στο χαλάκι του τζακιού.

Κοίταξαν τις εικόνες στα βιβλία της κηπουρικής, και ο Ντίκον ήξερε όλα τα λουλούδια με τα ντόπια ονόματά τους κι ακόμα ήξερε πόσα από αυτά φύτεωναν ήδη στον μυστικό κήπο.

«Δε θα το έλεγα με τούτο δω το όνομα» είπε δείχνοντας ένα λουλούδι που από κάτω του είχε γραμμένο το όνομα “Ακουϊλέτσα”. «Εμείς εδώ όμως το ονοματίζουμε κολομπίνα, κι εκείνο εκεί πέρα το λέμε σκυλάκι. Και τα δυο τους φυτρώνουν από μόνα τους στους θάμνους, αυτά όμως που βρίσκεις στους κήπους είναι μεγαλύτερα κι ομορφότερα. Έχει ένα σωρό κολομπίνες στον κήπο. Όταν μπουμπουκιάσουν, θα μοιάζουν με χαλί από άσπρες και γαλάζιες πεταλούδες που κουνάνε τα φτερά τους».

«Θα τις δώ! Θα τις δώ!» φώναξε ο Κόλιν.

«Πράγματις!» είπε σοβαρά σοβαρά η Μαίρη. «Πού καιρός για χάσιμο!»

ΕΙΚΟΣΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

«ΘΑ ΖΗΣΩ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!»

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΟΜΩΣ ΗΤΑΝ ΠΩΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΗΚΑΝ να περιμένουν πάνω από μία εβδομάδα, γιατί στην αρχή φυσούσε πολύ και μετά ο Κόλιν ίσα που δεν άρπαξε κρυολόγημα. Κι αυτά τα δυο πράγματα θα τον είχαν κάνει να τον πιάσει ο γνωστός θυμός του, αν δεν είχαν να καταστρώσουν ένα σωρό προσεκτικά και μυστικά σχέδια κι αν ο Ντίκον δεν ερχόταν σχεδόν κάθε μέρα, έστω και για λίγα λεπτά, για να φέρει τα νέα του χερσότοπου και της απλωσιάς και των ρυακιών. Όλα όσα είχε να αφηγηθεί για τις βίδρες και τους ασβούς και τους νεροαρουραίους και τα σπιτάκια τους, για να μη πούμε για τις φωλιές των πουλιών και τα λαγούμια των δασοποντικών, έφταναν και περίσσευαν για να σε κάνουν να ακούς έκπληκτος όλες αυτές τις απίθανες λεπτομέρειες από έναν γητευτή και να αντιλαμβάνεσαι πόσο επίμονα και σοβαρά λειτουργούσε όλος αυτός ο κρυφός κόσμος.

«Σαν κι εμάς είναι» είπε ο Ντίκον. «Μόνο που πρέπει να χτίζουν τα σπίτια τους κάθε χρόνο. Κι είναι τόσο απασχολημένα που μόλις και προλαβαίνουν».

Αυτό που πήρε χρόνο ήταν η προετοιμασία ώστε να μεταφερθεί ο Κόλιν στον κήπο με σχετική μυστικότητα. Κανένας δεν έπρεπε να δει το

καροτσάκι και τον Ντίκον με τη Μαίρη την ώρα που θα έπαιρναν τη συγκεκριμένη στροφή στους θάμνους και θα έμπαιναν στον διάδρομο που έβγαζε στον τοίχο με τον κισσό. Καθώς οι μέρες περνούσαν, ο Κόλιν αποκτούσε όλο και περισσότερο την πεποίθηση πως το μυστήριο που περιέβαλλε τον κήπο ήταν ένα από τα μεγαλύτερά του γόητρα. Τίποτα δεν έπρεπε να διαλύσει αυτή την εντύπωση. Κανένας δεν έπρεπε να υποπτευθεί πως είχαν κάποιο μυστικό. Όλοι οι άλλοι έπρεπε να πειστούν ότι πήγαινε βόλτα με τη Μαίρη και τον Ντίκον επειδή τους συμπαθούσε και δεν τον πείραζε να τον κοιτάζουν.

Είχαν ανταλλάξει πολλές ευχάριστες κουβέντες σχετικά με το δρομολόγιό τους. Θα ανέβαιναν αυτό το μονοπάτι και θα κατέβαιναν εκείνο εκεί, θα διέσχιζαν το άλλο και θα πέρναγαν γύρω από τα παρτέρια του σιντριβανιού σαν να θαύμαζαν απλά τα λουλούδια που ο κύριος Ρόατς, ο αρχικηπουρός, είχε φυτέψει. Αυτό θα φαινόταν τόσο φυσικό που κανένας δεν θα υποψιαζόταν. Μετά θα έφταναν στα μονοπάτια με τους θάμνους, και δεν θα τους έβλεπε κανείς μέχρι να φτάσουν στους μακριούς τοίχους. Το σχέδιο ήταν τόσο σοβαρό και καλοστημένο που θύμιζε τις εκστρατείες που οργάνωναν οι στρατηγοί σε καιρό πολέμου.

Οι φήμες σχετικά με τα θαυμαστά παράδοξα που συνέβαιναν στα δωμάτια του ασθενή είχαν φυσικά περάσει από τον θάλαμο του υπηρετικού προσωπικού στους στάβλους και μετά ανάμεσα στους κηπουρούς. Παρόλα αυτά όμως ο κύριος Ρόατς ένωσε έκπληξη όταν ο Αφέντης Κόλιν διέταξε να παρουσιαστεί στο δωμάτιό που κανένας ξένος δεν είχε ποτέ του δει, καθώς ο ασθενής επιθυμούσε να του μιλήσει.

«Για δεξ!» μονολόγησε αλλάζοντας βιαστικά το σακάκι του. «Η Αυτού Υψηλότητά Του, που κανείς μας δεν έπρεπε να ρίχνει το βλέμμα του επάνω του, με κάλεσε».

Του κυρίου Ρόατς δεν του έλειπε η περιέργεια. Δεν είχε δει ποτέ του το αγόρι και είχε ακούσει μια ντουζίνα υπερβολικές ιστορίες που είχαν να κάνουν με την αφύσικη όψη του, τους αλλόκοτους τρόπους του και τους παράλογους θυμούς του. Αυτό που άκουγε πιο συχνά ήταν ότι το αγόρι μπορούσε ανά πάσα στιγμή να πεθάνει, και κυκλοφορούσαν ένα σωρό περιγραφές για την καμπουριαστή του πλάτη και τα αδύναμα άκρα του, κι αυτά τα έλεγαν άνθρωποι που δεν το είχαν δει ποτέ τους.

«Αλλάζουν τα πράγματα σε αυτό το σπίτι, κύριε Ρόατς» είπε η κυρία Μέντλοκ καθώς ανέβαιναν την πίσω σκάλα, που έβγαζε στον διάδρομο έξω από το μυστηριώδες δωμάτιο.

«Ας ελπίσουμε πως θα αλλάξουν προς το καλύτερο, κυρία Μέντλοκ» της απάντησε.

«Σίγουρα δεν μπορούν να γίνουν χειρότερα» συνέχισε εκείνη. «Κι όσο παράδοξο κι αν φαίνεται, κάποιοι βρίσκουν πως μπορούν να εκτελούν καλύτερα τα καθήκοντά τους. Μην εκπλαγείτε, κύριε Ρόατς, αν βρεθείτε στη μέση ενός θηριοτροφείου και δείτε τον Ντίκον της Μάρθας Σόουερμπάι να κάθεται πιο άνετα κι από το σπίτι του».

Πραγματικά, ο Ντίκον είχε ένα είδος Μαγείας, όπως σκεφτόταν κρυφά η Μαίρη. Όταν ο κύριος Ρόατς άκουσε το όνομά του, χαμογέλασε πλατιά.

«Θα ένιωθε σαν στο σπίτι του είτε βρισκόταν στο παλάτι του Μπάκιγχαμ είτε στον πάτο ενός ανθρακωρυχείου» της είπε. «Κι όχι από θράσος. Είναι καλό παιδί».

Ευτυχώς που τον είχαν προειδοποιήσει, αλλιώς θα έπαιρνε μεγάλη τρομάρα. Όταν άνοιξε η πόρτα του δωματίου, ένα μεγάλο κοράκι, που φαινόταν να νιώθει πολύ άνετα έτσι όπως είχε κουρνιαστεί στην ψηλή πλάτη μιας λαξεμένης καρέκλας, ανακοίνωσε την άφιξή του με ένα πολύ δυνατό “κρα-κρα”. Παρά την προειδοποίηση της κυρίας Μέντλοκ, ο

κύριος Ρόατς λίγο ακόμα και θα έκανε ένα άκομπο πήδημα οπισθοχωρώντας.

Ο νεαρός Μαχαραγιάς δεν ήταν ούτε στο κρεβάτι ούτε στον καναπέ του. Καθόταν σε μια πολυθρόνα, και δίπλα του έστεκε στα ποδαράκια του κουνώντας την ουρά του ένα αρνάκι, ενώ ο Ντίκον, γονατιστός, το τάζει με το μπιμπερό. Ένας σκίουρος είχε κουρνιαξει στη γυρτή πλάτη του Ντίκον και μασουλούσε με επιμέλεια ένα καρύδι. Το μικρό κορίτσι από την Ινδία καθόταν σε ένα μεγάλο σκαμνί και παρακολουθούσε.

«Ήρθε ο κύριος Ρόατς, Αφέντη Κόλιν» ανακοίνωσε η κυρία Μέντλοκ.

Ο νεαρός Μαχαραγιάς στράφηκε και τον κοίταξε σαν να ήταν υπηρέτης του, τουλάχιστον έτσι ένιωσε ο αρχικηπουρός.

«Α, είσαι ο Ρόατς, έτσι δεν είναι;» του είπε. «Έστειλα να σε φωνάξουν γιατί έχω κάποιες πολύ σοβαρές εντολές να σου δώσω».

«Πολύ καλά, κύριε» απάντησε ο Ρόατς, ενώ αναρωτιόταν αν θα τον έβαζε να κόψει όλες τις οξιές στο πάρκο ή να κάνει τους δεντρόκηπους νερόκηπους.

«Θα βγω με το καροτσάκι μου σήμερα» είπε ο Κόλιν. «Αν ο καθарός αέρας μου κάνει καλό, μπορεί και να βγαίνω κάθε μέρα. Όταν θα βγω, κανένας από τους κηπουρούς δεν θα είναι κοντά στον Μεγάλο Περίπατο της μεριάς των μακριών τοίχων. Κανένας δεν επιτρέπεται να είναι εκεί. Θα βγω κατά τις δύο, και όλοι θα πρέπει να απουσιάζουν μέχρι να δώσω εντολή να ξαναγυρίσουν στη δουλειά τους».

«Πολύ καλά, κύριε» απάντησε ο κύριος Ρόατς, αρκετά ανακουφισμένος που οι οξιές θα έμεναν στη θέση τους και οι δεντρόκηποι θα ήταν ασφαλείς.

«Μαίρη» είπε ο Κόλιν γυρίζοντας προς το μέρος της. «Τι λέτε στην Ινδία όταν έχετε τελειώσει την κουβέντα με κάποιον και θέλετε να φύγει;»

«Λέμε “Σου επιτρέπω να φύγεις”» απάντησε η Μαίρη.

Ο Μαχαραγιάς έκανε νεύμα με το χέρι του.

«Σου επιτρέπω να φύγεις, Ρόατς» είπε. «Να θυμάσαι όμως πως όλα αυτά που σου είπα είναι πολύ σημαντικά».

«Κρα-κρα!» παρατήρησε το κοράκι βραχνά, αλλά ευγενικά.

«Πολύ καλά, κύριε. Σας ευχαριστώ, κύριε» είπε ο κύριος Ρόατς, και η κυρία Μέντλοκ τον συνόδεψε έξω από το δωμάτιο.

Μόλις βρέθηκαν στον διάδρομο, ο κύριος Ρόατς, που ήταν μάλλον ευχάριστος χαρακτήρας, χαμογέλασε τόσο που στο τέλος γέλασε.

«Μα την πίστη μου, έχει τους τρόπους ενός λόρδου! Θα έλεγε κανείς ότι είδε όλη τη Βασιλική Οικογένεια μαζί, τον Πριγκιπικό Σύζυγο και όλους τους υπόλοιπους» είπε.

«Α!» διαμαρτυρήθηκε η κυρία Μέντλοκ. «Έτσι τον μάθαμε από μωρό, και τώρα νομίζει πως οι άλλοι υπάρχουν για να τους βλέπει σαν να είναι σκουπίδια».

«Μπορεί και να του περάσει, άμα ζήσει» είπε ο κύριος Ρόατς.

«Η αλήθεια είναι πως ένα είναι το σίγουρο» είπε η κυρία Μέντλοκ. «Αν ζήσει, κι αν εκείνο το κορίτσι από την Ινδία μείνει εδώ, σας το υπογράφω πως θα του μάθει πως δεν του ανήκει όλο το πορτοκάλι, όπως λέει η Σούζαν Σόουερμπάι. Και πιθανό να μάθει ποιο κομμάτι τού αντιστοιχεί».

Στο δωμάτιο, ο Κόλιν είχε γείρει την πλάτη του στα μαξιλάρια.

«Όλα κανονίστηκαν» είπε. «Και σήμερα το απόγευμα θα δω τον κήπο, σήμερα το απόγευμα θα μπω στον κήπο!»

Ο Ντίκον και τα ζωάκια του επέστρεψαν στον κήπο, και η Μαίρη έμεινε με τον Κόλιν. Δεν της φαινόταν κουρασμένος, ήταν όμως πολύ ήσυχος πριν το μεσημεριανό φαγητό και εξακολουθούσε να είναι

ήσυχος και όσο έτρωγαν. Αναρωτήθηκε ποιος να ήταν ο λόγος και τον ρώτησε.

«Πόσο μεγάλα μάτια έχεις, Κόλιν!» του είπε. «Όταν σκέφτεσαι, γουρλώνουν. Τι σκέφτεσαι τώρα;»

«Σκέφτομαι συνέχεια πώς να μοιάζει» της απάντησε.

«Ο κήπος;» ρώτησε η Μαίρη.

«Η άνοιξη» είπε ο Κόλιν. «Σκεφτόμουν πως δεν την έχω δει ποτέ μου κανονικά. Σπάνια έβγαινα, κι όταν το έκανα, δεν κοίταζα ποτέ γύρω μου. Ούτε καν μου περνούσε από το μυαλό».

«Δεν είδα ποτέ μου άνοιξη στην Ινδία, γιατί δεν υπήρχε» είπε η Μαίρη.

Απομονωμένος και μίζερος όπως η ζωή που έκανε, ο Κόλιν διέθετε περισσότερη φαντασία από τη Μαίρη κι εξάλλου είχε περάσει αρκετή από τη ζωή του κοιτώντας εξαιρετικά βιβλία και εικόνες.

«Εκείνο το πρωί που ήρθες και μου είπες “Ήρθε! Ήρθε!”, με έκανες να νιώσω πολύ παράξενα. Ακούστηκε σαν κάποιος να ερχόταν με μια μεγάλη συνοδεία και ζητωκραυγές και μουσική. Έχω μια τέτοια εικόνα σε ένα από τα βιβλία μου –ένα πλήθος όμορφοι άνθρωποι και παιδιά με γιρλάντες και ανθισμένα κλαδιά στα χέρια, να γελάνε και να χορεύουν και να παίζουν μουσική. Γι’ αυτό και είπα “Μπορεί να ακούσουμε να το διαλαλούν και χρυσές σάλπιγγες” και σου είπα να ανοίξεις το παράθυρο».

«Τι παράξενο!» είπε η Μαίρη. «Έτσι μοιάζει. Κι αν όλα τα λουλούδια, τα φυλλαράκια, η πρασινάδα, τα πουλιά και τα ζωάκια περνούσαν χορεύοντας από μπροστά μας, τι κόσμος θα μαζευόταν! Σίγουρα θα χόρευαν και θα τραγουδούσαν και θα έπαιζαν φλογέρες, κι αυτό θα ήταν η μουσική που θα ακουγόταν».

Γέλασαν κι οι δυο τους, όχι γιατί έβρισκαν ανόητη την ιδέα, αλλά γιατί τους άρεσε πολύ.

Λίγο μετά η νοσοκόμα, βοηθώντας τον Κόλιν να ετοιμαστεί, παρατήρησε πως δεν καθόταν σαν το ξερό ξύλο καθώς του έβαζε τα ρούχα, αλλά είχε ανακαθίσει και μάλιστα προσπαθούσε να βοηθήσει και όλη την ώρα μίλαγε και γελούσε με τη Μαίρη.

«Σήμερα έχει τις καλές του» είπε αργότερα στον γιατρό Κρέιβεν, που πέρασε για να δει πώς πήγαινε ο ασθενής του. «Έχει τόσο καλή διάθεση που νιώθει πιο δυνατός».

«Θα ξαναπεράσω το απόγευμα, αφού επιστρέψει» είπε ο γιατρός Κρέιβεν. Πρέπει να δω αν η βόλτα θα του κάνει καλό. Θα ευχόμουν να σας άφηνε να τον συνοδέψετε» πρόσθεσε πιο χαμηλόφωνα.

«Δεν θα ήμουν άξια της θέσης μου, κύριε, αν έμενα εδώ, ενώ θα είχατε προτείνει να τον συνοδέψω» είπε σταθερά η νοσοκόμα.

«Δεν το σκέφτηκα να το προτείνω» είπε λίγο νευρικά ο γιατρός. «Θα δούμε πώς θα πάει το πείραμα. Ο Ντίκον είναι ένα αγόρι που θα μπορούσες να του εμπιστευτείς ακόμα κι ένα νεογέννητο μωρό».

Ο πιο δυνατός υπηρέτης του σπιτιού κουβάλησε τον Κόλιν μέχρι έξω στο καροτσάκι του και τον έβαλε να κάτσει εκεί, ενώ ο Ντίκον περίμενε δίπλα του. Αφού ο υπηρέτης τακτοποίησε τα σκεπάσματα και τα μαξιλάρια, ο Μαχαραγιάς έκανε ένα νεύμα σε αυτόν και τη νοσοκόμα.

«Μπορείτε να πηγαίνετε» είπε, και οι δυο τους εξαφανίστηκαν στα γρήγορα, και πρέπει να ομολογήσουμε πως έβαλαν τα γέλια μόλις βρέθηκαν ασφαλείς ξανά στο σπίτι.

Ο Ντίκον άρχισε να σπρώχνει αργά και σταθερά το καροτσάκι. Η Αφέντρα η Μαίρη περπατούσε από δίπλα, και ο Κόλιν έγερνε πίσω και ύψωσε το πρόσωπό του προς τον ουρανό, που φαινόταν απέραντος, και τα μικρά μπαμπακένια σύννεφα έμοιαζαν με άσπρα πουλιά που αιωρούνταν στο κρυστάλλινο γαλάζιο του με ανοιγμένα τα φτερά τους. Το απαλό αεράκι ερχόταν από τη μεριά του χερσότοπου κι έφερνε μαζί

του μια φρέσκια γλυκιά μυρωδιά. Ο Κόλιν όλο κι έπαιρνε βαθιές ανάσες ορθώνοντας το ισχνό στέρνο του, και τα μεγάλα του μάτια έμοιαζαν σαν να άκουγαν τα πάντα ολόγυρα, λες και ήταν τα αυτιά του.

«Πόσοι ήχοι από κελάηδημα και ζουζούνισμα και φωνές!» είπε. «Τι είναι αυτή η γλυκιά μυρωδιά που φέρνει ο αέρας;»

«Είναι τα λιόπρινα που ανθίζουν στον χερσότοπο» απάντησε ο Ντίκον. «Το γλεντάνε εκεί πέρα οι μέλισσες».

Δεν υπήρχε ίχνος ανθρώπου στα μονοπάτια από όπου πέρασαν, λες και τους είχαν αρπάξει τα ξωτικά. Τα παιδιά όμως μπαινόβγαιναν στους θάμνους και πήγαιναν γύρω από τα παρτέρια του σιντριβανιού ακολουθώντας το καλά σχεδιασμένο δρομολόγιό τους μόνο και μόνο για την παράξενη ευχαρίστηση που τους πρόσφερε όλο αυτό. Όταν όμως έφτασαν επιτέλους στον Μεγάλο Περίπατο κοντά στους τοίχους που ήταν σκεπασμένοι από κισσό, η αίσθηση της προσδοκίας, για κάποιο ανεξήγητο λόγο, τα έκανε να μιλάνε ψιθυριστά.

«Εδώ είναι» ψιθύρισε η Μαίρη. «Εδώ βημάτιζα πάνω κάτω και σκεφτόμουν».

«Αλήθεια;» φώναξε ο Κόλιν, και τα μάτια του άρχισαν να ψάχνουν με φανερή περιέργεια τον κισσό. «Μα δεν βλέπω τίποτα. Δεν υπάρχει πόρτα» ψιθύρισε.

«Έτσι νόμιζα κι εγώ» είπε η Μαίρη.

Για λίγο δεν μίλησε κανείς, και δεν ακουγόταν παρά μόνο το καροτσάκι που κυλούσε.

«Να ο κήπος που δουλεύει ο Μπεν Γουέδερσταφ» ανακοίνωσε η Μαίρη.

«Αλήθεια;» είπε ο Κόλιν.

Λίγο πιο πέρα η Μαίρη ψιθύρισε ξανά:

«Σε αυτό το σημείο ο κοκκινολαίμης πέταξε πάνω από τον τοίχο».

«Αλήθεια;» είπε δυνατά ο Κόλιν. «Πώς θα ήθελα να ερχόταν ξανά!»

«Κι εκεί πέρα» είπε με μεγάλη χαρά η Μαίρη καθώς έδειχνε κάτω από μια πασχαλιά «σκάλισε το χώμα και μου έδειξε το κλειδί».

Τότε ο Κόλιν ανακάθισε στο καροτσάκι του.

«Πού; Πού; Εκεί;» φώναξε και τα μάτια του ήταν μεγάλα σαν του λύκου στην Κοκκινοσκουφίτσα, όταν η Κοκκινοσκουφίτσα τα παρατήρησε. Ο Ντίκον σταμάτησε να τσουλάει το καροτσάκι.

«Κι εδώ» είπε η Μαίρη μπαίνοντας στο παρτέρι δίπλα στον κισσό «είναι που στάθηκα για να του μιλήσω όταν μου τιτίβισε από την κορφή του τοίχου. Κι αυτός εδώ είναι ο κισσός που κουνήθηκε πέρα δώθε από τον αέρα». Κι έπιασε το πράσινο πέπλο που κρεμόταν.

«Α! Αλήθεια;» είπε ο Κόλιν με κομμένη ανάσα.

«Κι αυτό εδώ είναι το χερούλι, κι αυτή είναι η πόρτα. Ντίκον, σπρώξε γρήγορα το καροτσάκι!»

Κι ο Ντίκον το έσπρωξε με μια μεγαλόπρεπη και στιβαρή κίνηση.

Ο Κόλιν όμως είχε γείρει πίσω στα μαξιλάρια του, παρόλο που άσθμαινε από χαρά, και είχε σκεπάσει τα μάτια με τα χέρια του και τα κρατούσε κλειστά για να μη δει το παραμικρό μέχρι να μπουν στον κήπο και να σταματήσει δια μαγείας το καροτσάκι και να κλείσει η πόρτα. Μόνο τότε άνοιξε τα μάτια του και κοιτούσε ολόγυρα ακριβώς όπως είχαν κάνει και ο Ντίκον με τη Μαίρη. Και το καταπράσινο πέπλο από τρυφερά φυλλαράκια είχε σκεπάσει τους τοίχους, το χώμα, τα δέντρα και τα κλαδιά. Και στο γρασίδι κάτω από τα δέντρα και στις γκρίζες πέτρινες ανθοστήλες και παντού, εδώ κι εκεί, υπήρχαν πινελιές από χρυσάφι, προφύρα και χιονάτο λευκό. Και τα δέντρα φάνταζαν ροδαλά και χιονάτα πάνω από το κεφάλι του, και ακούγονταν φτερουγίσματα και ζουζουνίσματα και γλυκές μελωδίες, και όλα ήταν γεμάτα αρώματα. Κι ο

ήλιος τού ζέστανε το πρόσωπο σαν στοργικό χέρι. Κι ο Ντίκον με τη Μαίρη στεκόντουσαν και τον κοίταζαν με προσδοκία. Ο Κόλιν φαινόταν διαφορετικός, γιατί ένα ροδαλό χρώμα έμοιαζε να τον έχει τυλίξει παντού, στο χλωμό του πρόσωπο, στον λαιμό, στα χέρια του.

«Θα γίνω καλά! Θα γίνω καλά!» είπε δυνατά. «Μαίρη! Ντίκον! Θα γίνω καλά! Και θα ζήσω για πάντα!»

ΕΙΚΟΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Ο ΜΠΕΝ ΓΟΥΕΔΕΡΣΤΑΦ

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ, όταν ζεις στον κόσμο, είναι πως σπάνια είσαι αρκετά σίγουρος πως θα ζήσεις για πάντα. Μερικές φορές το ξέρεις όταν σηκώνεσαι μέσα στο γλυκό ξημέρωμα και κοιτάζεις ψηλά τον χλωμό ουρανό να αλλάζει αστραφτερά χρώματα και να γίνονται ένα σωρό θαυμαστά πράγματα, μέχρι που η Ανατολή σε κάνει να θέλεις να φωνάξεις δυνατά, και η καρδιά σου αγαλλιάζει από αυτή την απaráλλαχτη μεγαλοπρέπεια του ήλιου που σηκώνεται ψηλά, κάτι που συμβαίνει στον κόσμο κάθε πρωί εδώ και χιλιάδες χρόνια. Αυτή είναι μία από τις στιγμές που νιώθεις αυτή τη σιγουριά. Κι άλλη μία είναι όταν στέκεσαι μοναχός ανάμεσα στα δέντρα το ηλιοβασίλεμα, και η μυστηριώδης χρυσαφιά ηρεμία απλώνεται ανάμεσα και κάτω από τα κλαδιά μοιάζοντας να λέει ξανά και ξανά λόγια που δεν μπορείς να ακούσεις όσο και να προσπαθείς. Κι άλλη μία φορά το νιώθεις στην απόλυτη ηρεμία του σκούρου μπλε ουρανού τη νύχτα, με τα εκατομμύρια αστέρια που σε παρακολουθούν. Κι ακόμα το νιώθεις στο άκουσμα μιας απόμακρης μουσικής ή πάλι κοιτώντας τα μάτια κάποιου άλλου.

Έτσι έγινε και με τον Κόλιν, όταν πρωτοείδε και πρωτάκουσε και πρωτοένιωσε την Άνοιξη μέσα στους τέσσερις ψηλούς τοίχους του

μυστικού κήπου. Εκείνο το απόγευμα έμοιαζε λες και όλη πλάση είχε βάλει τα δυνατά της ώστε να είναι τέλεια, αστραφτερή και καλή για ένα και μόνο αγόρι. Ίσως ήταν μια ουράνια καλοσύνη που έκανε την άνοιξη να έρθει και να φτιάξει ό,τι καλύτερο μπορούσε σε αυτό το συγκεκριμένο μέρος. Αρκετές φορές ο Ντίκον σταμάτησε τη δουλειά του και στάθηκε ακίνητος κουνώντας αργά το κεφάλι, ενώ τα μάτια του όλο και μεγάλωναν από τον θαυμασμό.

«Δεν έχει ματαλάχει τέτοια καλοσύνη!» είπε. «Είμαι δώδεκα και πάω στα δεκατρία, μα μου μοιάζει πως δεν έχω ματαδεί τέτοια καλοσύνη».

«Αμέ, δεν έχει ματαλάχει!» είπε η Μαίρη κι αναστέναξε γεμάτη ευχαρίστηση. «Στο υπογράφων πως δεν έχει ματαλάχει σε όλο τον κόσμο».

«Μπας και ψυχανεμίζεσαι πως έγινε κομματάκι ξεπίτηδες για μένα;» είπε ο Κόλιν σαν ονειροπαρμένος.

«Μπα σε καλό μου!» φώναξε με θαυμασμό η Μαίρη. «Είπες κάμποσα όπως τα λένε στο Γιορκσάιρ. Πρώτο πράμα!»

Και όλοι ήταν ενθουσιασμένοι.

Έβαλαν το καροτσάκι κάτω από τη δαμασκηιά, που ήταν γεμάτη χιονάτα λουλούδια και γλυκά ζουζουνίσματα από τις μέλισσες. Έμοιαζε με σκηνή βασιλιά, ενός παραμυθένιου βασιλιά. Εκεί κοντά υπήρχαν ανθισμένες κερασιές και μηλιές με λευκορόδινα μπουμπούκια που κάποια ήταν ορθάνοιχτα. Ανάμεσα στα ανθισμένα κλαδιά της σκηνής, κομμάτια γαλανού ουρανού κοιτούσαν προς τα κάτω σαν αστραφτερά μάτια.

Η Μαίρη και ο Ντίκον δούλευαν από λίγο εδώ κι εκεί, και ο Κόλιν τούς παρακολουθούσε. Του έφερναν διάφορα πράγματα να κοιτάξει – μπουμπούκια έτοιμα να ανοίξουν, μπουμπούκια ακόμα κλειστά, κλαράκια με φύλλα που μόλις πρασίνιζαν, το φτερό ενός

τρυποκάρυδου που το είχαν βρει στο γρασίδι, το άδειο τσόφλι από το αυγό κάποιου πουλιού που είχε βιαστεί να κλωσήσει. Ο Ντίκον έσπρωχνε αργά το καροτσάκι γύρω γύρω στον κήπο σταματώντας κάθε λίγο και λιγάκι για να δώσει στον Κόλιν την ευκαιρία να δει όλα τα θαυμαστά που ξεφύτρωναν από τη γη ή κρεμόντουσαν από τα δέντρα. Ήταν σαν να σε ξεναγούσαν στη χώρα ενός μαγικού βασιλιά και μιας βασίλισσας και να σου έδειχναν όλα τα θαυμαστά πλούτη που είχε.

«Θα δούμε άραγε τον κοκκινολαίμη;» ρώτησε ο Κόλιν.

«Θα τον δεις κάμποσο σε λίγο» απάντησε ο Ντίκον. «Όταν σκάσουν τα αυγά του, ο φιλαράκος μας θα έχει τόσες έγνοιες που θα ζουρλαθεί. Θα τον δεις να πεταρίζει πέρα δώθε και να κουβαλάει σκουλήκια όσο το μπόι του και να γίνεται τέτοιος σαματάς στη φωλιά του που δε θα ξέρει ποιο στόμα να ταΐσει πρώτο, και παντού θα βλέπει ορθάνοιχτα στόματα και θα ακούει κρωξίματα. Η μητέρα λέει πως όταν βλέπει πόση δουλειά έχει ένας κοκκινολαίμης μέχρι να χορτάσει όλα αυτά τα πεινασμένα στόματα, νιώθει σαν κυρία που δεν έχει να κάνει τίποτα. Λέει πως είδε κοκκινολαίμηδες τόσο ξεθεωμένους που φαινόταν λες και έσταζε από πάνω τους ιδρώτας, κι ας μην μπορούν να τον δουν οι άνθρωποι».

Αυτό τους έκανε να χαχανίσουν τόσο πολύ που χρειάστηκε να σκεπάσουν το στόμα με τα χέρια τους καθώς θυμήθηκαν πως δεν έπρεπε να τους ακούσει κανείς. Τον Κόλιν τον είχαν δασκαλέψει από μέρες πώς να μιλάει σιγανά και ψιθυριστά, και του άρεσε όλο αυτό το μυστήριο κι έβαζε τα δυνατά του. Όταν όμως είσαι μέσα στην τρελή χαρά, είναι μάλλον δύσκολο να γελάς ψιθυριστά.

Κάθε στιγμή του απογεύματος ήταν γεμάτη καινούρια πράγματα, και κάθε ώρα ο ήλιος γινόταν πιο χρυσαφένιος. Ο Ντίκον είχε ξανασπρώξει το καροτσάκι κάτω από την τέντα των φυλλωμάτων, είχε κάτσει στο γρασίδι κι είχε βγάλει τη φλογέρα του, όταν ο Κόλιν είδε κάτι που δεν είχε παρατηρήσει μέχρι εκείνη τη στιγμή.

«Αυτό εκεί είναι πολύ παλιό δέντρο, έτσι;» είπε.

Ο Ντίκον κοίταξε το δέντρο, και η Μαίρη κοίταξε κι εκείνη, και για λίγο έγινε σιωπή.

«Ναι» απάντησε ο Ντίκον, και η χαμηλή του φωνή είχε μια γλύκα.

Η Μαίρη κοίταξε το δέντρο και σκέφτηκε.

«Το δέντρο είναι κατάγκριζο, και δεν υπάρχει ούτε ένα φύλλο πάνω του» συνέχισε ο Κόλιν. «Είναι ξερό, έτσι;»

«Πράγματι» παραδέχτηκε ο Ντίκον. «Μα τα τριαντάφυλλα που έχουν σκαρφαλώσει πάνω του θα κρύψουν το ξερό ξύλο όταν θα γεμίσουν φύλλα και λουλούδια. Τότε το δέντρο δεν θα μοιάζει ξερό. Θα είναι το πιο όμορφο απ' όλα».

Η Μαίρη κοιτούσε ακόμα το δέντρο και σκεφτόταν.

«Μοιάζει λες και ένα μεγάλο κλαδί του κόπηκε» είπε ο Κόλιν. «Πώς να έγινε;»

«Πάνε πολλά χρόνια» απάντησε ο Ντίκον. «Α!» έκανε με ξαφνική ανακούφιση πιάνοντας τον Κόλιν. «Κοίτα, ήρθε ο κοκκινολαίμης! Ψάχνει τροφή για το ταίρι του».

Ο Κόλιν άργησε να στραφεί, κατάφερε όμως να δει έστω και φευγαλέα την εικόνα του πουλιού με το κόκκινο γιλέκο, που κρατούσε κάτι στο στόμα του. Πέταξε σαν τη σφαίρα ανάμεσα στην πρασινάδα μέσα στην πυκνή βλάστηση και χάθηκε. Ο Κόλιν έγειρε ξανά στα μαξιλάρια του γελώντας λίγο.

«Της πηγαίνει το τσάι της. Μπορεί και να είναι πέντε η ώρα. Νομίζω πως ευχαρίστως θα έπαιρνα κι εγώ το τσάι μου».

Κι έτσι γλύτωσαν.

«Η Μαγεία έστειλε τον κοκκινολαίμη» είπε αργότερα η Μαίρη κρυφά στον Ντίκον. «Το ξέρω πως ήταν η Μαγεία». Γιατί και αυτή και ο Ντίκον

φοβόντουσαν μήπως ο Κόλιν ρωτήσει κάτι για το δέντρο που το κλαδί του είχε σπάσει εδώ και δέκα χρόνια. Το είχαν συζητήσει μεταξύ τους, και ο Ντίκον είχε σταθεί κι είχε ξύσει το κεφάλι του φουρτουνιασμένος.

«Πρέπει να κάνουμε πως δεν έχει διαφορά από τα άλλα δέντρα» είχε πει. «Δεν θα μπορούσαμε να του πούμε του καημένου του παιδιού πώς έγινε κι έσπασε. Αν ρωτήσει κάτι, να κοιτάξουμε να δείχνουμε χαρούμενοι».

«Πράγματι, να κοιτάξουμε» απάντησε η Μαίρη.

Όταν όμως κοιτούσε το δέντρο, δεν ένιωθε και τόσο χαρούμενη όσο έδειχνε. Όλο κι αναρωτιόταν αν υπήρχε μια στάλα αλήθειας σε εκείνο που πριν καιρό τής είχε πει ο Ντίκον. Είχε συνεχίσει να τρίβει το κόκκινα μαλλιά του προβληματισμένος, το γαλανό του βλέμμα όμως φαινόταν πιο αισιόδοξο.

«Η κυρία Κρέιβεν ήταν μια πολύ όμορφη δεσποινίς» συνέχισε κάπως διστακτικά. «Η μητέρα πιστεύει πως ματάρχεται στο Μίσελθουέιτ, γιατί έχει έγνοια για τον Κόλιν, όπως κάνουν όλες οι μανάδες όταν φεύγουν από αυτό τον κόσμο. Πρέπει να ματάρθουν, βλέπεις. Σκέψου να ήταν στον κήπο και να έβαλε το χέρι της να πιάσουμε να τον δουλεύουμε και να φέρουμε τον Κόλιν ίσαμε εδώ».

Η Μαίρη σκέφτηκε πως ο Ντίκον εννοούσε κάτι Μαγικό. Αυτή πίστευε πολύ στη Μαγεία. Στα κρυφά, μάλλον είχε φτάσει να πιστέψει πως ο Ντίκον έκανε Μαγικά, καλά Μαγικά εννοείται, στο καθετί γύρω του, γι' αυτό κι οι άνθρωποι τον συμπαθούσαν τόσο και τα άγρια ζώακια καταλάβαιναν πως ήταν φίλος τους. Αναρωτήθηκε μήπως αυτό του το χάρισμα είχε φέρει τον κοκκινολαίμη στον κήπο ακριβώς τη στιγμή που ο Κόλιν έκανε την επικίνδυνη ερώτηση. Ένιωθε πως η Μαγεία του Ντίκον υπήρχε όλο εκείνο το απόγευμα και πως αυτή η Μαγεία ήταν που είχε κάνει τον Κόλιν να φαίνεται σαν ένα εντελώς διαφορετικό αγόρι. Τώρα έμοιαζε αδιανόητο ότι ο Κόλιν ήταν εκείνο το τρελό πλάσμα που

οὐρλιαζε και χτυπιόταν και δάγκωνε το μαξιλάρι του. Ακόμα κι η χλομάδα του έδειχνε διαφορετική. Το αμυδρό χρώμα στο πρόσωπό του, στον λαιμό και στα χέρια του, που φάνηκε με το που πρωτομπήκε στον κήπο, υπήρχε ακόμη. Τώρα έμοιαζε καμωμένος από σάρκα, και όχι από φίλντισι ή κερί.

Τα παιδιά είδαν τον κοκκινολαίμη να κουβαλάει τροφή στο ταίρι του δυο τρεις φορές κι αυτό τους θύμιζε πως ήταν η ώρα του τσαγιού, και ο Κόλιν αποφάσισε πως έπρεπε πράγματι να πάρουν το τσάι τους.

«Πήγαινε να πεις στους υπηρέτες να φέρουν στο μονοπάτι με τα ροδόδενδραένα καλάθι με το τσάι και τα υπόλοιπα» είπε στη Μαίρη. «Κι από εκεί μπορείς να το φέρεις μέχρι εδώ μαζί με τον Ντίκον».

Ήταν μια πολύ καλή ιδέα,που αμέσως έγινε πραγματικότητα. Κι αφού έστρωσαν στο γρασίδι το άσπρο τραπεζομάντηλο και τοποθέτησαν το ζεστό τσάι και τα βουτυρωμένα ψωμάκια και τις τηγανίτες, έφαγαν με όρεξη, και περαστικά πουλιά σταματούσαν να δουν τι γινόταν και τσιμπολογούσαν στη στιγμή τα ψίχουλα. Ο Καρύδης και ο Τσόφλης σκαρφάλωναν στα δέντρα κρατώντας κομμάτια κέικ, και ο Καπνιάς βούτηξε μισή τηγανίτα, τρύπωσε σε μια γωνιά και την τσιμπολογούσε εξεταστικά κρώζοντας βραχνά τις εντυπώσεις του μέχρι που την έκανε μια μπουκιά.

Το απόγευμα κυλούσε χαλαρά προς το τέλος του. Ο ήλιος είχε πάρει ένα βαθύ χρυσαφί χρώμα, οι μέλισσες γύριζαν στο σπιτικό τους και τα πουλιά πετούσαν αραιά και που στον κήπο. Ο Ντίκον και η Μαίρη καθόντουσαν στο γρασίδι έχοντας βάλει τα πράγματα του τσαγιού στο καλάθι, και ο Κόλιν, που το πρόσωπό του είχε ένα σχεδόν φυσιολογικό χρώμα, είχε ξαπλώσει στα μαξιλάρια του με τις πυκνές του μπουκλες απλωμένες.

«Δεν θέλω να τελειώσει το απόγευμα» είπε. «Θα έρθω ξανά όμως αύριο και μεθαύριο και την επόμενη και ξανά και ξανά».

«Α, σκοπεύεις να πάρεις μπόλικο καθαρό αέρα» είπε η Μαίρη.

«Μόνο καθαρό αέρα και τίποτα άλλο» της απάντησε. «Αφού είδα την άνοιξη, θέλω να δω και το καλοκαίρι. Θέλω να δω το καθετί να μεγαλώνει εδώ μέσα. Θέλω κι εγώ να μεγαλώσω εδώ μέσα».

«Αμέ! Και θα σε κάνουμε να περπατήσεις και να σκάψεις σαν όλο τον κόσμο» είπε ο Ντίκον.

Ο Κόλιν αναψοκοκκίνισε.

«Να περπατήσω! Να σκάψω! Γίνεται;»

Ο Ντίκον τον κοίταξε διακριτικά. Ούτε αυτός ούτε η Μαίρη είχαν ποτέ ρωτήσει αν είχε κάποιο πρόβλημα με τα πόδια του.

«Αμ πώς! Σάμπως δεν έχεις ποδάρια σαν όλο τον κόσμο;» είπε θαρραλέα.

Η Μαίρη απόμεινε φοβισμένη μέχρι που άκουσε την απάντηση του Κόλιν.

«Δεν έχω κάποιο πρόβλημα, όμως τα πόδια μου είναι λεπτά κι αδύναμα. Τρέμουν τόσο πολύ που φοβάμαι να σηκωθώ».

Η Μαίρη και ο Ντίκον ανάσαναν με ανακούφιση.

«Άμα πάψεις να φοβάσαι, θα πατήσεις στα ποδάρια σου» είπε ευδιάθετα ο Ντίκον. «Τώρα δα θα πάψεις να φοβάσαι».

«Αλήθεια;» ρώτησε ο Κόλιν κι απόμεινε να αναρωτιέται σιωπηλός.

Για λίγο ήταν και οι τρεις αμίλητοι. Ο ήλιος όλο και χαμήλωνε. Είχε φτάσει η ώρα που όλα ηρεμούσαν, και τα παιδιά είχαν περάσει ένα συναρπαστικό και πολυάσχολο απόγευμα. Ο Κόλιν έμοιαζε να απολαμβάνει την ηρεμία. Ακόμα και τα ζωάκια είχαν σταματήσει να πηγαινοέρχονται και είχαν κάτσει να ξεκουραστούν κοντά τους. Ο Καπνιάς είχε κουρνιαώσει σε ένα χαμηλό κλαδί στο ένα του πόδι και είχε

κλείσει τα μάτια. Η Μαίρη σκέφτηκε πως έμοιαζε έτοιμος να αρχίσει να ροχαλίζει.

Κι ενώ είχε τόση ησυχία, ξαφνικά ο Κόλιν μισοσήκωσε το κεφάλι και το έκπληκτό του ψιθύρισμα ακούστηκε τόσο δυνατά που έμοιαζε ολότελα παράταιρο.

«Ποιος είναι εκείνος εκεί ο άντρας;»

Ο Ντίκον και η Μαίρη σηκώθηκαν βιαστικά.

«Άντρας!» φώναξαν και οι δυο με κοφτή φωνή.

Ο Κόλιν έδειξε στον ψηλό τοίχο.

«Κοιτάξτε! Κοιτάξτε εκεί!» ψιθύρισε αναστατωμένος.

Η Μαίρη και ο Ντίκον στράφηκαν και κοίταξαν. Και να το αγανακτισμένο πρόσωπο του Μπεν Γουέδερσταφ, που τους κοιτούσε πάνω από τον τοίχο από την κορυφή μιας σκάλας! Και μάλιστα κουνούσε απειλητικά το χέρι του κατά τη Μαίρη.

«Αν δεν ήμουν μαγκούφης και σε είχα τσούπρα, θα στις έβρεχα!» φώναξε.

Πάτησε στο πιο πάνω σκαλί της σκάλας γεμάτος απειλή, λες και το είχε βάλει σκοπό να πηδήξει στον κήπο και να κανονίσει τη Μαίρη μια και καλή. Καθώς όμως το κορίτσι πλησίασε προς το μέρος του, ο Μπεν μάλλον το σκέφτηκε καλύτερα και σταμάτησε στο πάνω σκαλί κουνώντας απειλητικά το χέρι του.

«Όχι πως σε είχα ποτέ μου σε εκτίμηση!» την κατσάδιασε. «Από την αρχή μου ξίνιζες. Ένα μυξιάρικο απολειφάδι που έχωνε τη μύτη του εκεί που δεν το έσπερναν. Πώς την πάτησα έτσι; Ο κοκκινολαίμης φταίει, πανάθεμά τον».

«Μπεν Γουέδερσταφ!» φώναξε η Μαίρη έχοντας ξαναβρεί την ανάσα της. Είχε φτάσει ακριβώς από κάτω του και του μίλησε λαχανιασμένη. «Μπεν Γουέδερσταφ, ο κοκκινολαίμης ήταν που μου έδειξε τον δρόμο!»

Και τότε, ο Μπεν εξαγριώθηκε τόσο που φαινόταν σαν να είχε σκοπό να κουτρουβαλήσει μέσα στον κήπο στη στιγμή.

«Τσίπα δεν έχεις!» της φώναξε. «Να βγάζεις την κακία σου στον κοκκινολαίμη, σαν να είναι ο κακορίζικος. Άκου εκεί, σου έδειξε τον δρόμο! Ποιος, αυτός! Α, παλιοκόριτσο...» Η Μαίρη ήξερε τι θα έλεγε στη συνέχεια, γιατί είδε πως τον έτρωγε η περιέργεια. «Πώς στο καλό μπήκες στον κήπο;»

«Μου έδειξε τον δρόμο ο κοκκινολαίμης» διαμαρτυρήθηκε επιμένοντας. «Δεν το ήξερε πως το έκανε. Και δεν μπορώ να σου πω τίποτα παραπάνω έτσι όπως μου κουνάς το χέρι».

Ο Μπεν σταμάτησε απότομα να κουνάει το χέρι του, και το σαγόνι του κόντεψε να του πέσει καθώς, κοιτάζοντας πάνω από το κεφάλι της, είδε κάτι να πλησιάζει.

Με το που άκουσε τα πρώτα του ορμητικά λόγια, ο Κόλιν ένιωσε τέτοια έκπληξη που ανακάθισε στο καροτσάκι του και άκουγε σαν μαγεμένος. Γρήγορα όμως συνήλθε και έκανε ένα αυτοκρατορικό νεύμα στον Ντίκον.

«Σπρώξε το καροτσάκι μου!» διέταξε. «Σπρώξε μέχρι να φτάσουμε εκεί και σταμάτα ακριβώς μπροστά του!»

Κι αυτό, παρακαλώ πολύ, ήταν που αντίκρισε ο Μπεν Γουέδερσταφ και το σαγόνι του κόντεψε να πέσει. Ένα καροτσάκι με πολυτελή μαξιλάρια και καλύμματα που πλησίαζε προς το μέρος του μοιάζοντας με Κρατική Άμαξα ενώ ένας νεαρός Μαχαραγιάς βρισκόταν επάνω του κοιτάζοντας με βασιλικό τουπέ και με το λεπτό λευκό του χέρι να

υψώνεται υπεροπτικά ακριβώς κάτω από τη μύτη του κηπουρού. Δεν είναι να απορεί κανείς που το σαγόνι του κόντεψε να πέσει.

«Ξέρεις ποιος είμαι;» απαίτησε να μάθει ο Μαχαραγιάς.

Να έβλεπε κανείς το ύφος του Μπεν Γουέδερσταφ! Τα γέρικα κόκκινα μάτια του είχαν καρφωθεί σε αυτό που έβλεπε μπροστά του, σαν να ήταν φάντασμα. Γούρλωσε τα μάτια και κατάπιε με δυσκολία χωρίς μιλιά.

«Ξέρεις ποιος είμαι;» απαίτησε να μάθει ο Κόλιν με ακόμη πιο αυτοκρατορικό ύφος. «Απάντησε!»

Ο Μπεν Γουέδερσταφ σήκωσε το ροζιασμένο του χέρι στα μάτια του και μετά στο μέτωπό του και απάντησε με μια παράξενη τρεμάμενη φωνή.

«Ποιος να είσαι;» είπε. «Αμ πώς και δεν ξέρω! Με μάτια σαν της μητέρας σου να με κοιτάνε. Ένας Θεός ξέρει πώς ήρθες μέχρις εδώ. Είσαι ο κακομοίρης ο σακάτης».

Ο Κόλιν ξέχασε πως είχε ποτέ του πρόβλημα με την πλάτη του. Το πρόσωπό του αναψοκοκκίνισε και στάθηκε ολόισιος στο καροτσάκι του.

«Δεν είμαι σακάτης!» φώναξε έξαλλος. «Δεν είμαι!»

«Δεν είναι!» φώναξε, κι η Μαίρη κι η φωνή της έφτασε αγανακτισμένη μέχρι επάνω τον τοίχο «Δεν έχει ούτε ένα τόσο δα μικρό εξόγκωμα! Κοίταξα με τα μάτια μου και δεν είδα τίποτα, τίποτα απολύτως!»

Ο Μπεν Γουέδερσταφ πέρασε ξανά το χέρι πάνω από το μέτωπό του και κοίταξε καλά καλά. Το χέρι του έτρεμε, το στόμα του έτρεμε, ακόμα κι η φωνή του έτρεμε. Ήταν ένας γέρο αμόρφωτος και άξεστος και θυμόταν μόνο ό,τι είχε ακούσει.

«Δεν έχεις στραβή πλάτη;» ρώτησε τραχιά.

«Όχι!» φώναξε ο Κόλιν.

«Δεν έχεις στρεβλά πόδια;» ρώτησε με ακόμα πιο τραχύ τρέμουλο ο Μπεν.

Αυτό παραήταν. Όλο το μένος που ο Κόλιν έβαζε στα ξεσπάσματά του βγήκε με άλλο τρόπο. Ποτέ δεν του είχαν προσάψει πως είχε στρεβλά πόδια, ακόμα κι όσοι τα έλεγαν όλα αυτά πίσω από την πλάτη του. Το ότι ο Μπεν Γουέδερσταφ είχε αυτή την απλοϊκή αντίληψη ήταν κάτι που ο Μαχαραγιάς δεν μπορούσε να ανεχτεί. Ο θυμός και η πληγωμένη του περηφάνια τον έκαναν να συγκεντρωθεί σε εκείνη ακριβώς τη στιγμή και τον γέμισαν μια δύναμη που ούτε γνώριζε πως είχε, μια σχεδόν αφύσικη δύναμη.

«Έλα εδώ!» σχεδόν φώναξε στον Ντίκον, ενώ πάλευε να ξεσκεπάσει τα πόδια του. «Έλα αμέσως εδώ!»

Ο Ντίκον βρέθηκε δίπλα του στη στιγμή. Η Μαίρη ένιωσε την ανάσα της να κόβεται και της φάνηκε πως χλόμιασε.

«Μπορεί να το κάνει! Μπορεί! Μπορεί!» παραμιλούσε βιαστικά μέσα από τα δόντια της.

Ακολούθησε μια μικρή αναμπουμπούλα, τα σκεπάσματα παραμερίστηκαν και πετάχτηκαν καταγής, ο Ντίκον κράτησε το μπράτσο του Κόλιν, τα αδύνατα πόδια εμφανίστηκαν, τα αδύνατα πέλματα βρέθηκαν στο γρασίδι. Ο Κόλιν στεκόταν ολόισιος σαν λαμπάδα και, μοιάζοντας παράδοξα ψηλός, το κεφάλι του ήταν υψωμένο και τα παράξενά του μάτια άστραφταν.

«Κοίταξέ με!» είπε επιθετικά στον Μπεν Γουέδερσταφ. «Για κοίταξέ με! Εσύ! Για κοίταξέ με!»

«Στέκεται ολόισια σαν εμένα, σαν όλα τα παιδιά στο Γιορκσάιρ!» φώναξε ο Ντίκον.

Η Μαίρη βρήκε την αντίδραση του Μπεν Γουέδερσταφ πέρα για πέρα παράδοξη. Ο Μπεν έμοιαζε να πνίγεται με το σάλιο του, κατάπιε με θόρυβο και ξαφνικά δάκρυα αυλάκωσαν το ανεμοδαρμένο του πρόσωπο καθώς χτύπησε τα χέρια του μεταξύ τους.

«Κοίτα ψέματα που λέει ο ντουνιάς!» ξέσπασε. «Είσαι αδύνατος σαν το κλαράκι κι άσπρος σαν το φάντασμα, δεν έχεις όμως τίποτις στραβό πάνω σου. Θα γίνεις πρώτο παλικάρι. Να σ' έχει καλά ο Θεός!»

Ο Ντίκον κρατούσε γερά το χέρι του Κόλιν, όμως το αγόρι στεκόταν όλο και πιο ίσιο και κοίταζε καταπρόσωπο τον Μπεν Γουέδερσταφ.

«Εγώ είμαι ο αφέντης σου, όταν λείπει ο πατέρας μου» είπε. «Και οφείλεις να με υπακούς. Αυτός είναι ο κήπος μου. Μην τολμήσεις να πεις κουβέντα για αυτόν! Κατέβα από τη σκάλα, πήγαινε στον Μεγάλο Περίπατο και η Δεσποινίς Μαίρη θα έρθει να σε βρει και να σε φέρει εδώ. Δεν σε θέλαμε μαζί μας, τώρα όμως δεν μπορούμε παρά να μοιραστούμε το μυστικό μας μαζί σου. Άντε, κάνε γρήγορα!»

Το δύστροπο γέρικο πρόσωπο του Μπεν Γουέδερσταφ ήταν ακόμα υγρό από το παράδοξο ξέσπασμά του σε δάκρυα. Έμοιαζε όμως να μη μπορεί να τραβήξει το βλέμμα από τον λεπτό ευθυτενή Κόλιν, που στεκόταν κοιτάζοντάς τον αφ' υψηλού.

«Αχού, αγοράκι μου!» ψιθύρισε σχεδόν. «Αχού, αγοράκι μου!» Και μετά ήρθε ξανά στα συγκαλά του, ακούμπησε το χέρι στο καπέλο του και είπε: «Μάλιστα, κύριε! Μάλιστα, κύριε!» και κατεβαίνοντας τη σκάλα εξαφανίστηκε υπάκουα.

ΕΙΚΟΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΟΤΑΝ ΕΔΥΣΕ Ο ΗΛΙΟΣ

ΤΑΝ ΔΕΝ ΕΒΛΕΠΑΝ ΠΙΑ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΜΠΕΝ, Ο ΚΟΛΙΝ ΣΤΡΑΦΗΚΕ ΣΤΗ ΜΑΪΡΗ.

«Πήγαινε να τον βρεις» είπε. Και η Μαίρη πήγε τρέχοντας στο γρασίδι μέχρι την πόρτα κάτω από τον κισσό.

Ο Ντίκον δεν άφηνε τα μάτια του από τον Κόλιν. Είδε τα κοκκινισμένα του μάγουλα και πόσο υπέροχος φαινόταν και πως δεν έμοιαζε να έχει κίνδυνο να πέσει.

«Μπορώ και στέκομαι» είπε ο Κόλιν μεγαλόπρεπα και με το κεφάλι ψηλά.

«Στο είπα πως θα το κατάφερνες με το που θα έπαυες να φοβάσαι» απάντησε ο Ντίκον. «Κι έπαψες να φοβάσαι».

«Ναι, έπαψα» είπε ο Κόλιν.

Μετά θυμήθηκε ξαφνικά κάτι που είχε πει η Μαίρη.

«Κάνεις Μαγικά;» τον ρώτησε κοφτά.

Το στόμα του Ντίκον σχημάτισε ένα πλατύ χαμόγελο.

«Εσύ κάνεις Μαγικά» είπε. «Είναι η ίδια Μαγεία που έκανε αυτά εδώ να ξεπεταχτούν από τη γη» και ακούμπησε τη χοντρή του μπότα σε μια συστάδα κρόκων στο γρασίδι.

Ο Κόλιν κοίταξε τα λουλούδια.

«Πράματις, πού να ματαγίνει τέτοια Μαγεία».

Και όρθωσε ακόμα πιο ίσιο το ανάστημά του.

«Θα περπατήσω μέχρι εκείνο εκεί το δέντρο» είπε κι έδειξε ένα δέντρο λίγο πιο πέρα. «Θα στέκομαι όρθιος όταν έρθει ο Μπεν Γουέδερσταφ. Κι αν θέλω, μπορώ να ξεκουραστώ ακουμπώντας πάνω του. Θα κάτσω μόνο όταν θελήσω, όχι πιο πριν. Φέρε ένα κιλίμι από το καροτσάκι».

Ο Κόλιν περπάτησε μέχρι το δέντρο και παρότι ο Ντίκον τού κρατούσε το χέρι, ήταν στητός καμαρωτός. Όταν ακούμπησε στο δέντρο, δεν καλοφαινόταν ότι στηριζόταν πάνω του και συνέχιζε να στέκεται τόσο στητός που φαινόταν ψηλός.

Όταν ο Μπεν Γουέδερσταφ μπήκε από την πόρτα στον τοίχο, είδε τον Κόλιν να στέκεται εκεί και τη Μαίρη να λέει κάτι μέσα από τα δόντια της.

«Τι τσαμπουνάς;» ρώτησε μάλλον τσαντισμένος, γιατί δεν ήθελε να αποσπάσει την προσοχή του από το αδύνατο ολόρθο αγόρι με το περήφανο πρόσωπο.

Η Μαίρη όμως δεν του είπε. Αυτό που είπε ήταν το εξής:

«Τα κατάφερες! Στο είπα πως θα τα καταφέρεις! Μπορείς! Και βέβαια μπορείς!» Το έλεγε στον Κόλιν, γιατί ήθελε να του κάνει Μαγικά και να μείνει έτσι στητός στα πόδια του. Δεν ήθελε να το σκέφτεται πως μπορεί και να μην τα κατάφερνε μπροστά στον Μπεν Γουέδερσταφ. Τα κατάφερε όμως. Ένωσε να ξαλαφρώνει καθώς της φάνηκε όμορφος, κι ας ήταν αδύνατος.

Ο Κόλιν κάρφωσε το βλέμμα του στον Μπεν Γουέδερσταφ με ένα αστείο αυτοκρατορικό ύφος.

«Κοίταξέ με!» τον διέταξε. «Κοίταξέ με από πάνω μέχρι κάτω! Είμαι καμπούρης; Έχω στραβά πόδια;»

Ο Μπεν Γουέδερσταφ δεν είχε ξαναβρεί τα συγκαλά του, είχε όμως συνέλθει κάπως και απάντησε σχεδόν όπως συνήθιζε.

«Μπα! Ούτε να το σκέφτεσαι. Τι καμωνόσουν και κρυβόσουν κι αφήνες τον κόσμο να λογάει πως ήσουν σακάτης και μισόχαζος;»

«Μισόχαζος!» είπε θυμωμένα ο Κόλιν. «Ποιος τα λέει αυτά;»

«Ένα μάτσο βλάκες» είπε ο Μπεν. «Ο κόσμος είναι γεμάτος βλάκες που γκαρίζουν ένα μάτσο ψευτιές. «Γιατί πήγες και κλείστηκες στους τέσσερις τοίχους;»

«Όλοι τους νόμιζαν πως θα πεθάνω. Δεν θα πεθάνω όμως!» είπε κοφτά ο Κόλιν.

Και το είπε με τέτοια αποφασιστικότητα που ο Μπεν Γουέδερσταφ τον κοίταξε εξεταστικά.

«Να πεθάνεις!» είπε θριαμβολογώντας στυγνά. «Ούτε για αστείο! Έχεις πολύ ζουμί ακόμα. Σα σε είδα που πάτησες καταγής στο πιτς φυτίλι, ήξερα πως ήταν όλα καλά. Κάτσε λιγουλάκι, μικρέ μου Κύρη, και πρόσταξέ με».

Ο τρόπος του ήταν ένα παράξενο μείγμα από άτσαλη τρυφερότητα και οξυδέρκεια. Η Μαίρη τού τα είχε πει όλα βιαστικά στην επιστροφή τους από τον Μεγάλο Περίπατο. Το πιο σημαντικό που έπρεπε να θυμάται, του είχε πει, ήταν πως ο Κόλιν όλο και καλυτέρευε. Κι αυτό οφειλόταν στον κήπο. Κανένας δεν έπρεπε να του ξαναθυμίσει τις καμπούρες και τα θανατικά.

Ο νεαρός Μαχαραγιάς καταδέχτηκε να καθίσει πάνω στο κιλίμι κάτω από το δέντρο.

«Τι δουλειά κάνεις στους κήπους, Γουέδερσταφ;» ζήτησε να μάθει.

«Ό,τι μου πουν να κάνω» απάντησε ο γέρο Μπεν. «Μου κάνουν χάρη που με κρατάνε, γιατί με συμπαθούσε εκείνη».

«Εκείνη;» είπε ο Κόλιν.

«Η μητέρα σου» απάντησε ο Μπεν Γουέδερσταφ.

«Η μητέρα μου;» είπε ο Κόλιν και κοίταξε ολόγυρα με προσοχή. «Ο κήπος της ήταν, έτσι;»

«Πράγματι!» είπε ο Μπεν Γουέδερσταφ κοιτάζοντας κι αυτός γύρω γύρω. «Πολύ τον αγαπούσε».

«Τώρα είναι ο δικός μου κήπος, τον αγαπάω πολύ και εγώ. Θα έρχομαι κάθε μέρα» ανακοίνωσε ο Κόλιν. «Θα είναι όμως μυστικό. Οι διαταγές μου είναι να μη μαθευτεί από κανέναν πως ερχόμαστε εδώ. Ο Ντίκον και η ξαδέρφη μου δούλεψαν και τον έκαναν να ζωντανέψει. Θα σε φωνάζω να έρχεσαι να τους βοηθάς, κανένας όμως δεν πρέπει να σε δει».

Το πρόσωπο του Μπεν Γουέδερσταφ χαράχτηκε από ένα ίχνος χαμόγελου. «Ερχόμουν εδώ σα δεν με βλέπανε» είπε.

«Πώς; Πότε;» είπε με έκπληξη ο Κόλιν.

«Η τελευταία φορά ήταν δυο χρόνια πριν» είπε ο Μπεν τρίβοντας το πηγούνι του και κοιτάζοντας γύρω.

«Μα κανένας δεν μπήκε εδώ και δέκα χρόνια. Δεν υπήρχε πόρτα!» φώναξε ο Κόλιν.

«Εγώ δεν είμαι ο κανένας» είπε ξερά ο Μπεν. «Και δεν ήρθα από την πόρτα, αλλά από τον τοίχο. Τα ρευματικά μου δε με άφησαν να έρθω τα τελευταία δυο χρόνια».

«Ηρθες και συμμάζεψες λίγο κλαδεύοντας» είπε δυνατά ο Ντίκον. «Κι έσπαγα το κεφάλι μου να καταλάβω».

«Τον αγαπούσε τον κήπο της, πολύ!» είπε αργά ο Μπεν Γουέδερσταφ. «Κι ήταν τόσο όμορφη κι εκείνη. Μου λέει μια μέρα γελώντας: “Μπεν, αν ποτέ μου αρρωστήσω ή λείψω, να φροντίζεις τα τριαντάφυλλά μου”. Κι όταν έφυγε, οι διαταγές ήταν να μην πατήσει ποτέ κανείς εδώ μέσα. Εγώ όμως ήρθα» συμπλήρωσε με πείσμα. «Σκαρφάλωνα από τον τοίχο, μέχρι που με σταμάτησαν τα ρευματικά, και δούλευα κάτι λίγο τον κήπο μια φορά τον χρόνο. Εκείνη με είχε διατάξει».

«Ο κήπος δεν θα ήταν τόσο τσακμάκι αν δεν το είχες κάνει» είπε ο Ντίκον. «Κι αναρωτιόμουνα πώς κι είχε γίνει έτσι».

«Χαίρομαι που δούλεψες τον κήπο, Γουέδερσταφ» είπε ο Κόλιν. «Θα ξέρεις πώς να κρατήσεις το μυστικό».

«Πράγματις, κύριε» απάντησε ο Μπεν. «Και θα είναι πιο εύκολο να έρχομαι από την πόρτα, μια κι έχω τα ρευματικά μου».

Η Μαίρη είχε αφήσει το φτυάρι της στο γρασίδι κοντά στο δέντρο. Ο Κόλιν άπλωσε το χέρι και το σήκωσε. Το πρόσωπό του πήρε μια παράξενη έκφραση, κι άρχισε να σκαλίζει το χώμα. Το αδύνατό του χέρι δεν είχε μεγάλη δύναμη, αλλά καθώς οι υπόλοιποι παρακολουθούσαν τι έκανε, κι η Μαίρη ανάμεσά τους κρατούσε την ανάσα της κοιτώντας με ενδιαφέρον, ο Κόλιν έχωσε το φτυάρι στο χώμα και το ανασκάλισε.

«Μπορείς να το κάνεις! Μπορείς!» έλεγε από μέσα της η Μαίρη.

Τα ολοστρόγγυλα μάτια του Ντίκον ήταν γεμάτα περιέργεια, δεν έβγαλε όμως λέξη. Ο Μπεν Γουέδερσταφ κοιτούσε με περιέργεια.

Ο Κόλιν συνέχιζε να παλεύει με το φτυάρι. Κι αφού κατάφερε να φτυαρίσει κάμποσο, γύρισε στον Ντίκον και είπε θριαμβευτικά όσο πιο καλά μπορούσε στη διάλεκτο του Γιορκσάιρ.

«Είπες πως θα με έκανες να περπατήσω και να φτυαρίσω σαν όλους τους νοματαίους. Νόμιζα πως το έλεγες έτσι, για να μου κάνεις το κέφι. Σήμερα πρωτοπερπάτησα και να που σκάβω κιόλα».

Το στόμα του Μπεν Γουέδερσταφ άνοιξε μια πιθαμή από την έκπληξη καθώς άκουγε τον Κόλιν, μα κατέληξε να κρυφογελάσει.

«Α!» είπε. «Σαν να ήρθες στα συγκαλά σου. Στα σίγουρα είσαι γέννημα του Γιορκσάιρ. Σκάβεις κιόλας. Τι θα λεγες να φυτέψεις και λιγουλάκι; Μπορώ να σου φέρω μια τριανταφυλλιά σε γλάστρα».

«Άντε φέρτη!» είπε ο Κόλιν σκάβοντας ενθουσιασμένος. «Γρήγορα! Γρήγορα!»

Και πράγματι, η δουλειά έγινε στα γρήγορα. Ο Μπεν Γουέδερσταφ έτρεξε ξεχνώντας τα ρευματικά του. Ο Ντίκον έπιασε το φτυάρι του κι έκανε τον λάκκο πιο βαθύ και πιο πλατύ από όσο μπορούσε να τον κάνει ένας καινούριος σκαφτιάς με άμαθα χέρια. Η Μαίρη ξεγλίστρησε τρέχοντας και ξαναγύρισε με ένα ποτιστήρι. Όταν ο Ντίκον βάθυνε τον λάκκο, ο Κόλιν συνέχισε να σκαλίζει το μαλακό χώμα. Κοίταξε ψηλά στον ουρανό, αναψοκοκκινισμένος και λάμποντας από την παράξενη νέα εξάσκηση, όσο ελαφριά κι αν ήταν.

«Θέλω να τελειώσω τη δουλειά προτού χαθεί ο ήλιος» είπε.

Η Μαίρη σκέφτηκε πως ο ήλιος μάλλον καθυστέρησε λίγα λεπτά τη δύση του επίτηδες. Ο Μπεν Γουέδερσταφ έφερε την τριανταφυλλιά σε μια γλάστρα από το θερμοκήπιο. Κουτσαίνοντας πάνω στο γρασίδι τούς πλησίασε όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Είχε αρχίσει κι αυτός να ενθουσιάζεται. Γονάτισε στον λάκκο και έσπασε τη γλάστρα βγάζοντας την τριανταφυλλιά.

«Πάρε, παλικάρι μου» είπε δίνοντας το φυτό στον Κόλιν. «Βάλτο μοναχός σου στη γη, όπως κάνει ο βασιλιάς όταν πάει σε άλλα μέρη».

Τα ισχνά λευκά χέρια τρεμούλιασαν λίγο, και η έξαψη του Κόλιν μεγάλωσε καθώς έβαζε στον λάκκο την τριανταφυλλιά και ο γέρο Μπεν πατίκωνε το χώμα. Ο λάκκος γέμισε, το χώμα πιέστηκε και σταθεροποιήθηκε. Η Μαίρη γονάτισε κι έσκυψε μπροστά. Ο Καπνιάς πέταξε από το δέντρο και χοροπήδησε κοντά τους να δει τι γινόταν. Ο Καρύδης και ο Τσόφλης το κουβέντιαζαν σκαρφαλωμένοι στην κερασιά.

«Φυτεύτηκε!» είπε τελικά ο Κόλιν. «Κι ο ήλιος μόλις έχει γείρει. Βοήθησέ με, Ντίκον. Θέλω να είμαι όρθιος την ώρα που θα χάνεται. Είναι μέρος της Μαγείας».

Κι ο Ντίκον τον βοήθησε, και η Μαγεία, ή ό,τι κι αν ήταν, του έδωσε τόση δύναμη που όταν ο ήλιος χάθηκε και το παράξενο υπέροχο απόγευμα τελείωσε, ο Κόλιν στεκόταν όρθιος και γελούσε.

ΕΙΚΟΣΤΟ ΤΡΙΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΜΑΓΕΙΑ

ΟΤΑΝ ΕΠΕΣΤΡΕΨΑΝ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ, βρήκαν τον γιατρό Κρέιβεν να περιμένει κάμποσο. Στην πραγματικότητα είχε αρχίσει να αναρωτιέται αν θα ήταν φρόνιμο να στείλει κάποιον να κοιτάξει στα μονοπάτια του κήπου. Όταν έφεραν τον Κόλιν στο δωμάτιό του, ο καημένος ο άνθρωπος τον κοίταξε καλά καλά.

«Δεν έπρεπε να αργοπορήσεις τόσο» είπε. «Δεν κάνει καλό να παρακουράζεσαι».

«Δεν είμαι καθόλου κουρασμένος» είπε ο Κόλιν. «Ίσα ίσα νιώθω καλά. Αύριο θα βγω και το πρωί και το απόγευμα».

«Δεν είμαι σίγουρος πως θα το επιτρέψω» είπε ο γιατρός Κρέιβεν. «Φοβάμαι πως δεν είναι σωστό».

«Δεν θα ήταν σωστό να προσπαθήσεις να με σταματήσεις» είπε σοβαρά ο Κόλιν. «Θα πάω».

Ακόμα και η Μαίρη είχε καταλάβει πως μία από τις βασικές παραξενιές του Κόλιν ήταν το ότι δεν κατανοούσε στο ελάχιστο πόσο ανάγωγος γινόταν με το να σκορπίζει διαταγές παντού. Είχε περάσει τη ζωή του σε ένα είδος ερημικού νησιού και, σαν να ήταν ο βασιλιάς σε

εκείνον τον τόπο, είχε διαμορφώσει έναν χαρακτήρα που δεν μπορούσε να συγκρίνει με κανενός άλλου. Στην ουσία η Μαίρη ήταν κάποτε σαν τον Κόλιν και από τότε που ήρθε στο Μίσελθουέιτ ανακάλυψε σταδιακά πως οι τρόποι της δεν ήταν ούτε συνηθισμένοι ούτε δημοφιλείς. Κι αφού έκανε αυτή την ανακάλυψη, το θεώρησε φυσικά αρκετά ενδιαφέρον ώστε να το μοιραστεί με τον Κόλιν. Έτσι κάθισε και για λίγα λεπτά τον κοίταξε περίεργα όπως είχε κάνει και ο γιατρός Κρέιβεν. Ήθελε να τον κάνει να τη ρωτήσει γιατί τον κοιτούσε έτσι, και φυσικά το κατάφερε.

«Γιατί με κοιτάζεις;» της είπε.

«Σκέφτομαι πως μάλλον τον λυπάμαι τον γιατρό Κρέιβεν».

«Κι εγώ» είπε ο Κόλιν με ηρεμία, αν και δεν έκρυψε μια κάποια ικανοποίηση. «Δεν θα αποκτήσει το Μίσελθουέιτ, τώρα που δεν πρόκειται να πεθάνω».

«Φυσικά και τον λυπάμαι γι' αυτό» είπε η Μαίρη «όμως μόλις σκεφτόμουν πως θα πρέπει να είναι πολύ φρικτό επί δέκα χρόνια να φέρεσαι ευγενικά σε ένα παιδί που είναι πάντα αγενές. Εγώ δεν θα μπορούσα ποτέ μου να το κάνω».

«Είμαι αγενής;» θέλησε να μάθει ο Κόλιν χωρίς να ενοχληθεί από τα λόγια της.

«Αν ήσουν γιος του κι εκείνος ήταν τύπος που μοιράζει χαστούκια, τότε θα σε είχε χαστουκίσει» είπε η Μαίρη.

«Δεν τολμάει όμως» είπε ο Κόλιν.

«Όχι, δεν τολμάει» απάντησε η Αφέντρα η Μαίρη, ενώ το σκεφτόταν χωρίς καμία προκατάληψη. «Κανένας δεν τόλμησε ποτέ του να κάνει κάτι που δεν θα σου άρεσε, γιατί θα πέθαινες και όλα τα υπόλοιπα. Ήσουν τόσο κακομοίρης!»

«Όμως» διατυμπάνισε πεισμωμένος ο Κόλιν «δεν πρόκειται να συνεχίσω να είμαι κακομοίρης. Δεν θα επιτρέψω να με σκέφτονται έτσι. Κατάφερα να σταθώ όρθιος σήμερα το απόγευμα».

«Έγινες τόσο ιδιότροπος, γιατί πάντα περνούσε το δικό σου» συνέχισε δυνατά τις σκέψεις της η Μαίρη.

Ο Κόλιν έστρεψε κατσουφιασμένος το κεφάλι.

«Είμαι ιδιότροπος;» απαίτησε να μάθει.

«Ναι» απάντησε η Μαίρη. «Πολύ ιδιότροπος. Μη στραβώνεις όμως» πρόσθεσε αμερόληπτα, «γιατί κι εγώ είμαι ιδιότροπη, κι ο Μπεν Γουέδερεσταφ είναι. Δεν είμαι τόσο ιδιότροπη όμως όσο ήμουν προτού αρχίσω να συμπαθώ κάποιους ανθρώπους και βρω τον κήπο».

«Δεν θέλω να είμαι ιδιότροπος» είπε ο Κόλιν. «Δεν θα γίνω ιδιότροπος» είπε ξανά κι έκανε μια γκριμάτσα που δήλωνε πως το είχε αποφασίσει.

Ήταν πολύ περήφανος. Απόμεινε σκεπτικός για λίγο, και μετά η Μαίρη είδε το όμορφο χαμόγελό του να αλλάζει σταδιακά το πρόσωπό του.

«Θα πάψω να είμαι ιδιότροπος αν πηγαίνω στον κήπο κάθε μέρα» είπε. «Υπάρχει Μαγεία εκεί μέσα, καλή Μαγεία. Το ξέρεις, Μαίρη. Είμαι σίγουρος πως υπάρχει».

«Κι εγώ» είπε η Μαίρη.

«Ακόμα κι αν δεν είναι αληθινή Μαγεία, μπορούμε να προσποιηθούμε πως είναι. Κάτι υπάρχει εκεί, κάτι!» είπε ο Κόλιν.

«Είναι Μαγεία, όχι όμως μαύρη. Είναι λευκή σαν το χιόνι» είπε η Μαίρη.

Έτσι έλεγαν συνέχεια, και πραγματικά σαν Μαγεία έμοιαζε τους μήνες που ακολούθησαν, τους υπέροχους μήνες, τους λαμπρούς, τους

εκπληκτικούς. Αχ! Πόσα πράγματα έγιναν στον κήπο! Αν δεν είχατε ποτέ σας έναν κήπο, δεν μπορείτε να καταλάβετε, κι αν πάλι είχατε, θα ξέρετε πως χρειάζεται ένα ολόκληρο βιβλίο για να περιγράψεις όσα συνέβησαν εκεί μέσα. Στην αρχή έμοιαζε πως τα καινούρια φυτά δεν σταματούσαν να ξεφυτρώνουν από το χώμα πάνω στο γρασίδι, στα παρτέρια, ακόμα και στις σχισμές των τοίχων. Μετά, τα καινούρια φυτά άρχισαν να βγάζουν μπουμπούκια, και τα μπουμπούκια άρχισαν να ξεδιπλώνονται και να δείχνουν το χρώμα τους, κάθε απόχρωση του μπλε και του πορφυρού. Στις καλές μέρες του κήπου, έβρισκες λουλούδια σε κάθε γωνιά, κάθε τρυπούλα, κάθε σημείο. Ο Μπεν Γουέδερσταφ νοιάστηκε ιδιαίτερα και σκάλισε ανάμεσα στις ενώσεις των τούβλων του τοίχου, ώστε να φτιάξει μικρές τρυπούλες γεμάτες χώμα για να μπορούν να αναπτυχθούν τα όμορφα αναρριχητικά. Ίριδες και λευκοί κρίνοι ξεφύτρωναν από το χώμα σε συστάδες, και οι πράσινες εσοχές είχαν γεμίσει από φανταστικές στρατιές μπλε και λευκών ανθοστολισμένων σπαθιών από δελφίνια, καμπανούλες, κολομπίνες.

«Της άρεσαν πολύ, ναι, της άρεσαν» είπε ο Μπεν Γουέδερσταφ. «Της άρεσαν που έδειχναν ψηλά στον γαλάζιο ουρανό, έτσι έλεγε. Δεν ήταν από αυτούς που κοιτούσαν τη γη. Της άρεσε η γη, μα έλεγε πως ο γαλάζιος ουρανός φαινόταν τόσο χαρούμενος».

Οι σπόροι που φύτεψαν ο Ντίκον και η Μαίρη μεγάλωσαν σαν να τους φρόντιζαν νεράιδες. Μεταξένιες παπαρούνες όλων των αποχρώσεων χόρευαν καθώς τις χάιδευε το αεράκι, χαρούμενα λουλούδια που φύτρωναν στον κήπο για χρόνια και, για να λέμε την αλήθεια, έμοιαζαν να αναρωτιούνται πώς έφτασαν εκεί τόσοι καινούριοι άνθρωποι. Και τα τριαντάφυλλα, τα τριαντάφυλλα! Ξεφύτρωναν από το γρασίδι, μπλεκόντουσαν στο ηλιακό ρολόι, έπλεκαν στεφάνια στους κορμούς των δέντρων, κρεμόντουσαν από τα κλαδιά τους, σκαρφάλωναν τους τοίχους και απλωνόντουσαν σε μακριές γιρλάντες

που έπεφταν σαν καταρράκτης, ζωντάνευαν μέρα με τη μέρα, ώρα με την ώρα. Τρυφερά φυλλαράκια και μπουμπούκια, μια σταλιά στην αρχή, μετά όμως όλο φούσκωναν και μεγάλωναν καθώς η Μαγεία έκανε τη δουλειά της, μέχρι που ξετυλίγονταν κι έμοιαζαν με μικρές κούπες γεμάτες άρωμα, που ξεχυνόταν από τα χείλη τους και γέμιζε τον αέρα του κήπου.

Ο Κόλιν τα είδε όλα αυτά, καθώς παρακολουθούσε κάθε αλλαγή στον κήπο. Κάθε πρωί έβγαινε έξω με το καροτσάκι του και κάθε ώρα της κάθε ημέρας την περνούσε στον κήπο όταν δεν έβρεχε. Ακόμα και οι γκρίζες μέρες δεν του στερούσαν την ευχαρίστηση. Ξαπόσταινε στο γρασίδι “παρατηρώντας το καθετί να μεγαλώνει”, έλεγε. Αν παρατηρούσες για ώρα, διευκρίνιζε, μπορούσες να δεις τα μπουμπούκια να ξεδιπλώνονται. Μπορούσες ακόμα να πιάσεις γνωριμία με παράξενα πολυάσχολα έντομα που ζουζούνιζαν κάνοντας διάφορες άγνωστες μα προφανώς σοβαρές δουλειές, κουβαλώντας καμιά φορά μικροσκοπικά κομμάτια άχυρου ή φτερών ή τροφής ή πάλι καθώς σκαρφάζωναν στις λόγχες του γρασιδιού σαν να ήταν δέντρα που από την κορφή τους μπορούσαν να εξερευνήσουν την εξοχή. Ένας τυφλοπόντικας που κατάφερε φτυαρίζοντας το χώμα να ξεπροβάλει επιτέλους από το λαγούμι του με τις πατούσες του, που διέθεταν μακριά νύχια σαν χέρια ξωτικού, τον απορρόφησε ένα ολόκληρο πρωινό. Τα σουσούμια των μυρμηγκιών, των μελισσιών, των βατράχων, των πουλιών, των λουλουδιών τού άνοιγαν έναν καινούριο κόσμο που προσφερόταν για εξερεύνηση, και όταν ο Ντίκον του τα έμαθε όλα αυτά και πρόσθεσε και τα σουσούμια των αλεπούδων, των ενυδρίδων, των κουναβιών, των σκίουρων, των πεστρόφων, των νεροπόντικων και των ασβών δεν είχαν τελειωμό αυτά για τα οποία μπορούσες να μιλήσεις και να σκεφτείς.

Κι αυτά δεν ήταν ούτε η μισή από τη Μαγεία. Το γεγονός ότι για μια φορά κατάφερε να σταθεί όρθιος, έκανε τον Κόλιν να σκεφτεί στα σοβαρά, και όταν η Μαίρη τού είπε για το πώς κατάφερε να καταλάβει τα Μαγικά που γινόντουσαν, την άκουσε με ενδιαφέρον και συμφώνησε μαζί της. Όλο για αυτό μιλούσε.

«Σίγουρα πρέπει να υπάρχει πολλή Μαγεία στον κόσμο» είπε σοφά μια μέρα ο Κόλιν. «Οι άνθρωποι όμως δεν ξέρουν τι είναι ή πώς να καταφέρουν να κάνουν κάτι μαγικό. Η αρχή ίσως μπορεί να γίνει αν λες πως θα συμβεί κάτι καλό, μέχρι που να το καταφέρεις να συμβεί. Θα προσπαθήσω να κάνω ένα πείραμα».

Το επόμενο πρωί, με το που πήγαν στον μυστικό κήπο, ο Κόλιν έστειλε να φωνάξουν τον Μπεν Γουέδερσταφ. Ο Μπεν ήρθε όσο πιο γρήγορα μπορούσε και βρήκε τον Μαχαραγιά να στέκεται μεγαλόπρεπα όρθιος κάτω από ένα δέντρο με ένα όμορφο χαμόγελο στο πρόσωπό του.

«Καλημέρα, Μπεν Γουέδερσταφ» είπε. «Θέλω εσύ, ο Ντίκον και η Μαίρη να καθίσετε και να με ακούσετε, γιατί θα σας πω κάτι πολύ σημαντικό».

«Αμ πώς, κύριε!» απάντησε ο Μπεν Γουέδερσταφ φέρνοντας το χέρι στο μέτωπό του, σαν να χαιρετούσε τον καπετάνιο του. (Μια από τις κρυφές χάρες του Μπεν Γουέδερσταφ ήταν ότι στα νιάτα του το είχε σκάσει κάποτε μέχρι τη θάλασσα και είχε κάνει ταξίδια. Κι έτσι μπορούσε να αποκριθεί σαν γνήσιος ναυτικός).

«Θα κάνω ένα επιστημονικό πείραμα» εξήγησε ο Μαχαραγιάς. «Όταν μεγαλώσω, θα κάνω μεγάλες επιστημονικές ανακαλύψεις και θα ξεκινήσω ετούτη τη στιγμή με αυτό το πείραμα».

«Αμ πώς, κύριε!» είπε ο Μπεν Γουέδερσταφ αμέσως, αν και αυτή ήταν η πρώτη φορά που άκουγε για μεγάλες επιστημονικές ανακαλύψεις.

Ήταν η πρώτη φορά που και η Μαίρη άκουγε για αυτές, ακόμη όμως και σε τούτη τη φάση είχε αρχίσει να συνειδητοποιεί πως όσο παράξενο κι αν φαινόταν, ο Κόλιν είχε διαβάσει πολύ και, κατά κάποιον τρόπο, ήταν ένα πολύ πειστικό αγόρι. Όταν σήκωνε το κεφάλι του και στύλωνε τα παράξενα μάτια του επάνω σου, έμοιαζε πως θα τον πίστευες θέλοντας και μη, παρόλο που ήταν μόνο δέκα προς τα έντεκα στην ηλικία. Ετούτη τη στιγμή ήταν ιδιαίτερα πειστικός, γιατί ξάφνου του ήρθε η επιθυμία να βγάλει λόγο, σαν να ήταν κάποιος μεγάλος στα χρόνια.

«Οι μεγάλες επιστημονικές ανακαλύψεις που πρόκειται να κάνω» συνέχισε «αφορούν τη Μαγεία. Η Μαγεία είναι κάτι σπουδαίο, και σχεδόν κανείς δεν γνωρίζει κάτι για αυτή, εκτός από ελάχιστους ανθρώπους στα παλιά βιβλία. Κι η Μαίρη ξέρει κάτι λίγο, γιατί γεννήθηκε στην Ινδία όπου υπάρχουν φακίρηδες. Πιστεύω πως ο Ντίκον ξέρει κάμποση Μαγεία, ίσως όμως δεν ξέρει πως το ξέρει. Γητεύει και ζώα και ανθρώπους. Ποτέ μου δεν θα επέτρεπα να έρθει να με δει αν δεν ήταν γητευτής ζώων, που σημαίνει πως είναι και γητευτής αγοριών, γιατί ένα αγόρι είναι ζώο. Είμαι σίγουρος πως υπάρχει Μαγεία στο καθετί, μόνο που δεν έχουμε αρκετή σύνεση να την κρατήσουμε και να την καταφέρουμε να κάνει πράγματα για εμάς, όπως ο ηλεκτρισμός, τα άλογα και ο ατμός».

Ο λόγος έμοιαζε τόσο επιβλητικός που ο Μπεν Γουέδερσταφ ενθουσιάστηκε και δεν μπορούσε να σταθεί σε ησυχία.

«Αμ πώς, κύριε» είπε και στάθηκε ολόισια.

«Όταν η Μαίρη βρήκε αυτόν τον κήπο, έμοιαζε πως ήταν σχεδόν ξερός» συνέχισε ο ρήτορας. «Μετά κάτι άρχισε να σπρώχνει τα πράγματα έξω από το χώμα και να φτιάχνει από το μηδέν. Τη μια μέρα

δεν υπήρχε τίποτα, και την άλλη υπήρχε. Πρωτύτερα, ποτέ μου δεν παρατηρούσα γύρω μου, και όλο αυτό μου κίνησε την περιέργεια. Οι επιστήμονες είναι πάντα περίεργοι, και εγώ θα γίνω επιστήμονας. Λέω συνέχεια στον εαυτό μου: "Τι να είναι; Τι να είναι;" Κάτι είναι. Δεν μπορεί να μην είναι τίποτα! Δεν ξέρω πώς το λένε, κι έτσι το ονομάζω Μαγεία. Δεν είδα ποτέ μου την ανατολή του ήλιου, η Μαίρη όμως και ο Ντίκον την είδαν και, απ' ό,τι μου λένε, είμαι σίγουρος πως και αυτό είναι Μαγεία. Κάτι σπρώχνει τον ήλιο να ανατείλει, κάτι τον τραβάει. Από τότε που ήρθα στον κήπο, είναι κάτι στιγμές που κοιτάζω τον ουρανό ανάμεσα από τα δέντρα κι έχω την παράξενη αίσθηση της ευτυχίας, λες και κάτι πιέζει και τραβάει μέσα στο στήθος μου και με κάνει να αναπνέω γρήγορα. Η Μαγεία πάντα σπρώχνει και τραβάει και φτιάχνει πράγματα από το τίποτα. Το καθετί είναι φτιαγμένο από Μαγεία, τα φύλλα και τα δέντρα, τα λουλούδια και τα πουλιά, οι ασβοί και οι αλεπούδες, οι σκίουροι και οι άνθρωποι. Έτσι θα είναι και το καθετί γύρω μας. Σε αυτόν εδώ τον κήπο, παντού. Η Μαγεία στον κήπο με έκανε να σταθώ στα πόδια μου και να καταλάβω πως θα ζήσω και θα γίνω άντρας. Θα κάνω το επιστημονικό πείραμα, που θα είναι να προσπαθήσω να αποκτήσω λίγη Μαγεία και να τη βάλω μέσα μου και να την κάνω να με σπρώχνει και να με τραβάει και να με δυναμώσει. Δεν ξέρω πώς θα το κάνω, πιστεύω όμως πως αν συνεχίζεις να το σκέφτεσαι και να το μελετάς, ίσως και να σου συμβεί. Ίσως αυτός είναι ο πιο απλός τρόπος. Όταν ήταν να προσπαθήσω να σταθώ στα πόδια μου εκείνη την πρώτη φορά, η Μαίρη έλεγε συνέχεια στον εαυτό της όσο πιο γρήγορα μπορούσε: "Μπορείς να το κάνεις! Μπορείς να το κάνεις!" και το έκανα. Φυσικά προσπαθούσα κι εγώ, η Μαγεία της όμως με βοήθησε, όπως και η Μαγεία του Ντίκον. Κάθε πρωί, κάθε απόγευμα και όσο πιο συχνά μπορώ μέσα στη μέρα θα λέω: "Η Μαγεία είναι μέσα μου! Η Μαγεία με κάνει καλά! Θα γίνω δυνατός σαν τον Ντίκον, δυνατός σαν τον Ντίκον!"

Κι όλοι σας το ίδιο πρέπει να κάνετε. Αυτό είναι το πείραμά μου. Θα βοηθήσεις, Μπεν Γουέδερσταφ;»

«Αμ πώς, κύριε!» είπε ο Μπεν Γουέδερσταφ. «Αμ πώς!»

«Αν το κάνεις κάθε μέρα, όπως κάνουν οι στρατιώτες τα γυμνάσια, θα δούμε τι θα συμβεί και θα ανακαλύψουμε αν θα πετύχει το πείραμα. Μαθαίνεις πράγματα με το να τα λες ξανά και ξανά και να τα σκέφτεσαι μέχρι να μείνουν χαραγμένα στη μνήμη σου, και πιστεύω πως το ίδιο θα γίνεται και με τη Μαγεία. Αν συνεχίζεις να την προσκαλείς να έρθει κοντά σου και να σε βοηθήσει, θα γίνει ένα κομμάτι σου και θα μείνει και θα κάνει πράγματα».

«Άκουσα κάποτε στην Ινδία έναν αξιωματικό να λέει στη μητέρα μου πως υπήρχαν φακίρηδες που έλεγαν τις ίδιες λέξεις χιλιάδες φορές» είπε η Μαίρη.

«Άκουσα τη γυναίκα του Τζεμ Φέτλγουόρθ να λέει το ίδιο πράγμα χιλιάδες φορές, να λέει τον Τζεμ μεθύστακα» είπε ξερά ο Μπεν Γουέδερσταφ. «Όλο και κάτι βγαίνει από αυτό, στα σίγουρα. Της έριξε ένα μπερντάκι ξύλο και πήγε στο Μπλε Λιοντάρι να μπεκρουλιάσει».

Ο Κόλιν έσμιξε τα φρύδια και σκέφτηκε για λίγο. Μετά του ξαναήρθε η καλή διάθεση.

«Λοιπόν» είπε «κάτι βγήκε από όλο αυτό. Η γυναίκα χρησιμοποίησε λάθος Μαγεία, οπότε και τον κατάφερε να τη χτυπήσει. Αν χρησιμοποιούσε τη σωστή Μαγεία κι έλεγε κάτι όμορφο, ίσως εκείνος να μην μπεκρούλιαζε, ίσως και να της αγόραζε ένα καινούριο καπέλο».

Ο Μπεν Γουέδερσταφ χασκογέλασε, και στα μικρά γέρικά μάτια του φάνηκε ο καθαρός θαυμασμός.

«Εξυπνο παλικάρι είσαι, Αφέντη Κόλιν, και σωστά τα λες» είπε ο Μπεν. «Την επόμενη φορά που θα δω την Μπες Φέτλγουόρθ, θα της

δώσω μια ιδέα για το τι μπορεί να καταφέρει με τη Μαγεία. Θα το καταυχαριστηθεί αν το πιστημονικό σου πείραμα δουλέψει, κι ο Τζεμ το ίδιο».

Ο Ντίκον στεκόταν και άκουγε τη διάλεξη, και τα στρογγυλά του μάτια έλαμπαν από περιέργεια και ευχαρίστηση. Ο Καρύδης και ο Τσόφλης καθόντουσαν στους ώμους του, και κρατούσε στα χέρια του ένα άσπρο κουνέλι με μεγάλα αυτιά και το χαίδευε συνέχεια απαλά, ενώ αυτό είχε απλώσει τα αυτιά του στην πλάτη κατευχαριστημένο.

«Λες να πιάσει το πείραμα;» τον ρώτησε ο Κόλιν, που ήθελε να ακούσει τη γνώμη του. Αρκετά συχνά αναρωτιόταν τι να σκεφτόταν ο Ντίκον όταν τον έβλεπε να τον κοιτάζει ή να κοιτάζει κάποιον από τα “πλάσματά του” με το χαρούμενο πλατύ του χαμόγελο.

Ο Ντίκον τού χαμογέλασε, και το χαμόγελό του ήταν πιο πλατύ από συνήθως.

«Αμ πώς!» απάντησε. «Και βέβαια. Θα δουλέψει όπως στους σπόρους όταν τους ζεσταίνει ο ήλιος. Στα σίγουρα θα δουλέψει. Να αρχίσουμε από τώρα;»

Ο Κόλιν ενθουσιάστηκε, το ίδιο και η Μαίρη. Έχοντας έμπνευση από τους φακίρηδες και τους θαυμαστές τους στις εικόνες των βιβλίων του, ο Κόλιν πρότεινε να καθίσουν όλοι σταυροπόδι κάτω από το δέντρο που σχημάτιζε ένα θόλο.

«Θα είναι σαν να καθόμαστε σε ένα ναό» είπε ο Κόλιν. «Κουράστηκα λίγο και θέλω να καθίσω».

«Ε!» είπε ο Ντίκον. «Δεν πρέπει να ξεκινάς και να λες πως είσαι κουρασμένος. Μπορεί να χαλάσει τη Μαγεία».

Ο Κόλιν στράφηκε και τον κοίταξε μέσα στα αθώα στρογγυλά του μάτια.

«Σωστά» είπε αργά. «Μόνο τη Μαγεία πρέπει να σκέφτομαι».

Έμοιαζε πολύ μεγαλόπρεπο και μυστηριώδες όταν κάθισαν όλοι τους καταγής σχηματίζοντας έναν κύκλο. Ο Μπεν Γουέδερσταφ ένωθε σαν να τον είχαν κουβαλήσει σε μια συγκέντρωση της εκκλησίας. Κανονικά ήταν αμετάπειστα ενάντια σε τέτοιου είδους συγκεντρώσεις, ετούτη εδώ όμως ήταν υπόθεση του Μαχαραγιά, οπότε θεώρησε τιμή του που προσκλήθηκε να βοηθήσει. Η Αφέντρα η Μαίρη καταγοητεύτηκε. Ο Ντίκον κρατούσε το κουνέλι στα χέρια του και ίσως και να έκανε κάποιο νεύμα γητευτή, που όμως κανένας δεν είδε, γιατί όταν κάθισε καταγής, σταυροπόδι όπως και οι υπόλοιποι, το κοράκι, η αλεπού, οι σκίουροι και το αρνάκι πλησίασαν αργά και έγιναν μέρος του κύκλου, και το κάθε ζώακι βολεύτηκε στη θέση του, σαν να το έκανε από δική του θέληση.

«Τα “πλάσματα” ήρθαν» είπε ο Κόλιν. «Θέλουν να μας βοηθήσουν».

Η Μαίρη σκέφτηκε πως ο Κόλιν πραγματικά έδειχνε αρκετά όμορφος. Κρατούσε ψηλά το κεφάλι του σαν να είχε το ρόλο κάποιου ιερέα, και τα παράξενά του μάτια φαινόntonουσαν υπέροχα. Το φως του ήλιου διαπερνούσε τον θόλο του δέντρου και τον φώτιζε.

«Τώρα θα αρχίσουμε» είπε. «Λες να πρέπει να κουνηθούμε μπρος πίσω σαν να είμαστε δερβίσηδες, Μαίρη;»

«Δεν μπορώ να τραμπαλίσω πέρα δώθε» είπε ο Μπεν Γουέδερσταφ. «Έχω ρευματικά».

«Η Μαγεία θα τα εξαφανίσει» είπε ο Κόλιν με φωνή υψηλόβαθμου ιερέα, «δεν θα ταλαντευτούμε όμως προτού γίνει αυτό. Μόνο θα ψάλλουμε».

«Δεν μπορώ να ψάλλω» είπε ο Μπεν Γουέδερσταφ λίγο τσαντισμένος. «Με πέταξαν έξω από τη χορωδία της εκκλησίας τη μια και μόνη φορά που το προσπάθησα».

Κανένας δεν έσκασε ένα χαμόγελο. Ήταν όλοι τους σοβαροί. Το πρόσωπο του Κόλιν παρέμεινε ανέκφραστο. Σκεφτόταν μόνο τη Μαγεία.

«Τότε θα ψάλλω εγώ» είπε ο Κόλιν. Και ξεκίνησε μοιάζοντας σαν ένα παράξενο πνεύμα αγοριού. «Ο ήλιος λάμπει, ο ήλιος λάμπει. Αυτή είναι η Μαγεία. Τα λουλούδια μεγαλώνουν, οι ρίζες αναταράζονται. Αυτή είναι η Μαγεία. Η Μαγεία είναι να είσαι ζωντανός, η Μαγεία είναι να είσαι δυνατός. Η Μαγεία είναι μέσα μου, η Μαγεία είναι μέσα μου. Μέσα μου, μέσα μου. Μέσα στον καθένα μας. Είναι στην πλάτη του Μπεν Γουέδερσταφ. Μαγεία! Μαγεία! Έλα να μας βοηθήσεις!»

Το είπε πολλές φορές, όχι χιλιάδες, αλλά αρκετές. Η Μαίρη παρακολουθούσε μαγεμένη. Ένιωθε σαν να ήταν παράξενο και συνάμα όμορφο όλο αυτό, κι ήθελε να μη σταματήσει ο Κόλιν. Ο Μπεν Γουέδερσταφ άρχισε να ησυχάζει σαν να ήταν μέσα σε ένα αρκετά ευχάριστο όνειρο. Το ζουζούνισμα των μελισσών στα λουλούδια ανακατευόταν με τη φωνή που έψελνε και έφερνε μια αίσθηση χαλάρωσης. Ο Ντίκον καθόταν σταυροπόδι με το κουνέλι του να έχει αποκοιμηθεί στην αγκαλιά του και το χέρι του στον λαιμό του αρνιού του. Ο Καπνιάς είχε κάνει πέρα τον ένα σκίουρο και είχε αποκοιμηθεί στον ώμο του Ντίκον. Τέλος, ο Κόλιν σταμάτησε.

«Τώρα θα περπατήσω γύρω γύρω στον κήπο» ανακοίνωσε.

Το κεφάλι του Μπεν Γουέδερσταφ είχε χαμηλώσει νυσταγμένα και τινάχτηκε σαν να ξύπνησε απότομα.

«Ξε πήρε ο ύπνος» είπε ο Κόλιν.

«Μπα!» μουρμούρισε ο Μπεν. «Καλή η λειτουργία, δε θα κάτσω όμως για τον έρανο».

Δεν είχε καλοξυπνήσει.

«Δεν είσαι στην εκκλησία» είπε ο Κόλιν.

«Δεν είμαι» είπε ο Μπεν ισιώνοντας το σώμα του. «Ποιος είπε πως είμαι; Τα άκουσα όλα. Είπες πως η Μαγεία είναι στη πλάτη μου. Ο γιατρός τα λέει ρευματικά».

Ο Μαχαραγιάς κούνησε το χέρι.

«Εκείνη ήταν λάθος Μαγεία» είπε. «Θα καλυτερέψεις. Σου δίνω την άδεια να γυρίσεις στη δουλειά σου. Να έρθεις πάλι αύριο».

«Θα μ' άρεσε να σε δω να γυροφέρνεις τον κήπο» μούγκρισε ο Μπεν.

Δεν ήταν εχθρικό μούγκρισμα, ήταν όμως ένα μούγκρισμα. Στην πραγματικότητα, επειδή ήταν πεισματάρης και δεν πολυπίστευε στη Μαγεία, το είχε πάρει απόφαση πως αν τον έστελναν πίσω στη δουλειά του, θα ανέβαινε στη σκάλα του να κοιτάξει πάνω από τον τοίχο, ώστε να είναι έτοιμος να κουτσοπερπατήσει μέχρι τον κήπο αν ο Κόλιν σκόνταφτε κάπου.

Ο Μαχαραγιάς δεν έφερε αντίρρηση, κι έτσι σχηματίστηκε η πομπή. Πραγματικά έμοιαζε με πομπή. Επικεφαλής ήταν ο Κόλιν, με τον Ντίκον από τη μία και τη Μαίρη από την άλλη. Ο Μπεν Γουέδερσταφ περπατούσε πίσω του και τα “πλάσματα” ακολουθούσαν: το αρνάκι και η αλεπουδίτσα κοντά στον Ντίκον, το άσπρο κουνέλι χοροπηδώντας ή σταματώντας να μασουλίζει κάτι και ο Καπνιάς ακολουθώντας με τη σοβαρότητα κάποιου που ένιωθε πως έκανε κουμάντο.

Ήταν μια πομπή που προχωρούσε αργά, αλλά με αξιοπρέπεια. Κάθε λίγα μέτρα σταματούσαν για να ξαποστάσουν. Ο Κόλιν έγερνε στον ώμο του Ντίκον, και του Μπεν Γουέδερσταφ δεν του ξέφευγε τίποτα, μα κάπου κάπου ο Κόλιν έπαιρνε το χέρι του από τον ώμο του Ντίκον και προχωρούσε μερικά βήματα μοναχός του. Είχε το κεφάλι ψηλά όλη την ώρα κι έμοιαζε πολύ μεγαλόπρεπος.

«Η Μαγεία είναι μέσα μου!» έλεγε συνέχεια. «Η Μαγεία με κάνει δυνατό! Τη νιώθω! Τη νιώθω!»

Σίγουρα κάτι τον στήριζε και τον ξεσήκωνε. Κάθισε στα καθίσματα των εσοχών και μια δυο φορές κάθισε στο γρασίδι. Αρκετές φορές σταμάτησε στη διαδρομή κι έγγειρε πάνω στον Ντίκον, δεν το έβαλε όμως κάτω μέχρι να κάνει τον γύρο όλου του κήπου. Όταν επέστρεψε στον θόλο του δέντρου, τα μάγουλά του ήταν αναψοκοκκινισμένα και είχε το ύφος θριαμβευτή.

«Τα κατάφερα! Η Μαγεία έκανε τη δουλειά της!» φώναξε. «Αυτή είναι η πρώτη μου επιστημονική ανακάλυψη».

«Τι θα πει ο γιατρός Κρέιβεν;» πετάχτηκε η Μαίρη.

«Δεν θα πει τίποτα» απάντησε ο Κόλιν «γιατί δεν θα το μάθει. Αυτό θα είναι το πιο μεγάλο μυστικό. Κανένας δεν θα μάθει το παραμικρό, μέχρι να δυναμώσω τόσο που να μπορώ να περπατάω και να τρέχω σαν όλα τα αγόρια. Θα έρχομαι καθημερινά εδώ με το καροτσάκι μου και θα γυρίζω πίσω πάνω σε αυτό. Δεν θέλω να έχω τους άλλους να ψιθυρίζουν και να ρωτάνε και δεν θα αφήσω να το μάθει ο πατέρας μου μέχρι να πετύχει το πείραμα. Τότε κάποια στιγμή, όταν θα έχει επιστρέψει στο Μίσελθουέιτ, θα μπω στο γραφείο του και θα του πω: “Εδώ είμαι. Είμαι σαν όλα τα άλλα παιδιά. Είμαι μια χαρά και θα ζήσω να γίνω άντρας. Το πέτυχα με ένα επιστημονικό πείραμα”».

«Θα νομίζει πως ονειρεύεται» φώναξε η Μαίρη. «Δεν θα πιστεύει στα μάτια του».

Ο Κόλιν αναψοκοκκίνισε έχοντας ένα ύφος θριάμβου. Είχε κατορθώσει του να πιστέψει πως θα γινόταν καλά κι έτσι, χωρίς να το αντιληφθεί, είχε καταφέρει να κερδίσει πάνω από τη μισή μάχη. Και η σκέψη που του έδινε το μεγαλύτερο κίνητρο ήταν το να φαντάζεται την αντίδραση του πατέρα του όταν εκείνος θα έβλεπε πως έχει ένα γιο

ευθυτενή και δυνατό σαν τους γιους άλλων πατεράδων. Μια από τις μεγαλύτερες στενοχώριες του σε όλο το νοσηρό του παρελθόν ήταν ότι απεχθανόταν να είναι ένα αρρωστιάρικο αγόρι με ασθενική πλάτη που ο πατέρας του φοβόταν να το κοιτάξει.

«Θα αναγκαστεί να το πιστέψει» είπε ο Κόλιν. «Ένας από τους στόχους μου, μόλις η Μαγεία κάνει τη δουλειά της και προτού ξεκινήσω άλλα επιστημονικά πειράματα, είναι να γίνω αθλητής».

«Σε βλέπω να κάνεις μποξ σε μια δυο βδομάδες» είπε ο Μπεν Γουέδερσταφ. «Θα κερδίσεις τη ζώνη και θα γίνεις πρωταθλητής της Αγγλίας».

Ο Κόλιν τον κοίταξε αυστηρά.

«Γουέδερσταφ» του είπε. «Αυτό δείχνει έλλειψη σεβασμού. Δεν πρέπει να παίρνεις θάρρος επειδή μοιράζεσαι το μυστικό. Όσο κι αν η Μαγεία κάνει τη δουλειά της, δεν πρόκειται να γίνω πρωταθλητής. Θα γίνω ένας Επιστημονικός Ερευνητής».

«Συγγνώμη, κύριε, συγγνώμη» απάντησε ο Μπεν φέρνοντας το χέρι στο μέτωπο σαν να χαιρετούσε. «Έπρεπε να το καταλάβω πως δεν ήταν αστείο». Τα μάτια του όμως λαμπύριζαν κι έμοιαζε πολύ ευχαριστημένος. Καθόλου δεν τον πείραζε που τον πρόσβαλε ο Κόλιν, μια και η προσβολή σήμαινε πως το αγόρι δυνάμωνε στο σώμα και το πνεύμα.

ΕΙΚΟΣΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

«ΑΦΗΣΤΕ ΤΑ ΝΑ ΓΕΛΑΝΕ»

Ο ΝΤΙΚΟΝ ΔΕΝ ΔΟΥΛΕΥΕ ΜΟΝΟ ΣΤΟΝ ΜΥΣΤΙΚΟ ΚΗΠΟ. ΣΤΟΝ ΧΕΡΣΟΤΟΠΟ γύρω από το αγροτόσπιτο υπήρχε ένα κομμάτι γης περικλεισμένο από έναν χαμηλό τοίχο από τραχιά πέτρα. Νωρίς το πρωί και αργά το σούρουπο και όλες τις μέρες που δεν τον έβλεπαν ο Κόλιν και η Μαίρη, ο Ντίκον δούλευε εκεί φυτεύοντας ή φροντίζοντας πατάτες και λάχανα, γογγύλια, καρότα και μυρωδικά για τη μητέρα του. Παρέα με τα ζωάκια του έκανε θαύματα εκεί πέρα και, όπως έδειχνε, ποτέ του δεν κουραζόταν να δουλεύει. Όσο έσκαβε ή ξεβοτάνιζε, το αγόρι σφύριζε ή τραγουδούσε τραγούδια του χερσότοπου του Γιορκσάιρ ή μιλούσε με τον Καπνιά ή τον Καπετάνιο ή με τους αδερφούς και τις αδερφές του, που τους είχε μάθει να τον βοηθάνε.

«Δεν θα τα βγάζαμε πέρα χωρίς τον κήπο του Ντίκον» έλεγε η κυρία Σόουερμπάι. «Κάνει τα πάντα να μεγαλώνουν. Οι πατάτες και τα λάχανά του είναι δυο φορές μεγαλύτερα από όλων των άλλων, και η γεύση τους δεν συγκρίνεται».

Όταν είχε μια στιγμή ελεύθερη, η κυρία Σόουερμπάι πήγαινε να τον βρει και να του μιλήσει. Μετά το δείπνο είχε ακόμα αρκετό φως, και αυτή

ήταν η καλή της ώρα. Καθόταν στον χαμηλό τοίχο και άκουγε τα νέα της ημέρας. Της άρεσε αυτή η ώρα. Δεν είχε μόνο λαχανικά ο κήπος. Ο Ντίκον από καιρό σε καιρό αγόραζε φτηνούς σπόρους λουλουδιών και φύτευε διάφορα μοσχομυριστά λουλουδάκια ανάμεσα στα λαγοκέρασα και τα λάχανα. Κι ακόμα έφτιαχνε παρτέρια με ρεζεντά, γαρύφαλλα, πανσέδες και άλλα που μπορούσε να φυλάξει τους σπόρους τους για την επόμενη χρονιά ή που οι ρίζες τους ξανάνιωναν κάθε άνοιξη και πολλαπλασιάζονταν. Ο χαμηλός τοίχος ήταν ένα από τα πιο όμορφα σημεία στο Γιορκσάιρ, γιατί σε κάθε βαθούλωμά του ο Ντίκον είχε χωρέσει δακτυλίτιδες του χερσότοπου, φτέρες, κάρδαμα και θαμνάκια, κι ήταν όλα τόσο πυκνά που δύσκολα κατάφερνες να δεις τις πέτρες ανάμεσά τους.

«Για να μεγαλώσουν, το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να γίνεις φίλος τους» έλεγε ο Ντίκον. «Είναι σαν τα ζωάκια. Αν διψάνε, τους δίνεις να πιουν, κι αν πεινάνε, τους δίνεις κάτι τις να φάνε. Θέλουν να ζήσουν, όπως θέλουμε κι εμείς. Κι αν πεθάνουν, θα το 'χω βάρος, σαν να ήμουνα κακός και σκληρόκαρδος».

Ήταν μια τέτοια ώρα του σούρουπου που η κυρία Σόουερμπάι άκουσε για όλα όσα έγιναν στην Έπαυλη Μίσελθουέιτ. Στην αρχή έμαθε μόνο πως ο “Αφέντης Κόλιν” θέλησε να βγει έξω με τη Δεσποινίδα Μαίρη και πως αυτό του έκανε καλό. Λίγο μετά όμως τα δυο παιδιά συμφώνησαν πως μπορούσε να “μάθει το μυστικό” και η μητέρα του Ντίκον. Δεν είχαν καμία αμφιβολία πως μπορούσαν να την εμπιστευτούν.

Κι έτσι, ένα όμορφο απογευματάκι ο Ντίκον τής είπε όλη την ιστορία, με όλες τις συναρπαστικές λεπτομέρειες για το θαμμένο κλειδί και τον κοκκινολαίμη και το γκρίζο πέπλο που κάλυπτε τον κήπο κι έμοιαζε ξερό και για το μυστικό που η Αφέντρα η Μαίρη δεν είχε σκοπό να φανερώσει. Κι ακόμη για τον ερχομό του Ντίκον στον κήπο και το πώς η

Μαίρη τού φανέρωσε το μυστικό, για τον δισταγμό του Αφέντη Κόλιν και για την τελική σκηνή του δράματος όταν τον έμπασαν στο κρυφό βασίλειο. Κι όλα αυτά, σε συνδυασμό με το στιγμιότυπο όπου το θυμωμένο πρόσωπο του Μπεν Γουέδερσταφ έκανε την εμφάνισή του πάνω από τον τοίχο του κήπου και την ξαφνική ορμητική δύναμη του Αφέντη Κόλιν, έκαναν το όμορφο πρόσωπο της κυρίας Σόουερμπάι να αλλάξει χρώμα αρκετές φορές.

«Τι μου λες! Ευτυχώς που η μικρούλα ήρθε στην Έπαυλη» είπε η κυρία Σόουερμπάι. «Κι εκείνη έγινε καλύτερη, κι εκείνος σώθηκε. Μα να σταθεί στα πόδια του! Κι όλοι μας να νομίζουμε πως το καημένο το παιδί ήταν μισότρελο και ανάπηρο!»

Έκανε πολλές ερωτήσεις και τα μπλε της μάτια ήταν πολύ σκεφτικά.

«Και τι λένε στην Έπαυλη που είναι τόσο καλά κι είναι χαρούμενος και δεν παραπονιέται ποτέ του;» ζήτησε να μάθει.

«Δε βρίσκουν άκρη» απάντησε ο Ντίκον. «Κάθε μέρα που περνάει, το πρόσωπό του δείχνει διαφορετικό. Γεμίζει και δεν δείχνει πια να έχει τόσες γωνίες. Φεύγει και η χλομάδα του. Παραπονιέται όμως κάτι λίγο» είπε χαμογελώντας.

«Για όνομα του Θεού! Για ποιο πράγμα;» ρώτησε η κυρία Σόουερμπάι.

Ο Ντίκον χασκογέλασε.

«Το κάνει για να μην μαντέψουν οι άλλοι τι έχει συμβεί. Αν ο γιατρός ήξερε πως μπορεί να σταθεί στα πόδια του, θα το έγραφε στον Αφέντη Κρέιβεν. Ο Αφέντης Κόλιν το κρατάει μυστικό να το πει αυτός στον πατέρα του. Θα κάνει Μαγικά στα πόδια του κάθε μέρα, μέχρι που να γυρίσει ο πατέρας του, και τότε θα ορμήξει στο δωμάτιό του και θα του δείξει πως είναι ολόσιος σαν όλα τα άλλα παιδιά. Και αυτός όμως και η

Δεσποινίς Μαίρη λένε πως καλύτερα είναι να κάνει πως παραπονιέται και να μουρμουρίζει καμιά φορά για να μην τον μυριστούν οι άλλοι».

Προτού καν ο Ντίκον αποσώσει τα λόγια του, η κυρία Σόουερμπάι γελούσε με την ψυχή της.

«Α!» είπε. «Ετούτοι οι δυο έχουν βρει το ταίρι τους, στο λέω στα σίγουρα. Καλά το διασκεδάζουν με το θέατρο που παίζουν, και δεν υπάρχει κάτι καλύτερο για τα παιδιά από αυτό το παιχνίδι. Για να ακούσουμε τι κάνουν, Ντίκον μου».

Ο Ντίκον σταμάτησε το ξεβοτάνισμα και κάθισε στις φτέρνες του για να της διηγηθεί. Το βλέμμα του έδειχνε πως το διασκεδάζε.

«Ο Αφέντης Κόλιν πηγαίνει με το καροτσάκι του κάθε φορά που βγαίνει έξω» εξήγησε. «Και τα ψέλνει στον Τζον, τον υπηρέτη, όταν δεν τον κουβαλάει αρκετά προσεκτικά. Παριστάνει όσο πιο πολύ μπορεί πως είναι αδύναμος, και δεν σηκώνει το κεφάλι του παρά μόνο όταν δεν φαινόμαστε πια από το σπίτι. Και μουγκρίζει και είναι όσο πιο ανήσυχος μπορεί όταν τον βάζουν στο καροτσάκι του. Και αυτός και η Δεσποινίς Μαίρη το καταδιασκεδάζουν, κι όταν γκρινιάζει και παραπονιέται, η Μαίρη λέει: “Καημένε Κόλιν! Τόσο πολύ πονάει; Τόσο αδύναμος νιώθεις, καημένε Κόλιν;” Το πρόβλημα είναι που μερικές φορές μόλις που συγκρατούν τα γέλια τους. Όταν βρισκόμαστε πια ασφαλείς στον κήπο, γελάνε μέχρι να τους κοπεί η ανάσα. Και πρέπει να κρύψουν τα πρόσωπά τους στα μαξιλάρια του Αφέντη Κόλιν για να μην τους ακούσουν οι κηπουροί, αν είναι κανείς τους εκεί γύρω».

«Όσο πιο πολύ γελάνε, τόσο το καλύτερο για τα παιδιά!» είπε η κυρία Σόουερμπάι γελώντας ακόμα κι αυτή. «Ένα γερό παιδικό γέλιο είναι πάντα το καλύτερο φάρμακο. Εκείνοι οι δυο θα αφρατέψουν στα σίγουρα».

«Όλο και αφρατεύουν» είπε ο Ντίκον. «Έχουν τέτοια πείνα που δεν ξέρουν πώς να την κρύψουν για να μην αρχίσουν τα κουτσομπολιά. Ο Αφέντης Κόλιν λέει πως αν συνεχίσει να ζητάει κι άλλο φαγητό, κανένας δεν θα πιστεύει πια πως είναι ανήμπορος. Η Δεσποινίς Μαίρη λέει πως θα τον αφήνει να τρώει το μερτικό της, εκείνος όμως λέει πως αν εκείνη πεινάσει, θα αδυνατίσει, και πρέπει να παχύνουν κι οι δυο τους τον ίδιο καιρό».

Η κυρία Σόουερμπάι γέλασε τόσο πολύ όταν έμαθε το πρόβλημα των παιδιών που η μπλε της κάπα πήγαινε πέρα δώθε, και ο Ντίκον γέλασε κι αυτός.

«Θα σου πω τι θα γίνει, παιδί μου» είπε η κυρία Σόουερμπάι όταν βρήκε τη φωνή της. «Βρήκα έναν τρόπο να βοηθήσω. Όταν πας να τους συναντήσεις το πρωί, θα πάρεις μια καρδάρα φρεσκοαρμεγμένο γάλα και μια ξεροψημένη φρατζόλα ή μερικά τσουρεκάκια με σταφίδες, σαν αυτά που σας αρέσουν. Τίποτα δεν είναι καλύτερο από το φρέσκο γάλα και το ψωμί. Κι έτσι θα καταλαγιάσουν την πείνα τους όσο είναι στον κήπο και όταν πάνε στο σπίτι, το καλό φαγητό θα γεμίσει το στομάχι τους».

«Α, μητέρα!» είπε με θαυμασμό ο Ντίκον. «Είσαι αστέρι! Πάντα βρίσκεις λύση σε όλα. Εκείνοι οι δυο είχαν ανησυχήσει πολύ χθες. Δεν μπορούσαν να βρουν άκρη πώς να παραγγείλουν να τους φέρουν κι άλλο φαγητό, τόσο που πεινούσαν ακόμη».

«Είναι μικρά και τα δυο τους και μεγαλώνουν γρήγορα. Το σώμα τους ξαναδυναμώνει. Στην ηλικία τους τα παιδιά είναι σαν τα λυκάκια, και το φαγητό είναι απαραίτητο» είπε η κυρία Σόουερμπάι. Μετά χαμογέλασε ολόγεια με τον Ντίκον. «Μα, στα σίγουρα, πολύ το διασκεδάζουν» πρόσθεσε.

Δίκιο είχε η υπέροχη μητέρα, και ειδικά στο σημείο που είπε πως η χαρά των παιδιών ήταν που έπαιζαν έναν συγκεκριμένο ρόλο. Ο Κόλιν

και η Μαίρη πραγματικά το έβρισκαν μια από τις καλύτερες διασκεδάσεις τους. Η ιδέα να μη κινήσουν υποψίες γεννήθηκε από τα λόγια της προβληματισμένης νοσοκόμας, και μετά από τον ίδιο τον γιατρό Κρέιβεν.

«Η όρεξή σας μεγάλωσε, Αφέντη Κόλιν» είπε μια μέρα η νοσοκόμα. «Δεν τρώγατε τίποτα πιο παλιά και πολλά πράγματα σας πείραζαν».

«Τίποτα δεν με πειράζει πια» απάντησε ο Κόλιν, καθώς όμως είδε τη νοσοκόμα να τον κοιτάζει παραξενεμένη, θυμήθηκε ξαφνικά πως ίσως και να μην έπρεπε να φανεί από τώρα υγιής. «Δηλαδή δεν με πειράζει κάτι τόσο συχνά. Φταίει ο καθαρός αέρας».

«Μάλλον» είπε η νοσοκόμα έχοντας ακόμα μια παραξενεμένη έκφραση. «Πρέπει όμως να το πω στον γιατρό Κρέιβεν».

«Πώς σε κοιτάζει!» του είπε η Μαίρη όταν η νοσοκόμα έφυγε. «Σαν να υπήρχε κάτι που έπρεπε να το ανακαλύψει».

«Δεν έχει να ανακαλύψει τίποτα» είπε ο Κόλιν. «Κανένας δεν πρέπει να καταλάβει κάτι από τώρα».

Εκείνο το πρωί ήρθε ο γιατρός Κρέιβεν και φάνηκε το ίδιο προβληματισμένος. Έκανε ένα σωρό ερωτήσεις, κι αυτό ενόχλησε πολύ τον Κόλιν.

«Περνάς πολύ χρόνο στον κήπο» υπαινίχτηκε. «Πού πηγαίνεις;»

Ο Κόλιν πήρε το συνηθισμένο του ύφος που δήλωνε αξιοπρεπή αδιαφορία.

«Δεν θα μάθει κανείς πού πηγαίνω» απάντησε. «Πηγαίνω κάπου που μου αρέσει. Όλοι έχουν εντολές να μη με ενοχλούν. Δεν θα κάτσω να με παρακολουθούν και να με κοιτάζουν. Το ξέρεις!»

«Φαίνεται να λείπεις όλη μέρα, δεν βλέπω όμως να σε βλάπτει. Η νοσοκόμα λέει πως τώρα τρως περισσότερο από πριν».

«Μπορεί...» είπε ο Κόλιν με ξαφνική έμπνευση «μπορεί να είναι αφύσικη όρεξη».

«Δεν νομίζω, γιατί το φαγητό δεν σε πειράζει» είπε ο γιατρός Κρέιβεν. «Παίρνεις βάρος, και το χρώμα σου είναι καλύτερο».

«Ίσως έχω φούσκωμα και πυρετό» είπε ο Κόλιν με μια δέηση κατήφεια. «Οι άνθρωποι που θα πεθάνουν είναι συχνά διαφορετικοί».

Ο γιατρός Κρέιβεν κούνησε το κεφάλι του. Κρατούσε τον καρπό του Κόλιν και του σήκωσε το μανίκι για να ψηλαφίσει το χέρι του.

“Δεν έχεις πυρετό» είπε σκεπτικά «και το λίπος στο σώμα σου δείχνει υγεία. Αν συνεχίσουμε έτσι, αγόρι μου, δεν θα ξαναπούμε για θανάτους. Ο πατέρας σου θα χαρεί πολύ να μάθει αυτή την αξιοσημείωτη καλυτέρευση».

«Δεν θέλω να του το πουν!» ξέσπασε έντονα ο Κόλιν. «Θα τον κάνει να απογοητευτεί αν χειροτερέψω ξανά. Μπορεί να χειροτερέψω απόψε το βράδυ. Μπορεί να έχω ψηλό πυρετό. Νιώθω σαν να με πιάνει τώρα. Δεν θέλω να πάρει γράμματα ο πατέρας μου, δεν θέλω, δεν θέλω! Με κάνεις να θυμώνω και ξέρεις πως αυτό δεν μου κάνει καλό. Νιώθω ήδη ζεστός. Μισώ να γράφουν γράμματα και να μιλάνε για μένα όσο μισώ και το να με κοιτάζουν!»

«Ησύχασε, αγόρι μου!» προσπάθησε να τον ηρεμήσει ο γιατρός Κρέιβεν. «Κανείς δεν θα γράψει γράμμα αν δεν το θέλεις εσύ. Είσαι πολύ ευαίσθητος σε κάποια πράγματα. Δεν πρέπει να γκρεμίσεις ό,τι καλό έχει γίνει πάνω σου».

Ο γιατρός δεν είπε τίποτα άλλο σχετικά με το γράμμα στον κύριο Κρέιβεν και όταν είδε τη νοσοκόμα, την προειδοποίησε στα κρυφά να μην ξανααναφερθεί κάτι για γράμματα στον ασθενή.

«Το αγόρι είναι απροσδόκητα καλύτερα» είπε. «Η πρόοδός του μοιάζει αφύσικη. Βέβαια τώρα κάνει με τη θέλησή του όσα δεν τον

καταφέραμε να κάνει νωρίτερα. Πάντως ερεθίζεται ακόμα πολύ εύκολα, γι' αυτό να μη του λέτε τίποτα που να του φέρνει ενόχληση».

Η Μαίρη και ο Κόλιν θορυβήθηκαν αρκετά και όλο το κουβέντιαζαν ανήσυχα. Και από εκείνη τη στιγμή ξεκίνησαν να “παίζουν θέατρο”.

«Ίσως και να πρέπει να παραστήσω πως με πιάνει ένα από τα ξεσπάσματά μου» είπε ο Κόλιν στενοχωρημένος. «Δεν το θέλω και δεν νιώθω τόσο στενόχωρα ώστε να τα καταφέρω να το παραστήσω αρκετά πιστευτά. Ίσως και να μην το κάνω. Δεν με πιάνει πια εκείνος ο κόμπος στον λαιμό, και σκέφτομαι συνέχεια ευχάριστα και όχι θλιβερά πράγματα. Όμως αν πουν πάλι για γράμματα στον πατέρα μου, πρέπει κάτι να κάνω».

Αποφάσισε να τρώει λιγότερο, δυστυχώς όμως δεν γινόταν να βάλει σε εφαρμογή αυτή τη λαμπρή ιδέα, αφού κάθε πρωί ξυπνούσε με αχαλίνωτη όρεξη και το τραπεζάκι δίπλα στον καναπέ του είχε σερβιρισμένο πρωινό με σπιτικό ψωμί, φρέσκο βούτυρο, κάτασπρα αυγά, μαρμελάδα βατόμουρο και κρέμα γάλακτος. Η Μαίρη έπαιρνε πάντα το πρωινό της μαζί του και όταν καθόντουσαν στο τραπέζι, ειδικά όταν υπήρχαν και λεπτές φέτες τσιγαριστούχοιρομεριού, που κάτω από το ζεστό ασημένιο τους κάλυμμα ανέδιδαν δελεαστικές μυρωδιές, τα παιδιά κοιτιόντουσαν με απελπισμένο βλέμμα.

«Νομίζω πως πρέπει να τα φάμε όλα σήμερα, Μαίρη» κατέληγε πάντα να λέει ο Κόλιν. «Μπορούμε να στείλουμε πίσω στην κουζίνα λίγο από το μεσημεριανό και κάτι παραπάνω από το βραδινό φαγητό».

Δεν τα κατάφερναν όμως ποτέ να στείλουν πίσω στην κουζίνα το παραμικρό και τα πιάτα τους, που τα είχαν γλύψει στην κυριολεξία, προκαλούσαν πολλά σχόλια.

«Τι καλά να ήταν πιο παχιές οι φέτες του χοιρομεριού... και ένα μικρό κέικ για τον καθένα μας δεν φτάνει» έλεγε επίσης ο Κόλιν.

«Είναι αρκετά φαγώσιμα για κάποιον του θανάτου, όχι όμως για κάποιον που σκοπεύει να ζήσει» απάντησε η Μαίρη όταν το πρωτάκουσε. «Όταν μπαίνουν από το παράθυρο αυτές οι υπέροχες φρέσκες μυρωδιές από τα ρείκια και τα σκίνα του χερσότοπου, θέλω να φάω τρία κεκάκια απανωτά».

Ένα πρωί που χαιρόντουσαν τον κήπο επί δύο ώρες, ο Ντίκον πήγε πίσω από μια τριανταφυλλιά κι έφερε δύο τενεκεδένια κουβαδάκια. Το ένα ήταν γεμάτο παχύ γάλα με κρούστα επάνω του και το άλλο είχε σπιτικά τσουρεκάκια με σταφίδες, τυλιγμένα σε μια ασπρογάλαξη πετσέτα τόσο προσεκτικά που κρατιόντουσαν ακόμα ζεστά. Το θέαμα προκάλεσε ένα ξέσπασμα ευχάριστης έκπληξης. Τι καλά που το σκέφτηκε η κυρία Σόουερμπάι! Τι καλή κι έξυπνη γυναίκα! Πόσο καλά ήταν τα τσουρεκάκια! Τι νόστιμο φρέσκο γάλα!

«Έχει Μαγεία μέσα της, όπως έχει κι ο Ντίκον» είπε ο Κόλιν. «Την κάνει να σκέφτεται τρόπους για να καταφέρει καλά πράγματα. Είναι ένας Μαγικός άνθρωπος. Πες της, Ντίκον, πως είμαστε υποχρεωμένοι, καταϋποχρεωμένοι».

Ο Κόλιν το συνήθιζε να χρησιμοποιεί πολύ μεγαλίστικες εκφράσεις ώρες-ώρες. Του άρεσε. Του άρεσε τόσο που το τραβούσε όλο και πιο πολύ.

«Να της πεις πως υπήρξε πολύ μεγαλόκαρδη και πως η ευγνωμοσύνη μας είναι τεράστια».

Και μετά, λησμονώντας τη μεγαλοπρέπεια, έπεσε με τα μούτρα στα τσουρεκάκια και μπουκώθηκε και ήπие το γάλα από το κουβαδάκι με μεγάλες γουλιές με τον τρόπο κάθε πεινασμένου μικρού που δούλεψε πολύ και ανάσανε τον αέρα του χερσότοπου και που είχε να φάει πάνω από δύο ώρες.

Αυτό ήταν η αρχή μιας σειράς παρόμοιων ευχάριστων περιστατικών. Πάντως τα παιδιά κατάλαβαν πως μια και η κυρία Σόουερμπάι είχε να θρέψει δεκατέσσερα άτομα, μπορεί και να μην της έφταναν τα λεφτά για να χορτάσει δύο ακόμα στόματα καθημερινά. Έτσι της ζήτησαν να τους αφήσει να της στείλουν μερικά από τα σελίνια τους για να κάνει ψώνια.

Ο Ντίκον έκανε μια ενδιαφέρουσα ανακάλυψη, ότι δηλαδή στο δάσος του πάρκου έξω από τον κήπο, εκεί που η Μαίρη τον είχε πρωτοβρεί να παίζει φλογέρα στα ζωάκια του, υπήρχε ένα βαθούλωμα όπου μπορούσες να φτιάξεις κάτι σαν μικρό φούρνο με πέτρες και να ψήσεις πατάτες και αυγά. Τα ψητά αυγά ήταν μια πολυτέλεια άγνωστη μέχρι εκείνη τη στιγμή και οι καυτές πατάτες με αλάτι και φρέσκο βούτυρο ταίριαζαν σε ένα βασιλιά του δάσους, κι εξάλλου ήταν μια χορταστική νοστιμιά. Μπορούσες να αγοράσεις και τις πατάτες και τα αυγά και να φας όσο τραβούσε η ψυχή σου χωρίς να νιώθεις πως έπαιρνες την μπουκιά από το στόμα δεκατεσσάρων νοματαίων.

Κάθε όμορφο πρωινό η Μαγεία συνέχιζε τη δουλειά της στον μυσταγωγικό κύκλο κάτω από τη δαμασκηλιά, που εξασφάλιζε σκιά καθώς τα φύλλα της είχαν πυκνώσει με το τέλος της ανθοφορίας. Μετά την τελετουργία ο Κόλιν έκανε πάντα την περιπατητική του άσκηση και στη διάρκεια της μέρας δοκίμαζε ανά διαστήματα τη δύναμη που είχε αποκτήσει. Κάθε μέρα γινόταν όλο και πιο δυνατός και μπορούσε να περπατήσει πιο σταθερά και για περισσότερη ώρα. Και κάθε μέρα η πίστη του στη Μαγεία δυνάμωνε κι αυτή. Ο Κόλιν δοκίμαζε το ένα πείραμα μετά το άλλο καθώς αποκτούσε όλο και περισσότερη δύναμη, μέχρι που ο Ντίκον τού έδειξε το καλύτερο απ' όλα.

«Χθες» είπε ο Ντίκον, που είχε λείψει μια μέρα, «πήγα στο Θουέιτ για θελήματα της μητέρας, και κοντά στο Πανδοχείο της Μπλε Γελάδας απάντησα τον Μπομπ Χάουαρθ. Είναι ο πιο δυνατός τύπος στον

χερσότοπο. Είναι πρωταθλητής στην πάλη και μπορεί να πηδήξει πιο ψηλά και να πετάξει το σφυρί μακρύτερα από τον καθένα. Χρόνια γύριζε όλη τη Σκωτία για τα αθλητικά. Με ξέρει από τα μικράτα μου και είναι φιλικός τύπος, οπότε και τον τάραξα στις ερωτήσεις. Ο καλός κόσμος τον λέει αθλητή, και σε σκέφτηκα, αφέντη Κόλιν, και του λέω: “Πώς κατάφερες κι έχεις τόσο μεγάλα μούσकुλα, Μπομπ; Τι παραπάνω έκανες για να δυναμώσεις τόσο πολύ;” Και μου λέει: “Λοιπόν, παλικάρι μου, κάτι έκανα. Ένας δυνατός άντρας, που ήρθε στο Θουέιτ για μια επίδειξη κάποτε, μου έδειξε πώς να εξασκώ τα χέρια και τα πόδια μου και όλα μου τα μούσकुλα”. Και του λέω εγώ: “Μπορεί ένας αδύναμος να δυναμώσει με αυτές τις ασκήσεις, Μπομπ;” Γέλασε και μου λέει: “Εσύ είσαι ο αδύναμος;” Και του λέω: “Όχι, ξέρω όμως έναν νεαρό κύριο που πέρασε μεγάλη αρρώστια και μακάρι να είχα να του πω κάποια κόλπα”. Δεν είπα ονόματα ούτε και με ρώτησε. Στο είπα που είναι φιλικός, γι’ αυτό και στάθηκε και μου έδειξε με καλή διάθεση, κι εγώ έκανα ό,τι μου έδειχνε, μέχρι που τα έμαθα νεράκι».

Ο Κόλιν άκουγε συνεπαρμένος.

«Θα μου δείξεις;» είπε δυνατά.

«Στα σίγουρα» απάντησε ο Ντίκον και σηκώθηκε. «Λέει όμως πως πρέπει στην αρχή να μη ζοριστείς και να προσέξεις να μη κουραστείς. Να σταματάς στο ενδιάμεσο και να παίρνεις βαθιές ανάσες και να μην το παρακάνεις».

«Θα προσέχω» είπε ο Κόλιν. «Δείξε μου! Δείξε μου! Ντίκον, είσαι το πιο Μαγικό αγόρι στον κόσμο!»

Ο Ντίκον στάθηκε στα πόδια του στο γρασίδι και του έδειξε αργά μια σειρά από πρακτικές αλλά εύκολες ασκήσεις για τα μούσकुλα. Ο Κόλιν παρακολουθούσε με διάπλατα μάτια. Μπορούσε να κάνει κάποιες καθιστός. Για την ώρα έκανε μερικές σε αργό ρυθμό, όρθιος στα πόδια του, που ήταν πια αρκετά σταθερά. Η Μαίρη άρχισε να τις κάνει κι εκείνη.

Ο Καπνιάς, που παρακολουθούσε το θέαμα, ενοχλήθηκε, άφησε το κλαδί του κι άρχισε να χοροπηδάει ανήσυχος, γιατί δεν μπορούσε να κάνει τις ασκήσεις.

Από εκείνη τη στιγμή, οι ασκήσεις έγιναν μέρος των καθηκόντων της ημέρας, όπως ήταν και η Μαγεία. Ο Κόλιν και η Μαίρη έκαναν όλο και πιο πολλές ασκήσεις κάθε φορά, και η όρεξη για φαγητό που είχαν μετά ήταν τόση που δεν θα ήξεραν πώς να χορτάσουν αν δεν υπήρχε το καλάθι που ο Ντίκον έβαζε πίσω από τον θάμνο κάθε πρωί. Όμως, ο μικρός φούρνος στο βαθούλωμα στο δασάκι και τα καλούδια της κυρίας Σόουερμπάι χόρταιναν τόσο τα δύο παιδιά που η κυρία Μέντλοκ, η νοσοκόμα και ο γιατρός Κρέιβεν άρχισαν ξανά να απορούν. Αν το στομάχι σου πάει να σκάσει γεμάτο από ψητά αυγά και πατάτες και πλούσιο σε κρέμα γάλα και κεκάκια βρώμης και τσουρεκάκια και ρεικόμελο και κρέμα γάλακτος, τότε χασομεράς μη θέλοντας να φας το πρωινό σου και αποδιώχνεις το βραδινό σου

«Δεν τρώνε τίποτα σχεδόν» είπε η νοσοκόμα. «Θα πεθάνουν από την ασιτία αν δεν φάνε κάτι δυναμωτικό. Κι όμως, για δειτε την όψη τους».

«Μα πια!» φώναξε αγανακτισμένη η κυρία Μέντλοκ. «Με έχουν σκάσει. Είναι ένα ζευγάρι διαβολάκια. Τη μια μέρα τρώνε του σκασμού και την άλλη ξινίζουν τη μύτη στα καλύτερα φαγητά που φτιάχνει η Μαγείρισσα για να τα δελεάσει. Χθες δεν έφαγαν ούτε μια μπουκιά από το νόστιμο κυνήγι με τη σάλτσα. Και η καημένη η γυναίκα έφτιαξε μια καινούρια συνταγή πουτίγκας και τη γύρισαν στην κουζίνα αφάγωτη. Μόνο που δεν έκλαιγε. Φοβάται πως εκείνη θα κατηγορήσουν αν τα παιδιά πεθάνουν από ασιτία».

Ήρθε ο γιατρός Κρέιβεν και κοίταξε τον Κόλιν αργά και προσεκτικά. Η έκφρασή του έγινε πολύ ανήσυχη, όταν του μίλησε η νοσοκόμα και του έδειξε τον σχεδόν ανέγγιχτο δίσκο του πρωινού, που είχε βάλει στην άκρη για να τον δει ο γιατρός. Η έκφρασή του έγινε όμως ακόμα πιο ανήσυχη,

όταν κάθισε στον καναπέ κι εξέτασε τον Κόλιν. Ο γιατρός έλειπε για δουλειές στο Λονδίνο και είχε δύο βδομάδες να δει το αγόρι. Όταν τα μικρά παιδιά καλυτερεύουν στην υγεία τους, το κάνουν πολύ γρήγορα. Το δέρμα του Κόλιν δεν είχε πια κερένιο χρώμα, αντίθετα είχε μια όμορφη ροδαλή όψη. Τα όμορφα του μάτια ήταν καθάρια και τα βαθουλώματα κάτω από αυτά όπως και στα μάγουλα είχαν γεμίσει. Οι κάποτε σκούρες βαριές του μπουκλές έμοιαζαν να απλώνονται υγιείς στο μέτωπό του και ήταν απαλές και ολοζώντανες. Τα χείλη του είχαν γεμίσει και είχαν ένα φυσιολογικό χρώμα. Η αλήθεια είναι πως δεν αποτελούσε καθόλου πειστική απομίμηση ασθενικού παιδιού. Ο γιατρός Κρέιβεν έμεινε σκεφτικός με το χέρι στο πηγούνι.

«Λυπάμαι που μαθαίνω πως δεν τρως τίποτα» είπε. «Δεν πρέπει. Θα χάσεις όλο το βάρος που κέρδισες, και η αλήθεια είναι πως κέρδισες αρκετό. Έτρωγες τόσο καλά λίγο καιρό πριν!»

«Στο είπα πως ήταν μια εντελώς αφύσικη όρεξη» απάντησε ο Κόλιν.

Η Μαίρη καθόταν στο σκαμνάκι της παραδίπλα και έβγαλε ξαφνικά έναν πολύ παράξενο ήχο που προσπάθησε τόσο βιαστικά να καλύψει ώστε παραλίγο να πνιγεί.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο γιατρός Κρέιβεν γυρίζοντας να την κοιτάξει.

Η Μαίρη σοβάρεψε.

«Με έπιασε κάτι ανάμεσα σε φτάρνισμα και βήχα» απάντησε απαξιωτικά. «Σαν να μου κάθισε κάτι στον λαιμό».

«Όμως» είπε αργότερα στον Κόλιν «δεν μπορούσα να κρατηθώ. Μου ξέφυγε, γιατί εκείνη ακριβώς τη στιγμή θυμήθηκα την τελευταία μεγάλη πατάτα που έφαγες και πώς μασούλαγες καθώς δάγκωνες εκείνη τη μεγάλη φέτα ψωμί με τη μαρμελάδα και την κρέμα από πάνω».

«Υπάρχει κάποιος τρόπος να βρίσκουν φαγητό αυτά τα παιδιά χωρίς να το καταλάβουμε;» ζήτησε να μάθει από την κυρία Μέντλοκ ο γιατρός Κρέιβεν.

«Απολύτως κανένας, εκτός κι αν το ξεθάβουν από το χώμα ή το μαζεύουν από τα δέντρα» απάντησε η κυρία Μέντλοκ. «Κάθονται έξω όλη τη μέρα μοναχά τους. Κι αν θέλουν να φάνε κάτι διαφορετικό, δεν έχουν παρά να το ζητήσουν».

«Τότε» είπε ο γιατρός Κρέιβεν «όσο δεν έχουν πρόβλημα που δεν τρώνε, δεν χρειάζεται να ανησυχούμε. Το αγόρι μοιάζει άλλος άνθρωπος».

«Και το κορίτσι» είπε η κυρία Μέντλοκ. «Με το που πήρε βάρος, άρχισε να ομορφαίνει κι έχασε εκείνη την ξινισμένη όψη που είχε. Τα μαλλιά της πύκνωσαν και δυνάμωσαν και το χρώμα της ζωήρεψε. Ήταν το πιο σκυθρωπό κακότροπο πλάσμα, και τώρα αυτή και ο Αφέντης Κόλιν γελάνε μαζί σαν ζευγαράκι τρελών. Ίσως αυτό είναι που τα παχαίνει».

«Μπορεί» είπε ο γιατρός Κρέιβεν. «Αφήστε τα να γελάνε».

ΕΙΚΟΣΤΟ ΠΕΜΠΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Η ΚΟΥΡΤΙΝΑ

ΚΙ Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ ΑΝΘΙΖΕ ΚΙ ΟΛΟ ΑΝΘΙΖΕ, και κάθε πρωί όλο κι ένα καινούριο θαύμα συνέβαινε. Στη φωλιά του κοκκινολαίμης υπήρχαν Αυγά, και το ταίρι του καθόταν πάνω τους για να τα ζεσταίνει με το φτερωτό της στήθος και τις στοργικές της φτερούγες. Στην αρχή ήταν πολύ νευρική, και ο κοκκινολαίμης παρατηρούσε επιφυλακτικά το καθετί. Εκείνες τις μέρες ακόμα και ο Ντίκον δεν πλησίαζε τη συστάδα που βρισκόταν η φωλιά παρά περίμενε μέχρι που, λες κι έκανε κάποιο μυστηριώδες ξόρκι, κατάφερε την καρδιά του μικρού φτερωτού ζευγαριού να καταλάβει πως όλα στον κήπο ήταν σαν και αυτά, πως όλα καταλάβαιναν το θαυμαστό που τους συνέβαινε, την ύψιστη, τρυφερή, τρομακτική, σπαραξικάρδια ομορφιά και τη σπουδαιότητα των Αυγών. Αν υπήρχε έστω κι ένας στον κήπο που δεν ήξερε βαθιά μέσα του πως αν ένα Αυγό αποχωριζόταν από τη φωλιά ή πάθαινε κάτι, τότε όλος ο κόσμος θα στροβιλιζόταν και θα καταστρεφόταν, αν υπήρχε έστω κι ένας που δεν το ένιωθε και δεν έπραττε ανάλογα, τότε δεν θα υπήρχε ευτυχία ούτε και σε αυτή την ηλιόλουστη ανοιξιάτικη ατμόσφαιρα. Όλοι τους όμως το ήξεραν και το ένιωθαν, κι αυτό το γνώριζαν και ο κοκκινολαίμης και το ταίρι του.

Στην αρχή ο κοκκινολαίμης παρατηρούσε τη Μαίρη και τον Κόλιν νευρικά. Για κάποιο μυστηριώδη λόγο ήξερε πως δεν ήταν ανάγκη να προσέχει τον Ντίκον. Με το που τα χάντρινα μάτια του πρωτοκοίταξαν τον Ντίκον, ήξερε πως δεν ήταν ένας ξένος, αλλά ένα είδος κοκκινολαίμη χωρίς ράμφος και φτερά. Ήξερε να μιλάει σαν κοκκινολαίμης (κι αυτή είναι μια πολύ ιδιαίτερη διάλεκτος που ξεχωρίζει από τις άλλες). Το να μιλάς κοκκινολαιμίστικα σε έναν κοκκινολαίμη είναι σαν να μιλάς Γαλλικά σε έναν Γάλλο. Ο Ντίκον πάντα έτσι μιλούσε στον κοκκινολαίμη, κι έτσι τον κοκκινολαίμη δεν τον πείραζαν τα ακαταλαβίστικα που έλεγε όταν μιλούσε στους άλλους ανθρώπους. Ο κοκκινολαίμης πίστευε πως ο Ντίκον μιλούσε ακαταλαβίστικα στους άλλους, γιατί εκείνοι δεν ήταν τόσο έξυπνοι ώστε να καταλάβουν τη γλώσσα του πουλιού. Οι κινήσεις του Ντίκον ήταν κι αυτές σαν του κοκκινολαίμη. Δεν προκαλούσαν ταραχή, γιατί δεν έκρυβαν ούτε κίνδυνο ούτε απειλή. Όλοι οι κοκκινολαιμηδες μπορούσαν να καταλάβουν τον Ντίκον, κι έτσι η παρουσία του δεν δημιουργούσε καμία ενόχληση.

Στην αρχή όμως ο κοκκινολαίμης έκρινε απαραίτητο να έχει το νου του στους άλλους δύο. Πρώτα και καλύτερα, το αγόρι δεν ερχόταν στον κήπο με τα πόδια. Τον έσπρωχναν πάνω σε ένα πράγμα με ρόδες και ήταν σκεπασμένος με δέρματα ζώων. Κι αυτό από μόνο του δημιουργούσε αμφιβολίες. Μετά, όταν άρχισε να σηκώνεται στα πόδια και να κυκλοφορεί, το έκανε με έναν παράξενο ασυνήθιστο τρόπο, και οι άλλοι μάλλον τον βοηθούσαν. Ο κοκκινολαίμης συνήθιζε να τρυπώνει σε έναν θάμνο και να τα παρατηρεί όλα αυτά ανήσυχος, με το κεφάλι του να γέρνει πότε από τη μία και πότε από την άλλη. Πίστευε πως οι αργές κινήσεις ίσως σήμαιναν πως ετοιμαζόταν να χιμήξει, όπως κάνουν οι γάτες. Όταν οι γάτες ετοιμάζονται να χιμήξουν, σέρνονται πολύ αργά στο έδαφος. Ο κοκκινολαίμης το συζήτησε με το ταίρι του για αρκετές μέρες, μετά όμως αποφάσισε να μην ξαναμιλήσει για το

θέμα, γιατί το ταίρι του τρομοκρατήθηκε τόσο που ο κοκκινολαίμης φοβήθηκε πως αυτό θα έκανε κακό στα Αυγά.

Όταν το αγόρι άρχισε να περπατάει χωρίς βοήθεια και να κινείται πιο γρήγορα, η ανακούφιση στη φωλιά ήταν μεγάλη. Για ένα μεγάλο διάστημα ή έτσι φάνηκε στον κοκκινολαίμη, το αγόρι ήταν ένα αίνιγμα. Δεν φερόταν όπως οι άλλοι άνθρωποι. Του άρεσε να κάνει περιπάτους, είχε όμως τη συνήθεια να κάθεται για λίγο και μετά να σηκώνεται αφηρημένα και να ξαναπερπατάει.

Μια μέρα ο κοκκινολαίμης θυμήθηκε πως όταν κι αυτός ήταν μικρός και του μάθαιναν οι γονείς του να πετάει, έκανε κάτι παρόμοιο. Πετούσε κάτι λίγα μέτρα και μετά καθόταν να ξαποστάσει. Κι έτσι σκέφτηκε πως το αγόρι μάθαινε να πετάει ή μάλλον να περπατάει. Αυτή τη σκέψη του τη μετέφερε στο ταίρι του και όταν της είπε πως τα Αυγά ήταν πολύ πιθανόν να συμπεριφερθούν με τον ίδιο τρόπο όταν θα έβγαζαν φτερά, εκείνη έδειξε να ανακουφίζεται και μάλιστα φάνηκε να δείχνει ενδιαφέρον και της άρεσε να παρατηρεί το αγόρι από εκεί που καθόταν στη φωλιά, αν και πάντα της πίστευε πως τα Αυγά θα ήταν πολύ πιο έξυπνα και θα μάθαιναν πολύ πιο γρήγορα. Μετά όμως είπε με επιείκεια πως οι άνθρωποι πάντα ήταν πιο ατσούμπαλοι και αργοί από τα Αυγά και πως οι περισσότεροι ποτέ δεν μάθαιναν να πετάνε. Δεν τους συναντούσες ποτέ σου ούτε στον αέρα ούτε στις κορυφές των δέντρων.

Μετά από λίγο καιρό το αγόρι άρχισε να κινείται όπως οι υπόλοιποι, μα και τα τρία παιδιά έκαναν περίεργα πράγματα ώρες-ώρες. Ήταν φορές που στεκόντουσαν κάτω από τα δέντρα και κουνούσαν τα χέρια, τα πόδια και τα κεφάλια τους με ένα τρόπο που ούτε περπάτημα ούτε τρέξιμο ούτε κάθισμα ήταν. Έκαναν τις ίδιες κινήσεις ανά διαστήματα κάθε μέρα, και ο κοκκινολαίμης δεν κατάφερε να εξηγήσει στο ταίρι του τι έκαναν ή τι προσπαθούσαν να κάνουν. Για το μόνο που μπορούσε να μιλήσει με σιγουριά ο κοκκινολαίμης ήταν το ότι τα Αυγά δεν θα

τριγυρίζαν φτερουγίζοντας με αυτόν τον παράξενο τρόπο. Επειδή όμως το αγόρι που μιλούσε τόσο καλά τη γλώσσα του κοκκινολαίμη έκανε τα ίδια, τα δυο πουλιά σιγουρεύτηκαν πως αυτές οι κινήσεις δεν ήταν επικίνδυνες. Φυσικά ούτε ο κοκκινολαίμης ούτε το ταίρι του άκουσαν ποτέ τους για τον πρωταθλητή της πυγμαχίας, τον Μπομπ Χάουαρθ, ούτε για τις ασκήσεις του που δυνάμωναν τα μούσकुλα. Οι κοκκινολαίμηδες δεν είναι σαν τους ανθρώπους. Τα μούσकुλά τους είναι εξασκημένα από γεννησιμιού τους κι έτσι δυναμώνουν φυσιολογικά. Αν είναι ανάγκη να πετάς από δω κι από κει για να βρεις τροφή, τα μούσकुλά σου δεν ατροφούν, δηλαδή δεν εξασθενίζουν από την έλλειψη άσκησης.

Όταν πια το αγόρι περπατούσε, έτρεχε, έσκαβε και ξεβοτάνιζε σαν τους υπόλοιπους, η φωλιά στη γωνιά του κήπου βρήκε πια την ηρεμία της. Ο φόβος για τα Αυγά ανήκε πια στο παρελθόν. Το κλώσσημα γίνεται διασκεδαστικό όταν ξέρεις πως τα Αυγά σου είναι τόσο ασφαλή σαν να τα είχες σε τραπεζική θυρίδα κι ακόμα όταν ξέρεις πως έχεις την ευκαιρία να παρακολουθήσεις τόσα και τόσα παράξενα να συμβαίνουν. Τις βροχερές μέρες η μητέρα των Αυγών ένιωθε κάτι σαν πλήξη, γιατί τα παιδιά δεν ερχόντουσαν στον κήπο.

Ακόμα όμως και τις βροχερές μέρες δεν μπορούμε να πούμε πως ο Κόλιν και η Μαίρη έμεναν αδρανείς. Ένα πρωί που η βροχή δεν έλεγε να σταματήσει και ο Κόλιν ένιωθε σαν να καθόταν στα αναμμένα κάρβουνα, αφού ήταν υποχρεωμένος να μείνει στον καναπέ του μια και δεν ήταν και πολύ ασφαλές να πάρει τους δρόμους, η Μαίρη είχε μια έμπνευση.

«Τώρα που είμαι ένα κανονικό παιδί» είχε πει ο Κόλιν «τα πόδια, τα χέρια και όλο μου το σώμα είναι τόσο γεμάτα από τη Μαγεία που δεν μπορώ να κάτσω σε ένα σημείο. Όλη την ώρα θέλω κάτι να κάνω. Μαίρη, όταν ξύπνησα σήμερα πρωί πρωί με τα πουλιά να κελαηδάνε

έξω και όλα να μοιάζουν να ξεφωνίζουν από τη χαρά τους, ακόμα και τα δέντρα και τα λουλούδια, αν κι εμείς δεν τα ακούμε, ένιωσα πως έπρεπε να πεταχτώ από το κρεβάτι και να φωνάξω από τη χαρά μου κι εγώ. Φαντάσου τι θα γινόταν αν το έκανα!»

Η Μαίρη πνίγηκε στα γέλια.

«Η νοσοκόμα και η κυρία Μέντλοκ θα ερχόντουσαν τρέχοντας και θα ήταν κι οι δυο τους σίγουρες πως τρελάθηκαν και θα φώναζαν τον γιατρό» είπε η Μαίρη.

Ο Κόλιν πνίγηκε κι αυτός στα γέλια. Με τη φαντασία του έβλεπε το ύφος που θα είχαν όλοι τους, πόσο τρομαγμένοι θα ήταν από το ξέσπασμά του, αλλά και πόσο έκπληκτοι που θα τον έβλεπαν να στέκεται όρθιος.

«Μακάρι να επέστρεφε ο πατέρας μου» είπε ο Κόλιν. «Θέλω να είμαι εγώ αυτός που θα του το πει. Το σκέφτομαι όλη την ώρα. Έτσι κι αλλιώς, δεν μπορούμε να το τραβήξουμε για πολύ. Δεν μπορώ να κάθομαι ξαπλωμένος και να προσποιούμαι, κι εξάλλου φαίνομαι εντελώς διαφορετικός. Μακάρι να μην έβρεχε σήμερα!»

Και πάνω εκεί η Αφέντρα η Μαίρη είχε την έμπνευση.

«Κόλιν» άρχισε να λέει με μυστηριώδες ύφος. «Ξέρεις πόσα δωμάτια έχει αυτό το σπίτι;»

«Κάπου χίλια, υποθέτω» της απάντησε.

«Έχει καμιά εκατοστή που κανένας ποτέ του δεν πατάει εκεί μέσα» είπε η Μαίρη. «Μια βροχερή μέρα πήγα στα περισσότερα. Δεν με πήρε χαμπάρι κανένας, αν και παραλίγο να με πιάσει στα πράσα η κυρία Μέντλοκ. Έχασα τον δρόμο μου όταν επέστρεφα στο δωμάτιό μου και σταμάτησα στο τέλος του δικού σου διαδρόμου. Εκείνη ήταν η δεύτερη φορά που σε άκουσα να κλαις».

Ο Κόλιν ανακάθισε με έκθαψη στον καναπέ.

«Καμιά εκατοστή δωμάτια που δεν πατάει κανένας εκεί μέσα» είπε. «Ακούγεται σχεδόν σαν ένας μυστικός κήπος. Υποθέτω πως μπορούμε να πάμε και να ρίξουμε μια ματιά. Μπορείς να με πας με το καροτσάκι μου, και κανένας δεν θα καταλάβει πού είμαστε».

«Αυτό σκεφτόμουν κι εγώ» είπε η Μαίρη. «Κανένας δεν θα τολμούσε να μας ακολουθήσει. Υπάρχουν διάδρομοι όπου μπορείς να τρέξεις. Μπορούμε να κάνουμε τις ασκήσεις μας. Υπάρχει ένα μικρό Ινδικό δωμάτιο και μέσα έχει ένα ντουλάπι γεμάτο φιλντισένιους ελέφαντες. Υπάρχουν όλων των ειδών τα δωμάτια».

«Χτύπα το κουδούνι» είπε ο Κόλιν.

Όταν εμφανίστηκε η νοσοκόμα, της ανακοίνωσε τις διαταγές του.

«Θέλω το καροτσάκι μου» είπε. «Η Δεσποινίς Μαίρη κι εγώ θα πάμε να κοιτάξουμε τα μέρη του σπιτιού που δεν χρησιμοποιούνται. Ο Τζον μπορεί να σπρώξει το καροτσάκι μου μέχρι την πινακοθήκη, γιατί έχει πολλά σκαλιά μέχρι εκεί. Μετά θα μας αφήσει και θα φύγει, μέχρις ότου τον ξαναχρειαστώ».

Εκείνο το πρωινό οι βροχερές μέρες έπαψαν να είναι τρομακτικές. Όταν ο υπηρέτης τσούλησε το καροτσάκι μέχρι την πινακοθήκη και άφησε τα παιδιά υπακούοντας στις διαταγές, ο Κόλιν και η Μαίρη κοιτάχτηκαν ενθουσιασμένοι. Μόλις η Μαίρη βεβαιώθηκε ότι ο Τζον είχε φύγει, ο Κόλιν βγήκε από το καροτσάκι του.

«Θα τρέξω από τη μια άκρη στην άλλη» είπε. «Και μετά θα κάνω πηδηματάκια, και μετά θα κάνουμε τις ασκήσεις του Μπομπ Χάουαρθ».

Και τα έκαναν όλα αυτά και πολλά άλλα. Κοίταξαν τα πορτρέτα και βρήκαν αυτό με το άχαρο κοριτσάκι που ήταν ντυμένο με πράσινο μπροκάρ και κρατούσε έναν παπαγάλο.

«Όλοι ετούτοι εδώ είναι μάλλον συγγενείς μου» είπε ο Κόλιν. «Εζησαν πριν πολλά χρόνια. Εκείνο εκεί το κορίτσι με τον παπαγάλο, νομίζω πως

είναι μια πολύ μακρινή μου θεία. Σου μοιάζει κάπως Μαίρη, όχι όπως είσαι τώρα αλλά όπως ήσουν όταν πρωτοήρθες. Τώρα είσαι πιο παχουλή και πιο όμορφη».

«Κι εσύ» είπε η Μαίρη και γέλασαν κι οι δυο τους.

Πήγαν στο Ινδικό δωμάτιο και έπαιξαν με τους ελέφαντες. Βρήκαν το καναπεδάκι με το τριανταφυλλένιο μπροκάρ και την τρύπα που είχε κάνει το ποντίκι στο μαξιλάρι, τα ποντικάκια όμως είχαν μεγαλώσει πια και το είχαν σκάσει, και η τρύπα ήταν άδεια. Είδαν κι άλλα δωμάτια και έκαναν περισσότερες ανακαλύψεις από όσες είχε κάνει η Μαίρη στην πρώτη της εξερεύνηση. Βρήκαν νέους διαδρόμους και γωνίες και σκάλες κι άλλους πίνακες εποχής που τους άρεσαν και παράξενα παλιά πράγματα που δεν μπορούσαν να καταλάβουν σε τι χρησίμευαν. Εκείνο το πρωινό αποδείχτηκε παράδοξα διασκεδαστικό, και η αίσθηση της περιπλάνησης σε ένα σπίτι όπου ζούσαν κι άλλοι άνθρωποι, ενώ ταυτόχρονα τους ένιωθες χιλιόμετρα μακριά σου, ήταν συναρπαστική.

«Χαίρομαι που ήρθαμε μέχρι εδώ» είπε ο Κόλιν. «Ούτε που ήξερα πως ζούσα σε ένα τόσο μεγάλο και παράξενο παλιό σπίτι. Μου αρέσει. Θα το σεργιανίζουμε κάθε βροχερή μέρα και όλο και θα βρίσκουμε νέες παράξενες κρυψώνες και πράγματα».

Εκείνο το πρωί, εκτός από τις παράξενες εμπειρίες, βρέθηκαν να έχουν τέτοια όρεξη για φαγητό που όταν γύρισαν στο δωμάτιο του Κόλιν ήταν αδύνατον να μην φάνε το κολατσιό τους.

Όταν η νοσοκόμα κατέβασε τον δίσκο στην κουζίνα, τον άφησε με δύναμη στον μπουφέ, ώστε η κυρία Λούμις, η μαγείρισσα, να μπορέσει να δει τα πιάτα που δεν είχαν ίχνος φαγητού.

«Για δες εδώ!» είπε. «Σκέτο μυστήριο είναι αυτό το σπίτι, κι ετούτα τα δυο παιδιά είναι το πιο μυστήριο από όλα».

«Αν συνεχίσουν σε αυτόν τον ρυθμό κάθε μέρα» είπε ο δυνατός νεαρός υπηρέτης, ο Τζον, «στα σίγουρα το αγόρι θα ζυγίζει το διπλάσιο από όσο ήταν ένα μήνα πριν. Θα πρέπει να παραιτηθώ από τη δουλειά μου έγκαιρα, αλλιώς φοβάμαι πως θα τραυματίσω τα μούσκούλά μου».

Εκείνο το απόγευμα, η Μαίρη παρατήρησε πως κάτι καινούριο είχε συμβεί στο δωμάτιο του Κόλιν. Το είχε παρατηρήσει από την προηγούμενη μέρα, δεν είχε πει όμως τίποτα, γιατί νόμισε πως η αλλαγή ήταν τυχαία. Δεν είπε τίποτα ούτε και εκείνη τη μέρα, παρά καθόταν και κοιτούσε επίμονα τον πίνακα πάνω από το τζάκι. Μπορούσε να τον κοιτάζει, γιατί η κουρτίνα που τον κάλυπτε ήταν τραβηγμένη. Αυτή ήταν η αλλαγή που είχε παρατηρήσει.

«Ξέρω τι θέλεις να σου πω» είπε ο Κόλιν, αφού η Μαίρη είχε κοιτάξει κάμποσο τον πίνακα. «Πάντα ξέρω πότε θέλεις να σου πω κάτι. Αναρωτιέσαι γιατί είναι τραβηγμένη η κουρτίνα. Θα την αφήσω έτσι».

«Γιατί;» ρώτησε η Μαίρη.

«Γιατί δεν με θυμώνει πια το γέλιο της. Ξύπνησα μέσα στο φως του φεγγαριού δυο νύχτες πριν κι ένιωσα λες και η Μαγεία είχε γεμίσει το δωμάτιο και τα έκανε όλα τόσο λαμπερά που δεν μπορούσα να ησυχάσω. Σηκώθηκα και κοίταξα έξω από το παράθυρο. Το δωμάτιο ήταν αρκετά φωτεινό και το φεγγάρι έριχνε φως πάνω στην κουρτίνα. Αυτό με έκανε να πάω και να τραβήξω το κορδόνι. Την είδα να με κοιτάζει κι ήταν σαν να γελούσε, γιατί χαιρόταν που στεκόμουν εκεί μπροστά της, κι αυτό με έκανε να θέλω να την κοιτάζω κι εγώ. Θέλω να τη βλέπω να γελάει έτσι συνέχεια. Μπορεί κι αυτή να ήταν Μαγική».

«Της μοιάζεις τόσο τώρα» είπε η Μαίρη «που ώρες ώρες νομίζω πως είσαι το φάντασμά της μεταμορφωμένο σε αγόρι».

Αυτή η ιδέα μάλλον εντυπωσίασε τον Κόλιν. Το σκέφτηκε κάμποσο και μετά απάντησε αργά.

«Αν ήμουν το φάντασμά της, ο πατέρας μου θα με αγαπούσε» είπε.

«Θέλεις να σε αγαπάει;» ρώτησε η Μαίρη.

«Δεν μου άρεσε που δεν με αγαπούσε. Αν αρχίσει να με αγαπάει, θα του πω για τη Μαγεία. Μπορεί και να τον κάνει πιο χαρούμενο».

ΕΙΚΟΣΤΟ ΕΚΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

«Η ΜΗΤΕΡΑ ΕΙΝΑΙ!»

Η ΠΙΣΤΗ ΣΤΗ ΜΑΓΕΙΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΤΑΝ. Μετά τους πρωινούς ψαλμούς, καμιά φορά ο Κόλιν έκανε διαλέξεις για τη Μαγεία.

«Μου αρέσει να το κάνω» εξήγησε «γιατί όταν μεγαλώσω και κάνω μεγάλες επιστημονικές ανακαλύψεις, θα πρέπει να δίνω διαλέξεις, οπότε κάνω πρακτική από τώρα. Για την ώρα μπορώ να κάνω μόνο σύντομες διαλέξεις, γιατί είμαι πολύ μικρός, κι εξάλλου ο Μπεν Γουέδερσταφ θα ένιωθε σαν να ήταν στην εκκλησία και θα τον έπαιρνε ο ύπνος».

«Το καλύτερο με το κήρυγμα» είπε ο Μπεν «είναι πως κάποιος σαν του λόγου μου μπορεί να σηκωθεί και να πει ό,τι του αρέσει και κανένας δεν θα φέρει αντίρρηση. Δεν θα μου έπεφτε άσχημα να έκανα ένα κηρυγματάκι πότε πότε».

Μα όταν ο Κόλιν στάθηκε όρθιος κάτω από το δέντρο του, ο Μπεν κάρφωσε το αδηφάγο βλέμμα του επάνω του και συνέχισε να τον κοιτάζει. Τον κοίταζε εξεταστικά με επικριτική στοργή. Δεν τον ένοιαζε τόσο το κήρυγμα όσο τα πόδια του αγοριού που έμοιαζαν να ισιώνουν και να δυναμώνουν καθημερινά, το κεφάλι του που έστεκε περήφανο, το άλλοτε γωνιώδες σαγόνι του και τα άλλοτε βαθουλωμένα μάγουλα που

γέμιζαν και τα μάτια που είχαν αρχίσει να φαίνονται τόσο φωτεινά όσο κάποιας άλλης. Μερικές φορές, όταν ο Κόλιν ένιωθε πως το ειλικρινές βλέμμα του Μπεν σήμαινε πως είχε εντυπωσιαστεί πολύ, αναρωτιόταν τι να του θύμιζε και μια φορά, όταν εκείνος έμοιαζε πολύ συνεπαρμένος, τον ρώτησε.

«Τι σκέφτεσαι, Μπεν Γουέδερσταφ;» ρώτησε.

«Σκεφτόμουν» απάντησε ο Μπεν «πως θα έβαζα στοίχημα πως πήρες πάνω σου κοντά δυο κιλά μέσα στη βδομάδα. Κοιτούσα τις γάμπες και τους ώμους σου. Πολύ θα το 'θελα να σε ζυγίσω».

«Η Μαγεία φταίει και τα τσουρεκάκια και το γάλα και όλα αυτά που στέλνει η κυρία Σόουερμπάι» είπε ο Κόλιν. «Βλέπεις, το επιστημονικό πείραμα πέτυχε».

Εκείνο το πρωινό ο Ντίκον άργησε στη διάλεξη. Κι όταν εμφανίστηκε, ήταν αναψοκοκκινισμένος από το τρέξιμο, και το αστείο του πρόσωπο ακτινοβολούσε περισσότερο απ' ό,τι συνήθως. Μια και μετά τις βροχές είχαν πολύ ξεβοτάνισμα να κάνουν, έπεσαν με τα μούτρα στη δουλειά. Πάντα είχαν πολλή δουλειά μετά από μια ευεργετική βροχή. Η υγρασία έκανε καλό στα λουλούδια, αλλά θέριευε και τα ζιζάνια, που ξεπέταγαν μικρές λεπίδες γρασιδιού και φυλλαράκια που έπρεπε να ξεριζωθούν προτού οι ρίζες τους πιάσουν για τα καλά στο χώμα. Ο Κόλιν είχε γίνει πια τόσο καλός στο ξεβοτάνισμα όσο και οι υπόλοιποι και μπορούσε να κάνει τη διάλεξή του όση ώρα δούλευε.

«Η Μαγεία κάνει καλύτερη δουλειά όταν δουλεύεις» έλεγε εκείνο το πρωινό. «Τη νιώθεις στα κόκκαλα και στα μούσकुλά σου. Θα διαβάσω βιβλία για τα κόκκαλα και για τα μούσकुλα, αλλά θα γράψω ένα βιβλίο για τη Μαγεία. Το σχεδιάζω από τώρα. Όλο ανακαλύπτω πράγματα».

Δεν είχε περάσει πολλή ώρα από αυτά του τα λόγια, όταν άφησε το φτυαράκι του και στάθηκε στα πόδια του. Είχε απομείνει κάμποσο

σιωπηλός και οι άλλοι είχαν καταλάβει πως σκεφτόταν τις διαλέξεις, ως συνήθως. Όταν άφησε το φτυαράκι του και στάθηκε όρθιος, στη Μαίρη και τον Ντίκον φάνηκε πως μια ισχυρή σκέψη τον έσπρωξε να το κάνει. Ο Κόλιν τεντώθηκε και άνοιξε διάπλατα τα χέρια του. Το πρόσωπό του είχε πάρει ένα υγιές αστραφτερό χρώμα και τα παράξενά του μάτια είχαν ανοίξει διάπλατα από τη χαρά του. Μόλις εκείνη τη στιγμή είχε καταλάβει απόλυτα κάτι.

«Μαίρη! Ντίκον!» φώναξε. «Κοιτάστε με!»

Τα δυο παιδιά σταμάτησαν το ξεβοτάνισμα και τον κοίταξαν.

«Θυμόσαστε εκείνο το πρώτο πρωινό που με φέρατε εδώ;» ρώτησε ο Κόλιν.

Ο Ντίκον τον κοιτούσε καλά καλά. Επειδή γήτευε τα ζώα, μπορούσε να καταλάβει περισσότερα πράγματα από τους υπόλοιπους ανθρώπους και για πολλά από αυτά τα πράγματα δεν μιλούσε ποτέ. Κι εκείνη τη στιγμή έβλεπε στο αγόρι κάποια από αυτά τα πράγματα.

«Αμέ, πώς δε θυμόμαστε!» του απάντησε.

Η Μαίρη τον κοίταζε κι εκείνη καλά καλά, δεν έβγαλε όμως κουβέντα.

«Μόλις τώρα το θυμήθηκα στα ξαφνικά, καθώς κοιτάζα το χέρι μου όσο έσκαβα, και στάθηκα στα πόδια μου για να βεβαιωθώ» είπε ο Κόλιν. «Και είναι αλήθεια! Είμαι καλά, είμαι καλά!»

«Αμ πώς και δεν είσαι!» είπε ο Ντίκον.

«Είμαι καλά! Είμαι καλά!» είπε ξανά ο Κόλιν και το πρόσωπό του αναψοκοκκίνισε.

Κατά κάποιον τρόπο το ήξερε και πιο πριν, το έλπιζε, το ένιωθε και το σκεφτόταν, μα μόλις εκείνη τη στιγμή κάτι τον διαπέρασε, ένα είδος εκστατικής πίστης και συνειδητοποίησης, κι αυτό το κάτι ήταν τόσο δυνατό που δεν μπόρεσε παρά να το διατυμπανίσει.

«Θα ζήσω παντοτινά!» κραύγασε μεγαλόπρεπα. «Θα ανακαλύψω χιλιάδες πράγματα. Θα κάνω ανακαλύψεις σχετικά με τους ανθρώπους, τα πλάσματα και οτιδήποτε μεγαλώνει, σαν τον Ντίκον, και ποτέ μου δεν θα σταματήσω να κάνω Μαγικά. Είμαι καλά! Είμαι καλά! Νιώθω, νιώθω σαν να θέλω να βροντοφωνάξω κάτι, κάτι που να δείχνει ευγνωμοσύνη και χαρά!»

Ο Μπεν Γουέδερσταφ, που δούλευε εκεί δίπλα σε μια τριανταφυλλιά, γύρισε και τον κοίταξε.

«Μπορείς να ψάλλεις τη Δοξολογία» πρότεινε ξινισμένα. Δεν είχε γνώμη για τη Δοξολογία και ούτε έκανε αυτή την πρόταση έχοντας κάτι συγκεκριμένο στο μυαλό του.

Ο Κόλιν όμως είχε ερευνητικό μυαλό και δεν ήξερε τίποτα για τη Δοξολογία.

«Τι είναι αυτό;» θέλησε να μάθει.

«Βάζω στοίχημα πως ο Ντίκον μπορεί να σου την τραγουδήσει» απάντησε ο Μπεν Γουέδερσταφ.

Ο Ντίκον απάντησε με το γεμάτο κατανόηση χαμόγελο γητευτή που τον διέκρινε.

«Την τραγουδάνε στην εκκλησία» είπε. « Η μητέρα πιστεύει πως την τραγουδάνε οι κορυδαλλοί όταν ξυπνάνε το πρωί».

«Αν το λέει η μητέρα σου, τότε θα είναι όμορφο τραγούδι» είπε ο Κόλιν. «Δεν έχω πάει ποτέ μου στην εκκλησία. Ήμουν πάντα πολύ άρρωστος. Τραγούδησέ την, Ντίκον. Θέλω να την ακούσω».

Ο Ντίκον τα έβλεπε απλά και ψύχραιμα τα πράγματα. Είχε καταλάβει τι ένιωθε ο Κόλιν καλύτερα από εκείνον. Είχε καταλάβει γιατί είχε ένστικτο, κι ήταν κάτι τόσο φυσικό που το θεώρησε δεδομένο. Έβγαλε το καπέλο του και κοίταξε γύρω χαμογελώντας.

«Πρέπει να βγάλεις το καπέλο σου» είπε στον Κόλιν. «Κι εσύ, Μπεν, πρέπει να βγάλεις το καπέλο σου και να σηκωθείς, το ξέρεις».

Ο Κόλιν έβγαλε το καπέλο του και ο ήλιος έλαμψε και ζέστανε τα πυκνά του μαλλιά καθώς παρακολουθούσε με προσοχή τον Ντίκον. Ο Μπεν Γουέδερσταφ σηκώθηκε κι έβγαλε κι εκείνος το καπέλο του κι είχε ένα βλέμμα σαστισμένο και κάπως πικρόχολο, σαν να μην ήξερε για ποιο λόγο ακριβώς έπρεπε να τα κάνει όλα αυτά.

Ο Ντίκον στάθηκε ανάμεσα στα δέντρα και τις τριανταφυλλιές και άρχισε να τραγουδάει με απλότητα και μια καθαρή αγορίστικη φωνή:

«Υμνείτε τον Κύριο εσείς, όλη η ανθρωπότης

Υμνείτε τον Κύριο, που είναι ουράνιος δεσπότης

Υμνείτε τον Κύριο που ευλογία δίνει με ένα νεύμα

Υμνείτε τον Πατέρα, τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα

Αμήν».

Όταν τελείωσε τον ύμνο, ο Μπεν Γουέδερσταφ στεκόταν ακίνητος με σφιγμένα σαγόνια, το βλέμμα του όμως, όλο ταραχή, ήταν στραμμένο στον Κόλιν. Το πρόσωπο του Κόλιν ήταν σοβαρό, γεμάτο ευγνωμοσύνη.

«Πολύ όμορφο τραγούδι» είπε. «Μου αρέσει. Ίσως θέλει να πει αυτό που εννοώ όταν επιθυμώ να φωνάξω δυνατά και να ευχαριστήσω τη Μαγεία». Σταμάτησε και σκέφτηκε κάπως προβληματισμένος. «Μπορεί να είναι το ίδιο πράγμα και τα δύο. Πώς να ξέρουμε ποιο είναι το σωστό όνομα για το καθετί; Τραγούδησε ξανά, Ντίκον. Ας προσπαθήσουμε κι εμείς, Μαίρη. Θέλω να τραγουδήσω. Πώς ξεκινάει; “Υμνείτε τον Κύριο εσείς, όλη η ανθρωπότης”».

Και το τραγούδησαν ξανά και ξανά, και η Μαίρη με τον Κόλιν προσπάθησαν να είναι μέσα στον ρυθμό, και η φωνή του Ντίκον

ακουγόταν δυνατή και όμορφη. Και στον δεύτερο στίχο, ο Μπεν Γουέδερσταφ καθάρισε τον λαιμό του, και στον τρίτο η φωνή του ήρθε να ενωθεί με των υπολοίπων και ακούστηκε τόσο σθεναρή που έμοιαζε πρωτόγονη σχεδόν, και όταν ειπώθηκε το "Αμήν", η Μαίρη παρατήρησε πως ο Μπεν έπαθε ό,τι και τότε που κατάλαβε πως ο Κόλιν δεν ήταν ανάπηρος: τα μάγουλά του τρεμούλιασαν και τα μάτια του ανοιγόκλειναν και τα γερασμένα του μάγουλα ήταν υγρά.

«Ποτές μου δεν κατάλαβα τη Δοξολογία μέχρι τα τώρα» είπε βραχνά ο Μπεν «μπορεί όμως και να αλλάξω γνώμη από δω και πέρα. Σαν να πήρες και δυόμιση κιλά μέσα στη βδομάδα, Αφέντη Κόλιν, δυόμιση ολάκερα κιλά!»

Ο Κόλιν κοιτούσε κάτι που είχε αποσπάσει την προσοχή του στην άλλη μεριά του κήπου, και η έκφρασή του ήταν ξαφνιασμένη.

«Ποιος έρχεται;» είπε ανήσυχα. «Ποιος είναι;»

Η πόρτα στον τοίχο με τον κισσό είχε ανοίξει αργά, και μια γυναίκα είχε μπει στον κήπο. Είχε μπει την ώρα που ακουγόταν ο τελευταίος στίχος του ύμνου και είχε σταθεί ακίνητη ακούγοντας και κοιτώντας τους όλους. Με τον κισσό ακριβώς πίσω της, το φως του ήλιου να περνάει ανάμεσα από τα δέντρα και να απλώνεται στον μακρύ μπλε της μανδύα και με το όμορφο νεανικό της πρόσωπο να χαμογελάει μέσα σε όλη αυτή την πρασινάδα, έμοιαζε με αυτές τις χαριτωμένες έγχρωμες εικόνες στα βιβλία του Κόλιν. Είχε υπέροχα στοργικά μάτια που ήταν σαν να αγκάλιαζαν τα πάντα, ακόμα και τον Μπεν Γουέδερσταφ και τα πλασματάκια και κάθε ανθισμένο λουλούδι. Παρόλο που φάνηκε αναπάντεχα, κανένας δεν την είδε σαν εισβολέα. Τα μάτια του Ντίκον έλαμψαν.

«Η Μητέρα είναι!» φώναξε και πήγε τρέχοντας κοντά της.

Ο Κόλιν άρχισε να προχωράει προς το μέρος της, και η Μαίρη τον ακολούθησε. Και τα δυο παιδιά ένωσαν τον σφυγμό τους να χτυπάει πιο δυνατά.

«Η Μητέρα είναι!» είπε ξανά ο Ντίκον, όταν συναντήθηκαν στη μέση του κήπου. «Ήξερα πως ήθελες να τη δεις και της είπα πού ήταν κρυμμένη η πόρτα».

Ο Κόλιν τής άπλωσε το χέρι του με ένα είδος βασιλικής ντροπαλότητας, τα μάτια του όμως δεν χόρταιναν να την κοιτάζουν.

«Ακόμα και τον καιρό που ήμουν άρρωστος, ήθελα να σας δω» είπε ο Κόλιν. «Κι εσάς, και τον Ντίκον, και τον μυστικό κήπο. Πιο πριν, ποτέ μου δεν θέλησα να δω κανέναν και τίποτα».

Στο θέαμα του χαρούμενου προσώπου άλλαξε και το δικό της. Αναψοκοκκίνισε, και οι γωνίες του στόματός της τaráχτηκαν, και μια αχλή φάνηκε να διαπερνάει τα μάτια της.

«Αχ! Καλό μου παιδί!» είπε με σπασμένη φωνή. «Αχ! Καλό μου παιδί!» σαν μόλις εκείνη τη στιγμή να της ήρθαν οι λέξεις στο στόμα. Δεν είπε “Αφέντη Κόλιν”, αλλά μόνο “καλό μου παιδί”, έτσι στα ξαφνικά. Τα ίδια λόγια θα μπορούσε να πει και στον Ντίκον, αν έβλεπε στο πρόσωπό του κάτι που θα τη συγκινούσε. Του άρεσε αυτό του Κόλιν.

«Εκπλαγήκατε με βλέπετε τόσο καλά;» τη ρώτησε.

Εκείνη έβαλε το χέρι της στον ώμο του και χαμογέλασε διώχνοντας την καταχνιά από το βλέμμα της.

«Αμ δε μου έκανε!» είπε. «Είσαι όμως φτυστός η μάνα σου, κι αυτό έκανε την καρδιά μου να πεταρίσει».

«Λέτε αυτό να κάνει τον πατέρα μου να με συμπαθήσει;» ρώτησε αμήχανα ο Κόλιν.

«Στα σίγουρα, καλό μου παιδί!» του απάντησε και τον χάιδεψε στον ώμο. «Πρέπει να γυρίσει, πρέπει να γυρίσει».

«Σούζαν Σόουερμπάι» είπε ο Μπεν Γουέδερσταφ πλησιάζοντάς την. «Για δες τα πόδια του αγοριού, για κοίτα! Σαν ξυλαράκια μέσα σε κάλτσες ήταν δυο μήνες πριν, κι άκουγα κάτι νοματαίους που έλεγαν πως ήταν στραβά, κι άλλοι έλεγαν πως στράβωναν έξω κι άλλοι μέσα. Κοίτα τώρα!»

Η Σούζαν Σόουερμπάι άφησε ένα ήσυχο γέλιο.

«Σε λιγάκι θα γίνουν μια χαρά γερά ποδάρια» είπε. «Άστον να παίζει και να δουλεύει στον κήπο και να τρώει με την καρδιά του και να πίνει καλό γλυκό γάλα και δεν θα έχεις ματαδεί καλύτερο ζευγάρι πόδια σε όλο το Γιορκσάιρ, δόξα στον Κύριο».

Έβαλε και τα δυο της χέρια στους ώμους της αφέντρας της Μαίρης και κοίταξε το προσωπάκι της με μητρικό ύφος.

«Αχ! Κι εσύ το ίδιο!» της είπε. «Έγινες σχεδόν το ίδιο καλόκαρδη με τη Λίζμπεθ Έλεν μας. Βάζω στοίχημα πως κι εσύ στη μητέρα σου μοιάζεις. Η Μάρθα μας μου είπε πως η κυρία Μέντλοκ άκουσε πως ήταν όμορφη γυναίκα. Σαν το κόκκινο τριαντάφυλλο θα γίνεις σα μεγαλώσεις, κοριτσάκι μου. Να ζήσεις».

Δεν ανέφερε πως, όταν η Μάρθα στη μέρα της σχολής της είχε γυρίσει σπίτι και της είχε περιγράψει το άχαρο κιτρινάρικο κοριτσάκι, δεν είχε δώσει καμία βάση στα όσα είχε ακούσει η κυρία Μέντλοκ. “Δεν έχει λόγο μια όμορφη γυναίκα να έχει τέτοιο απαίσιο παιδί” είχε προσθέσει πειστωμένα.

Η Μαίρη δεν είχε χρόνο να παρατηρήσει τις αλλαγές στο πρόσωπό της. Το μόνο που ήξερε ήταν πως έδειχνε “διαφορετική” και πως τα μαλλιά της είχαν πυκνώσει και μεγάλωναν γρήγορα. Καθώς θυμήθηκε

όμως πόσο της άρεσε να κοιτάζει τη Λευκή Κυρία παλιά, χαιρόταν που άκουγε πως μπορεί μια μέρα να της έμοιαζε.

Η Σούζαν Σόουερμπάι περιδιάβηκε τον κήπο μαζί τους κι έμαθε όλη την ιστορία του, και της έδειξαν όλους τους θάμνους και τα δέντρα που είχαν ζωντανέψει. Ο Κόλιν περπατούσε δίπλα της από τη μια μεριά και η Μαίρη από την άλλη. Και οι δυο τους κοιτούσαν όλη την ώρα το ήρεμο ροδαλό πρόσωπο κι από μέσα τους ήταν γεμάτοι περιέργεια για όσα ευχάριστα συναισθήματα τους προκαλούσε, σαν ένα είδος θαλπωρής. Τους φαινόταν πως τους καταλάβαινε, όπως καταλάβαινε ο Ντίκον τα πλασματάκια του. Η κυρία Σόουερμπάι έσκυβε πάνω από τα λουλούδια και τους μιλούσε σαν να ήταν παιδιά. Ο Καπνιάς την ακολουθούσε και μια δυο φορές της μίλησε με κρωξίματα και πήγε και κάθισε στον ώμο της, όπως έκανε και με τον Ντίκον. Όταν της είπαν για τον κοκκινολαίμη και την πρώτη πτήση των νεογνών του, γέλασε γλυκά.

«Μου φαίνεται πώς το να τα μαθαίνει να πετάνε είναι σαν να μαθαίνεις παιδιά να περπατάνε, αλλίμονό μου όμως αν τα δικά μου παιδιά είχαν φτερά αντί για ποδάρια» είπε.

Και στο τέλος της είπαν για τη Μαγεία, γιατί ήταν μια καλή γυναίκα με απλούς τρόπους.

«Πιστεύετε στη Μαγεία;» ρώτησε ο Κόλιν, αφού της είχε εξηγήσει για τους Ινδούς φακίρηδες. «Ελπίζω να πιστεύετε».

«Βέβαια, παιδί μου» απάντησε. «Δεν την ήξερα με αυτό το όνομα, μα και τι πειράζει; Στα σίγουρα άλλο όνομα έχει στη Γαλλία κι άλλο στη Γερμανία. Αυτό που κάνει τους σπόρους να φουσκώνουν και τον ήλιο να λάμπει έκανε κι εσένα γερό και είναι Καλό Πράγμα. Κι εμείς οι ανόητοι του δίνουμε ονόματα, λες κι έχει σημασία. Το Μεγάλο Καλό δεν σταματάει να δουλεύει, βοήθειά μας. Φτιάχνει εκατομμύρια κόσμους σαν τον δικό μας. Να μη σταματήσετε ποτέ να πιστεύετε στο Μεγάλο Καλό

και να ξέρετε πως ο κόσμος είναι γεμάτος από αυτό, κι ας το λέτε όπως θέλετε. Όταν μπήκα στον κήπο, του τραγουδούσατε.

«Είχα τόση χαρά!» είπε ο Κόλιν κοιτώντας την με τα όμορφα παράξενά του μάτια. «Ξαφνικά κατάλαβα πόσο διαφορετικός ήμουν, πόσο δυνατά ήταν τα χέρια και τα πόδια μου, πώς μπορούσα να σκάβω και να στέκομαι όρθιος, και τότε ξεσηκώθηκα και θέλησα να φωνάξω κάτι σε οτιδήποτε με άκουγε».

«Η Μαγεία σε άκουσε όταν τραγούδησες τη Δοξολογία. Θα άκουγε ό,τι κι αν της τραγουδούσες. Αυτό που έχει σημασία είναι η χαρά. Αχ! παιδί μου, τι σημασία έχουν τα ονόματα για Αυτόν που φτιάχνει τη Χαρά;» είπε και του χάιδεψε ξανά τον ώμο.

Είχε φέρει μαζί της ένα καλάθι γεμάτο καλούδια, κι όταν ήρθε η ώρα κι ο Ντίκον το κουβάλησε από την κρυψώνα του, η κυρία Σόουερμπάι κάθισε κάτω από ένα δέντρο και παρακολουθούσε τα παιδιά να καταβροχθίζουν τα φαγητά γελώντας και καμαρώνοντας για την όρεξη που είχαν. Η διάθεσή της ήταν πολύ εύθυμη, και έκανε τα παιδιά να γελάνε με λογίων λογίων παράξενα πράγματα. Τους είπε ιστορίες στη διάλεκτο του Γιορκσάιρ και τους έμαθε καινούριες λέξεις. Γέλασε με την καρδιά της όταν της είπαν για το πόσο δυσκολευόντουσαν πια να παριστάνουν πως ο Κόλιν ήταν ένας φοβιτσιάρης ανάπηρος.

«Βλέπετε, δεν μπορούμε να κρατήσουμε τα γέλια μας όταν είμαστε όλοι μαζί» εξήγησε ο Κόλιν. «Κι ας μην το θέλουμε να γελάμε. Προσπαθούμε να πνίξουμε το γέλιο, δεν τα καταφέρνουμε όμως, κι αυτό είναι χειρότερο».

«Είναι κάτι που μου έρχεται συχνά στο μυαλό και δεν μπορώ να συγκρατηθώ όταν το σκέφτομαι στα ξαφνικά» είπε η Μαίρη. «Σκέφτομαι, για φαντάσου το πρόσωπο του Κόλιν να γινόταν ολοστρόγγυλο σαν το φεγγάρι. Δεν είναι τόσο στρογγυλό, κάθε μέρα όμως όλο και παχαίνει

από λίγο. Φαντάσου λοιπόν ένα πρωί να έμοιαζε έτσι, τότε τι θα κάναμε!»

«Βοήθειά μας! Σαν να έχετε σκοπό να παίξετε πολύ θέατρο ακόμα» είπε η κυρία Σόουερμπάι. «Αυτό όμως δεν πρέπει να τραβήξει πολύ. Ο Αφέντης Κρέιβεν θα γυρίσει».

«Το πιστεύετε;» ρώτησε ο Κόλιν. «Γιατί;»

Η Σούζαν Σόουερμπάι κρυφογέλασε.

«Λέω πως θα στενοχωριόσουν αν το μάθαινε από άλλους, γιατί θέλεις να το πεις με το δικό σου τρόπο» είπε. «Νύχτες έμεινες ξάγρυπνος να το σχεδιάζεις».

«Δεν θα άντεχα να του το πει κάποιος άλλος» είπε ο Κόλιν. «Κάθε μέρα σκέφτομαι καινούριους τρόπους για να του το πω. Τώρα πια νομίζω πως το μόνο που θέλω είναι να πάω τρέχοντας στο δωμάτιό του».

«Καλή αρχή το βρίσκω» είπε η Σούζαν Σόουερμπάι. «Θα θελα να δω το πρόσωπό του, παιδί μου. Πώς και θα θελα! Πρέπει να γυρίσει, πρέπει».

Ένα από τα πράγματα για τα οποία κουβέντιασαν ήταν η επίσκεψη των παιδιών στο αγροτόσπιτο της κυρίας Σόουερμπάι. Είχαν κάνει λεπτομερές σχέδιο. Θα πήγαιναν με άμαξα στον χερσότοπο και θα έτρωγαν ανάμεσα στα ρείκια. Θα έβλεπαν και τα δώδεκα παιδιά και τον κήπο του Ντίκον και δεν θα γύριζαν πίσω παρά μόνο όταν θα είχαν κουρασθεί.

Τελικά, η κυρία Σόουερμπάι σηκώθηκε να πάει να βρει την κυρία Μέντλοκ. Και ο Κόλιν έπρεπε να γυρίσει στο σπίτι με το καροτσάκι του. Προτού όμως καθίσει σε αυτό, πλησίασε τη Σούζαν κοιτώντας τη με λατρεία κι έβαλε το χέρι του στις πτυχές του μπλε μανδύα της.

«Είσαστε αυτό ακριβώς που ήθελα. Μακάρι να ήσασταν και δική μου μητέρα εκτός από του Ντίκον!» είπε.

Μεμιάς η Σούζαν Σοόουερμπάι έσκυψε και τον σήκωσε και τον έσφιξε στην αγκαλιά της, σαν να ήταν ο αδερφός του Ντίκον. Τα μάτια της έγιναν υγρά.

«Αχ! Καλό μου παιδί!» είπε. «Η μητέρα σου είναι μέσα σε αυτόν τον κήπο, το πιστεύω αυτό. Δεν θα μπορούσε να μείνει μακριά του. Κι ο πατέρας σου πρέπει να γυρίσει, πρέπει!»

ΕΙΚΟΣΤΟ ΕΒΔΟΜΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Σ Ε ΚΑΘΕ ΕΠΟΧΗ, ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ανακαλύφθηκαν υπέροχα πράγματα. Τον τελευταίο καιρό ανακαλύφθηκαν ακόμα πιο εκπληκτικά πράγματα. Κι άλλα θαυμαστά θα έρθουν στην επιφάνεια. Στην αρχή, οι άνθρωποι αρνούνται να πιστέψουν πως μπορεί να γίνει κάτι καινούριο, μετά αρχίζουν να ελπίζουν ότι μπορεί να γίνει, μετά καταλαβαίνουν πως μπορεί να γίνει, μετά αυτό γίνεται και όλοι αναρωτιούνται γιατί να μην έχει γίνει αιώνες πριν. Ένα από τα καινούρια πράγματα που ανακάλυψαν οι άνθρωποι τον τελευταίο αιώνα είναι πως οι σκέψεις, απλά οι σκέψεις, είναι δυνατές σαν ηλεκτρικές μπαταρίες και κάνουν καλό όπως κάνει και το φως του ήλιου ή κάνουν κακό σαν το δηλητήριο. Το να επιτρέψεις σε μια κακή ή θλιβερή σκέψη να κατοικήσει στο μυαλό σου είναι τόσο επικίνδυνο όσο το να αφήσεις να μπει στο σώμα σου το μικρόβιο της οστρακιάς. Κι αν το αφήσεις να μείνει, μπορεί να μην το ξεπεράσεις ποτέ στη ζωή σου.

Όσο το κεφάλι της Αφέντραστης Μαίρης ήταν γεμάτο άσχημες σκέψεις που είχαν να κάνουν με τις αντιπάθειές της ή τις ξινισμένες απόψεις της για τους ανθρώπους καθώς και με το πείσμα της να μην την ευχαριστεί ή να μην την ενδιαφέρει το παραμικρό, το κορίτσι ήταν ένα ωχρό, αρρωστιάτικο, βαριεστημένο και κακομαθημένο παιδί. Τα

πράγματα όμως της ήρθαν ευνοϊκά, κι ας μην το πήρε είδηση εκείνη. Αυτά που συνέβαιναν την ενεργοποίησαν για το καλό της. Όταν σταδιακά το κεφάλι της γέμισε με κοκκινολαίμηδες και αγροτόσπιτα γεμάτα παιδιά, με γεροπαράξενους κηπουρούς και απλές υπηρετριούλες του Γιορκσάιρ, με άνοιξη και μυστικούς κήπους που μέρα με τη μέρα θέριευαν κι ακόμα με ένα αγόρι του χερσότοπου και τα “πλασματάκια” του, τότε πια δεν υπήρχε άλλος κενός χώρος για δυσάρεστες σκέψεις που έβλαπταν το συκώτι και τη χώνεψή της και της έφερναν χλομάδα και κούραση.

Όσο ο Κόλιν ήταν κλεισμένος στο δωμάτιό του και σκεφτόταν μόνο τους φόβους, τις αδυναμίες και την αποστροφή του για εκείνους που τον κοιτούσαν κι όσο σκεφτόταν όλη την ώρα τις καμπούρες και τον πρόωρο θάνατο, τόσο γινόταν ένας μισότρελος υστερικός και υποχόνδριος που δεν γνώριζε το παραμικρό από λιακάδα και άνοιξη κι επίσης δεν γνώριζε πως αν το προσπαθούσε, θα μπορούσε να γίνει καλά και να σταθεί στα πόδια του. Όταν οι νέες όμορφες σκέψεις άρχισαν να διώχνουν τις τρομακτικές προηγούμενες, ο Κόλιν άρχισε να ξανανιώνει, το αίμα να κυλάει υγιές στις φλέβες του και μια δύναμη να πλημμυρίζει το σώμα του. Το επιστημονικό του πείραμα ήταν αρκετά πρακτικό, απλό και καθόλου παράξενο. Πολύ πιο απροσδόκητα πράγματα μπορεί να συμβούν στον οποιονδήποτε που, με το που μια άσχημη ή απογοητευτική σκέψη του έρχεται στο μυαλό, έχει τη γνώση να προλάβει και να τη διώξει μακριά βάζοντας στη θέση της μια ευχάριστη και ενθαρρυντική. Γιατί δύο αντίθετα πράγματα δεν μπορούν να σταθούν στο ίδιο μέρος.

«Εκεί που καλλιεργείς μια τριανταφυλλιά, αγόρι μου, δεν μπορεί να φυτρώσει γαιΐδουράγκαθο».

Κι ενώ ο μυστικός κήπος ζωντάνευε και δύο παιδιά ζωντάνευαν κι αυτά μαζί του, ένας άντρας περιπλανιόταν σε κάποια μακρινά όμορφα

μέρη στα Νορβηγικά φιόρδ και στις πεδιάδες και τα βουνά της Ελβετίας. Ήταν ο ίδιος άντρας που για δέκα χρόνια γέμιζε το μυαλό του με σκοτεινές και σπαρακτικές σκέψεις. Δεν είχε υπάρξει θαρραλέος. Ποτέ του δεν προσπάθησε να βάλει άλλες σκέψεις στη θέση τους. Περιπλανιόταν σε γαλάζιες λίμνες και σκεφτότανέτσι. Βρισκόταν σε βουνοπλαγιές με βαθυγάλαζες γεντιανές που άνθιζαν ολόγυρά του και μυρωδιές λουλουδιών που γέμιζαν τον αέρα κι εκείνος σκεφτόταν έτσι. Ενώ ήταν ευτυχισμένος, τον πλάκωσε μια τρομερή στενοχώρια και άφησε την ψυχή του να γεμίσει μαυρίλα και αρνήθηκε πεισματικά να δώσει έστω και λίγο χώρο στο φως να τη διαπεράσει. Ξέχασε και εγκατέλειψε και το σπίτι και τα καθήκοντά του. Στα ταξίδια του τον περιέβαλλε τέτοια μαυρίλα που η παρουσία του μόνο κακό έκανε στους άλλους, γιατί ήταν σαν να δηλητηρίαζε τον αέρα γύρω του με την κατήφεια του. Οι περισσότεροι ξένοι πίστευαν πως είτε ήταν μισότρελος είτε ένας άνθρωπος που την ψυχή του βάραινε κάποιο κρυφό κρίμα. Ήταν ψηλός με ταλαιπωρημένο πρόσωπο και κυρτούς ώμους, και το όνομα με το οποίο υπέγραφε στους καταλόγους αφίξεων των ξενοδοχείων ήταν: "Άρτσιμπαλντ Κρέιβεν, Έπαυλη Μίσελθουέιτ, Γιορκσάιρ, Αγγλία".

Αφότου δέχτηκε την Αφέντρα τη Μαίρη στο γραφείο του και της είπε πως μπορούσε να έχει "το δικό της κομμάτι γης", ταξίδεψε σε τόπους μακρινούς. Βρέθηκε στα πιο όμορφα μέρη της Ευρώπης, αν και πουθενά δεν έμενε παρά μερικές μέρες. Διάλεξε τα πιο ήσυχα κι απόμακρα μέρη. Βρέθηκε σε βουνοκορφές ανάμεσα στα σύννεφα και ατένισε την ώρα που τις άγγιζε η ανατολή του ήλιου κι ο τόπος έμοιαζε σαν να είχε μόλις γεννηθεί.

Το φως όμως ήταν σαν να μην τον έφτανε ποτέ, μέχρι τη μέρα που μετά από δέκα χρόνια πρώτη φορά κατάλαβε πως κάτι παράξενο είχε συμβεί. Βρισκόταν σε μια υπέροχη κοιλάδα στο Αυστριακό Τιρόλο και

περπατούσε ολομόναχος μέσα σε τόση ομορφιά που θα μπορούσε να φωτίσει κάθε σκιά της ανθρώπινης ψυχής. Περπάτησε πολύ, όμως η δική του κατήφεια ήταν ακόμα μέσα του. Κάποια στιγμή κουράστηκε πια και κάθισε να ξεκουραστεί στο γρασίδι κοντά σε ένα καθαρίο ρυάκι που κύλαγε χαρούμενο μέσα στη θαλερή υγρή πρασινάδα. Κάπου κάπου ο ήχος του θύμιζε χαμηλό γέλιο καθώς το νερό κυλούσε στις στρογγυλές πέτρες. Είδε πουλιά που ερχόντουσαν και βουτούσαν το κεφάλι τους για να πιουν και μετά τίναζαν τα φτερά τους και πετούσαν μακριά. Έμοιαζαν κάτι ζωντανό, κι από την άλλη ο χαμηλός ήχος του έκανε πιο βαθιά τη σιωπή. Η κοιλάδα ήταν σιωπηλή, βουβή.

Καθώς κοιτούσε το καθαρίο ρυάκι που κυλούσε, ο Άρτσιμπαλντ Κρέιβεν ένιωσε το μυαλό και το σώμα του να ησυχάζουν, όπως είχε ησυχάσει η κοιλάδα. Αναρωτήθηκε αν θα τον έπαιρνε ο ύπνος, όμως όχι. Κάθισε και κοίταξε το φωτεινό νερό και τα μάτια του άρχισαν να βλέπουν πράγματα που φύτρωναν στην άκρη του. Υπήρχε μια συστάδα από γαλάζια μη με λησμόνει που φύτρωναν τόσο κοντά στο ρυάκι ώστε τα φύλλα τους ήταν υγρά, κι έπιασε τον εαυτό του να τα παρατηρεί, γιατί θυμήθηκε πως αυτού του είδους τα λουλούδια τα είχε κοιτάξει χρόνια πριν. Η αλήθεια είναι πως σκεφτόταν με τρυφερότητα πόσο όμορφα ήταν και πόσες αποχρώσεις του μπλε είχαν τα μικρά λουλουδάκια τους. Δεν κατάλαβε πως αυτή η απλή σκέψη γέμιζε αργά αργά το μυαλό του, το γέμιζε κι όλο το γέμιζε, ώσπου οι άλλες σκέψεις παραμερίστηκαν. Ήταν λες και μια καθάρια πηγή είχε αρχίσει να αναβλύζει στα στάσιμα νερά, μέχρι που καθάρισε όλη τη θολούρα. Φυσικά δεν το σκέφτηκε από μόνος του αυτό. Το μόνο που ήξερε, όπως ατένιζε την καθάρια ατμόσφαιρα, ήταν ότι η κοιλάδα έμοιαζε να γίνεται όλο και πιο ήσυχη. Δεν κατάλαβε πόση ώρα καθόταν και κοιτούσε και τι του συνέβαινε, στο τέλος όμως μετακινήθηκε σαν να είχε μόλις ξυπνήσει και σηκώθηκε αργά και στάθηκε στο γρασίδι παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, έκπληκτος

με τον εαυτό του. Ένιωθε σαν κάτι να είχε λυθεί και να τον είχε απελευθερώσει αθόρυβα.

«Τι συμβαίνει;» αναρωτήθηκε ψιθυριστά και πέρασε το χέρι του στο μέτωπό του. «Νιώθω σχεδόν σαν να ζωντάνεψα!»

Δεν ξέρω πολλά για το μεγαλείο των ανακαλύψεων, ώστε να εξηγήσω πώς του συνέβη αυτό. Ούτε κανείς άλλος μπορεί προς το παρόν. Ούτε εκείνος το κατάλαβε, θα θυμόταν όμως ετούτη την παράξενη στιγμή μήνες μετά όταν θα βρισκόταν ξανά στο Μίσελθουέιτ και θα μάθαινε κατά τύχη ότι την ίδια μέρα ο Κόλιν φώναξε δυνατά μπαίνοντας στον μυστικό κήπο:

«Θα ζήσω για πάντα και για πάντα και για πάντα!»

Η μοναδική ηρεμία κράτησε όλο το απόγευμα κι έφερε έναν χαλαρωτικό ύπνο. Όμως η ηρεμία δεν διατηρήθηκε για πολύ, αφού αυτός δεν ήξερε ότι ήταν κάτι που μπορούσε να το διατηρήσει. Το επόμενο βράδυ άνοιξε ξανά τον δρόμο στις σκοτεινές σκέψεις, κι αυτές γύρισαν ορμητικά στη θέση τους. Ο κύριος Κρέιβεν άφησε την κοιλάδα και συνέχισε τις περιπλανήσεις του. Όσο παράξενο όμως κι αν του φαινόταν, υπήρχαν στιγμές -μερικές φορές κρατούσαν ως και μισή ώρα- που, χωρίς να το καταλαβαίνει, το μαύρο πέπλο έμοιαζε να διαλύεται, και τότε ένιωθε πως ήταν ζωντανός και όχι πεθαμένος. Αργά αργά, χωρίς να γνωρίζει την αιτία, “ζωντάνευε” παράλληλα με τον κήπο.

Καθώς το χρυσαφένιο καλοκαίρι έδωσε τη θέση του στο ακόμα πιο χρυσαφένιο φθινόπωρο, ο κύριος Κρέιβεν πήγε στη λίμνη Κόμο. Εκεί ήταν λες και βρέθηκε σε ένα γλυκό όνειρο. Περνούσε τις μέρες του στα κρυστάλλινα γαλάζια νερά της λίμνης ή έκανε πεζοπορία στους λόφους με την πυκνή βλάστηση, μέχρι που εξαντλούσε τον εαυτό του για να

μπορέσει να κοιμηθεί. Ήδη όμως είχε αρχίσει να κοιμάται καλύτερα, το καταλάβαινε αυτό, και τα όνειρά του είχαν πάψει να τον τρομοκρατούν.

«Μπορεί το σώμα μου να δυναμώνει» σκέφτηκε.

Το σώμα του δυνάμωνε, το ίδιο όμως δυνάμωνε και η ψυχή του, κι αυτό οφειλόταν στις σπάνιες ώρες ηρεμίας όταν οι σκέψεις του άλλαζαν. Αρχισε να σκέφτεται το Μίσελθουέιτ και να αναρωτιέται μήπως έπρεπε να γυρίσει πίσω. Από καιρό σε καιρό αναρωτιόταν αόριστα για την τύχη του αγοριού του και ρωτούσε τον εαυτό του τι θα ένιωθε όταν θα πήγαινε και θα στεκόταν ξανά δίπλα στο κρεβάτι με τις τέσσερις κολόνες και θα κοιτούσε το κοιμισμένο γωνιώδες χλωμό πρόσωπο και τις βαριές βλεφαρίδες που στεφάνωναν τα κλειστά μάτια. Κάθε φορά απόδιωχνε αυτές τις σκέψεις.

Μια θαυμαστή ημέρα περπάτησε τόσο που όταν επέστρεψε, το φεγγάρι βρισκόταν ψηλά στον ουρανό και η πλάση είχε το χρώμα της πορφύρας και του ασημιού. Ήταν τόσο απόλυτη η ησυχία της λίμνης, της όχθης και του δάσους, ώστε αποφάσισε να μην επιστρέψει στη βίλα όπου έμενε. Κατηφόρισε σε μια απόμερη ταρατσούλα στην άκρη του νερού, κάθισε σε ένα κάθισμα και ανάσανε όλες τις θεσπέσιες μυρωδιές της νύχτας. Ένιωσε να τον κυριεύει ξανά η παράξενη ηρεμία και να απλώνεται μέσα του μέχρι που αποκοιμήθηκε.

Δεν κατάλαβε για πότε αποκοιμήθηκε και για πότε άρχισε να ονειρεύεται. Το όνειρό του ήταν τόσο αληθινό που δεν συνειδητοποίησε πως ονειρευόταν. Αργότερα θυμόταν πόσο ξύπνιος νόμιζε πως ήταν. Ένιωσε πως, καθώς καθόταν και ανάπνεε τη μυρωδιά των αργοπορημένων τριαντάφυλλων και άκουγε τον παφλασμό του νερού στα πόδια του, άκουσε μια φωνή να τον φωνάζει. Ήταν μια φωνή γλυκιά, καθάρια, χαρούμενη, απόμακρη. Ακουγόταν τόσο μακρινή, όμως την άκουγε τόσο καθαρά σαν να ήταν δίπλα του.

«Άρτσι! Άρτσι! Άρτσι!» έλεγε ξανά και ξανά, πιο γλυκιά και καθαρή από πριν. «Άρτσι! Άρτσι!»

Ένωσε πως σηκώθηκε απότομα χωρίς καν να τρομάξει. Ήταν τόσο αληθινή φωνή κι έμοιαζε τόσο φυσικό που την άκουγε.

«Λιλιάς! Λιλιάς!» απάντησε. «Λιλιάς! Πού είσαι;»

«Στον κήπο» του απάντησε η φωνή κι ακούστηκε σαν ήχος από χρυσή φλογέρα. «Στον κήπο!»

Και πάνω εκεί το όνειρο τελείωσε. Δεν ξύπνησε όμως. Κοιμήθηκε βαθιά και γλυκά όλη εκείνη την υπέροχη νύχτα. Κι όταν επιτέλους ξύπνησε, ήταν περασμένο πρωί, κι ένας υπηρέτης στεκόταν και τον κοιτούσε. Ήταν Ιταλός και, όπως όλοι οι υπηρέτες της βίλας, ήταν συνηθισμένος να αποδέχεται χωρίς ερωτήσεις κάθε παραξενιά του ξένου κυρίου του. Κανείς τους δεν ήξερε πότε ο κύριός τους έμπαινε και πότε έβγαινε από το σπίτι ή πού θα του άρεσε να κοιμηθεί, αν θα γύριζε σαν το φάντασμα στον κήπο ή αν θα έμενε όλη τη νύχτα στη λίμνη μέσα στη βάρκα. Ο άντρας κρατούσε έναν δίσκο με μερικά γράμματα και περίμενε ήσυχα έως ότου ο κύριος Κρέιβεν τα πάρει. Όταν ο υπηρέτης έφυγε, ο κύριος Κρέιβεν απόμεινε για λίγο με τα γράμματα στο χέρι και το βλέμμα στη λίμνη. Δεν είχε χάσει την παράξενη ηρεμία του, αλλά ένιωθε και κάτι ακόμα: μια ελαφρότητα, λες και εκείνο το σπαρακτικό συμβάν δεν είχε γίνει όπως το θυμόταν, σαν κάτι να είχε αλλάξει. Θυμόταν το όνειρο, το τόσο αληθινό όνειρο.

«Στον κήπο!» είπε απορώντας με τον εαυτό του. «Στον κήπο! Όμως η πόρτα είναι κλειδωμένη και το κλειδί χωμένο βαθιά στη γη».

Όταν κάποιες στιγμές αργότερα κοίταξε τα γράμματα, είδε πως αυτό που ήταν πάνω πάνω ήταν από την Αγγλία, από το Γιορκσάιρ. Ήταν γραμμένο από το χέρι μιας απλής γυναίκας, δεν ήταν όμως γραφικός χαρακτήρας που αναγνώριζε. Το άνοιξε, χωρίς να αφιερώσει άλλη

σκέψη στον αποστολέα, οι πρώτες λέξεις όμως τράβηξαν αμέσως την προσοχή του.

«Αγαπητέ Κύριε

Με λένε Σούζαν Σόουερμπάι και είμαι η γυναίκα που είχε την τόλμη να σας μιλήσει κάποτε στον χερσότοπο. Τότε σας είχα μιλήσει για τη Δεσποινίδα Μαίρη. Θα τολμήσω να σας μιλήσω ξανά. Σας παρακαλώ, κύριε, θα γύριζα στο σπίτι μου αν ήμουν στη θέση σας. Νομίζω πως θα χαιρόσασταν να γυρίσετε και, συγχωρείστε με κύριε, μα νομίζω πως η κυρία σας θα ήθελε να γυρίσετε, αν ήταν εδώ.

Αφοσιωμένη στην υπηρεσία σας

Σούζαν Σόουερμπάι»

Ο κύριος Κρέιβεν διάβασε το γράμμα δύο φορές προτού το βάλει ξανά στον φάκελό του. Συνέχισε να σκέφτεται το όνειρο που είχε δει.

«Θα γυρίσω στο Μίσελθουέιτ. Ναι, θα γυρίσω αμέσως» είπε.

Και διέσχισε τον κήπο, μπήκε στη βίλα και διέταξε τον Πίτσερ να ετοιμάσει τα πράγματα για την επιστροφή στην Αγγλία.

Σε λίγες μέρες ήταν ξανά στο Γιορκσάιρ, και στο μακρύ ταξίδι με το τρένο έπιασε τον εαυτό του να σκέφτεται το αγόρι του με έναν τρόπο που δεν το είχε σκεφτεί όλα αυτά τα δέκα χρόνια που είχαν περάσει. Σε αυτά τα χρόνια το μόνο που ήθελε ήταν να ξεχάσει το παιδί. Τώρα, αν και δεν είχε σκοπό να το σκέφτεται, αναμνήσεις του αγοριού του πεταγόντουσαν ξαφνικά μπροστά του. Θυμήθηκε εκείνες τις μαύρες μέρες όταν έκανε σαν τρελός που το παιδί ήταν ζωντανό και η μητέρα νεκρή. Είχε αρνηθεί να το δει και όταν τελικά πήγε να του ρίξει μια ματιά, ήταν ένα τόσο δα μίζερο πλάσμα που όλοι ήταν σίγουροι πως θα

πέθαινε σε λίγες μέρες. Προς έκπληξη όμως αυτών που το φρόντιζαν, οι μέρες περνούσαν και το παιδί ζούσε, και μετά όλοι πίστεψαν πως θα γίνει στρεβλό κι ανάπηρο.

Δεν ήθελε να είναι κακός πατέρας, δεν ένιωθε όμως καθόλου σαν πατέρας. Είχε φέρει γιατρούς και νοσοκόμες και όλα τα καλά, όμως απόδωξε κάθε σκέψη σχετικά με το αγόρι και βούλιαξε στη δική του μιζέρια. Την πρώτη φορά που επέστρεψε στο Μίσελθουέιτ μετά από απουσία ενός χρόνου και το μικρό μίζερο πλάσμα έστρεψε επάνω του τα μεγάλα γκριζα μάτια του με τις βαριές βλεφαρίδες, -τόσο ίδια και ταυτόχρονα τόσο τρομερά διαφορετικά από εκείνα τα ευτυχισμένα μάτια που λάτρευε-, δεν μπόρεσε να το αντέξει και χλόμιασε του θανατά. Μετά από αυτό, σπάνια έβλεπε το παιδί, εκτός κι αν ήταν κοιμισμένο, και το μόνο που γνώριζε γι' αυτό ήταν ότι το έλεγαν ανάπηρο με έναν υστερικό, μισότρελο, άσχημο χαρακτήρα. Κι αν ήθελαν να μην το πιάνουν κρίσεις επικίνδυνες για την υγεία του, θα έπρεπε να του κάνουν όλα τα χατίρια.

Όλα αυτά δεν ήταν καθόλου ευχάριστες αναμνήσεις. Καθώς όμως το τρένο περνούσε βουνά και χρυσές πεδιάδες, ο άνδρας που είχε αρχίσει να “ζωντανεύει” ξεκίνησε να σκέφτεται με έναν καινούριο τρόπο και σκεφτόταν για ώρα, σταθερά και σε βάθος.

«Ίσως και να είχα ολότελα άδικο αυτά τα δέκα χρόνια» μονολόγησε. «Δέκα χρόνια είναι μεγάλο διάστημα. Μπορεί να είναι πολύ αργά για να κάνω κάτι, πολύ πολύ αργά. Πού είχα το μυαλό μου!»

Φυσικά το να αρχίζεις να λες “πολύ αργά” είναι το λάθος είδος Μαγείας. Ακόμα και ο Κόλιν θα μπορούσε να του το πει. Ο άντρας όμως δεν ήξερε από Μαγεία, ούτε μαύρη ούτε λευκή. Αυτή την τελευταία έπρεπε να τη μάθει. Αναρωτιόταν αν η Σούζαν Σόουερμπάι πήρε το κουράγιο να του γράψει επειδή ως μητέρα είχε καταλάβει πως το παιδί είχε χειροτερέψει, πως ήταν σε κρίσιμη κατάσταση. Αν ο άντρας δεν

βρισκόταν ακόμα κάτω από τη μαγεία της παράξενης ηρεμίας που τον είχε κυριεύσει, θα ήταν σε άθλια κατάσταση. Η ηρεμία όμως του έφερε ένα είδος κουράγιου κι ελπίδας. Αντί να δώσει έδαφος στις χειρότερες σκέψεις, ο άντρας κατάλαβε πως στην πραγματικότητα προσπαθούσε να πιστέψει σε κάτι καλύτερο.

«Μπορεί άραγε αυτή η γυναίκα να πιστεύει πως ίσως και να έκανα καλό στο παιδί, ίσως και να το έβαζα σε μια σειρά;» σκέφτηκε. «Θα περάσω να τη δω, καθώς θα πηγαίνω στο Μίσελθουέιτ».

Μα όταν στο πέρασμά του από τον χερσότοπο σταμάτησε την άμαξα στο αγροτόσπιτο, επτά ή οκτώ παιδιά, που έπαιζαν μαζεμένα και έκαναν επτά ή οκτώ φιλικές και ευγενικές υποκλίσεις, του είπαν πως η μητέρα τους νωρίς το πρωί είχε πάει στην άλλη άκρη του χερσότοπου για να βοηθήσει μια γυναίκα με το νεογέννητό της. “Ο Ντίκον μας”, του είπαν πρόθυμα, ήταν στην Έπαυλη όπου δούλευε σε έναν από τους κήπους πολλές μέρες μέσα στη βδομάδα.

Ο κύριος Κρέιβεν παρατήρησε τα γεροδεμένα κορμάκια και τα ροδομάγουλα πρόσωπα, το καθένα με το δικό του ξεχωριστό χαμόγελο, και διαπίστωσε ότι ήταν ένα μάτσο υγιή και ευχάριστα παιδιά. Χαμογέλασε ανταποδίδοντας τα φιλικά τους χαμόγελα, έβγαλε μια χρυσή λίρα από την τσέπη του και την έδωσε στη “Λίζμπεθ Έλεν”, που ήταν η μεγαλύτερη.

«Αν τη μοιράσεις στα οκτώ, ο καθένας σας θα πάρει μισή κορώνα» της είπε.

Κι ανάμεσα σε χαμόγελα και χάχανα και υποκλίσεις ο κύριος Κρέιβεν συνέχισε τον δρόμο του αφήνοντας πίσω του έκσταση, χοροπηδητά και χαρούμενα ξεφωνητά.

Το πέρασμα μέσα από το εξαιρετικό τοπίο του χερσότοπου ήταν πολύ χαλαρωτικό. Πώς γινόταν και του δημιουργούσε μια αίσθηση

επιστροφής, που ήταν σίγουρος πως δεν είχε ξανανιώσει ποτέ, την αίσθηση της ομορφιάς της γης, του ουρανού και του πορφυρού ορίζοντα και μια ζεστασιά στην καρδιά όσο πλησίαζε το μεγάλο παλιό σπίτι που στέγαζε τους προγόνους του για εξακόσια χρόνια; Θυμήθηκε πώς έφυγε μακριά του την τελευταία φορά, τρέμοντας στη σκέψη των κλειστών δωματίων και του αγοριού που ήταν ξαπλωμένο στο κρεβάτι με τις τέσσερις κολόνες και τις μπροκάρ κουρτίνες. Μπορούσε να ελπίζει ότι θα έβρισκε το παιδί λίγο καλύτερα και ότι θα καταπολεμούσε κάπως την αποστροφή του γι' αυτό; Πόσο αληθινό έμοιαζε εκείνο το όνειρο, πόσο υπέροχη και καθάρια εκείνη η φωνή που τον καλούσε "στον κήπο, στον κήπο!"

«Θα προσπαθήσω να βρω το κλειδί» είπε. «Θα προσπαθήσω να βρω την πόρτα. Πρέπει, αν και δεν ξέρω τον λόγο».

Όταν έφτασε στην Έπαυλη, οι υπηρέτες, που τον υποδέχτηκαν όπως συνήθως, παρατήρησαν ότι έδειχνε καλύτερα και ότι δεν τράβηξε για τα απόμακρα διαμερίσματα όπου συνήθως ζούσε κάτω από τη φροντίδα του Πίτσερ. Ο κύριος Κρέιβεν πήγε στη βιβλιοθήκη κι έστειλε να φωνάξουν την κυρία Μέντλοκ. Η γυναίκα εμφανίστηκε ανήσυχη, περίεργη και αναψοκοκκινισμένη.

«Πώς είναι ο Αφέντης Κόλιν, Μέντλοκ;» ζήτησε να μάθει.

«Λοιπόν, κύριε» απάντησε η κυρία Μέντλοκ «είναι κάπως διαφορετικός, θα έλεγε κανείς».

«Χειρότερα;» υπαινίχτηκε ο κύριος Κρέιβεν.

Η κυρία Μέντλοκ ήταν όντως σε έξαψη.

«Λοιπόν, κοιτάξτε, κύριε» προσπάθησε να εξηγήσει. «Ούτε ο γιατρός Κρέιβεν ούτε η νοσοκόμα ούτε εγώ μπορούμε να βγάλουμε άκρη».

«Και γιατί συμβαίνει αυτό;»

«Για να πω την αλήθεια, κύριε, ο Αφέντης Κόλιν μπορεί να είναι καλύτερα, μπορεί και χειρότερα. Η όρεξή του, κύριε, είναι ακατανόητη και η συμπεριφορά του...»

«Μήπως έγινε πιο... πιο περίεργος;» ρώτησε ο κύριός της σμίγοντας ανήσυχος τα φρύδια.

«Αυτό είναι, κύριε. Έχει γίνει πολύ περίεργος, αν τον συγκρίνει κανείς με το πώς ήταν πριν. Παλιά δεν έτρωγε τίποτα και μετά ξαφνικά άρχισε να τρώει πάρα πολύ και μετά σταμάτησε ξανά στα ξαφνικά, και το φαγητό γύριζε ανέπαφο στην κουζίνα. Μπορεί και να μην το ξέρετε αυτό, κύριε, αλλά ποτέ δεν ήθελε να τον βγάλουμε βόλτα έξω. Το τι είχαμε μηχανευτεί για να τον κάνουμε να σηκωθεί από το καροτσάκι του, θα τρόμαζε και να το σκεφτεί κανείς. Κάθε φορά τον έπιανε τέτοια κρίση που ο γιατρός Κρέιβεν αποφάνθηκε πως δεν μπορούσε να πάρει την ευθύνη και να τον αναγκάσει. Λοιπόν, κύριε, από το πουθενά, χωρίς καμιά προειδοποίηση, λίγο μετά από ένα από τα χειρότερα ξεσπάσματά του, το παιδί ξαφνικά επέμενε να βγαίνει έξω κάθε μέρα με τη Δεσποινίδα Μαίρη και το αγόρι της Σούζαν Σόουερμπάι, τον Ντίκον, που θα έσπρωχνε το καροτσάκι του. Τους συμπάθησε και τους δύο, τη Δεσποινίδα Μαίρη και τον Ντίκον, κι ο Ντίκον έφερε τα ήμερα ζωάκια του, και, αν μπορείτε να το πιστέψετε, κύριε, τώρα το παιδί μένει έξω από το πρωί μέχρι το βράδυ».

«Πώς είναι η όψη του;» ήταν η επόμενη ερώτηση.

«Αν έτρωγε φυσιολογικά το φαγητό του, κύριε, θα λέγατε ότι παχαίνει, φοβόμαστε όμως πως είναι κάτι σαν τυμπανισμός. Μερικές φορές γελάει παράξενα όταν είναι μόνος με τη Δεσποινίδα Μαίρη. Ποτέ του δεν γελούσε. Ο γιατρός Κρέιβεν έρχεται αμέσως να σας δει, αν του το επιτρέπετε. Ποτέ άλλοτε δεν ήταν τόσο προβληματισμένος».

«Πού είναι τώρα ο Αφέντης Κόλιν;» ρώτησε ο κύριος Κρέιβεν.

«Στον κήπο, κύριε. Πάντα στον κήπο είναι, αν και κανείς δεν επιτρέπεται να πλησιάσει, γιατί φοβάται πως θα τον κοιτάζουν».

Ο κύριος Κρέιβεν μόλις που άκουσε τα τελευταία της λόγια.

«Στον κήπο» είπε και, αφού έδωσε την άδεια στην κυρία Μέντλοκ να φύγει, σηκώθηκε και είπε ξανά και ξανά: «Στον κήπο!»

Μετά βίας κατάφερε να επαναφέρει τις σκέψεις του στον χρόνο και στο σημείο που βρισκόταν, κι όταν ένωσε πως είχε γυρίσει ξανά στη γη, βγήκε από το δωμάτιο. Όπως είχε κάνει και η Μαίρη, πήρε το μονοπάτι που ξεκινούσε από την πόρτα στους θάμνους ανάμεσα στις δάφνες και τα παρτέρια του σιντριβανιού, που κελάρυζε τριγυρισμένο λαμπερά φθινοπωρινά λουλούδια. Διέσχισε το γρασίδι και πήρε τη στροφή για τον Μεγάλο Περίπατο κοντά στους τοίχους με τον κισσό. Δεν περπατούσε γρήγορα αλλά αργά, και τα μάτια του ήταν στο μονοπάτι. Ένωθε σαν κάτι να τον τραβούσε στο μέρος που για χρόνια είχε απαρνηθεί, και δεν μπορούσε να καταλάβει τον λόγο. Καθώς πλησίαζε, τα βήματά του έγιναν ακόμα πιο αργά. Ήξερε πού ήταν η πόρτα παρόλο που ο κισσός κρεμόταν πυκνός πάνω της, δεν ήξερε όμως πού ακριβώς βρισκόταν το θαμμένο κλειδί.

Κι έτσι σταμάτησε και στάθηκε ακίνητος κοιτώντας γύρω του και σχεδόν λίγο μετά από τη στιγμή που σταμάτησε τινάχτηκε και αφουγκράστηκε, ενώ αναρωτιόταν αν ζούσε μέσα σε ένα όνειρο.

Ο κισσός κρεμόταν πυκνός πάνω από την πόρτα, το κλειδί ήταν θαμμένο κάτω από τους θάμνους, κανένας άνθρωπος δεν διάβηκε το κατώφλι του κήπου δέκα χρόνια, κι όμως ακουγόntonουσαν ήχοι μέσα από τον κήπο. Ήταν ήχοι ποδιών που έτρεχαν και σκουντούφλαγαν σαν να κυνηγιόντονουσαν γύρω γύρω κάτω από τα δέντρα, ήταν παράξενοι ήχοι ψιθυριστών φωνών, πνιχτών κραυγών θαυμασμού και χαράς. Στην ουσία έμοιαζε με ήχο γέλιου παιδιών, αυτό το ασυγκράτητο γέλιο παιδιών που προσπαθούσαν να μην ακουστούν, όμως πάνω στην

έξαψή τους σε λίγο θα γελούσαν ακράτητα. Τι ονειρευόταν, για όνομα του Θεού; Τι άκουγε, για όνομα του Θεού; Έχανε τα λογικά του κι άκουγε ήχους που δεν απευθύνονταν στα ανθρώπινα αυτιά; Αυτό να εννοούσε άραγε εκείνη η μακρινή φωνή;

Και τότε έφτασε η στιγμή, η ανεξέλεγκτη στιγμή όπου οι ήχοι δεν μπορούν να δαμαστούν. Τα πόδια έτρεχαν όλο και πιο γρήγορα, πλησίαζαν την πόρτα του κήπου, ακούστηκε μια γοργή δυνατή νεανική ανάσα και ένα πανδαιμόνιο από γέλια, φωνές που δεν μπορούσαν να συγκρατηθούν, και η πόρτα στον τοίχο άνοιξε διάπλατα, τα φύλλα του κισσού τραβήχτηκαν, και ένα αγόρι βγήκε σαν βολίδα και, χωρίς να έχει δει τον παρείσακτο, έπεσε σχεδόν πάνω του.

Πάνω στην ώρα ο κύριος Κρέιβεν άπλωσε τα χέρια, ίσα ίσα να προλάβει το παιδί και να μην πέσει πάνω του με τη φούρια που είχε, κι όταν το κράτησε σε μια απόσταση να το κοιτάξει, έκπληκτος με την παρουσία του σε εκείνο ακριβώς το σημείο, τότε πραγματικά του κόπηκε η ανάσα.

Το αγόρι ήταν ψηλό και όμορφο. Έσφυζε από ζωή και το τρέξιμο είχε φέρει ένα λαμπερό χρώμα στο πρόσωπό του. Το αγόρι τίναξε από το μέτωπο τα πυκνά μαλλιά του και σήκωσε ένα ζευγάρι παράξενα γκρίζα μάτια, μάτια γεμάτα αγορίστικο γέλιο, μάτια με πυκνές βλεφαρίδες. Ήταν αυτά τα μάτια που έκοψαν την ανάσα του κυρίου Κρέιβεν.

«Ποιος... Τι... Ποιος!» τραύλισε.

Ο Κόλιν δεν τα είχε υπολογίσει έτσι τα πράγματα, δεν τα είχε σχεδιάσει έτσι. Ποτέ του δεν του πέρασε από το μυαλό μια τέτοια συνάντηση. Κι όμως, το να βγει τρέχοντας από τον κήπο έχοντας μόλις κερδίσει μια κούρσα, ίσως να ήταν ακόμα καλύτερο. Ίσιωσε το σώμα του. Η Μαίρη, που έτρεχε μαζί του και είχε κι αυτή περάσει με φούρια την πόρτα, ήταν σίγουρη πως ο Κόλιν είχε καταφέρει να δείχνει πιο ψηλός από ποτέ, πόντους ψηλότερος.

«Πατέρα» είπε «είμαι ο Κόλιν. Δεν το πιστεύεις. Κι εγώ δυσκολεύομαι ώρες ώρες. Είμαι ο Κόλιν».

Όπως και η κυρία Μέντλοκ, έτσι κι ο Κόλιν δεν κατάλαβε τι εννοούσε ο πατέρας του όταν είπε βιαστικά:

«Στον κήπο! Στον κήπο!»

«Ναι» συνέχισε με φούρια ο Κόλιν. «Στον κήπο οφείλεται και στη Μαίρη, και στον Ντίκον και στα πλασματάκια του, και στη Μαγεία. Κανείς δεν ξέρει. Το κρατούσαμε μυστικό για να στο πούμε όταν θα γύριζες. Είμαι καλά, μπορώ να νικήσω τη Μαίρη στο τρέξιμο. Θα γίνω αθλητής».

Τα είπε όλα αυτά με τον τρόπο ενός τόσο υγιούς αγοριού, -το πρόσωπό του αναψοκοκκινισμένο, τα λόγια να μπερδεύονται μεταξύ τους από τη βιασύνη του-, που η ψυχή του κυρίου Κρέιβεν γέμισε απίστευτη χαρά.

Ο Κόλιν άπλωσε την παλάμη του και την ακούμπησε στο χέρι του πατέρα του.

«Δεν χαίρεσαι, πατέρα;» ρώτησε τελικά. «Δεν χαίρεσαι; Θα ζήσω για πάντα και για πάντα και για πάντα!»

Ο κύριος Κρέιβεν έβαλε τα χέρια στους ώμους του αγοριού και το κράτησε. Ήξερε πως δεν τολμούσε να πει ούτε και το παραμικρό εκείνη τη στιγμή.

«Πήγαινε με στον κήπο, αγόρι μου» είπε τελικά. «Και διηγήσου μου ό,τι έγινε».

Κι έτσι τον έμπασαν στον κήπο.

Ο τόπος ήταν μια ζούγκλα από φθινοπωρινό χρυσάφι και πορφύρα και ιριδίζον μπλε και έντονο κόκκινο, και σε κάθε μεριά υπήρχαν συστάδες αργοπορημένων υάκινθων, σε λευκό ή λευκό και ρουμπινί. Ο κύριος Κρέιβεν θυμόταν πολύ καλά τότε φυτεύτηκε και ο τελευταίος από

αυτούς, έτσι ώστε σε αυτή την εποχή του χρόνου να αποκαλύπτουν την αργοπορημένη λάμψη τους. Τα όψιμα τριαντάφυλλα που σκαρφάλωναν και κρεμόντουσαν και σχημάτιζαν μπουκέτα και οι ηλιαχτίδες που βάθαιναν την απόχρωση των δέντρων που κιτρίνιζαν σε έκαναν να νιώθεις πως στεκόσουν σε ένα σκεπαστό ιερό από χρυσάφι. Ο νεοφερμένος έστεκε σιωπηλός, ακριβώς όπως είχαν κάνει τα παιδιά όταν αντίκρισαν τον κήπο μέσα στο γκρίζο του χρώμα. Δεν χόρταινε να κοιτάζει ολόγυρα.

«Νόμιζα πως ο κήπος θα ήταν νεκρός» είπε.

«Έτσι νόμιζε και η Μαίρη στην αρχή» είπε ο Κόλιν. «Αλλά ζωντάνεψε».

Και μετά όλοι τους κάθισαν κάτω από ένα δέντρο, όλοι τους εκτός από τον Κόλιν, που ήθελε να είναι όρθιος καθώς έλεγε την ιστορία του.

Ήταν ό,τι πιο παράξενο είχε ακούσει ποτέ του, σκέφτηκε ο Άρτσιμπαλντ Κρέιβεν, καθώς τα λόγια ξεχύνονταν με τον ορμητικό τρόπο ενός παιδιού: το Μυστήριο και η Μαγεία και τα άγρια πλασματάκια, η παράξενη μεσονύκτια συνάντηση, ο ερχομός της άνοιξης, το πάθος της πληγωμένης περηφάνιας που έκανε τον νεαρό Μαχαραγιά να σταθεί στα πόδια του και να αψηφήσει τον γέρο Μπεν Γουέδερσταφ, η παράξενη συντροφιά, το θέατρο που έπαιζαν, το μεγάλο μυστικό που φύλαγαν προσεκτικά. Ο ακροατής γελούσε, μέχρι που του ερχόντουσαν δάκρυα στα μάτια, και μερικές φορές τού ερχόντουσαν δάκρυα στα μάτια κι όταν δεν γελούσε. Ο Αθλητής, ο Ομιλητής, ο Επιστημονικός Ερευνητής ήταν ένα κωμικό, αξιαγάπητο, υγιές νεαρό πλάσμα.

«Τώρα» είπε ο Κόλιν καθώς η ιστορία τελείωνε «δεν υπάρχει πια λόγος να είναι μυστικό. Θα έλεγα πως θα πάθουν συγκοπή όταν θα με δουν, όμως δεν έχω σκοπό να ξανακαθίσω στο καροτσάκι μου. Θα περπατήσω μέχρι το σπίτι δίπλα σου, πατέρα».

Τα καθήκοντα του Μπεν Γουέδερσταφ σπάνια τον έπαιρναν μακριά από τους κήπους. Σε αυτή την περίπτωση όμως βρήκε σαν δικαιολογία ότι θα έφερνε μερικά λαχανικά στην κουζίνα, και μια και η κυρία Μέντλοκ τον είχε καλέσει στον θάλαμο των υπηρετών να πει μια μπύρα, ήταν ακριβώς στην ώρα του, όπως ήλπιζε, όταν συνέβη το πιο δραματικό περιστατικό που η έπαυλη Μίσελθουέιτ έζησε στη σύγχρονη εποχή της.

Ένα από τα παράθυρα που έβλεπαν στην αυλή έδειχνε και σε ένα μέρος από το γρασίδι. Η κυρία Μέντλοκ, γνωρίζοντας ότι ο Μπεν είχε έρθει από τους κήπους, ήλπιζε ότι το μάτι του θα είχε πάρει έστω και φευγαλέα τον αφέντη του και ίσως κατά τύχη τη συνάντησή του με τον Αφέντη Κόλιν.

«Είδες κανέναν τους, Γουέδερσταφ;» τον ρώτησε.

Ο Μπεν κατέβασε το ποτήρι της μπύρας από τα χείλη του και τα σκούπισε με την ανάποδη του χεριού του.

«Αμ πώς και δεν είδα» απάντησε με ύφος.

«Και τους δυο;» ρώτησε η κυρία Μέντλοκ.

«Και τους δυο» απάντησε ο Μπεν Γουέδερσταφ. «Φχαριστώ, κυρία, δεν θα με πείραζε μια μπύρα ακόμη».

«Και τους δυο;» είπε η Κυρία Μέντλοκ ξεχειλίζοντας το ποτήρι του μέσα στην ταραχή της.

«Και τους δυο, κυρία» είπε ο Μπεν και με μια γουλιά κατέβασε τη μισή μπύρα.

«Πού ήταν ο Αφέντης Κόλιν; Πώς ήταν; Τι είπαν μεταξύ τους;»

«Δεν άκουσα, κυρία» είπε ο Μπεν «γιατί στεκόμουν πάνω στη σκάλα στον τοίχο του κήπου. Θα σας πω όμως κατιτίς. Ένα σωρό έγιναν εκεί έξω, που εσείς εδώ μέσα χαμπάρι δεν πήρατε. Κι ό,τι είναι να μάθετε, θα το μάθετε σύντομα».

Και δεν είχαν περάσει ούτε δύο λεπτά από τη στιγμή που κατέβασε και την υπόλοιπη μπύρα του, και τότε κούνησε το ποτήρι του με επισημότητα προς το παράθυρο που έδειχνε σε ένα κομμάτι του γρασιδιού ανάμεσα στους θάμνους.

«Για κοιτάτε εκεί κάτι παράξενο» είπε. «Κοιτάτε τι έρχεται».

Όταν η κυρία Μέντλοκ κοίταξε, σήκωσε τα χέρια ψηλά κι έβγαλε μια δυνατή φωνή, και όλοι οι υπηρέτες, άντρες και γυναίκες, ξεχύθηκαν από το δωμάτιο υπηρεσίας και στάθηκαν κοιτώντας από το παράθυρο με γουρλωμένα μάτια.

Ο Αφέντης του Μίσελθουέιτ διέσχιζε το γρασίδι, και κανείς δεν τον είχε δει ποτέ του έτσι. Και δίπλα του, με το κεφάλι ψηλά και γελαστά μάτια, περπατούσε τόσο σταθερά όσο οποιοδήποτε παιδί στο Γιορκσάιρ ο Αφέντης Κόλιν!

ΤΕΛΟΣ

ΦΡΑΝΣΙΣ ΧΟΤΖΟΝ ΜΠΑΡΝΕΤ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ
ΤΗΣ ΦΡΑΝΣΙΣ ΧΟΤΖΟΝ ΜΠΑΡΝΕΤ

ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΣΕ ΨΗΦΙΑΚΗ ΜΟΡΦΗ
ΤΟΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟ ΤΟΥ 2020 ΣΕ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΗΣ ΕΥΡΥΔΙΚΗΣ ΑΜΑΝΑ
ΤΙΔΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ ΤΟΥ
ΓΙΑΝΝΗ ΦΑΡΣΑΡΗ ΚΑΙ ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΥΠΟ ΑΔΕΙΑ
CREATIVE COMMONS (BY-NC-ND)

